

Karl May

INSULA GIUVAIERURILOR

EDITURA EDEN

Consilier literar
Dr. ANTONIU POPESCU

Ediția princeps:
KARL MAY
DIE JUWWELENINSEL
Freiburg, 1880-1881

Volumul de față a folosit ca text de bază ediția Karl May, *Insula giuvaierurilor*, în traducerea JOSEFINEI SCHIEFER, apărută la Editura Contemporană, București, (1942). Cu prilejul pregătirii manuscrisului pentru tipar, s-a efectuat o confruntare a versiunii românești cu originalul german, operându-se totodată unele corectări stilistice și ortografice. Drepturile de reproducere ale acestei noi versiuni aparțin Editurii Eden.

KARL MAY
Opere - 28

INSULA GIUVAIERURILOR
Roman

EDITURA EDEN
București, 1997

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediție electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-9141-63-3

CUPRINS

1. „Contele zănatic”
2. O „treime” deocheată
3. Măiastra „lovitură” a lui Gerd
4. O întâlnire ciudată
5. Jurnalul celui dispărut (I).
6. Jurnalul celui dispărut (II).
7. „Tigrul”
8. Fred din Texas
9. În wigwamurile comanșilor
10. În San Francisco
11. Comoara maharajahului
12. La castelul Helbigsdorf.
13. Un conte incendiator
14. Moartea Lilgăi
15. Vrerea Domnului

1. „Contele zănatic”

Golful ce se află lângă orașelul Fallum — renumit pentru stațiunea sa balneară — are în partea dreaptă o coastă mult ieșită în afară și alcătuită din stânci ascutite, iar în stânga o limbă de pământ, care înaintează în mare sub forma unui pisc ascuțit, acoperit până în vârf de o pădure deasă de stejar și fag. Pădurea e străbătută doar de câteva poteci înguste, care îngăduie vizitatorilor stațiunii să soarbă în liniște aerul curat și să fugă de zgomot.

Limba de pământ oprește valurile furioase, iar pădurea înăbușă vânturile puternice dinspre golf, astfel că stațiunea atrage numeroși vizitatori și îngăduie chiar firilor sfioase să se scalde în voie sau să vâslească, fără să se teamă de valuri.

Într-o frumoasă după-amiază de iulie, trei femei se preumblau agale pe una din potecile pădurii, înfățișând un grup ciudat. În afară de faptul că toate trei purtau pălării galbene, de vară, una era îmbrăcată în albastru, alta în verde și cealaltă în roșu-purpuriu. Femeia îmbrăcată în albastru, foarte înaltă și slabă, ducea în brațe o pisicuță zbârlită și pestriță; cea în verde, mărunță și subțire, ducea un cobai; iar cea în roșu-purpuriu, mică și foarte grasă, ținea în brațe o veveriță, care era legată de gâtul stăpânei sale cu un lanț de aur și o zgărdiță.

Nimeni n-ar fi putut bănuî că aceste doamne, atât de deosebit înzestrate de natură, sunt surori.

— Da, scumpa mea Wanka, suspină cea îmbrăcată în albastru, fratele nostru Emil este mult mai atent cu doamnele străine și cu câinii lui urâcioși, decât cu noi. Bărbații sunt și rămân niște barbari, față de care nu știi cum să te porți, oricât de îngăduitoare ai fi!

— Nu vor să înțeleagă niciodată, dragă Freya, că suntem mult mai gingașe și mai simțitoare decât ei, replică cea în

verde. De aceea, nu se poate lua nici unei fete în nume de rău, dacă nu e în stare să se hotărască să-și lege viața de vreun membru al acestui sex de vandali.

— Da, interveni cu voce groasă cea în purpuriu, am ales partea cea mai bună și să nu renunțăm la ea, cu toate că mai ales mie mi-ar fi foarte lesne să mă căsătoresc în condiții strălucite.

— Mai ales ție? Întrebă pe un ton batjocoritor cea care purta pisicuța. Auzi, Wanka? Acest „mai ales” sună oarecum jignitor pentru noi. Sora noastră Zilla crede, fiindcă-i cea mai tânără dintre noi, că i se oferă mai multe posibilități de căsătorie decât nouă. Femeile nu pot îmbătrâni niciodată. Cei treizeci și patru de ani ai mei sunt...

— Iartă-mă, Freya, protestă grăsună, în noiembrie ai împlinit treizeci și nouă de ani.

— Treizeci și nouă? Ah, s-ar părea că te sinchisești mai mult de vârsta altora, decât de a ta.

— Nu, dar îmi pot da foarte ușor seama, fiindcă ne despart tocmai zece ani, — tu ai treizeci și nouă, iar eu douăzeci și nouă.

— Fie și așa! Dar n-are nici un rost să ne certăm pentru asemenea lucruri fără însemnătate! Farmecul de căpetenie într-o legătură conjugală, pe lângă însușirile sufletești, este înfățișarea femeii — și în privința aceasta trebuie să recunoașteți că vă întrec și sunt în stare să plac oricărui bărbat.

— Sunt destui bărbați care prețuiesc mai mult o făptură subțiratică, decât una înaltă, se îngâmfă Wanka.

— Iar eu vă asigur că majoritatea bărbaților socotesc corpolența ca fiind cea mai ispititoare, adăugă Zilla. Asta mi-a spus-o chiar sublocotenentul von Wolff, pe care, după cum știți, îl număr printre ultimele mele cuceriri.

— Tu? exclamă doamna cea înaltă. Chiar alaltăieri mi-a mărturisit că m-a visat.

— Și eu, sări femeia cea mică, am jucat cu el o partidă de „șaisece și șase”, pe care a pierdut-o, fiindcă, așa cum s-a scuzat, fermecătoarea mea apropiere îl zăpăcește. E foarte curtenitor acest domn sublocotenent von Wolff.

— Da, foarte! consimți cea înaltă, pe un ton batjocoritor. Numai că eu cred... — ah! ia priviți tabloul acela drăgălaș!

— Unde?

— Care?

— Colo, lângă apă. Dumnezeu, e Magdalena noastră!

— Într-adevăr, e copilașul nostru, rostiră celelalte și toate trei își iuțiră pașii.

Drumul pe care mergeau se sfârșea la o creștătură îngustă săpată de apă și înconjurată din trei părți de tufișuri dese. Acolo se afla legată o barcă, a cărei pânză era coborâtă. În partea de dindărăt a bărcii ședea un băiat, îmbrăcat în haine marinărești de culoare cenușie și cu o beretă, de sub care țâșneau o sumedenie de cârlionți blonzi. Băiatul să tot fi avut vreo paisprezece ani și-și îndreptase luarea-aminte asupra unei fete în vârstă de vreo zece ani, care se așezase pe banca din față și pescuia cu o undiță. Fetița era cu adevărat o făptură drăgălașă, răpitoare. Dar vioiciunea cu care arunca mereu undița nu făgăduia că va avea o recoltă îmbelșugată.

— Cum te cheamă? întrebă mititica pe băiat.

— Gerd.

— Gerd, îmi placi. Ai aproape tot atâta putere și dibăcie ca și tata.

— Dar cine-i tatăl tău?

— Tata? Este maiorul Helbig, faimosul cuceritor. Prin urmare, îți poți închipui că trebuie să fie foarte puternic!

— Dar poate să vâslească și o luntre?

— Firește. Încă nu l-am văzut vâslind, dar poate să facă orice.

— Și să conducă o corabie cu pânze?

— Desigur. Dar la asta se pricep și mai mult mătușile mele.

— Mătușile tale? Da' ce, la voi trebuie și mătușile să învețe cum se conduc luntrile?

— Negreșit; fiindcă tata spune deseori, când se duc ele să se plimbe: „Slavă Domnului, iar au plecat la pescuit!”. Prin urmare, trebuie să se priceapă să vâslească, altminteri n-ar putea pescui. Le-ai văzut vreodată?

— Nu știu, fiindcă nu le cunosc.

— Ah, le poți recunoaște foarte ușor: una e lungă și duce în brațe o pisică, a doua e mică și subțire și duce un cobai, iar a treia e grasă și ține în brațe o veveriță.

— Ah, acelea sunt mătușile tale! Păi le cunoaște toată lumea din localitate! Tot Helbig se numesc mătușile, ca și tatăl tău?

— Desigur; sunt doar surorile lui. Pe lângă asta, le mai cheamă Freya, Wanka și Zilla. Dar Conrad le-a poreclit Schreia, Zanka și Brüllä (adică aceea care țipă, aceea care se ceartă și aceea care răcnește).

— Cine-i Conrad?

— E servitorul nostru, pe care eu îl iubesc mult și pe care și tata îl iubește. Dar mătușile se ceartă mereu cu el, și atunci el se înfurie, strigă la ele — și apoi o rupe la fugă.

— Ah, atunci nu e prea curajos.

— Curajos? Ba este tot atât de curajos ca și tata, dar nu trebuie să ridice mâna asupra surorilor stăpânului său. Ai și tu un tată, trei mătuși și un servitor?

— Am o mamă și un tată vitreg, apoi patru surori, iar servitorul sunt eu însumi.

— Tu? Pentru ce?

— Fiindcă trebuie să fac totul. Și cu toate acestea, sunt bătut mereu și mi se dă mai puțină mâncare decât celorlalți.

— Ești bătut mereu? Întrebă fetița, mirată și disprețuitoare în același timp.

— Da. Trebuie să întind năvoadele și să vâslesc pentru boieri; dar dacă prind prea puțin pește, sau nu câștig destul, mănânc bătaie.

— Săracu' de tine! Câte lovituri primești?

— Nu le număr, dar mă dor rău de tot, răspunse mândru băiatul. Când vin acasă, tata e totdeauna beat. Aș putea să mă apăr, sau aș putea să plec, dar ar plânge mama și nu se cade. De fapt, mănânc bătaie fiindcă nu dau tatei tot ce câștig; pun mereu ceva bani deoparte, altminteri ar flămânzi mama...

— Dumnezeule, dragă Wanka, auzi? Ce tată denaturat!

Strigătul acesta izbucni îndărătul tufișurilor din apropiere, de unde cele trei surori ascultaseră sfârșitul convorbirii dintre cei doi copii.

— Da, un adevărat tată denaturat! Întări Wanka.

— Nu, sări sora îmbrăcată în purpuriu, nu numai un tată denaturat, ci un tată vitreg și denaturat! Dar, scumpa mea Magda, cum ai ajuns tu aici?

— M-a condus Gerd, mătușico.

— Prin tot golful?

— Da. Voiam să pescuim.

— Ah, copilule, dacă se întâmpla o nenorocire! Poți să te uzi; poți răci; poți să te răstorni; te poți îneca!

— Nu, mătușico, nu mi se întâmplă nimic, fiindcă mă conduce Gerd. Mi-a spus că nu trebuie să fiu îngrijorată.

— Băiatul se numește Gerd?

Cele trei surori priviră cu vădită plăcere statura lui vâjnoasă și chipul lui pârlit de soare.

— Te pricepi într-adevăr să conduci bine o barcă? întrebă sora îmbrăcată în albastru.

— Nu vă fie frică, stimată domnișoară. Voiți să vă convingeți? E loc destul.

— Da, aș vrea să mă conving, fiindcă-mi place să mă plimb cu barca. Dar se tem surorile și nici cobaiul meu nu suferă apa. S-ar putea îmbolnăvi de rău de mare!

— Un cobai nu se îmbolnăvește niciodată de rău de mare, domnișoară! zâmbi băiatul.

Zilla socoti nimerit să spună:

— Noi ne temem? Știi, Freya, că ne defăimezi? Am primit doar și invitația domnului sublocotenent von Wolff la o plimbare cu barca.

— Și eu! sări Wanka.

— Și eu! adăugă Freya. Să ne așezăm în barcă.

Coborârea doamnelor era legată de oarecare greutate, dar cu ajutorul lui Gerd izbuti. Băiatul vădea atâta siguranță în mișcări, încât însuflă încredere celor trei femei.

— Încotro? le întrebă, punându-și barca în mișcare. Spre oraș, sau mai departe?

— Mai departe, dar nu prea mult! hotărî Freya.

— Atunci, putem întinde pânza.

Ridică prăjina și întinse pânza. Începuse să sufle o boare lină, astfel că barca alunecă ușor prin golf, aplecându-se puțin pe o parte. Mai întâi, cele trei surori trădară obișnuita teamă pe care o inspiră apa. Dar îngrijorarea lor pieri încetul cu încetul, datorită manevrelor îndemânătice ale băiatului și mersului sigur al luntrei, astfel că stătură voioase de vorbă cu el, compătimindu-l sincer; micul barcagiu privea viața curajos și cinstit și știa să răspundă cu mult bun-simț și respectuos întrebărilor ce i se puneau.

Frumusețea vremii scosese în larg numeroase bărci, astfel că pe valurile strălucitoare domnea o vie însuflețire. Una dintre bărci avea o înfățișare ciudată, care atrăgea asupra-i luarea-aminte a tuturor celor ce se plimbau. În ea se aflau doi domni, care păreau că și-au pus de gând să stânjenească pe ceilalți, într-o măsură cât mai mare.

— A cui e barca aceea? întrebă Wanka.

— Aparține unuia dintre vizitatorii stațiunii, răspunse Gerd. Nu-i cunosc numele, dar trebuie să fie un om de seamă, fiindcă-și îngăduie să săvârșească mereu asemenea isprăvi, fără să-l oprească poliția. Vâslește numai de-a curmezișul apei și iese în calea celorlalți, ca să-i sperie. Când sunt doamne în bărci, le stropește. Aruncă în ele cu

fructe putrede și s-a întâmplat chiar să răstoarne bărcile mai mici. Îl urăsc.

Când Gerd rosti ultimele cuvinte, chipul său tânăr vădi o expresie dușmănoasă.

— Ți-a făcut vreun rău?

— Da. Veneam cu mama de la țăstrand și ne-am întâlnit cu el. Trebuia să ducem un hârdău mare și greu, plin cu pește, și ne-a cerut să ne dăm în lături, cu toate că era loc și pentru douăzeci de inși, nu pentru unul. Fiindcă nu ne-am putut feri destul de repede din calea lui, a lovit-o pe mama de două ori cu bastonul. Am vrut să mă năpustesc asupra lui, dar nu m-a lăsat mama. Dacă-mi pricinuieste încă o dată un asemenea rău, n-o să mă mai împiedice nimic să-l snopesc în bătaie.

Barca lui Gerd pătrunse înăuntrul golfului. Cealaltă barcă îi ieși în cale. Freya își duse mâinile la ochi, spre a-i apăra de lumina soarelui și strigă:

— Acum știu cine este!

— Cine? întrebă Wanka.

— Contele von Hohenegg.

— Se poate? „Contele zănatic”? Uite-l, vine spre noi. Micuțule, ferește-te! De nu, ne joacă vreo festă.

— Dumneavoastră n-o să vă facă nimic! clătină băiatul din cap.

— Aș! Ia seama, tinere! Vâslesc drept spre noi. Să știți că au plănit vreo năzdrăvănie.

Într-adevăr, barca în care se afla contele își urma astfel drumul, încât îndreptătea această bănuială. Când recunosc pe cele trei surori, contele izbucni în hohote și strigă:

— Ei, cine-i acolo? Ho-ho, cele trei pupeze! Ha-ha-ha-ha!

Apoi, șopti ceva tovarășului său și opri barca, trădându-și astfel dorința de a ciocni și răsturna pe aceea a lui Gerd. Cele trei surori scoaseră câte un strigăt de spaimă și de chemare într-ajutor.

— Țineți-vă bine de bănci! le îndemnă micul barcagiu. Nu mă pot feri cu totul, dacă vor să ne lovească; dar mă voi strădui să vâslesc în așa fel, încât lovitura să nu fie prea puternică.

Ochii lui negri priviră furioși pe cei doi vrăjmași.

— Cârmiți la dreapta! îi rugă.

— Cârmește tu la stânga, tinere prostănac! râse contele.

În câteva clipe, barca lui avea să izbească drept în mijloc pe aceea, a lui Gerd. Atunci, tânărul întoarse cârma cu toată puterea și lăsă pânza în voia ei, iar barca se supuse numaidecât: se opri, se ridică pe partea de dindărăt și se răsuci. Datorită acestei mișcări, lovitura se produse spre vârf. Totuși, zguduitura fu destul de puternică pentru călătorele neobișnuite cu apa. Magda o resimți mai mult, întrucât ședea în partea de dinainte. Ea căutase să se țină de bancă, dar își pierduse echilibrul și se răsturnă în apă.

— Măi, înoată puiculița! Pescuiți-o! strigă contele, râzând, și vâsli mai departe.

Surorile erau înlemnite de spaimă. Cei care se aflau în bărcile din apropiere văzuseră isprava contelui și veniră în grabă, ca să dea ajutorul trebuincios. Din fericire, însă, Gerd își cunoștea datoria și era destul de curajos, ca să și-o îndeplinească; sări în apă după fetiță, o înșfacă repede cu mâna dreaptă, o ridică și, agățându-se cu stânga de marginea bărcii, o așeză lângă cele trei surori. Într-un minut, barca lor fu înconjurată de o sumedenie de luntre și corăbii și toți vizitatorii stațiunii manifestau o sinceră compătimire pentru fetiță și o nestăpânită indignare împotriva „contelui zănatic”. Numai Gerd rămăsese liniștit.

— N-a murit, strigă. S-a udat, doar. Vecine Klassen, dumneata ai loc. Ia, te rog, doamnele în barca dumatăle și du-le acasă!

Se ridicară numaidecât mai multe mâini și, cu toată teama ce le năpădise, surorile se așezară într-altă barcă. Gerd puse mâna pe cârmă, întinse pânza și se pregăti să pornească.

Contele se îndreptase spre ieșirea golfului. Gerd merse pe același drum, ațintindu-și privirea asupra adversarului său. Acum, vântul era prielnic tânărului curajos, care-și cunoștea barca și-și dădea seama că-l va ajuta să-l pedepsească pe conte. Nu-i păsa prea mult că vrăjmașul său e conte, iar dânsul doar un biet barcagiu.

Neavând destulă experiență, contele nu băgă de seamă planul băiatului. După un timp, însă, înțelese ca-l amenință o primejdie. Dar nu se gândi să o preîntâmpine sau să se ferească de ea. I se părea cu neputință ca un tânăr cum era Gerd să se încumete să făurească și să-și ducă la îndeplinire un plan împotriva lui. Acum se aflau amândoi lângă coasta stâncoasă, în dreapta căreia era golful. Prin partea locului existau numeroase vaduri și bancuri de nisip, despre care contele nu știa, dar pe care Gerd le cunoștea foarte bine.

— Hei, băgați de seamă! strigă tânărul, răsucind partea de dinainte a bărcii.

— Hei, băiete, oprește-te! i se răspunse.

— Nu pot; mă lovesc de stânci.

— Coboară pânza!

— E cu neputință. Mă izbesc de bancurile de nisip.

Vicleanul băiat își cârmise într-adevăr barca astfel, încât nici n-o putea opri și nici nu-i putea schimba mersul. Oricum, contelui îi era mai lesne să se ferească din calea lui Gerd, întrucât barca în care se afla el era mai mică și nu avea pânză; și apoi, la vâsle se găseau doi inși vânjoși. Dar, atunci când se hotărî s-o facă, era prea târziu, — ciocnirea era de neînlăturat.

— Hei, cârmiți îndărăt! strigă Gerd.

Strigătul lui urmărea un anumit scop. Văzuse că cei din barcă vor să cârmească spre dreapta; îi îndemnase să cârmească, știind că în felul acesta însăși barca vrăjmașă avea să-i înlesnească o lovitură zdravănă.

— Hei, e prea puțin, prea puțin voinicilor! Țineți-vă bine!

Scotând și aceste strigăte, lăsă liberă pânza, ca să nu se folosească prea mult de vânt și, din pricina aceasta, să nu-și zdrobească propria-i barcă, sau să se răstoarne.

Ciocnirea care se produse de această dată a fost mai puternică decât cea dinainte. Ea lovi cu extraordinară putere în mijlocul bărcii contelui. Scândurile trosniră; barca se răsturnă cu chila în sus. Partea din față a bărcii pescărești săltă vreme de câteva clipe lângă barca vrăjmașă, apoi lunecă mai departe.

Contele împreună cu însoțitorii săi strigară, iar apoi fură azvârliți în apă. Știind totuși să înoate binișor, ei se ținură la suprafață, văzură stâncile din apropiere și înotară spre ele, căci barca răsturnată nu le mai putea fi de nici un folos.

Gerd fusese și el aruncat în apă și strigase, dar numai de formă. Un privitor atent ar fi putut să observe că strigătul lui era un chiot de bucurie, iar săritura în valuri fusese intenționată. În ciuda tinereții sale, era destul de ager, încât să chibzuiască bine. În cazul în care contele l-ar fi acuzat, el trebuia să se poată apăra. De aceea el se bălăci cât putu de mult în apă, și se urcă înapoi în barcă numai după ce se asigură că ceilalți doi erau deja pe stâncă.

— Stai, băiete, ia-ne de-aici! porunci contele cu glas puternic.

— Imposibil, omule! Mi se scufundă barca. Nu vin acolo. Dacă vă fereți nu dați de bucluc!

— Adu-mi măcar barca înapoi!

— N-are nici un rost. Scândurile sunt sparte. De altfel nici n-aș putea s-o cârmesc singur; arată de parcă acum se scufundă. Uite, a și dispărut sub apă.

Într-adevăr, sub barcă se formă un vârtej, care trase barca sub apă. Gerd își pescuise șapca din apă și apucă vâslele.

— Stai, așteaptă! ordonă Hohenegg. Venim noi spre tine.

— Nici asta nu merge, spuse râzând băiatul. Barca mea ia apă și n-o pot încărcă cu încă doi oameni. Dar am să mă

duc la mal și am să le spun oamenilor de acolo că trebuie să fiți aduși înapoi, poate se găsește vreunul care să-și ofere barca unuia care se consideră atât de nobil, încât răstoarnă bărcile, stropește doamnele, iar pe copii îi aruncă în apă. O asemenea poznă n-are voie nici un puști să facă, fiindcă ar primi o chelfăneală pe cinste de la profesorul său. Să vă fie de bine baia!

El vâsli mai departe și observă cu bucurie că toate bărcile se îndreptaseră spre mal, ca să nu-i strice lui gluma. Când ajunse și el înapoi, îi rugă pe cei de față să-l aducă pe conte.

— Nici nu ne trece prin cap, băiete! răspunse un bătrân lup de mare, care-i întinse mâna dreaptă cu căldură. Ești un băiat viteaz și o să avem grijă de tine să nu ți se întâmple ceva, dacă o să cazi tu în apă. Dar să-l aducem pe el, nu! Fluxul începe imediat; se va ridica repede și s-ar putea să intrăm la apă până să-l remorcăm pe el. Nu vrem să pățim una ca asta. N-avem, nici o obligație să-i împiedicăm baia. Paza de coastă e departe și bărcile de salvare sunt legate toate, iar alarma nu se poate da, fiindcă e vreme frumoasă. Poate să aștepte cât o vrea!

Pe una dintre cele mai frumoase străzi ale stațiunii, înconjurată de pomi îngrijiți și straturi de flori parfumate, se afla o vilă minunată, care era închiriată turiștilor pe timpul verii. În momentul de față ea era locuită de familia maiorului Emil Helbig, venită din țările nordice.

Helbig era un ofițer de vază, dar un om modest; își câștigase pe merit poziția pe lângă prințul său și de aceea avea o mare influență la curte. Cu toate acestea, el nu părea prea bucuros. Firea sa dintr-o bucată îi producea un sentiment de jenă, în acele cercuri unde eticheta cunoștea cele mai înalte forme ale sale. Se simțea cel mai bine singur și de aceea se îngrijise ca în preajma lui să fie oameni cu firi asemănătoare. În rândurile servitorilor, nu avea decât foști soldați; iar Conrad, la care ținea cu

deosebire, era un lăudăros ce nu putea trăi fără stăpânul său, după cum nici maiorul nu-și putea închipui că ar fi în stare să se folosească de alt servitor de încredere. Conrad cunoștea toate ciudățeniile stăpânului său, se învățase cu ele și devenise astfel o copie în miniatură a ofițerului; de aceea, își îngăduia oarecare „libertăți”, de care alții s-ar fi înfricoșat.

Maiorul ședea în odaia sa, plină de un fum gros de tutun. Pe dușumea, pe canapea și pe scaune erau tolăniți unsprezece câini, de diferite rase și mărimi, care păreau că se simt foarte bine printre norii de fum. În fața maiorului era deschisă o lucrare a generalului Clausewitz, pe care ofițerul o cerceta cu luare-aminte. Deodată, se deschise ușa și intră în odaie un bărbat, care putea fi confundat lesne cu maiorul. Amândoi purtau aceeași uniformă cenușie și militărească; numai că aceea a lui Helbig era croită dintr-o stofă mai fină. Amândoi erau de aceeași vârstă, de aceeași statură, purtau părul tăiat scurt și mustăți războinice, dar cel ce intrase avea numai ochiul drept; pe cel stâng îl pierduse în urma unei împușcături de pistol. Lovindu-și zgomotos călcâiele, „luă poziția”, își duse degetul mijlociu la vipușca pantalonilor și așteptă.

— Ce dorești, Conrad?

— Domnul maior a poruncit să-i aduc aminte că vrem să mergem la plimbare; ați înțeles?

— Așa e! Dar am dat tocmai de o carte foarte interesantă. O cunoști?

— Ce carte e, domnule maior?

— O lucrare a lui Clausewitz.

— E minunată, dar n-am citit-o.

— Atunci, de unde știi că e minunată?

— Altminteri n-ar citi-o domnul maior; ați înțeles?

— Bine! Unde-i Magda?

— S-a dus în cercetare.

— În cercetare? Nu te înțeleg.

— A vrut să vadă cum se merge prin pădure. Înțeles?

— Ți-am poruncit doar să n-o lași niciodată să meargă singură prin astfel de locuri, Conrad!

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule maior, dar trebuie să creștem în așa fel pe mica domnișoară, încât să nu cunoască frica! În pădurea de aici nu sunt nici tigri, nici șerpi cu clopoței. Înțeles?

— Hm! Dar surorile mele unde sunt?

— Desigur că au părăsit cartierul principal și au plecat la vânătoare după holtei.

— Hei, Conrad, asta nu te privește!

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule maior, dar tot mă privește nițel! Schreia spune că nu se mărită niciodată; Zanka spune că n-are nevoie de nici un bărbat, iar Brüllă spune că o să moară fată bătrână. Cu toate acestea, aleargă mereu după bărbați mustăcioși și, dacă nu găsesc nici unul, se întorc acasă cu mutre plouate și încep să țipe, să se certe și să răcnească la oricine, dar mai ales la mine. Pe mine își varsă întâi focul, așa că mă privește foarte mult dacă se duc, sau nu se duc. Înțeles?

Helbig râse. Și el suferea destul de mult din pricina ciudățeniilor surorilor lui; de aceea, îi plăcea uneori să știe că are în Conrad un aliat curajos.

— Unde-i Hector? întrebă maiorul. Aici sunt numai unsprezece câini.

— Domnule maior, asta-i o nouă poznă a treimii roșii — verzi — albastre! Am băgat de seamă că Hector lipsește și l-am căutat. Când am trecut pe lângă încăperile doamnelor, am auzit dinăuntru tuse, gâfâituri și strănuturi înfricoșătoare. Am strigat câinele și gălăgia a devenit și mai zgomotoasă. Mi-am dat seama că e Hector, dar ușile erau încuiate. Am forțat ușa și.... ce-am văzut?

— Ce?...

— Câinele era vârat într-un coș. Bibi și Limi voiau să se joace cu el, dar Hector nu poate suferi decât veverița; pe celelalte două creaturi le urăște. Fiindcă a mușcat puțin pe Bibi și pe Lili, stimatele doamne i-au legat la bot o

punguliță cu tabac de tras pe nas și l-au închis în coșul acela.

— Am să interzic asemenea năzbâtii copilărești.

— Și eu, domnule maior! Să leg și doamnelor câte o punguliță cu tabac la nas? Poate că în felul acesta vor înțelege cum s-a simțit animalul.

— Unde-i câinele?

— Când l-am scos din coș și l-am scăpat de tabac, a sărit și a fugit. S-o fi dus să ia aer, săracul! Înțeles?

— Vine el înapoi... Peste o oră mergem la plimbare. Pregătește-te! Stânga-mprejur!

Conrad făcu întoarcerea reglementară și ieși. După ce rămase câțva timp pe gânduri, coborî în grabă scara, îndreptându-se spre grădină și întâlni pe grădinar, care orânduia straturile de flori.

— Heinrich, ai timp pentru mine?

— Ce dorești?

— Am nevoie de niște broaște și broscoi.

— Broaște și broscoi? repetă uimit grădinarul. Dar pentru ce-ți trebuie?

— Pentru doamnele noastre. Înțeles?

— Da; strașnic, minunat. Fug să ți le aduc.

— Zăbovești mult?

— Într-un sfert de ceas pot aduna un sac plin. Felul acesta de carne e ușor de găsit. Să aduc și câțiva raci?

— Oricât de mulți!

— Bine. O rup la fugă!

Foarte încântat, Conrad se întoarce în casă, îngrijindu-se să nu fie văzut de nimeni. Grădinarul aduse curând un mare număr de broaște, broscoi și raci și, un închizându-se împreună cu Conrad în camera în care fusese Hector, goli sacul în coș. Apoi, ieșiră amândoi, fără să fie observați. Dacă era vorba să se joace o festă celor trei surori, nici unul dintre ei nu se dădea în lături.

Între timp, maiorul continuă să citească lucrarea lui Clausewitz. Deodată, auzi apropiindu-se pași grăbiți. Ușa fu

deschisă cu putere și se ivi Freya cea lungă, ținându-și pe brațe nedespărțita pisică și vădind o supărare nemărginită.

— Emil, frate!

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Ce putea să se întâmple, decât o ispravă de-a dracului sau, fiindcă-i totuna, de-a „contelui zănatic”.

— Ah, iar neastâmpăratul acela?

— Da, iar! Dumnezeu, ce fel de om o fi? Dacă aș fi fost un ofițer, un cavaler, l-aș fi provocat la duel, l-aș fi...

Rostind aceste cuvinte, își ridică palmele și, ca să-și convingă fratele că l-ar fi pălmuit, și le trânti cu putere în canapeaua pe care se așezase. Din nenorocire, însă, palmele ei nimeriră pisica zbârlită, ce ședea ghemuită alături și care, nefiind deprinsă cu asemenea „drăgălășenii”, scoase un mieunat șuierător și, străbătând camera din câteva sărituri, se repezi la fereastra deschisă și fugi. Freya sări de pe canapea și alergă la fereastră.

— A plecat! Frate! Dumnezeu, nu vezi că a murit și Bibi?

— Și Bibi a murit, ai spus? Dar cine a mai murit?

— Dumnezeu mare, nu știi încă? S-a răsturnat în apă și...

Ușa fu smulsă iar și se ivi Wanka.

— Ai și ajuns, Freya? Da, așa e, ai picioare mai lungi ca ale mele. Ah, pier, simt că mă topesc! Fă-mi loc să șed!

Se prăbuși pe canapea și închise ochii. Maiorul fu cuprins de teamă.

— Vorbiți o dată! Cine a murit?

— Nu-i moartă, exclamă Wanka, dar e în apă...

— Ba da, a murit, e moartă de-a binelea scumpa mea Bibi! strigă Freya. După o asemenea prăbușire, nu mai avea cum să ajungă întreagă la pământ!

— Trăsni-v-ar...! blestemă maiorul, nemaiputându-se stăpâni. Cine s-a răsturnat în apă? Asta vreau să știu! Hai, descleștați-vă limba o dată!

În clipa aceea, se auziră de afară gemete, care păreau a fi scoase de un monstru, și ușa se deschise pentru a treia oară. Grăsuna Zilla păși greoi. Gâfâia, și chipul ei avea roșeața chinovarului.

— Ah... ih... ah... uh... uff... oh!... uh!!!

Și în timp ce Zilla scotea aceste sunete chinuite, începură să i se rostogolească broboane mari, de pe frunte pe obraz. Încercă să le îndepărteze, dar era atât de tulburată, încât săvârși o confuzie destul de neplăcută; într-adevăr, își apăsă nervos batista pe piept și-și ștergea nădușeala de pe obraji cu ajutorul corpului veveriței, cu trupușorul lui Mimi. Micul animal se împotrivi din răspuțeri acestei îndeletniciri la care era folosit, dând stăpânei sale prilejul să-și recapete respirația.

— Emil, ai aflat?

— Eu? Habar n-am de nimic! Ce s-a întâmplat? Ah, uite-o că vine!

Se ivi Magda. Pășind repede, se îndreptă spre tatăl ei și-l îmbrățișă.

— Nu-i așa, tată, că nu ești supărat pe mine?

— Pentru ce să fiu supărat?

— Ei, fiindcă „zănaticul acela de conte” m-a aruncat în apă.

— Pe tine? Nu se poate! Poate din greșeală!

— Nu, dinadins. Dar să nu mă cerți, fiindcă am alergat și am ajuns acasă înaintea mătușilor, și mi-am schimbat numaidecât rochița. Însă n-am pățit nimic.

— Ce noroc! Ia povestește-mi.

Îndemnul fu ascultat în același timp de patru glasuri; surorile se arătară atât de vorbărețe, încât aproape că nu se mai înțelegea nimic. Maiorul își stăpânea cu greu enervarea; dar el știa că nu se cade să întrerupă navala zgomotoasă de cuvinte, așa că-i așteptă sfârșitul.

— Încotro s-a îndreptat contele? întrebă, când văzu că surorile guralive s-au potolit.

— Nu știm. A vâslit mai departe.

— Spre uscat?

— Nu.

— Prin urmare, nu s-a dus acasă. Și cum se numește băiatul acela curajos?

— Gerd. Are un tată vitreg, îl lămuri Freya.

— Adică un tată vitreg și denaturat, care-l bate și-l chinuiește în fiecare zi, adăugă Zilla. Dacă n-ar fi fost atât de brav și de viteaz, ne-am fi înecat toate.

— E adevărat, întări Wanka. Trebuie să-i acordăm o răsplată, ca să-i exprimăm recunoștința noastră.

— Mă voi îngriji eu de răsplată, hotărî maiorul. Puteți pleca.

Cele trei surori plecară spre încăperile lor și, îndată ce intrară, își opriră privirile asupra coșului.

— Ah! Am uitat cu totul de câine! își aminti Freya. Să deschidem coșul și să-i dăm drumul!

— Da, și-a isprăvit pedeapsa, și fratele nostru Emil i-o fi simțit lipsa.

Ridică capul, — și de pe buzele lor țâșni în aceeași clipă un strigăt de groază, pricinuit de priveliștea înfiorătoare a micilor animale ce mișunau în coș. Vădă fugă, dar rochia albastră a Freyei rămase agățată de coș; în urma smuciturii, coșul se răsturnă și goli pe dușumea o sumedenie de broaște și salamandre din lacul apropiat, împreună cu raci, gândaci mari cu picioare lungi și tot felul de viețuitoare ciudate, din cele ce sunt aruncate de două ori pe zi de flux pe țărm și pe care le prind copiii, ca să le vândă vizitatorilor stațiunii. Micile viețuitoare săreau și se târau pretutindeni prin odaie, astfel că surorile înspăimântate nu mai știau unde să stea, ca să nu le calce. Sora îmbrăcată în albastru sări pe canapea, cea îmbrăcată în verde se urcă pe scaunul cel mai apropiat și cea îmbrăcată în purpuriu se cațără pe masă, așezându-se de-a binelea.

În timpul acestei întâmplări, maiorul și fiica sa trecură pe lângă ușa încăperii. Se duceau să-l caute pe inimosul

Gerd și să-l răsplătească. În urma lor pășea respectuos Conrad, care era nelipsit la toate plimbările lui Helbig. Maiorul și Magda nu luară în seamă țipetele ce se auzeau din odaie, închipuindu-și că e vorba de o continuare a convorbirilor privitoare la căderea fetei în apă. Conrad însă deschise încetișor ușa și zvârli o privire asupra scenei pline de haz dinăuntru. Cu o mulțumire pe care izbuti să și-o stăpânească, închise ușa tot atât de încet, o încuie, scoase cheia și o vârî în buzunar. Apoi, fugi după stăpânul său.

Maiorul se îndreptă mai întâi spre ștrand. Când ajunse acolo, văzu barca de pază, care înconjura limba de pământ și se grăbea să ia pe bord pe conte și pe însoțitorii săi, ducându-i pe uscat. În halul în care se afla, contele nu mai oferea înfățișarea unui erou care a săvârșit o ispravă măreață; toți cei din apropiere își ațintiseră privirile asupra lui cu o vădită bucurie răutăcioasă. Primul care-i ieși în întâmpinare fu maiorul.

— Domnule conte!

— Domnule maior!

— Ți-ai oferit plăcerea de a lovi barca în care erau surorile mele?

— Aș! Barca a fost condusă greșit de un barcagiu nepriceput, un băiat.

— Băiatul acela cunoaște mai bine vâslitul decât mulți bărbați. Nu cumva vrei să susții că izbitura n-a fost plănuită de dumneata?

— Desigur.

— Ești un ticălos!

— Bine! Asta-i o insultă, pentru care ne vom bate în duel.

— Nici nu mă gândesc! Un ofițer onorabil nu-și mânjește sabia, îngăduind s-o atingă un om care n-are nici urmă de educație și demnitate și care nu se bucură decât de faima că e un ticălos.

— Ascultă! tună contele.

— Ei aș! Vrei poate să tăgăduiești palma pe care ți-a trântit-o deunăzi căpitanul von Falkenau, fiindcă ai fost necuviincios cu o doamnă respectabilă? Se mai văd doar și acum urmele de neșters ale acestei palme. Un om cinstit nu se poate bate în duel cu dumneata, fără să se necinstească pe sine însuși. Cu toate acestea, îți voi pretinde o satisfacție, dar nu pe calea armelor, ci la bara justiției. Isprava dumitale este o crimă, este un atac josnic împotriva unor oameni pașnici, care pot cădea lesne victime cruzimii dumitale. Se va arăta și unui conte cât de aspru sunt pedepsite de lege astfel de delictе.

Contele voise să-l întrerupă, dar nu izbuti. Abia după ce maiorul își termină dojana, „zănaticul” fu în sfârșit în stare să răspundă pe un ton amenințător:

— Omule, îmi vorbești în felul acesta, fie datorită unei slăbiciuni bătrânești, fie din nebunie! Voi ști eu cum să te silesc să te bați cu mine în duel. Iar în ce privește legea, îi cunosc prevederile și mă voi folosi de ele. Ține-ți bine femeile și pe vâslașul lor; s-ar putea să-mi dea în gând să cer arestarea lor!

Și plecă, urmărit de priviri dușmănoase. Atunci, unul dintre barcagii înainta spre Helbig, răsucindu-și bereta în mână. Era vecinul Klassen, care rosti pe un ton respectuos:

— Nu-i așa că dumneavoastră sunteți domnul maior, și în barca aceea este domnișoara Magda, fiica dumneavoastră?

— Da. Ce dorești?

— Aș voi să vă vorbesc pentru tânărul acela cumsecade, Gerd.

— Ah, pentru Gerd?

— Da. A ajutat stimatelor doamne să nu cadă în apă și ați avea puțința să-i arătați mulțumirea dumneavoastră.

— În ce mod?

— Hm! Gerd avea de multă vreme pică pe conte, fiindcă i-a insultat mama, și azi s-a răfuit cu el. Contele a încercat să răstoarne barca în care se aflau doamnele; dar n-a izbutit, deoarece Gerd își cunoaște foarte bine meseria.

Apoi, tânărul a pornit în goană după conte și i-a scufundat barca, astfel că l-a silit să rămână o bucată de vreme în apă, împreună cu însoțitorii săi, până când să fie salvat. Desigur, acum va pârî pe băiat și-l va preda justiției, după cum a și făgăduit adineauri, și ar fi foarte nimerit dacă Gerd ar avea sprijinul unui om cu vază, care să-l apere de neplăceri. Merită să fie ajutat; oricine vă poate încredința de lucrul acesta.

— Într-adevăr! Și unde locuiesc părinții lui?

— Colo, în bordeiul de lângă cel din capăt. Mama lui e o femeie de treabă, dar tatăl lui e un păcătos și un bețiv, căruia nu-i place să muncească. Tânărul e nevoit să se istovească din greu, ca să-și întrețină toată familia — și se alege cu lovituri zilnice, drept răsplată, dar cu mâncare puțină. Mama lui e de prin ținuturi îndepărtate și pare să fi fost o femeie foarte frumoasă. A fost logodită cu un cârmaci, care trebuie să fi pierit într-un naufragiu pe mări străine, întrucât nu s-a mai întors niciodată. Ea n-a voit să se mărite, dar a fost silită de familie și a venit aici cu bărbatul ei. Gerd e un băiat foarte bun și sânguincios, puteți fi siguri. Merită cu prisosință să fie ocrotit împotriva contelui. Și noi toți ne vom strădui să-l sprijinim și să-l apărăm, dacă va fi pârât.

Maiorul strânse mâna celui ce vorbise:

— Băiatul a salvat viața fiicei mele și se înțelege de la sine că-i sunt recunoscător. Și dumitale îți mulțumesc. Te porți ca un om vrednic. Prin urmare, Gerd a plătit numaidecât contului răsplata ce i se cuvenea?

— Da, și cu atâta dibăcie, încât nici unul dintre noi, vâslași experimentați, nu i-am fi putut-o plăti mai bine.

— Mă bucură cele ce-mi spui!

— Dar nu se cade să știe nimeni. În fața judecății, firește că însuși contele e vinovat de ciocnire. Tânărul i-a lovit barca atât de îndemânatic, încât oricărui cunoscător îi va fi lesne să facă dovada că Gerd n-are nici o vină.

— Așadar, în afară de faptul că e curajos și are prezență de spirit, băiatul e și deștept și chibzuit?

— Da. A vâslit de nenumărate ori barca de salvare, iar în orele libere se apleacă sânguincios asupra cărților ce i se împrumută. E un băiat minunat! Printre noi sunt mulți marinari care au călătorit în toată lumea, care cunosc temeinic meșteșugul și vorbesc numeroase limbi. El le ascultă poveștile și caută să-și însușească toate cunoștințele lor; dar pe ascuns, fiindcă tatăl sau vitreg nu-i îngăduie să-și întrebuințeze vremea în felul acesta și-l pedepsește.

— Bine, voi ține seamă de ceea ce-mi spui! Este aici barcagiul care a adus pe uscat pe surorile mele?

— Eu le-am adus.

— Da? Au uitat să-ți plătească. Iată dreptul dumatile!

Vecinul Klassen mulțumi pentru suma frumoasă pe care o primi, iar maiorul se îndreptă, împreună cu Magda, spre locuința părinților lui Gerd.

Bordeiul era așezat la o mare depărtare de celelalte. Când ajunse în preajma lui, maiorul auzi plânsete; iar când păși înăuntrul bordeiului, priveliștea ce i înfățișă ochilor îl încremeni.

Gerd atârna cu ambele mâini legate cu o curea de un cui înfipt în perete, în așa fel încât abia atingea podeaua cu vârfurile picioarelor. Partea de sus a corpului era goală, iar carnea însângerată de pe urma unor lovituri sălbatice; podeaua era plină de pete de sânge. Peste măsură de îndurerat din pricina chinurilor prin care trecuse, bietul băiat nu mai putea să strige. Ochii-i erau roșii și umflați. Bătele cu care fusese lovit zăceau pe aproape. Într-un ungher întunecat, era trântită mama lui Gerd, cu capul legat. Suferise și ea câteva lovituri în cap, dar se părea că rănilor nu erau grave. Lângă ea se aflau patru copilași, care plângeau încet, iar pe un pat vechi ședea cel ce săvârșise cumplita grozăvie. Făptura lui osoasă și trăsăturile lui aspre făceau o impresie respingătoare. Se vedea

numaidecât că e în stare de beție. Auzii că a intrat cineva, dar rămase nemișcat și cu privirea pierdută în gol.

Zărind băiatul, Magda fu sincer înduioșată, mai ales că începuse să țină la el, și scoase un strigăt de spaimă și durere:

— Ah, Dumnezeu! Tată, uită-te la Gerd! Ajută-i repede, tată, repede!

Maiorul se îndreptă spre băiat și ridică mâna, ca să-i desfacă legătura și să-i dea puțința să coboare. Dar sălbaticul tată beat se ridică și-l apucă de braț.

— Stai! Ce dorești?

— Întâi vreau să eliberez băiatul!

— Casa asta e a mea și băiatul tot al meu. Cărați-vă!

— Potolește-te! Ia-o încetișor! Plecăm, n-avea grijă, dar numai după ce ne vom îndeplini datoria.

— Ieși! Nu-ți dau voie să poruncești aici și nu-mi vei porunci!

Și strânse pe maior de braț; dar Helbig îl îmbrânci.

— Ascultă! Să nu te încumeți să te mai apropii de mine, dacă nu vrei s-o pățești! Și întrebă pe copii: E tatăl vostru?

Unul dintre ei dădu din cap.

— Și dânsa e mama voastră?

— Da.

— Conrad, dezleagă cureaua și dă drumul băiatului!

— Încercați, dacă vă dă mâna! îi amenință sălbaticul, înșfăcând o bâtă.

— Conrad!

Servitorul înțelese îndemnul stăpânului său și, repezindu-se afară, se înapoie curând cu câțiva polițiști și barcagii. Cu ajutorul lor, omul nemilos fu legat, cu toate că se împotrivise din răsuputeri. Apoi, Gerd fu coborât și așezat pe un scaun. Bietul băiat era atât de năucit în urma loviturilor, încât abia mai putu recunoaște pe cei ce intraseră în bordei. Ca să-și stăpânească durerea – fiindcă, dacă și-ar fi vădit-o prin strigăte, și-ar fi îndârjit și mai mult călăul — își mușcase buzele și limba, însângărându-și-le.

Tot din pricina loviturilor pe care le primise în cap, și mama lui era aproape amețită și bolborosea cu greutate cuvintele, prin care se străduia să răspundă întrebărilor ce i se puneau. Băiatul venise acasă fără bani, și tatăl său se înfuriase. Aflând și despre întâmplarea cu contele, sălbaticul se năpustise cu toată cruzimea asupra soției și fiului și-i chinuise atât de barbar. Polițiștii îl luară cu ei.

Barcagiii chemați de Conrad se îngrijiră în grabă de pansarea rănilor, iar Gerd fu ajutat să se îmbrace.

— Bietul băiat! rosti maiorul. Vrei să pleci din casa aceasta?

— Nu. Rămân cu mama.

— Frumos, foarte frumos! Dar dacă pleacă și ea?

— Atunci o însoțesc. Dar unde să ne ducem, stimate domn?

— Veniți la mine. Voi avea eu grijă de voi. Acum trebuie să mă înapoiez. Mă poți întovărăși, sau te mai împiedică rănilor?

Băiatul zâmbi, dar păru că se rușinează:

— De multe ori am plecat de acasă după ce am fost bătut rău, și a trebuit să și muncesc.

— Atunci, vino cu mine!

Maiorul puse punga sa cu bani lângă biata mamă, ce zăcea încă înlemnită în ungher și ieși. Magda luă pe băiat de mână.

— Săracu' Gerd! Ești atât de curajos! M-ai scos din apă și acum ai mâncat bătaie! Te mai doare?

Chipul tinerească al micului barcagiu se însenină:

— Acum nu mă mai doare!

Fetița nu-și putea închipui cât bine e în stare să facă un singur cuvânt bun. Ea merse cu el de mână, până când ajunseră la vila în care locuia maiorul.

Aici, îi așteptă altă priveliște, tot atât de neobișnuită. Întregul personal al vilei era adunat pe gang și vorbea cu trei glasuri femeiești, ce se auzeau dintr-o încăpăre cu ușa încuiată, și care se tânguiau amarnic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă maiorul.

Toți cei adunați pe gang voră să răspundă în același timp, dar vocea stridentă a subretei fu mai puternică:

— Ce s-a întâmplat, domnule maior? O nenorocire, o nenorocire înspăimântătoare și nemaipomenită.

— Deschideți!

— Nu putem! N-avem cheia!

— Stați!

Se apropie de ușă și bătut:

— Cine-i acolo?

— Noi! țipară deodată cele trei surori.

— V-ați încuiat?

— Nu! răspunseră iar toate trei.

— Ce s-a întâmplat?

— Deschide repede și adu ajutoare! Prin toata odaia mișună...

— Monștri! strigă alt glas.

— Șerpi! adăugă al treilea glas.

— Salamandre și balauri! rosti iar cea mai mare dintre surori.

Se auziră apoi strigătele învălmășite ale celor trei prizoniere:

— Melci, viermi, limbrici, cameleoni! Veniți, veniți odată! Eu cad de pe masă! Eu de pe scaun! Și eu de pe canapea! Ajutor! Ajutor! Ajutor!

Conrad făcu un semn grădinarului și acesta se uită pe jos, spunând.

— Ah! Aici nu v-ați gândit să căutați! Uitați-vă! Cheia e pe podea.

— Dă-mi-o! îi porunci maiorul.

Deschise și izbucni în hohote de râs, o dată cu toți ceilalți.

— Așa! Cum au ajuns aici viețuitoarele acestea? întrebă stăpânul vilei.

— Au ieșit din coș, îl lămuri Freya.

— Hm! mormăi maiorul, zvârlind servitorului său o căutătură supărată. Hector s-a transformat în târâtoarele acestea! Strașnică schimbare! Hai, îi îndemnă el pe servitori, alungați-le!

Și plecă.

— Luați-le, ce mai stați? se răsti Freya.

Grădinarul clătină gânditor din cap.

— Hm! mormăi neîncrezător. Hector s-a transformat în târâtoare? Hm! Foarte primejdios animal! Dar slujba mea nu-i în vilă, ci în grădină.

Plecă și el. La rându-i, Conrad făcu o mutră ciudată:

— Hector? Hm! Totdeauna a fost un animal răutăcios și mi-am închipuit că are pe dracu' în el! Dar nu sunt dator să servesc pe doamne, ci numai pe domnul maior.

Se îndepărtă și el. Nici Magda, nici vreuna dintre servitoare nu se încumetă să se apropie de viețuitoarele care mișunau prin odaie. Atunci, se ivi Gerd. Din modestie, stătuse tot timpul deoparte. Surorile îl văzură și se bucurară.

— Uite salvatorul! Gerd, dragul nostru Gerd, alungă, târâtoarele astea de aici!

Fără să se mai codească, băiatul vârî în coș musafirii nepoftiți, cu o repeziciune uimitoare.

— Așa, stimată domnișoare. Acum, puteți porunci să se ia coșul de aici.

Surorile putură în sfârșit să coboare de pe „baricadele” pe care se cocoțaseră de frică.

— Îți mulțumim, băiete! exclamă Zilla. Nu trebuie să ne mai părăsești.

— Da, vei rămâne la noi! adăugă Wanka.

— Firește! întări Freya. Va rămâne aici, fiindcă înainte de orice trebuie să caute pe biata mea Bibi, care s-a aruncat de pe fereastră din pricina contelui. Și apoi, trebuie să afle cine ne-a jucat festa aceasta, ca să ne putem răzbuna!

2. O „treime” deocheată

Locomotiva scoase câteva fluierături asurzitoare, roțile scârțâiră sub apăsarea frânelor strânse și trenul personal intră în gară. Îndată ce trenul se opri, se deschiseră câteva compartimente.

— Hochberg, oprire cinci minute! răsună glasul conductorului.

— Oprirea o să țină ceva mai mult, rosti pe un ton aspru un călător, ce șezuse împreună cu un tovarăș de drum într-un compartiment de clasa a III-a. Cel care vorbise purta uniforma de vagmistru și înfățișarea lui era aceea a unui ostaș.

— Asta nu privește pe nimeni! răspunse grosolan celălalt. Au fost destui inși, care s-au umflat întâi în pene și apoi s-au împotmolit. Și cred chiar că au rămas și vagmiștri pe aici, domnule vagmistru. Să ții minte lucrul acesta!

Cel care vorbise acum era o făptură mărunță respingătoare, îmbrăcată în niște haine vechi. Avea obrazul spălat și părul pieptănat, dar grija aceasta pentru curățenie era cu totul nepotrivită omului. Se părea că fusese silit să aibă o înfățișare curată. Dar ceea ce atrăgea mai mult luarea-aminte asupra-i era faptul că avea mâinile prinse în cătușe; pentru o mai mare siguranță, cătușele fuseseră legate zdravăn cu o curea, trecută în jurul mijlocului. Era un răufăcător arestat.

— Foarte bine! Acum, coborâm! răspunse vagmistrul.

— Domol, domol! o să cobor când voi avea chef, rosti celălalt.

— Fie! Dar ceva mai repede!

Vagmistrul îl împinse în afara compartimentului. Răufăcătorul se uită în jurul lui, văzu îmbulzeala din gară și se gândi că o va putea folosi, spre a se salva. Dintr-o

săritură ajunse lângă călătorii care coborâseră și cei ce se aflau pe peron, și încercă să se strecoare printre ei.

— Opreți-l! Puneți mâna pe el! strigă vagmistrul.

De fapt, strigătele fuseseră de prisos. Câțiva inși își dăduseră seama că e vorba de un arestat care încercă să fugă și-l înconjuraseră, împiedicându-l să-și înfăptuiască planul.

— L-am prins. Luați-l în primire!

— Mulțumesc, vă mulțumesc domnilor! A fost o încercare neroadă și de neînțeles, dacă și-a închipuit că-mi va scăpa.

Gardianul care-și făcea serviciul în gară se apropie zelos.

— Să vă ajut la transportarea arestatului, domnule vagmistru? întrebă.

— Îți mulțumesc frumos! Sunt destul de sigur de el; dar îl voi veghea ceva mai aspru și-l voi lega mai bine.

Scoase din buzunar o bucată de frânghie, legă pe răufăcător de braț și porni cu pași țănoși. Se îndreptă spre cea mai înaltă parte a orașului, unde, îndărătul unor case neobișnuit de înalte, se zăreau turnurile unei clădiri ce avea înfățișarea unui castel: acolo era cetatea Hochberg, care adăpostea de vreme îndelungată între zidurile ei pe mulți inși ce nesocotiseră legile și-și ispășeau osânda, cu prețul libertății lor.

La capătul străzii se afla o poartă de fier, greoaie și întunecată, de care era agățat un ciocan mare. Vagmistrul luă ciocanul și lovi cu el în poartă. Orice om s-ar fi simțit înfiorat de sunetul ce urmă și care însemna pentru el încheierea silită a felului de viață trăit până atunci!

Se trase un zăvor și în poarta întredeschisă se ivi un chip bărbos.

— Cine-i?

— Un vagmistru și un răufăcător arestat.

— Intrați!

Poarta fu deschisă și cei doi pășiră într-un gang întunecos, construit în forma unui tunel. Ostașul bărbos care le deschisese poarta o încuie cu grijă și descuie altă poartă, ce ducea într-o curte.

— Drept înainte!

Vagmistrul dădu din cap. Cunoștea bine orânduiala închisorii, fiindcă mai fusese de câteva ori pe aici. Își duse prizonierul într-o încăpere mică, a cărei singură fereastră avea zăbrele de fier și în care ședea supraveghetorul paznicilor porții; îndatorirea lui era să observe tot ce se întâmplă în curte și să noteze într-un registru pe toți cei care intrau în închisoare sau o părăseau.

— Bună dimineața! îl salută vagmistrul.

— Bună dimineața, domnule vagmistru; iar ne-ai adus un oaspete?

— Da, după cum vedeți.

— Treceți-vă numele, vă rog!

Vagmistrul își scrisese numele în registru și întreabă:

— Domnul consilier e aici?

— Da. Voi suna să vină cineva.

Supraveghetorul apăsă pe o sonerie și, după câteva clipe, veni alt supraveghetor.

— Încă unul? se miră noul venit.

— Însoțiți-mă, îndemnă pe vagmistru. Arestatul rămâne aici.

Cei doi străbătură un gang lung; ajungând la o ușă, supraveghetorul intră ca să vestească șefului său sosirea vagmistrului și, după câteva clipe, se înapoie, spunându-i că poate să intre și el.

Vagmistrul îi urmă îndemnul și, pășind în odaie, luă o poziție militărească, fără să salute. Știa că nu poate vorbi, decât după ce va fi întrebat de director despre rostul venirii la închisoare. Directorul era un bărbat bine făcut și purta uniforma funcționarilor superiori și o sabie; mustața groasă care-i împodobește chipul vădea o fire aspră. Nu-și ridică

ochii spre cel ce intrase, decât după ce sfârși ceea ce avea de scris; apoi îl întrebă:

— Cine ești dumneata?

— Vagmistrul Haller din Fallum, domnule consilier.

— Ce-ai adus?

— Un arestat.

— Numele lui?

— Heinrich Hartmann din Fallum.

— Ocupația?

— Pescar sau barcagiu.

— Actele de predare?

Vagmistrul îi înmână actele, pe care le avea pregătite.

— Bine; ai ceva de spus?

— Hartmann a fost reclamat că și-a chinuit neomenos și neconținut soția și pe fiul său vitreg. A fost adus sub pază severă, a încercat să fugă și cu prilejul acesta a rănit grav un gardian. E un bețiv, un ins rău și primejdios, care și în timpul călătoriei până aici a încercat să se împotrivească, atunci când l-am îndemnat să coboare. Între altele, mi-a spus că închisoarea de aici a adăpostit și vagmiștri, și în gară a voit să se furișeze prin mulțime, dar a fost prins numaidecât.

— Vom ști noi să-l îmblânzim. Îi vom aplica regimul disciplinar de clasa a III-a și va primi timp de douăzeci de zile mâncare redusă, ca să se deprindă de la început cu închisoarea. Poftim dovada de primire, domnule vagmistru! Bună ziua!

În timp ce directorul se apucă să cerceteze actele ce-i fuseseră predate cu privire la noul său oaspete, vagmistrul se înapoie în odăița de pază, ca să-și ia chipiul. Arestatul ședea pe un pat și se uita amărât în juru-i.

— Hartmann, rosti vagmistrul, pregătindu-se de plecare: ai ceva de spus soției și copiilor? E ultima dată când le mai poți trimite vreo veste în modul acesta.

— Cărați-vă! sună răspunsul, drept mulțumire.

Încredințat că sălbaticul nu-și potolise vrăjmășia, paznicul care-l însoțise până aici porni înapoi spre gară. În clipa aceasta, prizonierul încetă să mai fie o făptură omenească și deveni un obiect: nu mai era stăpân pe voința lui. După câteva clipe, se ivi un supraveghetor.

— Vino, îi porunci, după ce-l privi în treacăt.

— Așa? Aici mă tutuiți?

Supraveghetorul porții, care nu rostise nici un cuvânt până acum, se întoarse spre tovarășul său de slujbă:

— E un ins rău și nerușinat, să știi! Trebuie să te porți aspru cu el!

— Va afla curând ce se cuvine unor asemenea inși. Înainte!

Își înșfacă prizonierul și-l împinse spre ușă. Străbătură gangul și o luă apoi la dreapta, oprindu-se în fața unei uși de fier. După ce se descuiară două lacăte mari și se traseră trei zăvoare groase, ieși la iveală un gang mic și îngust care n-avea fereastră și era luminat de o lampă. Pe ambele părți ale gangului se aflau câte opt uși de fier, încuiate cu lacăte și zăvoare. Încăperile de dindărătul acestor uși aveau câte șapte picioare înălțime, patru picioare lărgime și cinci picioare adâncime. În fiecare din ele nu se vedeau decât o sobă, o cană de apă, un scaunel și un lanț de fier, găurite, iar pe din afară zăbrele duble și groase. Nici un leu n-ar fi fost în stare să scape dintr-o asemenea cușcă.

Acestea erau celulele închisorii din Hochberg, cele mai strașnice din întreaga clădire. E neapărată nevoie ca orice nou răufăcător să le cunoască asprimea, fiindcă numai astfel își poate aminti de ele după ispășirea pedepsei și se poate speria de urmările vreunei isprăvi oprite de lege. Toți pușcăriașii își trăiesc în aceste celule înfricoșătoare prima și ultima zi a timpului prevăzut de pedeapsa la care au fost condamnați. Supraveghetorul deschise o celulă:

— Intră!

— În asta? N-aveți una mai bună?

— Nu.

— Păi cele din Fallum erau mai frumoase!
— La „Hotel de Saxe” sunt și mai frumoase, dar costă între zece și douăzeci de mărci pe zi. Să-ți văd buzunarele!
— Nu îngădui să fiu tutuit!
— Te vei deprinde și cu asta. Arată-mi buzunarele! rosti supraveghetorul pe un ton înăsprit.

— N-am nimic în ele!
— Vreau să mă conving. Sau ții să te ajut?
Cătușele îi fuseseră scoase, astfel că răufăcătorul își putea mișca brațele. Înfricoșat puțin de tonul aspru al paznicului, își întoarse buzunarele. Apoi se lăsă percheziționat în amănunțime, din cap până-n picioare.

— Cum te numeai?
— Hartmann.
— Ce meserie aveai?
— Barcagiu.
— Ce faptă ai săvârșit?
— Trebuie neapărat să știți?
— Voi citi mai târziu actele tale, așa că nu ești silit să-mi spui. Totuși, socotesc nimerit să te previn, spre binele tău, că aici ești dator să fii respectuos cu paznicii și cu întregul personal al închisorii. Nu te găsești aici decât de vreo jumătate de oră și ți s-a și aplicat o pedeapsă de reducere a mâncării pe timp de douăzeci de zile.

— Mie? Aș dori să știu pentru ce!
— Fiindcă ai fost mojit față de vagmistrul care te-a adus. În închisoarea noastră, se pedepsește cea mai mică greșeală cu cea mai mare asprime. Sunteți trimiși aici ca să vă ispășiți pedepsele și ca să vă îndreptați purtările. Cine-i supus și sânguincios, n-are de ce să se plângă; dar celui care-i îndărătnic nu-i prea merge bine. Să ții minte ce-ți spun! Ce pedeapsă ți s-a dat?

— Zece ani.
— Pentru ce?
— Fiindcă mi-aș fi bătut soția și fiul vitreg și fiindcă la o încercare de evadare aș fi înjunghiat pe paznicul care mă

însoțea.

— Ai fi? De ce nu vorbești, cum trebuie? Spune: l-am bătut și l-am înjunghiat, fiindcă ai făcut-o doar! Știi să citești?

— Știu puțin, dar numai dacă literele sunt mari.

— Aici, pe ușă, e lipit un anunț, în care se indică regulile de care trebuie să ții seamă. Pe fereastră vine destulă lumină. Citește totul până când mă înapoiez și nu uita nimic!

Și părăsi celula. Lacătele fură încuiate și zăvoarele fură trase; apoi se făcu liniște. Înfricoșătoarea singurătate care-l înconjură începu să-l înfioare pe deținut. Se simțea atât de rău, de parcă l-ar fi lovit cineva în cap. Se prăbuși pe scăunelul vechi de lemn, cu obrazii în palme. Rămase astfel multă vreme, până când lacătele și zăvoarele zornăiră iar. Supraveghetorul deschise din nou ușa:

— Hai!

Porni supus și străbătu mai multe ganguri, până când ajunse într-o încăpere mare și plină de aburi, care era despărțită prin pereți de lemn, scunzi și subțiri. În fiecare despărțitură se aflau o cadă și un scăunel. Pe unul din aceste scăunele, erau niște haine; pe un altul ședea un bărbat înalt și slab, care ținea în mână o foarfecă și un pieptene; era îmbrăcat în haină și pantaloni de pânză neagră și purta ghete din piele tare. Părul îi era tăiai scurt, dar chipul lui mărturisea că trăise cândva zile bune.

— „Numărul doi”, avem încă un oaspete! spuse supraveghetorul. Îmbracă-l! Eu am de lucru în altă parte. Dar vezi să nu faci vreo prostie! Mă înapoiez peste o jumătate de oră.

Plecă și încuie ușa. Cei doi rămaseră singuri în încăpere.

— Șaptezeci și patru, așază-te!

— Cine?

— Tu! Acum nu mai ai nume, ci ești numărul șaptezeci și patru. Numai în felul acesta vei fi chemat de azi înainte!

— Drace! E tare frumos!

— Nu drăcui! murmură celălalt. Apoi adăugă cu glas puternic: Ți-am spus să te așezi, sau ești tare de urechi?

Hartmann se supuse și se trânti pe scăunel. Celălalt se pregăti să lucreze cu foarfeca și pieptenul.

— Ce ai de gând, hai? îl întrebă barcagiul.

— Să-ți tai părul. După aceea, vei face baie și vei îmbrăca hainele închisorii. Cele pe care le porți vor fi puse într-un sac, cu numărul tău, și vor rămâne în el până când vei fi eliberat.

— Hai, fă-ți meseria, dacă nu se poate altfel!

În timp ce se apucă să-i taie părul, „numărul doi” șopti:

— Când vorbești, nu mișca buzele! Suntem neconținut supravegheați prin găurile de deasupra căzilor. Cu ce te îndeletniceai?

— Am fost barcagiu.

— De unde ești?

— Din Fallum.

— Ah, stațiunea balneară Fallum?

— Da, o cunoști?

— Am fost deseori acolo. Nu știi dacă vara aceasta a venit contele Hohenegg la Fallum?

— Acum vreo trei luni era în stațiune. De atunci sunt închis și nu știu dacă n-a plecat. Îl cunoști?

— Foarte bine.

— Dar cine ești tu?

— N-are importanță. Dar, biruit de vanitatea care stăpânește pe cei mai mulți oameni, adăugă: N-am fost un om de rând. Contele a fost prietenul meu.

— Ah! exclamă Hartmann, mirat. Din pricina „contelui zănatic” am ajuns aici.

— Cum asta?

Hartmann îi răspunse, șoptind printre buzele ușor întredeschise:

— S-a plimbat cu barca și a răsturnat în apă pe flica maiorului Helbig. Băiatul meu a răsturnat apoi pe conte și eu am bătut cam aspru pe băiat. Am fost reclamat și închis.

Am încercat s-o rup la fugă și am înjunghiat pe paznicul care mă ducea. De aceea am fost pedepsit cu zece ani închisoare.

— Și băiatul?

— N-a pățit nimic. Contele a trebuit să plătească și cheltuielile.

— Da, așa e acum. Înainte, sub celălalt regim, era mai bine. Hai, am terminat. Dezbracă-te și intră în cadă! Îți voi lua hainele.

— Ce faci aici?

— Sunt paznicul băii.

— Și ce plată primești?

— Șase pfenigi pe zi.

— Drace, e mult!

— Da, e destul de mult. Timp de trei luni nu ți se dă nimic, dar după aceea primești în fiecare, zi câte trei pfenigi dacă-ți sfârșești cum se cuvine lucrul ce ți se încredințează.

— Ce lucru?

— Ți se dă în fiecare zi câte ceva de făcut. Dacă nu isprăvești, ești pedepsit, fie cu câteva zile de carcera, fie cu reducerea mâncării, fie chiar cu lovituri. Și fiindcă ți s-a aplicat regimul disciplinar de clasa a III-a, ți se reține zilnic un pfenig din cei trei, drept pedeapsă, și vei primi numai doi pfenigi.

— Și cum e cu regimul și cu clasele?

— Cine e predat cu observații aspre din partea justiției, sau e pedepsit aici, are regimul de clasa a III-a; cel care se bucură de observații judiciare bune, intră în regimul de clasa a II-a, iar celui care se poartă bine un timp îndelungat i se aplică regimul de clasa I. Cei din clasa I poartă nasturi albi, cei din clasa a II-a, nasturi galbeni, iar cei din ultima clasă, nasturi negri.

— Prin urmare, tu ești din clasa I?

— Da, însă nu din pricină că m-am purtat bine vreme îndelungată, fiindcă nu sunt aici de mult, — ci din cauză că

directorul ține seamă de ceea ce am fost înainte. Slujba de paznic al băii este un privilegiu. Este o funcție de încredere, fiindcă am de-a face cu toți deținuții. Prin urmare, le pot fi de mare folos. Vrei să mă servești și să duci câteva rânduri unui alt deținut? Le-am pregătit, cu nădejdea că voi găsi pe cineva care să vrea să le predea. De aici, vei fi dus la medicul penitenciarului. Acolo, vei vedea un deținut care este secretarul medicului. Lui trebuie să-i dai rândurile mele. Îmi cunoaște semnul și privește pe oricine cu luare-aminte. Când îți scoți haina, strănuți și-ți ștergi apoi ochiul drept cu mâna stângă, și ochiul stâng cu mana dreaptă! Se va apropia numaidecât de tine și-ți va ajuta să te dezbraci. Cu prilejul ăsta, va lua hârtia pe care ți-o voi vârî eu sub legătura de la gât. Îți va fi de folos, să știi. Cine vrea să i se dea cafea, sau vreun alt lucru neobișnuit în închisoare, trebuie să ceară îngăduința medicului; acesta comunică secretarului său hotărârea și ceea ce scrie secretarul se îndeplinește întocmai. Uneori, se întâmplă ca secretarul să treacă în registru o încuviințare care nu i-a fost dată, sau pe care deținutul nici n-a cerut-o. De aceea, atunci când primești ceva, spune supraveghetorului că ai cerut voia medicului!

Între timp, „numărul șaptezeci și patru” își isprăvise baia și începu să se îmbrace. Paznicul îi ajută și avu grijă să-i înnoade și legătura la gât.

— Ai uitat scrisoarea! spuse Hartmann.

— N-avea grijă! E la locul ei. Aș fi fost neîndemânatic, dacă ți-ai fi dat seama că am pus-o, fiindcă tot atât de lesne ar fi descoperit-o și supraveghetorul.

— Prin urmare, e adevărat că ne spionează?

— Da. Vei vedea că intră, îndată ce am terminat. Paznicii ăștia se cred deștepți, dar sunt mai proști decât îți închipui.

Într-adevăr, în clipa când Hartmann își trase haina, ușa se deschise și intră supraveghetorul.

— Iar ai pălăvrăgit?

— Nici un cuvânt! Sau credeți cumva că unul ca mine simte nevoia să-și încredințeze cuiva gândurile?

— Vreau să sper că nu. Hai, înainte!

Hartmann fu condus în altă clădire și se opri cu supraveghetorul într-o odaie, în care se afla un domn ce ședea la o masă. În cealaltă parte a odăii, văzu un bărbat gras, îmbrăcat în uniforma închisorii și care nu-și ridică ochii de pe hârtia pe care scria.

„Domnul” era medicul-șef al penitenciarului. El măsură o clipă cu privirea pe noul venit și întrebă pe Hartmann:

— Ai mai fost bolnav?

— Nu.

— Ai nevoie de ceva? Te doare ceva?

— Nu, dar sunt mereu flămând.

— Așa? râse medicul. Domnii deținuți nu prea mănâncă destul în timpul prevenției și vor să se îngrășe aici. Dezbracă-te!

Și se aplecă iar asupra hârtiilor de pe masă. Hartmann începu să-și scoată încet haina și strănută; apoi, își șterse ochii cum fusese învățat. Grăsunul se ridică îndată și se apropie de el.

— Ei, dar nu te pricepi deloc, știi? Cât vrei să te aștepte domnul medic-șef, hai? Dezbracă-te mai repede!

Îi desfăcu legătura de la gât și o trânti într-o parte; după aceea, îi ajută să se dezbrace. Medicul-șef se ridică de la masă și se apucă să-l examineze pe îndelete. Avea destulă vreme, fiindcă nu se mai adusesese nici un deținut. În timpul acesta, Hartmann băgă de seamă că „scriitorul” citește biletul în grabă și scrie altul cu aceeași repeziciune. După ce medicul își isprăvi examinarea, furierul se apropie iar de Hartmann și-l ajută să se îmbrace. Cu acest prilej, îi vârî biletul sub legătura de la gât și-i șopti:

— La inspector să strănuți iar!

Hartmann ieși; supraveghetorul îl însoți până la celulă, îl încuie și plecă. Deținutul se gândi că s-ar cuveni să citească biletul, cu toate că ar fi putut să fie observat. Cuvintele

erau scrise într-o limbă străină. Cel care-l trimisese, ca și acela căruia urma să-i fie predat biletul nu erau oameni de rând.

Trecură câteva ore, până să se ivească iar supraveghetorul, care-i aduse pâine și apă.

— Ai cerut medicului o cantitate dublă de pâine?

— Da. Marinarii sunt totdeauna flămânzi.

— Domnul medic-șef trebuie să fi fost azi într-o dispoziție bună. Hai cu mine!

Prin urmare, făgăduiala paznicului se împlinise, furierul grăsun îi încuviințase din proprie inițiativă dublarea rației de pâine.

Hartmann străbătu iar câteva curți și se opri în fața unei uși.

— Domnului dinăuntru îi vei spune: „domnule inspector”, îl povățui supraveghetorul.

Slujbașul era tânăr și avea un aer binevoitor. Uniforma i se potrivea și-l făcea impunător. Și în odaia aceasta se afla un deținut, care îndeplinea funcția de furier. Supraveghetorul rămase pe gang.

— Ce meserie ai avut? întrebă inspectorul.

— Barcagiu.

— Barcagiu, prin urmare ești voinic.

Și răsfoi hârtiile de pe masă.

— Văd că medicul ți-a încuviințat un kilogram de pâine pe zi: așadar, trebuie să muncești. În afară de ocupația pe care ai avut-o, te-ai mai îndeletnicit cu vreun meșteșug?

— Nu, răspunse, strănutând și ștergându-și ochii.

— Dar iarna, când nu se pescuiește și nu se vâslește, ce-ai făcut?

— Hm! tuși deținutul, încurcat.

— Așa, înțeleg, n-ai făcut nimic! Ai jucat, nu-i așa?

— Numai seara, se scuză Hartmann.

— Și ziua?

— Am dormit.

— Foarte frumos! Așadar, ai jucat de cum se lăsa seara și până dimineața, iar toată ziua ai dormit. Ai soție? Copii?

— Da.

— Prin urmare, cu toate că ai familie, ți-ai trăit viața fără să fi fost nimănui de folos. Pari să fi un om dezghețat! Îți voi încredința o ocupație care să nu te adoarmă ușor. Munca va fi grea, dar dacă n-o isprăvești îți reduc porția de mâncare.

Inspectorul se înfuriase. Și secretarul se arătă mânios, întrucât se apropiase de deținut și rosti pe un ton aspru, ca să fie pe placul șefului său, care-i îngăduia să intre în vorbă:

— E și dezordonat! Aici e descheiat un nasture, iar legătura de la gât i-a ieșit peste guler. Domnii supraveghetori nu se îngrijesc de lucrurile acestea. Trebuie să le îndrept eu totdeauna, ca să dau deținuților puțința să se înfățișeze în chip demn în fața domnului inspector.

Încheie nasturele și potrive cu multă grijă legătura de la gâtul deținutului. Apoi, se înapoie la masă, vădind un aer mulțumit.

— Așa e, spuse, inspectorul. Așadar, ce să-ți dăm de lucru? Trece-l la fierărie și îngrijește-te de tot ce trebuie! Sunt nevoit să mă grăbesc, fiindcă nu vreau să pierd trenul. Tu poți să pleci, se adresă deținutului.

Hartmann ieși din odaie și fu condus la celulă de supraveghetorul care-l aștepta. După câțva timp, ușa se deschise iar și veni paznicul însoțit de bucătarul închisorii.

— Acesta e noul arestat? întrebă bucătarul, măsurându-l cu privirea.

— Da, are noroc! răspunse paznicul. I s-a aplicat întâi pedeapsa reducerii mâncării pe timp de douăzeci de zile și acum primește porție dublă de pâine și i se încredințează o slujbă la bucătărie, cu toate că alții jinduiesc ani de zile după o astfel de funcție, și nu pot s-o capete. Sunt tare curios să știu cum o să potrivească domnul director

reducerea mâncării, cu slujba la bucătărie și cu porția dublă de pâine!

— Asta nu e treaba noastră! spuse bucătarul. Desigur că e o greșeală la mijloc. Dar eu sunt dator să mă iau după ordinul domnului inspector și să vestesc pe deținut că mâine dimineată trebuie să vină la bucătărie. Îngrijiți-vă de un șorț alb și de o tichie de bucătar pentru el!

Între timp, furierul inspectorului se apropiase de fereastră și privea în curte. Era singur, întrucât șeful său părăsise închisoarea și se dusesse la gară. Furierul părea chinuit de o îngrijorare și se uita mereu la biletul pe care-l găsisese sub legătura de la gâtul lui Hartmann. Rândurile erau scrise în limba franceză și aveau cuprinsul următor:

„A sosit în sfârșit vremea, după cum mă înștiințează Natter.

Așteaptă-ne în odaia ta!”

Un deținut străbătu curtea, fără să fie însoțit de vreun paznic. Era curierul medicului-șef. Intră în odaia inspectorului. Cei doi se cunoșteau. Unul fusese director, iar celălalt medic-șef al unui așezământ de boli mintale și se făcuseră vinovați de asemenea isprăvi, încât erau pedepsiți cu închisoarea pe toată viața.

— A plecat inspectorul? întrebă fostul director Breiding.

— Da, răspunse Schram, fostul său subaltern. De unde știi că avea de gând să plece?

— A fost la medic înainte de prânz și i-a spus că pleacă. Ești gata?

— Îmi pun viața în primejdie, dacă e nevoie. Dar cum?

— Nici eu nu știu. Natter mi-a scris azi să vin la tine la ora asta.

— Vine și el?

— Desigur.

— Ce bine e că acei care aparțin clasei I au voie să-și vadă de lucru, fără să fie supravegheați! Dacă mă găsește

cineva la tine, putem spune că avem de cercetat vreun registru sau vreo hârtie. Dar uite că vine Natter!

Deținutul cu „numărul doi” străbătu la rândul-i curtea și intră în odaia inspectorului.

— Bine că sunteți împreună! Ați primit rândurile ce vi le-am trimis?

— Da. Ce pregătiri ai făcut?

— Nici una până acum. Dar suntem așteptați în afara închisorii.

— De cine?

— Nu vreau să vă lămuresc deocamdată. În hanul din satul apropiat s-a mutat un birjar, care-și ține mereu caii înhămați și gata de drum. După un minut de la sosirea noastră acolo, poate să pornească.

— Dar cum ieșim din penitenciar?

— În uniformă de supraveghetori. Văzându-ne îmbrăcați astfel, paznicii n-o să ne oprească.

— Drace, e foarte primejdios să ieșim în plină zi! Și hainele de unde le luăm?

— De la șeful gărzii. Firește, n-o să le dea de bunăvoie, așa ca i le luăm. Orice supraveghetor care vine de acasă și intră în penitenciar trebuie să lase mantaua și șapca la șeful gărzii. Îmbrăcămintea e atârnată în odaia de lângă „corpul de gardă”. E de-ajuns; nu ne trebuie decât o manta și o șapcă pentru fiecare, ca să putem fi luați drept supraveghetori.

— Dar noi suntem rași, și mai toți paznicii poartă barbă!

— M-am gândit și la asta. Îmi trec printre mâini atâtea suvițe de păr, încât am păstrat câteva și le-am prefăcut în bărbii false. Ia încercați-le!

Scoase din buzunar un pachet și-l desfăcu. Cele trei bărbii ce se aflau în el li se potriveau foarte bine.

— Sunt minunate! spuse fostul director; dar ce ne facem cu pantalonii și ghetetele?

— La poartă e întuneric.

— Dar dacă ne întâlnește cineva în curte? Chiar dacă uniformele noastre ar fi complete, chipurile noastre ar atrage luarea-aminte a oricărui paznic.

— Voi avea grijă să nu ne întâlnească nimeni. Știți că deseori sunt trimis să comunic slujbașilor ordinele directorului. Îi voi înștiința să se adune numaidecât în sala de mese. Îndată ce voi împărtăși acest ordin celor doi supraveghetori-șefi, se adună în cinci minute acolo toți paznicii, în afară de acei care nu-și pot părăsi posturile. Plec. După două minute din momentul când mă vedeți că trec iar prin curte, veniți în odaia „corpului de gardă”, dar pe rând, ca să nu bată la ochi!

Și se îndepărtă.

— E îndrăzneț Natter! spuse furierul inspectorului. Dar aş vrea să știu de ce ne-a ales tocmai pe noi și de ce ține să evadăm împreună?

— Crede că-i vom putea fi de folos cândva. E de la sine înțeles că evadarea noastră va stârni o nemaipomenită vâlvă și nu se va cruța nici un mijloc, ca să fim prinși iar.

— Dacă ar izbuti să ne prindă, aş fi în stare să mă omor!

— Și eu. Dar înainte de a fi prins, voi doborî câțiva inși. Mi-am ascuns câteva cuțite, pe care le-am luat dintre instrumentele medicului și ni le putem împărți. Vrei să-ți dau unul?

— Da, dă-mi!

Câțiva paznici trecură prin gang.

— Uite, a prins șiretlicul! Ăștia se duc spre sala de mese.

După câteva clipe, paznicul băii trecu încet prin curte și se îndreptă spre „corpul de gardă”, în care șeful gărzii se afla singur.

— Domnule supraveghetor!

— Ce dorești?

— Domnul supraveghetor Wendler face baie. Și-a uitat săpunul în manta și vă roagă să fiți atât de bun și să i-l trimiteți.

— Îndată. Așteaptă-mă!

Se duse în odaia alăturată și scotoci buzunarele. Apoi spuse:

— Nu-i nici un săpun aici. Vino și tu să cauți, dacă vrei!

Paznicul băii zvârli o privire spre fereastră și văzu că vine furierul inspectorului. Nu se mai zărea nimeni. Intrând cu hotărâre în cealaltă odaie, se năpusti asupra „șefului gărzii” și-l apucă de beregată, strângându-l cu atâta putere, încât slujbașul nu putu scoate nici un strigăt.

În clipa aceea se ivi și Schram, care se grăbi să dea ajutor tovarășului său.

— Pune-i o batistă în gură! îi porunci Natter. Furierul se supuse, dar fu nevoit să deschidă gura supraveghetorului, cu ajutorul cuțitului.

— Ia sfoara din buzunarul meu și leagă-i mâinile la spate și apoi picioarele!

Între timp, venise și furierul medicului, care dădu tovarășilor săi ajutorul trebuincios. Apoi, slujbașul fu târât într-un colț al odăii.

— Acolo e sabia lui! spuse Natter. Mă voi încinge cu ea, fiindcă știu că sunt singurul care se pricepe să mânuiască o astfel de armă. Acum, să îmbrăcăm repede mantalele și șepcile și să pornim!

După câteva clipe, deținuții fugari ieșiră din odaia corpului de gardă. Paznicul băii încuie ușa și vârî cheia în buzunar.

Cei trei ajunseră neobservați până la poarta interioară a închisorii și unul din ei bătă ușor.

— Cine-i acolo? se auzi vocea paznicului, printr-o crăpătură a porții.

— Trei supraveghetori care vor să iasă! răspunse Natter fără să șovăie.

— Puteți trece!

Deschise întâi poarta interioară, apoi pe cea din afară; Natter avu grijă să tragă după el pe cea din urmă, ca să nu dea paznicului putința să vadă că e vorba de trei fugari.

— Slavă Domnului, se pare că izbutim! Acum, repede de-a lungul zidului, spre libertate! Să ne ferim de drumurile mai umblate!

Pășind cât putură de iute, deținuții se furișară pe lângă zid și ajunseră în câmp liber. Zăriră o cărare îngustă ce ducea spre satul vecin și începură s-o străbată, întrucât nu se vedea nici un trecător.

— Cred că acum ne puteți mărturisi în ce mod ați reușit să intrați în legătură cu cei din afară! spuse fostul director de ospiciu lui Natter.

— N-a fost atât de greu cum îmi închipuisem, răspunse Natter. Ca paznic al băii, aveam deseori prilejul să mă duc la bucătărie, ca să-mi iau apă caldă. Măcelarul, care aduce în fiecă zi cantitatea aceea mică de carne, folosită la mâncărurile ce se servesc deținuților, vine mereu la o oră anumită. El face parte dintre cei care pot intra în penitenciar, fără să mai ceară o îngăduință specială. Când l-am văzut prima dată, l-am recunoscut numaidecât; era un om cu care am avut cândva legături „de afaceri”. Și el m-a recunoscut, dar a știut să nu se trădeze. Din câteva cuvinte, pe care s-a prefăcut că le adresează bucătarului, am înțeles că vrea să mă mai vadă, așa că a doua zi mi-am căutat de lucru prin bucătărie la aceeași oră. Pe furiș, a lăsat să cadă o bucatăică îndoită de hârtie și am pus piciorul pe ea ca s-o ridic, atunci când am fost sigur că nu sunt supravegheat. Mă întreba dacă-mi poate fi de folos într-un fel oarecare. Am fost mereu în legătură cu el și i-am dat o scrisoare pentru contele Hohenegg.

— Pentru „contele zănatic”?

— Da. Contele mi-a răspuns că se va strădui să mă ajute și-mi va trimite un om de încredere, care să mă aștepte cu o trăsură, pentru a mă duce peste graniță, la un loc sigur.

— Și vă puteți bizui pe el?

— Fără nici o grijă! Poate că încă nu știți că, atunci când nu i s-a putut dovedi participarea efectivă la conspirația ce se plănuise, ducele l-a alungat doar din țară, impunându-i

îndatorirea de a locui câteva luni în fiecă an în Nordlandia. Dacă aş fi trădat ceea ce ştiam, ar fi trebuit să se ferească de a mai trece graniţa, fiindcă şi-ar fi pierdut libertatea. Lucrul acesta-l ştie şi el, aşa că n-are interesul să fiu prins.

— Călătoria în trăsură nu-i lipsită de primejdie; ne-am încredinţat de-ajuns de neplăcerile pe care le putem întâmpina. Şi nici de tren nu ne putem folosi. Vestea evadării noastre va fi trimisă pretutindeni şi se vor supraveghea toate locurile de trecere, astfel că orice trăsură va fi cercetată în amănunţime, înainte de a fi lăsată să-şi continue drumul.

— Hm! Aveţi dreptate! Ar fi mai nimerit, prin urmare, să mergem pe jos. Aproape că m-aş hotărî pentru soluţia aceasta. Ce părere aveţi?

— Sunt de aceeaşi părere.

— Bine! Să ne iuţim paşii! Dar până mâine nu putem ajunge în munţi. Luăm trăsura din sat; nu mai avem mult de mers. Parcă se vede venind cineva!

— E un drumeţ.

— Aşa s-ar părea, după felul cum păşeşte. Dar uitaţi-vă mai bine; are un bici în mână şi s-ar părea să fie omul nostru. Înţelegerea pe care am stabilit-o prevedea că trimisul va avea acest semn de recunoaştere şi că va sta cât mai mult cu putinţă în preajma penitenciarului. Ne-a văzut şi el şi s-a oprit. El este, fără îndoială.

Se apropiară de birjar. Acesta-şi scoase şapca şi salută respectuos. Natter îi mulţumi şi întreabă:

— Spune-mi, te rog, ce faci aici?

— Aştept.

— Într-adevăr! Eşti din cetatea Himmelstein şi te afli în serviciul contelui?

— Sunt chiar intendentul castelului. Pe care dintre domni trebuie să-l conduc?

— Eu sunt cel pe care-l aştepti. Mă numesc Natter. Domnii aceştia sunt prietenii mei, pe care trebuie să-i prezint excelenţei sale. În câtă vreme ai putea porni?

— În cel mult zece minute. Caii sunt înhămați; n-am decât să-i scot din grajd și să-i pun la trăsură.

— Atunci, să nu mai zăbovim!

— Vreți să vă duceți în sat? Nu, domnii mei! Lua-ți-o mai bine la dreapta, ocoliți satul și apoi pe șosea, drept înainte! Vă ajung curând și vă veți putea urca în trăsură.

— Ți-ai pregătit tot ce-ți trebuie?

— Am îmbrăcăminte numai pentru dumneavoastră, dar vom putea găsi oriunde haine, fiindcă sunt destule prăvălii. Mai întâi, însă, să ne îndepărtăm de ținutul acesta!

— Dar bani?

— Am atât cât abia veți putea cheltui până la cetatea Himmelstein. Contele mi-a dat această pungă și niște scrisori, cu însărcinarea să vi le predau.

— Mulțumesc! Atunci, pune repede caii la trăsură, ca să nu fim nevoiți să te așteptăm prea mult!

Intendentul castelului se înapoie în sat, iar cei trei fugari urmară drumul ce li se indicase. Ajunseră la șosea și, neobservând pe nimeni, porniră încet. Aveau să se încredințeze curând, însă, că săvârșeau o mare greșală, în clipa când se aflară la o cotitură, unde drumul era ascuns de tufiș, Natter tresări înspăimântat.

— Drace! Un vânător!

— Într-adevăr! exclamă fostul furier al medicului. Ce ne facem? O rupem la fugă!

— O rupem la fugă! rosti și fostul medic-șef Schram. Ne pitim colo, în tufiș.

— Nu, nu se poate, ne-a văzut. Înainte, pornim drept spre el! hotărî Natter.

— Dar are o carabină!

— Ei și? Noi avem șase mâini! Sau vă temeți?

Vânătorul mergea agale, cu arma atârnată pe spate. Luându-i drept supraveghetori ai închisorii, își duse mâna la pălărie, ca să-i salute; dar o coborî repede, din pricină că-i privise cu mai multă luare-aminte și devenise bănuitor.

— Bună ziua, domnilor! Încotro?

— La plimbare, răspunse Natter.

— Sunteți liberi?

— Da. Am avut serviciu de noapte și, ca de obicei, suntem liberi o zi întreagă.

— Nu v-am văzut până acum, cu toate că toți camarazii dumneavoastră îmi sunt cunoscuți. Nu sunteți de mult în slujba închisorii?

— Aș! Suntem slujbași vechi; dar am fost mutați de curând aici.

— Se pare că nu v-ați îmbrăcat întreaga uniformă... sau în cealaltă închisoare ați purtat ghete, iar pantalonii vă erau făcuți din pânza uniformelor de deținuți?

— Firește.

— Și la gât purtați o legătură ca aceea a deținuților, în loc de cravată? Ah, dragul meu, închide-ți gura, că-ți cade mustața în ea! Domnii mei, sper că veți avea bunăvoința să vă întoarceți cu mine în sat.

— Pentru ce?

— Fiindcă sunteți suspecti.

— Suspecti? Supraveghetori de închisoare suspecti? Cred că glumiți!

— Nu sunt eu atât de glumeț, pe cât de caraghioasă este deghizarea dumneavoastră. Vă rog, înapoiati-vă! Mă veți însoți! Ah, ce a fost asta?

Dinspre oraș se auzise un bubuit înăbușit. Vânătorul rămase locului, ciulind urechile, și-și luă carabina de pe umăr.

— Un foc de armă... Încă unul... și în sfârșit al treilea! Asta înseamnă că au evadat trei deținuți, — prin urmare, e vorba de voi! Înainte-marș spre închisoare.

— Cu plăcere, domnule vagmistru! spuse Natter. Văzuse că se apropie trăsura, la care erau înhămați doi armăsari vânjoși. Intendentul castelului ședea pe capră. Zărise pe vânător, care pășea cu arma în mână îndărătul celor trei inși și-și opri numaidecât caii. Știa că poate să deschidă într-o clipă ușița trăsurii și să sară în clipa următoare pe

capră. Totodată, își dădea seama că totul atârnă de dibăcia lui.

— Domnule vagmistru, strigă, atunci când cei patru ajunseră în dreptul lui, ați auzit împușcăturile? Au evadat trei deținuți.

— I-am și prins, ăștia sunt!

— Drace! Mi-am închipuit că ei trebuie să fie, cum i-am zărit. Atunci, e foarte bine. Am deschis ușa; n-ați vrea să vă folosiți de trăsura mea? în felul acesta, sunteți mai sigur de ticăloși!

— Primesc propunerea dumitale.

— Unde-i ducem?

— Ne oprim doar la poarta închisorii. Întoarce-ți caii!

— Pot întoarce după ce vă urcați. Asemenea inși primejdioși nu trebuie să fie văzuți pe șosea.

— Bine! Hai urcați-vă! îi îndemnă el pe evadați.

Intendentul își pregăti biciul, gata să lovească, și înșfacă bine hățurile, așteptând clipa hotărâtoare. Se urcară întâi cei doi furieri, apoi Natter. Vânătorul puse mâna pe ușa, ca să se urce la rândul-i.

— Domnule vagmistru! strigă birjarul.

— Ce dorești?

— Mi se pare că n-aveți dreptate. Nu cumva cei care aleargă peste livadă sunt deținuții care au evadat?

— Unde?

— Colo, în dreapta!

Și intendentul își îndreptă biciul spre dreapta. Vânătorul se duse îndărătul trăsurii, ca să se uite spre livadă. Birjarul își lovii caii, care se ridicară pe picioarele de dinapoi și o rupseră la fugă.

— Rămâneți cu bine, domnule vagmistru; tot cei dinăuntru sunt fugarii pe care-i căutați! râse birjarul.

Cel păcălit se întoarse; își ridică repede carabina și, îndreptând-o spre cei care îi scăpaseră, strigă:

— Oprește, sau trag!

Ordinul nu fu ascultat. Trosni o împușcătură, și încă una — gloanțele porniră spre trăsură; dar aceasta era trasă în galop furios de cei doi armăsari. Păsările zburaseră.

3. Măiastra „lovitură” a lui Gerd

În după-amiaza zilei următoare, un băiat și o fetiță călăreau pe doi ponei pe șoseaua ce trecea prin munți. Băiatul avea vreo paisprezece ani, iar fetița vreo zece; totuși, fetița părea să fie o călăreață mai pricepută decât băiatul.

— Ești un băiat foarte curios, spuse fetița. Ai trei tați.

— Cum așa, Magda?

— Păi, întâi ai un tată pe care nu l-ai văzut niciodată; pe urmă ai un tată vitreg și în sfârșit mai ai un tată, care este și tatăl meu.

— Da, ar trebui să-i spun și eu „tată”, dar m-o fi iubind oare așa cum își iubește copiii orice tată?

— Desigur. Tata te iubește foarte mult, poți să mă crezi. Am fost de față când a vorbit despre tine cu domnul Meinhart.

— Ce-a spus?

— Ei, asta nu-ți pot destăinui, Gerd, ca să nu te fălești; și tu știi că nu mi-ar plăcea să te văd că devii mândru.

— Îți făgăduiesc că nu voi deveni mândru.

— A spus așa: (Frumoasa fetiță își înălță trupușorul pe ponei și-și împrumută un aer de seriozitate, ca să poată imita cât mai bine aerul și poziția tatălui său, în clipa când vorbise.) „Scumpul meu domn Meinhart, sunteți pedagogul fiicei mele și mă bucur mult că vă pot împărtăși toată mulțumirea mea pentru felul cum vă ocupați de ea. Acum, vă voi preda și pe fiul meu adoptiv. E un băiat sărman, fiul unui pescar și n-a învățat decât ceea ce se predă de obicei într-o școală primară. Dar are însușiri minunate și o adevărată dragoste de carte, care îl vor ajuta să învingă orice piedici i se vor ivi în cale. Are un suflet foarte bun, e sincer și cinstit. Merită să i se arate bunăvoință și aș fi încântat dacă l-ați îndrăgi și dumneavoastră. Aș vrea să

ajungă ofițer de marină. V-aș ruga, deci, să vă ocupați de el în direcția aceasta, predându-i cunoștințele trebuincioase!” Auzi? Așa a vorbit tata.

— Mă bucur mult de tot. Dacă ar ști mama, ar fi foarte fericită. M-a îndemnat să fac tot ce voi putea, ca să mulțumesc pe tatăl tău și să-i dobândesc dragostea.

— I-am povestit eu. Dar să nu mai spui tatăl „tău”, Gerd; nu-i numai al meu, ci și al tău, și eu sunt sora ta. Mă bucur că am un frate și mă simt mai bine ca înainte. Și mătușile te iubesc. Și să știi că ele nu țin la oricine. Vrei să-ți spun cum le-ai cucerit dragostea?

— Spune-mi.

— Fiindcă te-ai dovedit atât de curajos și deștept împotriva „contelui zănatic” și mai ales fiindcă ai alungat broaștele și viermii din odaia lor. Și Conrad al nostru ține mult la tine. Când vorbește despre tine, nu te numește altfel decât „băiatul nostru”.

— Da, față de suferințele dinainte, ne simțim la voi ca în rai și sunt fericit că mama este încântată că a scăpat de necazuri și sărăcie. Dar e foarte mâhnită că tatăl meu vitreg se află acum în... în...

— Poți rosti cuvântul, Gerd; tu n-ai nici o vină doar!

— Am vrut să spun că... se află în închisoare.

— Ah, ce îngrozitor trebuie să fie acolo! Nu e de mirare că unii încearcă să fugă, cum mi-a povestit ieri birjarul. Dar cum s-a întâmplat, că nu mai țin bine minte? L-ai auzit și tu când povestea.

— Trebuia să însoțesc la gară pe tata și pe Conrad, care plecau undeva și am găsit în sala de așteptare un domn în uniformă. După cum a spus tatei, domnul acesta era inspectorul muncii din penitenciar și venise cu ultimul tren, ca să stea de vorbă cu un negustor ce dădea închisorii lucrări spre executare. În timpul acesta, auzirăm pe slujbașii din gară împărtășindu-și o veste telegrafică, sosită tocmai atunci și pe care trebuiau s-o aducă la cunoștința tuturor garilor din țară. Vestea privea fuga unor deținuți

primejdioși: un complotist periculos ce se numește Natter și doi medici, dintre care unul fusese director, iar celălalt medic-șef al unui ospiciu. Îți poți închipui că inspectorul s-a speriat. Fostul medic-șef fusese în închisoare furierul său. Inspectorul își întrerupse convorbirea pe care o începuse cu tata și se înapoie la închisoare cu primul tren, în care se urcă și tata.

— Aș vrea să-l prindă iar și să-i închidă în penitenciar!

— O să fie prinși! Toată poliția e pe urmele lor și șoselele sunt bine păzite, ca să nu poată scăpa. S-a primit știrea că fugarii au pornit pe șoseaua ce duce în munți, într-o trăsură la care sunt înhămați doi armăsari.

— E groaznic! Dacă-i întâlnim?!

— Ah, să încerce să ne facă vreun rău! Nu m-am speriat de „contele zănatic” și nu mi-e frică nici de ei. Nu-i pot opri, fiindcă sunt prea mic; dar să-i ferească Dumnezeu să se uite urât la tine!

— Dar dacă ar veni în satul Helbig? Tata a plecat împreună cu Conrad, mătușile s-au dus în vizită la baroni și se înapoiază abia mâine, iar domnul Meinhart al nostru e în concediu.

— Nu-i nimic! Tata are în dulapul cu arme o sumedenie de săbii și pistoale. Îi voi înjunghia pe toți, sau îi voi împușca! Am învățat să le mânuiesc.

— Cu toate astea, mi-e frică. Dar, ia uită-te! Cine șade acolo, la poalele copacului? Mi-e teamă. Hai pe partea cealaltă, mai bine!

Șoseaua străbătea o pădure. La poalele unui molift noduros, se ghemuise o femeie bătrâioară. Era desculță, purta o rochie de culoare roșu-aprins și avea pe umeri un șal galben și murdar; capul îi era înfășurat într-un fel de basma albastră, legat ca un turban. Chipul îi era oacheș. Când văzu pe cei doi copii care se întorceau spre casă, îi măsură cu luare-aminte cu ochii ei adânci și negri. Iar când ajunseră în dreptul ei, se ridică, le ieși în cale și întinse o mână, cerșindu-le o pomană:

— Dați ceva unei biete țigănci, copii albi!

Înfricoșată, Magda voi să-și continue drumul, dar Gerd opri în același timp calul ei și pe al său.

— Ești țigancă? Mi-am închipuit că țigăncile arată altfel.

Chipul său prietenos și ochii săi calzi trebuie să fi plăcut femeii.

— Uită-te bine la mine! îi spuse țiganka, zâmbind.

— Ai umblat mult astăzi? o întrebă Magda.

— Nu; dar sunt bătrână și la vârsta mea omul obosește mai repede, decât atunci când e tânăr.

— Ți-o fi foame și sete?

— Sunt puțin flămândă și însetată.

— Îmi pare rău. Gerd, mi-am uitat acasă punga cu bani. Te rog dă-i ceva și pentru mine, ca să-și poată cumpăra de mâncare și de băut!

— Da, răspunse încurcat băiatul, dar n-am nici eu bani la mine. Ce ne facem?

Fetița își coborî privirea, gândindu-se. Țiganka dădu prietenos din cap, spunându-le:

— Sunteți copii buni. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Magda își înalță cu hotărâre căpșorul.

— Nu, trebuie să primești ceva de la noi! Dar spune-mi mai întâi dacă-i adevărat că țiganii sunt oameni atât de răi! Mătușile mele susțin că fură și copii.

— Nu, nu-i adevărat! Țiganii sunt atât de săraci, încât se bucură să nu aibă copii. Și dacă săvârșește vreunul dintre ei o faptă rea, nu pot fi învinuiți ceilalți!

— Da, aș vrea să cred că e așa cum spui. Pari blândă și bună, cu ochii tăi mari, și desigur că nu ești în stare să faci vreun rău. Aș ține mult să ai ce să mănânci și să bei și să te poți odihni bine. Vrei să vii cu noi?

— Unde?

— Spre satul Helbig. E la o depărtare de numai un sfert de oră.

— E al maiorului Helbig?

— E tatăl nostru. Vrei să ne însoțești? Poți mânca și bea la noi oricât dorești și te poți odihni într-un pat moale și frumos.

Bătrâna dădu din cap, în semn afirmativ:

— Merg cu voi, copii buni!

Gerd o privi cu oarecare neîncredere:

— Ești foarte obosită și nu vei fi în stare să mergi destul de iute!

— Călăriți înainte, dar mânați-vă încet caii!

— Nu se poate. Poneii nu merg încet și noi nu vrem să te lăsăm să fugi. Încearcă să te urci pe căluțul meu. Eu voi coborî și voi duce calul în așa fel, încât să nu cazi. Ce spui? Vrei să încerci?

— Da, dacă-mi îngădui.

— Hai!

Băiatul descălecă și voi s-o ajute. Dar bătrâna sări pe cal cu o sprinteneală uimitoare.

— Ah! Se pare că ai călărit de multe ori!

— Așa e, copilul meu!

Îi luă frâul din mână și tustrei porniră în goană. Țiganka spuse după câțva timp:

— Prin urmare, voi sunteți copiii domnului maior Helbig? Credeam că are numai o fiică.

— De fapt așa este, răspunse Magda. Gerd a devenit de curând fratele meu.

— Nu te înțeleg.

— Am fost în stațiunea balneară Fallum. Acolo l-am cunoscut și l-am adus la Helbig, împreună cu mama lui. Mi-a salvat viața și a răsturnat în apă pe „contele zănatic”, o dată cu barca sa. De aceea, acum e fratele meu. E adevărat că țiganii știu să ghicească?

— Sunt unii cărora le este hărăzită însușirea despre care vorbești.

— Ah, atunci trebuie să le pricepi și tu!

— Da, răspunse simplu bătrâna.

— Te rog, ghicește-mi și mie!

— Ești încă prea mică, draga mea. Trăsăturile obrăjorilor tăi și liniile mâinilor tale nu sunt încă destul de dezvoltate și pronunțate. Mai târziu îți voi da ocazia să-ți cunoști viitorul.

— Nu vrei să-mi spui nimic acum?

— Poate, zâmbi țiganca, poate. Cum îl cheamă pe fratele tău?

— Gerd.

— Bine: Gerd e acum fratele tău dar o dată și o dată va fi soțul tău.

Magda bătu bucuroasă din palme:

— Asta-i minunat! Nici n-aș vrea să am alt soț.

— Dar cred că nu-l cheamă numai Gerd; trebuie să aibă încă un nume! Tatăl lui mai trăiește?

Magda răspunse în locul băiatului:

— Ei, iată cum ai putea dovedi că știi mai multe decât alți oameni. El nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Era cârmaci și umbla mereu cu vaporul prin toată lumea; dar nu s-a mai întors niciodată. Atunci mama lui a fost silită să se mărite cu alt bărbat tată vitreg, foarte rău, care se îmbăta totdeauna și acum zace în închisoare. Pe tatăl lui adevărat îl chema Schubert.

— Era cârmaci și se numea Schubert? întrebă țiganca, îngândurată. Poate Balduin Schubert?

— Da, Balduin! răspunse repede Gerd. Ah, îi cunoști numele?

— Ce mai știi despre el? întrebă țiganca.

— Nimic altceva, decât că a avut un frate care se numea Thomas și era calfă de fierar. Așa mi-a povestit mama.

— Vă pot dovedi că știu mai mult decât alți oameni. Voi vorbi mamei tale despre tatăl tău, pe care-l cunosc. Acum este cârmaci-șef pe faimosul vas de război „Tigrul”. Am un frate care este contramaistru pe același vas.

— Ce noroc! Cât de bucuroasă va fi mama! Hai să mergem mai repede!

— Țigani sunt într-adevăr mai deștepți ca noi, spuse Magda, îngândurată. Cum te cheamă? Doar ai și tu un nume.

— Mă numesc Lilga.

— Lilga! exclamă uimită fetița. Tata ne-a istorisit multe despre o regină a Țiganilor, care se numește Lilga. E prietena ducelui nostru, Max. Trebuie să aibă o putere foarte mare. Nu cumva ești tu Lilga, despre care ne-a vorbit tata?

— Ba da.

— Într-adevăr? Ah, ce bine-mi pare că te-am poftit la noi; dar păcat că tata nu-i acasă! Cu toate acestea, vei fi primită tot atât de bine, cum te-ar fi primit el însuși, dacă l-ai fi găsit în sat.

— Da, mama mea este jupâneasa castelului Helbig, adăugă Gerd, cu înțelepciune de om matur, astfel că-ți poți închipui că vei fi bine primită.

După câțva timp, ajunseră într-un sat mărișor, la capătul căruia se zăreau zidurile mărețe ale unei clădiri boierești. În timp ce Țigancă și copiii treceau printre căsuțele curate și cu înfățișare plăcută, locuitorii îi priveau mirați. Luarea-aminte le era atrasă îndeosebi de bătrâna călăreață.

La poartă, fură întâmpinați de administrator, care le luă caii în primire. Văzând pe Lilga, administratorul se uită la ea cu o privire uimită și supărată.

— Unde ați găsit-o? O Țigancă! Dacă ar afla domnul!...

— De ce vorbiți așa? îi întrebă Magda.

— Fiindcă asta nu-i o tovărășie demnă de dumneavoastră, stimată domnișoară!

Micuța fică a maiorului îl fulgeră cu o privire mânioasă.

— Știu singură, domnule administrator, ce tovărășie este potrivită pentru mine! Duceți caii în grajd! Hai, Lilga!

Luă Țigancă de mână și o conduse spre intrarea casei. Gerd pășea în urma lor. Administratorul se uită speriat după toți trei.

— Lilga? Drace, am făcut o boroboacă cât toate zilele!

Prin urmare, asta este faimoasa *vaidzina*^[1] a tuturor țiganilor din Nordlandia și Sudlandia! Cine și-ar fi închipuit? E cunoscută de conți și duci, îi vizitează și cu toate acestea umblă pe aici desculță și zdrențuită. Trebuie să-mi îndrept greșeala pe care am făcut-o!

În timpul acesta, sosi prin celălalt capăt al satului un bărbat, care trase la han și ceru să i se aducă un pahar cu bere.

— Nu-i așa că satul acesta se numește Helbig? Întrebă pe hangiu.

— Da.

— Și proprietarul castelului de colo, de sus, este domnul maior Helbig?

— Da.

— Nu-i acasă?

— Nu, e plecat din sat.

— Dar cele trei surori ale lui sunt aici?

— Nu. Au plecat prin împrejurimi.

— Așa? Și pe cine aş putea găsi acasă?

— Pe administrator și pe noua jupâneasă.

— Jupâneasă? Cine e? Cum o cheamă?

— Numele ei e Hartmann.

— Hartmann? Hm! Desigur că nu-i de mult în satul Helbig?

— Nu, de puțin timp. Domnul maior a adus-o dintr-o stațiune balneară, împreună cu fiul ei; acolo i-a cunoscut.

— Dintr-o stațiune balneară? Atunci, se potrivește, în satul acesta voiam să ajung!

Își plăti berea și se îndreptă spre castel.

Soarele începea să apună. Razele sale aureau acoperișul, zidurile și ferestrele castelului și învăluia în semiumbre marginea pădurii din apropiere. Trei inși sedeau la poalele unui pom și priveau în zare.

— După indicațiile ghidului, aici este satul Helbig, proprietatea maiorului Helbig. Nu vreau să dorm în pădure. Din păcate, Helbig mă cunoaște. Prin urmare, trebuie să ne continuăm drumul. Se naște însă întrebarea: în ce direcție pornim?

Cel ce vorbise părea să fie conducătorul celorlalți doi inși. Al doilea, un bărbat foarte gras, spuse:

— Nici eu n-am poftă să înnoptez în pădure și să mă aleg cu oasele zdrobite, sau cu vreun reumatism. Dar am tot atât de puțină poftă să pornesc iar. De când mergem pe jos, sunt peste măsură de istovit.

— Și eu, adăugă al treilea. E foarte obositor de mers prin pădure!

— Hm! exclamă șeful lor. Helbig are adesea de lucru la Fürstenberg. De ce o fi lipsind tocmai azi? Dacă aș putea afla că nu-i acolo, m-aș hotărî să rămân la castel. Un popas la han e foarte primejdios.

— Vom vedea îndată ce avem de făcut. Prin defileu trece un factor poștal, care știe de obicei tot ce se întâmplă. Fără îndoială că trebuie să fi fost și pe la castel.

— Vine încoace. Dați-vă înapoi, ca să nu vă zărească! Mă voi preface că-l întâlnesc din întâmplare și-l voi iscodi.

Rostind acestea, merse câțiva pași înăuntrul pădurii și se întoarse curând, în timp ce tovarășii săi se ascunseră îndărătul unui boschet. Apoi, porni de-a dreptul spre factor, care-l salută politicos.

— Bună seara! răspunse. Acela e castelul Helbig?

— Da.

— E al maiorului Helbig?

— Desigur.

— Nu știți dacă e aici?

— Nu, e plecat la oraș.

— Dar surorile lui sunt aici?

— De fapt, locuiesc cu el. Dar acum s-au dus să facă o vizită și se înapoiază mâine dimineață.

— Și pe cine aș putea găsi?

— Pe administrator și pe jupâneasă castelului, dacă nu punem la socoteală și pe mica domnișoară de zece ani, fiica domnului maior.

— Vă mulțumesc.

Factorul își urmă drumul, iar celălalt se duse să-și caute tovarășii.

Acești trei inși erau deținuții care evadaseră din închisoare și desigur că înfățișarea le era mult schimbată. Tustrei purtau haine fine de călătorie; pe umeri își atârnaseră câte o tolă, în care strângeau rădăcini.

— Acum suntem siguri, le spuse Natter. Maiorul nu-i aci și nici surorile lui. Îmi voi dăruia plăcerea de a înnopta la el și voi scrie mai târziu maiorului că m-am folosit de găzduirea castelului său, cu prilejul evadării. O să înnebunească de ciudă! Haideți să ocolim satul. Suntem profesori de științe naturale și facem o excursie prin întregul ținut. Prin urmare, prezența noastră nu va fi bătătoare la ochi.

Se îndreptară spre castel.

Între timp, țiganca fusese foarte bine primită de mama lui Gerd. Cei doi copii nu se putură stăpâni de a-i mărturisi ceea ce aflaseră.

— Știi pe cine ți-am adus, dragă doamnă Hartmann? întrebă Magda.

— De unde să știu?

— Pe faimoasa Lilga, despre care ne-a istorisit tata mereu. Poate să ghicească orice și este atotștiutoare. Mi-a și prorocit că Gerd o să fie soțul meu. Și acum vei auzi ceea ce te interesează foarte mult pe dumneata. Lilga cunoaște pe logodnicul dumitale și poate să spună unde se află acum.

— Pe logodnicul meu? N-am nici un logodnic. Despre cine vrei să vorbești, copila mea?

— Despre tatăl lui Gerd.

— Se poate? Nu, a murit; altminteri s-ar fi înapoiat.

— Dimpotrivă, trăiește! Nu-i așa, Lilga?

— Da, trăiește și am vorbit cu el!

Înspăimântată și bucuroasă în același timp, doamna Hartmann păli:

— Dumnezeule, dacă ar fi adevărat! Spune-mi, spune-mi repede ce știi!

— Mai întâi aș vrea să aud ce știți dumneavoastră despre el! o rugă țiganka.

— Se numea Balduin Schubert și, când l-am cunoscut eu, era cârmaci pe o corabie comercială. Nu avea nici o rudă, în afară de un frate, care se numea Thomas și despre care-mi povestea că este calfă de fierar la un oarecare Brandauer din Fürstenberg. Apoi, Balduin a plecat pe mare și n-a mai dat nici un semn de viață. Poate că s-o fi înapoiat și nu m-a găsit, fiindcă am fost silită să mă mărit cu altul și să părăsesc patria, împreună cu el.

— N-ai căutat niciodată să vorbești cu fratele lui?

— Am voit să-l scriu o dată, cu toate că nu eram sigură dacă mai este la fierarul Brandauer; dar tocmai atunci a venit bărbatul meu și m-a văzut că începusem scrisoarea. A citit cele câteva rânduri și s-a purtat atât de rău cu mine, încât nu m-am mai încumetat niciodată să-i scriu. S-o fi temut, desigur, că va pierde pe Gerd, care muncea singur și ne hrănea pe toți. Așadar, Balduin trăiește?

— Da. Acum este cârmaci-șef pe vaporul „Tigrul”, pe care-l conduce comandantul de escadră Artur von Falkenau. Acesta-i mai mult prietenul decât șeful lui și vă pot încredința că lui Balduin îi merge foarte bine.

— Unde ai vorbit cu el?

— Sus în munți, în timpul ultimului război. Dar cine-i bărbatul acela care intră în curte?

Femeile se apropiară de fereastră și văzură pe cel care fusese la han și ceruse atâtea relații, cu privire la maior și la castelul său. Pe buzele țigăncii flutură un zâmbet. Ea cunoștea desigur pe oaspetele ciudat. Doamna Hartmann băgă de seamă că zâmbește și o iscodi:

— Cine e?

— Veți afla curând chiar de la el. Deocamdată însă o să mă ascund.

Și se piti îndărătul căminului. După o clipă se deschise ușa. Cel care fusese văzut de la fereastră se îndreptă spre jupâneasă, salutând-o:

— Vă rog să mă iertați, scumpă doamnă! Numele dumneavoastră este Hartmann?

— Da.

— Prin urmare, dumneavoastră sunteți doamna cu care am de vorbit. Eu sunt hangiul și meșterul fierar Schubert din Fürstenberg.

— Schubert? Ah! Tocmai v-am pomenit. Fiți binevenit!

— Mă bucur! Dacă ați vorbit adineauri despre mine, însemnează că vă sunt puțin cunoscut.

— Da, vă știu numele de vreo cincisprezece ani.

— Poate că l-ați auzit de la fratele meu Balduin?

— Da. Luați loc, vă rog!

— Da. Mă voi așeza, fiindcă avem multe de vorbit.

— Îmi îngăduiți să vă întreb cum ați aflat că locuiesc aici?

— De la domnul maior Helbig. Trebuie să știți că fierarul Brandauer, de la Curte, fostul meu meșter, își predă atelierul și ducele vrea să mă numească fierar al Curții, în locul lui. Cei doi lucrători, adică Heinrich și Kasimir, vor rămâne să muncească la mine, cu toate că „le-am suflat de la nas” pe hangița și negustoreasa de cartofi Barbara Seidenmüller, pe care am luat-o în căsătorie. Toți boierii care dădeau înainte de lucru fostului meu meșter vin acum la mine; ieri a fost chiar domnul maior Helbig, împreună cu ducele Max. Am vorbit despre dumneavoastră și despre fratele meu. Astfel, am aflat că bătrânul ofițer are și un fiu și m-am hotărât numaidecât să vă vizitez pe dumneavoastră și să mă duc să-l caut și pe el. Aș putea să văd pe fiul dumneavoastră?

— Iată-l!

— Acesta? Drace, strașnic băiat! Ia ascultă tinere, eu sunt unchiul tău și tu ești nepotul meu! Vrei să te faci fierar? Te iau la mine, ca să te învăț meseria, și-ți va fi bine, să știi!

— Nu se poate, unchiule, fiindcă am de gând să mă fac ofițer de marină.

— Ce? Ofițer de marină? Asta-i o năzuință prea măreață. Dar n-am nimic împotriva, cu toate că trebuie să-ți spun că, după cariera pe care vrei s-o îmbrățișezi, nu-i nimic mai frumos decât să te faci un fierar iscusit. Ce o să se mai bucure Barbara mea, când o să afle că am un nepot atât de drăguț! Băiete, trebuie să mergi cu mine la oraș, ca să te cunoască și ea!

— Merg cu dumneata, fiindcă sunt în vacanță; profesorul nostru a plecat în concediu. Nu-i așa, mamă?

— Nu știu dacă-ți va îngădui domnul maior.

— Ei așa! Desigur că-i va da voie. Lucrul acesta e de la sine înțeles.

— Da, tata ne dă voie, adăugă Magda. Merg și eu!

— Tu? Dar cine ești tu, domnișoară mică?

— Sunt fiica maiorului.

— A maiorului? Drace! Păi ești o persoană distinsă, în toată puterea cuvântului! Ei, Barbara mea o să fie copleșită de cinstea că o vizitează o principesă atât de drăgălașă! Hai, pregătiți-vă copii! Dacă ne grăbim, mai putem prinde trenul de noapte.

— Ei, nu vă pripiti! răsese doamna Hartmann. Astăzi, rămâneți la noi. Copiii se vor duce în parc și se vor juca, iar între timp dumneata vei avea atâtea să-mi povestești despre fratele dumitale!

— Despre Balduin? Nu-ți voi putea istorisi prea mult, fiindcă de câțiva ani nu prea am aflat nici eu mare lucru despre el.

— Dar acum știi ce face și unde este?

— Firește. Mi-a povestit și despre dumneata. Dar nu știe că are un băiat. Te-a iubit foarte mult și nu te-a uitat

niciodată. Corabia comercială pe care se afla atunci a naufragiat pe o mare îndepărtată, și Balduin a fost salvat de un vas pentru pescuit balene, pe care a rămas timp de trei ani. De-abia după ce s-a întors, i s-a spus că ai renunțat la slujba de fată în casă.

— Am fost silită să mă mărit și am părăsit patria.

— Despre asta nu i s-a spus nimic. A plecat numaidecât pe mare și a stat până acum câțva timp departe de țară. Zilele trecute a pornit iar; de data aceasta e îmbarcat pe faimosul „Tigru”, care era mai înainte un vas de pirați și e socotit ca unul dintre cele mai bune vase de pe toate mările.

— Când se înapoiază?

— Nu știu, fiindcă încă nu mi-a scris; dar îndată ce voi primi scrisoarea lui, vom ști unde e și ne vom da seama spre care localitate trebuie să-l adresăm răspunsul. Mi-a făgăduit că va veni să mă viziteze îndată ce se înapoiază și că va aduce și pe prietenul său, contramaistrul Karavey. Ghicește: cine este Karavey?

— Fratele Lilgăi, regina țiganilor.

— Așa e. Prin urmare, știi! Nu cumva cunoști și pe îndrăcita asta?

— Ba da.

— Unde ai cunoscut-o?

— Aici. A fost la castelul Helbig.

— Ah! Și ce dorea?

— Voia să-mi spună că fratele dumitale trăiește.

— Ah! E atotștiutoare! Ți-a plăcut?

— Foarte mult.

— Și mie mi-a plăcut. Mai întâi, am luat-o drept vrăjitoare, care și-a vândut diavolului sufletul. Mai târziu însă mi-am dat seama că e o femeie vrednică și isteță, care merită o prețuire specială. Sunt tare curios să știu dacă o voi mai întâlni vreodată.

— De ce nu? Chiar acum, dacă dorești! se auzi un glas țâșnind de dinapoia căminului.

Thomas se întoarse și dădu cu ochii de femeia despre care vorbise înainte cu câteva minute.

— Da, ea este, într-adevăr! Regina țiganilor, în carne și oase. Femeiușcă asta rea s-a ascuns, ca să asculte ce vorbesc. Cum ai ajuns aici, Lilga? Și de unde vii?

— De unde viu? De pretutindeni.

— Ai primit o scrisoare de la fratele tău, Karavey?

— Nu. După cum cred, „Tigrul” s-a îndreptat spre America. De aceea n-a sosit încă nici o veste din partea lui.

— Nici nu te-ar putea ajunge vreo scrisoare, în cazul când ți-ar trimite-o, fiindcă pribegești neconținut.

— Am luat toate măsurile, ca să primesc tot ceea ce mi se scrie.

— Azi rămâi aici?

— Da.

— Foarte bine! Prin urmare, ne vom putea așeza și pălăvrăgi cât vom vrea, povestind tot ce avem pe inimă. Poftim, dragă doamnă Hartmann, pălăria și umbrela! Ia-le, te rog.

— Nu rămânem în încăperea aceasta. Mergem sus, în odaia mea, spuse jupâneasă castelului. Cinăm acolo și după aceea vă voi arăta camerele în care veți dormi.

Se îndreptară spre o aripă a casei boierești, unde-și avea doamna Hartmann locuința. De-abia intraseră și începuseră să stea de vorbă, când se ivi administratorul.

— Doamnă Hartmann, veniți repede cu mine! Au sosit niște oaspeți, care caută pe domnul maior: sunt trei domni distinși, care se află într-o călătorie și ar vrea să vorbească domnului maior.

Jupâneasă porni cu administratorul spre sufragerie, unde găsi pe Ambrozius Natter și pe cei doi tovarăși ai săi.

— Sunt sluga dumneavoastră, domnii mei! Cu cine am onoarea?...

Ca de obicei, Natter rosti în numele celorlalți:

— Numele meu este von Hellmann. Sunt locotenent-colonel la husari și prieten cu domnul maior Helbig. Acești

doi domni îmi sunt rude — domnul președinte și domnul consilier de cancelarie von Hellmann. Am pornit într-o excursie și, ajungând prin părțile acestea, ne-am hotărât să facem o vizită prietenului nostru. Din păcate, nu-i aici — după câte am aflat.

— A plecat la oraș.

— Dar stimatele dumisale surori?

— Sunt prin împrejurimi.

Jupâneasă răspundea pe un ton rece, întrucât cei trei domni nu-i inspirau prea multă încredere. Nu-și putea da seama din ce pricină nu-i plăceau; dar simțea că „oaspeții” sunt oarecum ciudați.

— E foarte neplăcut, urmă Natter. Vei fi bună să comunici domnului maior și domnișoarelor că i-am căutat, nu-i așa?

— Firește! Și vă pot asigura că le va părea foarte rău că n-au fost aici, ca să vă poată primi!

— Te-aș ruga să ne dai o lămurire, înainte de a pleca. S-a înserat și suntem prea obosiți, așa încât nu ne simțim în stare să ne continuăm drumul. Există în sat vreun han, în care să putem înnopta în condiții mulțumitoare?

Jupâneasă se văzu silită să se gândească la îndatoririle ei:

— Avem un han, dar nu încapе îndoială că nu veți găsi tihna cu care sunteți obișnuiți. E de datoria mea însă să vă aduc respectuos la cunoștință, în numele domnului maior, că vă ținem la dispoziție camerele castelului. Nu v-am împărtășit până acum această invitație, întrucât mi-am închipuit că aveți trăsura prin apropiere, ca să vă continuați drumul. Îmi îngădui să sper că veți avea bunăvoința să primiți invitația mea.

— Bine, primim. Dar țin să-ți atrag atenția, în mod deosebit, că nu pretindem o găzduire de musafiri, cum se spune. Suntem în excursie, astfel că tot ceea ce te vom ruga este să ne dai o cină cât de simplă și un pat ca să ne odihnim.

— Vă voi îndeplini dorința întocmai. Vă rog să-mi îngăduiți să vă trimit pe domnul administrator. Se va simți onorat, dacă-i veți da prilejul să vă stea la dispoziție.

Jupâneasă plecă și, după ce dădu bucătăresei cuvenitele îndrumări, se înapoie la Thomas și Lilga.

Cei doi copii se întorseseră din parc. Curioasă, Magda întrebă:

— Doamnă Hartmann, am văzut că avem oaspeți. Cine sunt?

— Niște cunoscuți ai domnului maior, care voiau să-l vadă și vor înnopta aici. Cel mai tânăr dintre ei este domnul locotenent-colonel von Hellmann. Ceilalți doi domni sunt rudele sale.

— Von Hellmann? exclamă Magda, uimită. Nu, domnul acesta trebuie să se numească altfel. Pe domnul locotenent-colonel von Hellmann îl cunosc foarte bine. E un bărbat mărunț și slab, cu o barbă mare care-i ascunde toată fața.

— Greșești, copila mea. Uită-te încă o dată la el, dar uită-te bine! Iată-i, trec prin curte.

— Văd, văd; nu-i domnul locotenent-colonel von Hellmann.

Și Thomas se ridicase și se apropiase de fereastră. Privind pe cei trei, se dădu speriat înapoi:

— Drace! Nu, nu-i Hellmann. Țsta e... hm! Lilga, vino puțin înapoi și uită-te la bărbatul acela cărunț, care s-a oprit în dreptul grajdului.

Țiganka îi ascultă îndemnul și exclamă, surprinsă:

— Natter!

— Da, Natter, pe care l-am prins atunci!

— Dumnezeule mare! E cu puțință? exclamă jupâneasă, înspăimântată. O fi evadat din închisoare.

— Da, scumpa mea doamnă Hartmann, chiar așa! Și ceilalți doi vagabonzi au fugit o dată cu el. Acum sunt urmăriți, firește, și nu pot locui într-un han. De aceea au venit la dumneavoastră.

— Ce facem?

— Datoria, ce altceva? Îi prindem. Ați arătat trântorilor camerele în care vor dormi?

— Încă nu. Le voi arăta după ce vor fi cinat.

— Bine. Duceți-i în camere orânduite în așa fel, încât să nu se poată ajuta unul pe altul și să nu aibă cum să fugă.

— Le voi alege odăi depărtate între ele.

— Foarte bine! Și după ce vor intra, mă voi înfățișa în chip de servitor sau de fecior și, cu prilejul acesta, îi vom prinde.

Auzind aceste cuvinte, Magda fu stăpânită de frică și se ascunse într-un colț al odăii. Gerd însă ascultă totul cu luare-aminte și se strecură pe ușă, îndreptându-se spre odaia sa. Acolo-și ținea cele două pistoale, cu ajutorul cărora învăța să tragă. Le încarcă și le vârî în buzunar. Apoi, coborî în curte. Pe scară, întâlni pe administrator, care însoțea pe cei doi foști medici de ospiciu. Natter rămăsese în urmă, ca să cerceteze grajdul pe îndelete. Gerd se apropie de „șeful” fugarilor.

— Vă plac căluții noștri? îl întrebă pe un ton sincer.

— Sunt minunați, tinere! răspunse Natter.

— Dar armăsarul cel negru?

— E un cal măreț.

— Da, și e îngrijit cu multă atenție. Vă plac și câinii frumoși, domnule locotenent-colonel?

— Desigur!

— Administratorul v-a arătat cușca în care sunt ținuti câinii?

— Nu!

— Ar trebui s-o vedeți. Voiți să mă însoțiți?

— Bucuros.

Gerd îl conduse până la o ușă, dindărătul căreia se auzea un scheunat prietenos.

— Liniște! Vin la voi!

În clipa când deschise ușa, băiatul fu înconjurat de o droaie de câini; fiecare dintre ei era câte un exemplar

desăvârșit dintr-o anumită rasă. Natter pătrunse în adâncul cuștii.

— Vă rog, nu înaintați prea mult, domnule locotenent-colonel! E foarte primejdios. Mai avem în fund un câine, care-i mai rău ca un tigru.

— Ah, un câine-lup!

— Nu numai atât; dar e și siberian. Vreți să-l vedeți de aproape?

— Dacă se poate și nu-i prea primejdios...

— Atunci, dați-vă puțin într-o parte!

Gerd se îndreaptă spre câinele-lup.

— Wjuga, scoală!

La strigătul lui, se ridică încet un animal de culoare albă, impunător și lăptos, ce se asemena mai curând cu un urs polar, decât cu un câine. Gerd îl dezlegă și-l trase până la ușă. Natter se afla în fundul cuștii.

— Priviți-i colții, domnule locotenent-colonel! Nimeni nu s-ar putea lupta cu el. Fără să-l spun nici un cuvânt, ci mulțumindu-mă să plescăi din limbă și să-mi întind un deget spre dumneavoastră, v-ar trânti într-o clipă la pământ. Dacă ați vrea să scăpați cu viață cel puțin, ați fi nevoit să rămâneți nemișcat și să vorbiți numai în șoaptă. Un singur strigăt ar fi de ajuns, ca Wjuga să vă sfâșie în bucăți.

— Cred că-i în stare de o asemenea ispravă.

— Nu-i așa? Vă voi convinge numaidecât. Luați seama: acum voi plescăi din limbă! Vedeți, s-a și repezit spre dumneavoastră, fiindcă altcineva nu-i aici și înțelege că spre dumneavoastră voi întinde degetul. Iar în clipa când îl voi asmuți asupra dumneavoastră prin acest semn, v-a și răsturnat la pământ. S-o fac?

— Îți interzic o astfel de nebunie! răspunse Natter.

Purtarea băiatului începuse să-i dea de bănuț.

— Și cu toate astea o voi face, dacă veți continua să vorbiți mai tare decât doresc eu!

— De ce? îți poruncesc să încetezi gluma aceasta primejdioasă!

— Nu-i nici o glumă; dimpotrivă, un lucru foarte serios. Vă încredințez încă o dată că, dacă veți încerca să scoateți un singur strigăt, veți fi sfâșiat!

— Pentru ce?

— Fiindcă vă voi trimite acolo unde se cuvenea să fiți și acum. Înapoi la închisoare, domnule... Natter!

— Dra!...

Nu fu în stare să rostească întregul cuvânt. Vorbise pe un ton înfuriat și câinele siberian își scosese colții la iveală, mârâind și dându-i de înțeleș că e gata să se năpustească asupra-i.

— Vedeți, domnule, că Wjuga nu știe de glumă? Sunteți prizonierul nostru. Acum, voi încuia ușa și vă voi lăsa în paza câinelui. În felul acesta, voi fi sigur de dumneavoastră. Când mă voi înapoia, știu că vă găsesc ori în același loc, stând în picioare, ori prăbușit la pământ și sfâșiat în bucăți.

— Omule... tinere... băiete, ești nebun, ești smintit de-a binelea!

Gerd nu-i răspunse. Ieși din cușcă și se duse spre odaia de primire a musafirilor, unde găsi pe ceilalți doi evadați, împreună cu administratorul.

— Domnii mei, mama vă roagă să aveți bunăvoința de a veni până la ea.

— Cine-i mama dumitale?

— Jupâneasa, îi lămuri administratorul.

— Bine, tinere, arată-ne drumul!

— Pofțiți! Și domnul administrator ne va însoți.

Porniră și Gerd lăsă întâi pe cei doi să intre. Administratorul îi urmă, iar Gerd închise ușa.

Fugarii încremeniră. Recunoscuseră pe Lilga și voiră să se întoarcă. Dar Gerd rămăsese lângă ușă și-și ațintise asupra lor unul din pistoale. Fulgerându-i cu ochii săi negri, le spuse:

— Domnii mei, dacă încercați să faceți cea mai mică mișcare, vă împrușc! Unchiule, leagă-i!

Înspăimântat, directorul grăsun începu să nădușească.

— Dar, doamnelor și domnilor, ce doriți? Ne confundați! Greșiți!

— Nu, spuse Lilga. Nu greșim deloc. Sunteți răufăcătorii evadați și căutați acum în toată țara. Am fost închisă doar în văgăuna voastră, unde ați vrut să mă dați drept nebună, așa că vă cunosc foarte bine. Nu încercați să vă împotriviți, fiindcă e în zadar!

— Vă asigur că nu ne cunoașteți. Vărul nostru, domnul locotenent-colonel, vă va convinge.

— Vărul dumneavoastră, domnul Natter, este prizonierul meu.

— Ce? exclamă Thomas. Unde e?

— În cușca de câini.

— Poate să fugă de-acolo!

— E cu neputință. Îl păzește un câine grozav, care l-ar sfâșia în bucăți.

— Bine. Prin urmare, întindeți-vă mâinile, dragii mei ștrengari. O să vă leg bine de tot, ca să fiți mulțumiți de mine.

Fugarii se văzură siliți să se supună soartei. Cu puțin timp înainte de a evada, mărturisiseră amândoi că ar vrea și ar fi mai curând în stare să moară, decât să se lase prinși. Acum însă nici nu se gândiseră la moarte, nici nu încercaseră să se apere.

Legăți zdravăn, răufăcătorii fură duși într-un loc sigur. Apoi jupâneasa și ceilalți se îndreptară spre cușcă. Deschizând ușa, găsiră pe Natter în aceeași poziție în care-l lăsase Gerd. Trecuse, desigur, prin clipe înspăimântătoare; dar când zări pe Thomas și Lilga, învineți de-a binelea. Cei doi îi rămăseseră în minte din timpul cercetărilor judiciare, de pe urma cărora ajunsese în închisoare.

— Ah, bună ziua, domnule locotenent-colonel! îl salută fierarul, voios. Ne întâlnim pe negândite în vilegiatură.

Cum vă place aerul din părțile acestea?

Natter scrâșni din dinți, dar nu-i răspunse. Nici Lilga nu vorbi, ci se mulțumi să urmărească purtarea evadatului.

— Ne recunoaște, dar nu vrea să vorbească, fiindcă-și dă seama că orice împotrivire ar fi zadarnică. Gerd, câinele mă lasă să intru?

— Da. Leagă prizonierul.

Natter fu legat cu toată grija și dus la tovarășii săi; locul în care fuseseră adăpostiți răufăcătorii era foarte sigur, astfel că le-ar fi fost cu neputință să fugă. Când prizonierii rămaseră singuri, Natter îi dojeni mânios:

— Ah! V-ați lăsat prinși fără să vă apărați, cu toate că aveți revolverele la voi!

— Dumneata n-ai făcut același lucru? îi replică fostul director.

— Păi, nu m-am putut apăra! Băiatul acela m-a momit să văd cușca de câini și, dacă aș fi făcut cea mai neînsemnată mișcare, aș fi fost sfâșiat de câinele siberian.

— Nici noi n-am avut cum să ne apărăm! Pe noi ne-a momit într-o odaie în care erau și alții, — și ne-a amenințat că ne împușcă, dacă nu ne supunem. Și acum, spune, cum scăpăm?

— Cum scăpăm?! Ce neghiobie! Vom fi duși iar la închisoare. Vom fi bătuți și ni se vor pune fiare la picioare; totodată, ni se va reduce mâncarea și vom fi vârați în celule. Dumnezeule, tare aș fi vrut ca omenirea întreagă să aibă un singur cap, pe care să-l pot reteza!...

În timpul acesta, Thomas Schubert se afla în salon; luându-și nepotul de braț, fierarul îi spuse:

— Bravo, băiete! îți sărut amândoi obrații. N-are nici paisprezece ani și a izbutit să prindă singur trei deținuți evadați din închisoare! Și acum, să ne gândim cui predăm pe mușterii.

— Telegrafiem penitenciarului să trimită paznicii, care să-l ia în primire, spuse Gerd.

— Și tatei, spuse Magda.

— Firește. Dar cine se îngrijește de telegrame? Cu penița nu sunt deprins atât de bine, cum sunt cu ciocanul și cu cleștele.

— Le va întocmi domnul administrator și tot domnia sa le va duce la poștă.

— Bine. Și cât timp vor rămâne prizonierii aici, trebuie să punem pe cineva în fața ușii și pe altcineva lângă fereastră, ca să-i păzească zi și noapte.

— Eu îi păzesc la ușă! spuse Gerd și ieși din odaie.

După câțva timp, Magda se duse să-l vadă și-l găsi plimbându-se înapoi și înapoi.

— Vezi, Magda, că tot au venit și am izbutit să-i prind?

— Da. Nu ți-a fost frică deloc și într-o zi ai să fii un adevărat erou.

— Și tu, soția mea, eroina mea!

— Desigur! Și fiindcă o soție e datoră să-și răsplătească soțul pentru tot ce săvârșește, se cuvine să-ți dau acum o sărutare pentru vitejia pe care ai dovedit-o. Nu-i așa?

— Da, hai! Dar îndată după aceea, pleci! Trebuie să veghez necontenit ușa.

Prizonierii fură duși iar la închisoarea din Hochberg. Toți cei care luaseră parte la prinderea lor, și mai ales Gerd, fură răsplătiți cu sume însemnate.

Nu se mai auzi niciodată de o altă încercare de evadare a celor trei inși. Într-o dimineață, fostul director de ospiciu fu găsit mort. Se spânzurase cu o frânghie, pe care izbutise să și-o procure pe ascuns. Medicul-șef Schram muri după câțva timp. Despre Natter se șopti că n-a rămas multă vreme la Hochberg. O putere străină ar fi intervenit pentru extrădarea lui și cererea n-ar fi fost refuzată. Dar nimeni n-a fost în stare să afle ce ispravă săvârșise împotriva acelei puteri și închisoarea în care își ispășea osânda. În anumite cercuri se mai vorbi câțva timp despre el; apoi, amintirea-i fu înlocuită de alte întâmplări, mai însemnate, astfel că numele lui Natter nu mai fu pomenit.

4. O întâlnire ciudată

Au trecut vreo zece ani de la întâmplările istorisite până aici.

La sudul Nikobarelor, o barcă la care vâsleau doi inși se îndrepta spre coasta Sumatrei; era o barcă dintr-acelea de care se folosesc deseori andamanezii. Cei doi inși purtau numai câte o cămașă lungă până la glezne și aveau gâtul și brațele goale și pârlite de soare. Cel mai vârstnic dintre ei avea pronunțate trăsături de malaiez, pe când chipul celuilalt, care era mai slab și mai vânjos, te îndemna să-l iei drept european. Totuși, ar fi fost greu de spus cărui neam îi aparține.

Amândoi păreau zdrobiți de oboseală. Cel tânăr ședea în partea de dinainte, dar era lesne de observat că se străduia să-și țină ochii deschiși, iar celălalt abia era în stare să mânuiască vâslele, astfel că barca înainta cu mare încetineală împotriva boarei ce începuse să sufle dinspre sud.

Barca nu avea pânză și faptul era destul de ciudat, întrucât plutea departe de țărm. Totuși, călătorii noștri își pregătiseră destule provizii de hrană; sub una din bănci se aflau o sumedenie de dovleci, numeroase fructe ale arborelui de pâine și nuci de cocos, care se găsesc din belșug prin părțile acelea.

Ore întregi cei doi inși nu schimbaseră nici un cuvânt, din pricina istovelii lor, peste măsură de mare.

Deodată, cel vârstnic trase o înjurătură și, trezindu-se parcă, trânti zdravăn vâslele și-și întrebă tovarășul:

— Pe Vișnu și pe soția lui, Lakșmi, câtă vreme ai de gând să mă mai batjocorești? Sunt sătul de atâtea necazuri!

Celălalt își întredeschise pleoapele și-i zvârli o căutătură disprețuitoare.

— Dacă ții atât de puțin la libertate și te istovește atât de mult vâslitul, ar fi trebuit să rămâi pe Insula Viperei. Doar nu te-am silit să mă urmezi!

Malaiezu încercă să-și ascundă mânia, dar nu izbuti să se stăpânească și rosti pe un ton aspru:

— Dar n-ar fi fost neapărată nevoie să ne îndreptăm în direcția aceasta. Dacă am fi luat-o pe drumul cel mai scurt, am fi scăpat de mult de orice îngrijorare!

— Ești un prost! Te-am lămurit doar de o sută de ori, mi se pare, că dacă am fi mers pe lângă Birma, care se află mai aproape, am fi fost prinși de mult. Sper că-ți poți închipui că suntem urmăriți. Și trebuie să ne gândim că urmăritorii noștri bănuiesc că am luat-o spre răsărit. Prin urmare, în direcția aceea își vor întinde cercetările. Pe când spre sud, și încă atât de departe, nu-i va trece nimănui prin minte să ne caute.

— Sahib^[2], s-ar putea să ai dreptate. Dar s-ar fi convenit să gonim până la Nikobare, ca să ne odihnim și să ne îmbroscăm puterile!

Celălalt râse batjocoritor:

— Da, și indigenii ne-ar fi prins și ne-ar fi trimis iarăși la temniță, cu cel dintâi vapor care trece pe lângă Grupul insulelor, ca să poată câștiga răsplata ce se acordă celor care izbutesc să pună mâna pe prizonierii fugiți! Fii mulțumit că n-am pățit nimic! Mai avem o zi și scăpăm de toate caznele, afară de cazul că ne surprinde vreo furtună. Dar n-avem de ce să ne temem de furtună. Am fost ajutați de noroc timp de opt zile și vântulețul ușor de la amiază nu ne va fi neprielnic.

— Vântulețul? Sahib, vorbești cu prea mare ușurință! Să te văd în locul meu! De fiecare dată când dau o lovitură de vâslă, simt că-mi plesnesc mușchii.

Chipul celui ce fusese numit „sahib” se roși de mânie și o privire supărată străpunse pe cel care vorbise.

— M-am chinuit mai puțin decât tine, prostule? Și toată noaptea ce vine nu voi sta tot eu în locul tău și voi vâsli, în timp ce tu vei dormi liniștit? Nu mai vorbi prostii și înșfacă mai bine vâslele, ca să putem înainta!

Malaiezu se supuse și începu iar să vâslească, fără să rostească vreun singur cuvânt de împotrivire. Răstimpul în care nu mânuise lopețile îl înverșunase parcă, deși fusese destul de scurt, dar îi și dăduse prilejul să-și recapete puterile; acum, barca alunecă mai repede și spintecă sprinten valurile.

În cele câteva zile de când se aflau laolaltă, se înjghebaseră legături ciudate între cei doi inși, care erau fugari. Ani îndelungați înduraseră aceeași soartă în închisoarea de pe Insula Viperei, unde sunt surghiuniți criminalii care au nesocotit legile engleze, fără să se împrietenească și fără să se ajute vreodată. Nu erau decât două „numere”, cum sunt atâtea în lista răufăcătorilor. Dar de când porniseră pe apă, se schimbaseră raporturile dintre ei. Malaiezu simțea înrâurirea pe care o avea tovarășul său asupra-i și nu era în stare să i se împotrivească. Îl numise aproape în chip firesc „sahib” și se supusese dorinței lui aproape fără să-și dea seama. E adevărat, uneori sângele lui sălbatic îl îndemnase să se răzvrătească împotriva hotărârilor pe care le lua tovarășul său; însă, în cele din urmă renunțase la propriile-i dorințe și le îndeplinise pe ale celuilalt.

Un timp îndelungat fu desăvârșită tăcere, întreruptă doar de zgomotul valurilor răscolite de vâsle și barcă. Din când în când, malaiezu zvârlea o căutătură spre tovarășul său, care ținea aproape adormit cârma. Deodată, malaiezu spuse:

— Sahib, suntem de atâta vreme împreună, dar încă nu mi-ai spus cine ești. Ai putea să ai încredere în mine.

Celălalt își încruntă sprâncenele.

— Nu-i vorba de nici o lipsă de încredere, dar n-are nici un rost să vorbim despre trecut.

— Dar ai putea să-mi istorisești măcar cum ai ajuns în mâna englezilor, care se poartă astfel, de parcă sunt stăpânii întregii lumi.

Celălalt râse cu hohote.

— Cum am ajuns în mâna lor? într-un chip cu adevărat nerod. Cunoști Nordlandia? Nu? Ei, nici n-are vreo însemnătate, la urma urmelor. Am nesocotit legile acestei țări — în ce fel, n-ai neapărată nevoie să știi — și am fost vârat în închisoare. Am încercat să evadez, împreună cu alți doi deținuți, în condiții mult mai prielnice decât de data aceasta. Totuși, am fost prinși iar de poliție, firește numai din pricină că n-am știut să fim destul de prevăzători. Ajunsesem aproape de graniță și ne socoteam scăpați de orice primejdie, dar am fost păcăliți de un băiat de paisprezece ani. Cred că s-ar cuveni să-mi trag și azi palme, pentru neghiobia mea de atunci.

Malaiezu-l privea cu ochi mari.

— Ai fost păcălit de un băiat? Tu?

— Da, de un băiat, râse celălalt, amărât. Și-ți poți închipui că am fost supravegheați cu și mai multă strășnicie decât până atunci, astfel că era cu neputință să mai încercăm o evadare.

— Și cum ai ajuns pe Insula Viperei?

— Într-un mod foarte simplu. Englezii, care aveau socoteală veche cu mine, țineau să ne răfuim: au cerut să le fie predat și nordlandezii s-au arătat atât de neomenoși, încât le-au îndeplinit dorința — luai-ar dracu'! Și englezii s-au grăbit să mă trimită tocmai pe Insula Viperei, ca să scape lumea de un ghimpe primejdios al societății. Din fericire pentru mine și pentru tine, nu și-au putut atinge scopul în întregime, întrucât păsărica a știut să se furișeze prin ușița din dos. Asta-i tot. Altceva n-ai nevoie să știi. Să lăsăm trecutul în pace! Viitorul, și mai ales cea ce vom mai avea de întâmpinat, o să ne ceară destule griji, ca să nu ne putem gândi și la trecut.

Rostind acestea, tăcu și începu să scruteze zarea cu privire posomorâtă. Un punct ce părea că se mișcă îi atrase luarea-aminte. Își duse o mână la ochi, spre a privi mai bine. Apoi se întoarse spre camaradul său:

— Acolo, spre sud, trebuie să fie ceva; cred că-i o luntre. Ai ochi mai ageri ca mine. Ia uită-te și spune-mi dacă mă înșel, sau nu! Tocmai acum, când suntem atât de departe de coastă, n-aș prea avea poftă să ne întâlnim cu cineva.

Malaiezu lăsă vâslele din mâini și se întoarse. Privi doar o clipă în direcția spre care-l sfătuisse tovarășul său să se uite și răspunse liniștit:

— O barcă, și după cât se pare e goală.

— O barcă goală în mijlocul mării? Nu se poate.

— De ce nu, sahib? S-o fi rupt undeva, de la țărm. Din pricină că vântul suflă neconținut și fiindcă marea e liniștită, putea să străbată o distanță atât de mare.

— Hm! Vântul dinspre sud, care bate de atâtea zile, nu se potrivește cu socoteala asta. O luntre ce s-a smuls de pe coasta Sumatrei putea să se îndrepte spre sud-vest, ca să parcurgă asemenea distanță.

— Atunci, de unde a ajuns aici?

— Nu știu. Poate că este de pe un vapor care s-a scufundat. Dar n-are nici un rost să ne mai certăm! Dacă mergem mereu în direcția în care am vâslit până acum, vom trece negreșit prin preajma ei și ne vom dumiri numaidecât.

Își continuă drumul și se apropiară de obiectul nelămurit care le atrăsese luarea-aminte. În partea din urmă fâlfâia o cârpă, care avea oarecum înfățișarea unei pânze de corabie. Se putea crede că e vorba de o barcă de salvare, al cărei echipaj se îmbătase și care acum era mânată la întâmplare de vânt și se îndreaptă spre nord. Dar atunci când se apropiară mai mult, cei doi fugari își dădură seama că nu era o barcă de salvare. Părțile de dinafară ale bărcii nu erau vopsite cu ulei, ci cu un fel de materie pe

care n-o cunoșteau, iar încheieturile păreau astupate cu smoală.

Când ajunseră lângă barcă, fugarii nu-și putură stăpâni curiozitatea, care-i îndemna să-i afle rostul. Dădură câteva lovituri de vâslă și-și alipiră barca de cealaltă. Ca la un semn, se ridicară amândoi în același timp și se aplecară, dar tot în același timp se traseră înapoi, scoțând un strigăt de uimire.

În barcă zăcea cu fața în sus un bărbat, care părea că nu murise de mult, întrucât nu se simțea nici cel mai ușor miros de putrefacție. Bărbatul părea să fi fost în vârstă de vreo patruzeci și cinci de ani și era îngrozitor de slăbit; pielea, care avea o culoare foarte urâtă, era lipită de oasele obrazilor, dându-i o adevărată și înspăimântătoare înfățișare de cap de mort. Ochii-i erau foarte înfundați și maxilarele-i erau ieșite în afara obrazilor. Înfățișarea de schelet îi era „îndulcită” într-o oarecare măsură de barba lungă și argintie, care ajungea până la pieptul mortului și de părul lung care-i acoperea capul și gâtul. Mâinile-i osoase erau încleștate pe un obiect ce nu se deosebea prea mult de un carnet de însemnări, iar picioarele-i desculțe erau ridicate, desigur în urma zvârcolirilor de dinaintea morții. Toată îmbrăcămintea era alcătuită dintr-o cămașă și niște pantaloni de marinar; haina fâlfâia în partea de dindărăt a bărcii și ținea locul pânzei care s-ar fi convenit să-i înlesnească mersul.

Cărei nenorociri îngrozitoare îi căzuse victimă bărbatul acesta? Cei doi criminali fugari se dezvățaseră de multă vreme să-și simtă sufletele înduioșate, dar de data aceasta priviră înfricoșați ochii larg deschiși și țepeni ai mortului. Malaiezu fu cel dintâi care puse capăt tăcerii.

— Sahib, cine o fi oare mortul acesta? Să fie un marinar de pe un vapor ce s-a scufundat?

— După înfățișarea lui, n-aș crede că e marinar. Mai curând aș crede că e vorba de vreun om mai de seamă, care s-a văzut silit, din anumite pricini, să se deghizeze

într-o îmbrăcăminte marinărească. Desigur că lipsa de îngrijire a părului și bărbii nu se prea potrivește cu presupunerea mea. Trebuie să fie o taină la mijloc!

— De ce o fi murit?

— De ce o fi murit? Desigur că foamea l-a omorât. Nu vezi că n-are în barcă nici un fel de merinde?

— Da, văd. Dar mă miră că s-a încumetat să pornească pe mare, fără să-și ia destule provizii.

— Dar de unde putem noi să știm dacă a avut vreme să-și facă pregătirile trebuincioase? Și apoi, de unde să știm dacă n-a avui merinde la plecare? Poate că i-au căzut în apă în timpul unei furtuni. Ia uită-te bine la barcă! Vezi undeva vreo vâslă, sau o prăjină pentru pânză? Și cu toate acestea, trebuie să le fi avut, întrucât pe fundul bărcii se află câteva bucăți de lemn, care nu pot fi decât resturile unei prăjini. Și privește puțin cârma! E făcută dintr-o bucată de scândură. Nu încape nici o îndoială că omul din barcă a ajuns în starea aceasta îngrozitoare în urma unei furtuni puternice.

— Ce facem cu mortul și cu barca?

Celălalt cercetă cu luare-aminte construcția bărcii și răspunde:

— Este o barcă nouă și, după câte cred, foarte bună. Negreșit, constructorul ei a pus mai mult preț pe trăinicia ei într-o călătorie pe mare, decât pe strălucire. Dar asta nu-i strică deloc. Și pe dinăuntru e mai bună decât a noastră. Sunt de părere s-o socotim drept o pradă neașteptată și s-o schimbăm cu a noastră. Dar mai întâi să cercetăm buzunarele mortului; poate că găsim vreun lucru care ne-ar putea fi de folos.

Înțepeniră barca mortului de-a lungul bărcii lor și se apucară să golească buzunarele musafirului neașteptat. Nu găsiră decât un compas și o pungă destul de mare. Când o deschiseră, scoaseră un strigăt de bucurie. Punga era plină... cu perle. Și toate de o mărime neobișnuită și de o strălucire orbitoare, foarte prețuită în Europa.

Europeanul cântări punga în mână și rămase câteva clipe pe gânduri, ținând ochii închiși. Apoi, strigă bucuros și scutură pe malaiez de umeri:

— Omule, știi că avem o avere uriașă, că am găsit o comoară în toată puterea cuvântului? Dacă izbutim să ajungem cu bine la țarm, să știi că am scăpat de orice grijă de acum încolo! N-am fi putut avea parte de un noroc mai mare ca ăsta!

Malaiezul se uită cu ochi lacomi spre punga cu perle din mana tovarășului său:

— Cui va aparține punga? Și mie, nu? Sper că ne vom împărți cinstit perlele!

Celălalt râse:

— Cum poți vorbi așa? Desigur că sunt și ale tale! Poți gândi despre mine orice ai vrea, dar cred că până acum n-ai avut nici un prilej și nici un motiv ca să bănuiești că aș fi în stare să te înșel.

— Nu m-am gândit la asta. Știu că fără tine n-aș fi putut fugi și am încredere în tine. Dar de unde o fi avut mortul bogăția aceasta?

— Nu m-aș pricepe să te lămuresc. Întâmplarea aceasta devine din ce în ce mai de neînțeles. Un bărbat care-ți face impresia că n-a mai trăit multă vreme printre oameni — și are totuși o bogăție atât de mare asupra sa! Nu sunt în stare să deslușesc taina; e prea încâlcită. Să mai căutăm! Parcă ține un caiet în mâini. Poate că vom găsi în el lămurirea misterului.

Nu era lesne de scos carnetul de însemnări — fiindcă acesta era obiectul pe care-și încleștase mâinile — dintre degetele țepene ale mortului. Cei doi trebuiau să-l smulgă. Totuși, malaiezul izbuti să îndepărteze degetele cu mânerul cuțitului său și să tragă carnetul. Îl deschise, dar în clipa următoare își vădi dezamăgirea printr-un mormăit și-l înmâna tovarășului său:

— Sunt litere străine, pe care nu le pot citi. Ia uită-te la ele, sahib! Poate că le cunoști.

Celălalt luă carnetul și-l privi cu luare-aminte. Era foarte gros și toate paginile erau așternute cu rânduri mărunte și dese, scrise cu creionul. Literale nu erau șterse însă, ceea ce dovedea că nu fuseseră scrise de mult și că autorul lor îl îngrijise cu multă luare-aminte. Citi prima pagină și răsfoi apoi carnetul. În timp ce-și arunca ochii pe câte una din foi, chipul său vădea o curiozitate crescândă.

— Cunoști limba în care e scrisă cartea aceea?

— Da, rândurile sunt scrise în limba germană.

— Și despre ce e vorba?

— Încă nu-ți pot spune. Dar se pare că sunt lucruri foarte interesante. Îmi trebuie câtăva vreme, până când voi desluși toată taina. Dar pentru asta n-avem nevoie să rămânem pe loc. Am aflat ce doream să știm și ne putem continua drumul. Cară în cealaltă barcă tot ce avem aici și să pornim repede!

— Și cu mortul ce facem?

Europeanul rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi, se păru că ajunsese la o hotărâre.

— Am putea scufunda cadavrul în mare, dar socotesc că nu ne silește nimic s-o facem chiar acum. Căldura l-a uscat atât de mult, încât nu trebuie să ne temem nici de cel mai ușor miros de putreziciune și nu ne va stânjeni deloc. Avem destul timp să scăpăm de el, dacă vom ține să-i luăm hainele.

— Hainele? Nu te înțeleg.

— Păi, nu te gândești că e primejdios să ne vadă cineva în îmbrăcămintea aceasta? Felul cum sunt croite cămășile ne-ar trăda numaidecât. Astfel că uniforma de marinar a celui mort este cât se poate de nimerită. Când vom ajunge la țărm, unul dintre noi va coborî, ca să cumpere tot ce ne trebuie, iar celălalt va rămâne ascuns.

— Atunci de ce nu-i dezbrăcăm acum hainele? N-am nici o poftă să călătoresc cu un cadavru în barcă!

Celălalt râse batjocoritor:

— Nu cumva ți-e frică de el? Bine, dacă ții să-l arunci acum în apă, nu mă împotrivesc. Dar să nu-mi ceri să-i scot hainele! N-am vreme acum, fiindcă vreau să citesc însemnările din carnet.

Malaiezu mormăi ceva în sinea sa, dar se hotărî să se supună, ca de obicei, și să care lucrurile din barca lor în cealaltă. Superstițios, ca întregul neam din care făcea parte, se temea să se apropie de un mort.

Celălalt trase cadavrul spre partea dindărăt a bărcii și se așeză pe bancă, în timp ce tovarășul său rămase în cealaltă, ca să-i arunce proviziile de hrană și celelalte lucruri. După ce sfârși, dezlegă vâslele și le trecu dincolo; apoi se așeză și el și desfăcu frânghia cu care legase cele două bărci. După câteva minute, își reluară drumul spre coasta Sumatrei; barca rămasă fără stăpân fu părăsită în voia valurilor.

Cel de pe banca de dinainte nu băgă de seamă că malaiezu vâslea iarăși, căci era adâncit în citirea carnetului. Urmări pe îndelete fiecare rând din paginile acelea numeroase, fără să-și ridice o singură dată privirea de pe ele.

5. Jurnalul celui dispărut (I)

Cine sunt? Și cum mă cheamă? Nu știu și mi se pare uneori că n-am știut niciodată, atât de multă vreme a trecut de când urechile nu mi-au mai auzit sunetul unui glas omenesc și nu m-a strigat nimeni pe numele meu. Și apoi, în afară de mine mai există vreo făptură omenească pe pământ?

Când mă zvârcolesc noaptea în culcușul meu din pricina nesomnului și când valurile se izbesc de țărm, cântându-și vuietul, atunci sufletul meu stingher e frământat de gândul că nu sunt singurul om deasupra căruia-și revarsă stelele sudului lumina îndurătoare, de la depărtări de neînchipuit, că nu sunt singurul om în această nemărginire.

O mai fi existând oare o ființă care să se simtă atât de singuratică și părăsită ca mine? Nu-mi vine să cred. Când eram mic, am citit viața lui Robinson Crusoe și m-am lăsat vrăjit de romantismul cărții. Dar copilăreasca mea lipsă de înțelegere m-a făcut să trec peste durerea fără nume, care nu se putea citi decât printre rânduri. Și cu toate acestea, soarta lui a fost fără asemănare de fericită pe lângă soarta mea. Atunci când nu se mai încumeta să nădăjduiască într-o îmbunătățire a destinului său și când se deprinsese și se resemnase cu izolarea ce-i fusese hărăzită, găsi pe tovarășul său, Vineri; eu mi-am pierdut tovarășa, pe Rabbadah, prea iubită mea soție, care mi-a transformat timp de opt ani în rai insula mea uitată de lume. Am înmormântat-o dincolo, în templul ruinat Siwa, într-o încăpere subpământeană, împreună cu comoara maharajahului, pe care n-o mai pot privi fără să mă simt dezgustat.

Soarta s-a jucat cu mine într-un chip ciudat. Mi-am, luat o soție, pentru care aș fi fost în stare să renunț la toate bogățiile pământului și pentru stăpânirea căreia m-aș fi luptat împotriva întregii lumi, dacă mi s-ar fi cerut. Dar

nimănui nu i-a venit în minte să-mi tăgăduiască dreptul de a o stăpâni și m-am bucurat numai eu de dragostea ei, cu toate că nu știu de ce mi-a dăruit-o și cum i-am dobândit-o. Și sunt totodată stăpânul unei comori, a cărei vedere ar înnebuni pe mulți inși, i-ar înnebuni de lăcomie, dar comoara aceasta nu mai are nici o valoare pentru mine, astfel că mă simt mai sărac și mai nenorocit decât cel mai umil dintre cerșetori, care are doar câțiva bănuți în pungă. El poate să-și cumpere cel puțin o bucată de pâine, ca să-și potolească foamea, pe când eu nu sunt în stare să mă folosesc în nici un fel de comoara mea. Pietrele prețioase și diamantele pe care le cuprinde, ca și oalele și idolii de aur, n-au pentru mine o valoare mai mare decât sticlele pline cu pietre de cremene și scoicile pe care le răspândesc valurile pe plajă. Le-aș da bucuros aceluia care ar vrea să îndure soarta acestei insule izolate, devenind tovarășul amarnicei mele singurătăți, i le-aș da pe toate, pe toate. Dar asta nu se va întâmpla niciodată, niciodată. Timp de cincisprezece ani am așteptat ziua în care se va apropia vreun vapor de insula mea; zile întregi am stat pe țărm și am nădăjduit că voi zări o pânză: aș fi fost mulțumit și fericit chiar dacă ar fi aparținut unui vas de pirați, dar nici o singură pânză măcar nu s-a ivit în zare, astfel că în cele din urmă am renunțat să mai aștept și m-am resemnat.

Firește, nu mi-a fost ușor să înăbuș dorințele inimii mele; dimpotrivă, m-am luptat mult cu mine însumi. De sute de ori mă cuprindea dorința să iau o frânghie și să-mi curm viața în același fel în care și-o curmase un alt om înaintea mea, din pricina îngrozitoare singurătăți a acestei insule, — și de o mie de ori am răătăcit aproape nebun de-a lungul și de-a latul plajei și mi-am însângerat capul, lovindu-l înverșunat de stânci. M-am războit de multe ori cu nălucile nebuniei și de nenumărate ori am rugat fierbinte pe Dumnezeu să mă cheme la el, când m-au scuturat frigurile în culcușul meu. Dar el nu mi-a ascultat rugile

stăruitoare și de fiecare dată m-am însănătoșit și m-am ridicat iar, cu toate că nu m-am putut îngriji câtuși de puțin.

Oare poate obosi cineva așteptând vreme îndelungată? Am încetat de mult să mai nădăjduiesc, dar și să mă tem, am devenit ca o mașină însuflețită, pusă dimineața în mișcare și oprită seara. Mă miră chiar că am fost în stare să ajung la hotărârea de a-mi însemna diferitele momente ale vieții într-un carnet, pe care l-am salvat după naufragiul vaporului. Oare plictiseala m-o fi îndemnat să iau această hotărâre? Sau nelămurita presupunere că într-o zi rândurile mele vor fi de oarecare folos? Poate vor ajunge chiar în mâinile aceluia care îmi sunt cele mai dragi ființe de pe pământ și care, fără îndoială, mă jelesc de mult, socotindu-mă mort? Nu știu. Ceea ce pot spune este că ieri, în timp ce m-am dus la mormântul scumpei mele Rabbadah și am văzut comoara pe care am așezat-o acolo, fiindcă e mai bine păstrată decât în coliba mea, m-am hotărât să-mi încep jurnalul. Voi încerca, prin urmare, să mă duc cu gândul înapoi, la vremea în care nu devenisem încă sărmanul bogătaș de astăzi. Fără îndoială că-mi va fi greu să rechem în minte întâmplări ce mi se par pierdute în negura veșniciei și aparținând unei alte lumi. Dar am destulă vreme! Nu mă gonește nimeni din urmă și nu mă silește nimeni să-mi sfârșesc lucrul mai curând — și ce-ar fi dacă ar trece un an sau mai mult, până ce voi isprăvi însemnările? Tot le voi sfârși înainte de a mă găsi moartea, astfel că le voi putea așeza lângă corpul meu, de îndată ce voi simți că se apropie „încheierea socotelilor cu viața”. Poate că mai târziu, după ani și ani de zile, călătorul vreunei bărci aruncate de valuri la țărm, sau al vreunui vapor naufragiat va găsi aceste foi, împreună cu osemintele mele, și, în cazul când între timp nu vor fi îngălbenite sau putrezite, îi vor istorisi despre Hugo von Gollwitz, care a fost cândva unul dintre cei mai fericiți oameni de pe pământ, despre Rabbadah, încântătoarea și iubita lui soție, și despre comoara maharajahului.

A trecut vremea ploioasă și mica mea insulă e un adevărat paradis. Aerul curat îmi mângâie fruntea și mă amețește cu mirosul milioanei de flori. Mii și mii de germenii roditori au țâșnit din pământ și, dezvoltându-se, au căpătat forma celor mai curioase flori, iar deasupra acestui covor de plante, dintre cele mai încântătoare, se înalță coroanele de neasemuit ale palmierilor și ale pandanușilor. Iar dincolo, în fața coloniilor de corali, marea își izbește de zăgazurile ascuțite valurile înspumate, când cristaline, când întunecate și amenințătoare, în timp ce talazurile străpunse de reflexele strălucitoare se înalță și se scufundă, ca și cum ar scoate la iveală mii de sirene, ale căror priviri scânteietoare vor să afle ce lucru mareț săvârșește omul singuratic de pe plajă, încât pare că nu ia în seamă toate aceste frumuseți de neînchipuit.

Da, ești frumoasă, draga mea insulă cu comori, ești răpitoare ca o zână cu sclipiri verzui în valurile strălucitoare ca safirul, — dar patria mea este de o mie de ori mai frumoasă, cu mările și pădurile ei, cu fluviile și munții ei. Cu toate farmecele tale, nu ești decât o vrăjitoare grozavă, ce m-a înălțuit de ea cu cătușe pe care nu le pot sfărâma. Dă-mi drumul, frumoasă vrăjitoare, lasă-mă să-mi revăd patria și voi uita totul, nu mă voi mai gândi niciodată la ceea ce am îndurat în decursul anilor în temnița ta, și sufletul meu nu va avea decât cuvinte și simțăminte de mulțumire și recunoștință pentru găzduirea prietenoasă pe care mi-ai dăruit-o în împărăția ta, din vrerea sorții!

Acum douăzeci și cinci de ani, când mi-am părăsit patria, cei doi frați ai mei numărau: unul treisprezece, celălalt șapte ani. Îi am și acum în fața ochilor, pe Theodor, cu bucle blonde și privire visătoare, și pe micul Fred care, cu totul deosebit de fratele său visător și melancolic, era îndrăzneț și privea curajos viața cu ochii lui albaștri, fiind singurul dintre noi trei care însufletea casa și însenina frunțile tuturor, uneori poate chiar mai mult decât s-ar fi

cuvenit față de grijile pe care le întâmpinau tata și mama, și eu însumi, cel mai vârstnic dintre fiii lor.

Familia Gollwitz este una dintre cele mai vechi din Sudlandia și una dintre cele mai sărace. Sutele de ani ce trecuseră și lipsa de chibzuință cu privire la viitor și la întreținerea bunurilor noastre de care dăduseră dovadă strămoșii, împovăraseră familia Gollwitz cu datorii mari și ar fi fost o problemă foarte grea, dacă nu chiar cu neputința de dezlegat, să se scoată din puținul rămas până la urmă atât cât ar fi trebuit ca frații mei și cu mine — n-am avut surori — să fim în stare de a ne asigura viața cuvenită și plăcută pe care o doream.

Împrejurările acestea m-au îndemnat de timpuriu să mă gândesc la îmbunătățirea situației în care ne aflam. Strămoșii mei avuseseră în sânge, darul de a pribegi, astfel că și gândurile mele se îndreptară curând în depărtări, întrucât patria nu-mi făgăduia perspective atrăgătoare. Nici Sudlandia și nici statele nordice n-au posesiuni coloniale; altminteri, aș fi oferit patriei mele serviciile pe care i le-aș fi putut aduce. De aceea, am intrat în trupele coloniale engleze din India de Răsărit, care păreau că mă vor putea ajuta să-mi înfăptuiesc planurile ce-mi făurisem. Când am împlinit douăzeci de ani, eram la drum.

Ceea ce aș dori să numesc „romanul vieții mele” a început în Calcutta. Puțin după sosirea mea acolo, am cunoscut un tânăr și distins indian, care venise să-și urmeze studiile. O vreme, el nu voi să vorbească despre patria sa și nici să-mi spună cum se numește; dar încetul cu încetul, se arată mai puțin îndărătnic și deveni mai vorbăreț. Cât de uimit am fost în ziua când mi-a destăinuit că nu era altul decât maharajahul Madpur Singh din Augh! Totodată, îmi ceru să-i dau cuvântul de onoare că nu voi dezvălui nimănui numele și adevărata lui situație. Nu văzui nici un motiv care să mă oprească de a-i făgădui ceea ce-mi ceruse și-i dădui cuvântul de onoare că voi păstra taina ce-mi încredințase. Madpur Singh îmi povesti că tatăl său a

murit. Din păcate, însă, își adusesese țara la marginea prăpastiei, datorită luxului în care se desfătase și fiul se simțea dator să depună toate eforturile spre a o ridica iarăși, printr-o gospodărire chibzuită și prin înlăturarea oricărei risipe. Venise la Calcutta, ca să învețe de la englezi tot ce-i putea fi de folos întru realizarea acestor gânduri. Era un tânăr nobil și înțelept și mă simțeam fericit că m-am putut împrieteni cu el. Timp de câteva luni am fost aproape în fiecare zi împreună și, când el fu nevoit să plece, ne dădurăm amândoi seama că am devenit prieteni pentru toată viața.

Faptul că mă vedeam mereu cu tânărul maharajah îmi stinse într-o oarecare măsură primul dor de patrie. Acum, după plecarea lui, mă năpădi iar dorul de casă, cu atât mai mult cu cât nu găsii la șefii și camarazii mei nici cel mai neînsemnat simțământ prietenesc. Generalul meu, lord Haftley, era un englez nepăsător, care socotea că ar fi fost o înjosire să se înduioșeze de soarta cuiva, sau să-i arate un simțământ de afecțiune. Era totdeauna foarte tăcut și mândru, iar atunci când găsea că e nimerit să-și deschidă gura spre a rosti vreo observație nu-i scăpa printre dinți decât un Yes, care era tot atât de rece și de nesuferit ca și omul ce-l spusese, și a cărui îngâmfare ar fi putut îngheța pe oricine. Datorită obiceiului său de a lua parte la orice fel de convorbire doar printr-un Yes scurt, inferiorii săi îl porecliseră „Generalul Yes”.

În timp ce ofițerii din regimentul meu îmi erau mai mult sau mai puțin indiferenți, exista un bărbat față de care am simțit din prima clipă o nestăpânită vrăjmășie. Căpitanul de cavalerie Méricourt era un parizian; poate că înainte fusese voiajor comercial sau se îndeletnicise cu o meserie asemănătoare și venise în India fiindcă în patria sa nu fusese în stare să facă nimic bun. Eram încredințat că-și datorește gradul numai vicleniei pe care o vădea. De altfel, îl priveam ca pe un om fricos și am avut curând dese prilejuri să-i cunosc bine firea mârșavă.

După câțva timp de la plecarea prințului indian, cunoscuți într-o societate pe doamna maior Wilson și de atunci fui invitat adesea în casa ei. Maioreasa mă primea cu multă plăcere, întrucât vorbeam limba germană și avea astfel prilejul să-și completeze cunoștințele. Era foarte frumoasă, dar o femeie cu purtări cât se poate de rigide. Între noi nu se schimbase niciodată vreun cuvânt, pe care să nu-l fi putut auzi și soțul ei. Într-o zi, veni și căpitanul Méricourt s-o viziteze. El găsi că maioreasa e fermecătoare și încercă să se apropie de ea. Dar ea știu să se poarte cu el cum se cuvenea. De atunci, căpitanul începu să mă pizmuiască și se purtă față de mine așa cum era de așteptat din partea unui om ca el. După câțva timp, maiorul îmi ceru socoteală cu privire la legăturile de dragoste dintre mine și soția lui. Ne adresarăm cuvinte nepotrivite și mă provocă la duel. Nu mă temeam de luptă, fiindcă-l puteam înfrunta, dar mă gândeam la cinstea soției sale credincioase. Mă străduii așadar să-l liniștesc și să-l conving că soția lui este nevinovată, dar nu izbutii, și fui nevoit să mă lupt cu el. Maiorul îmi găuri mâneca, iar eu îl răni în obraz. După aceea, nu mai călcai în casa lui. Nici căpitanul nu mai avu îngăduința să vină pe acolo. Nu am dovezi, dar aflai din întâmplare că el întăritase pe maior împotriva mea, trezindu-i acele bănueli lipsite de temei. Nădăjduiam în mine însumi că va veni ziua în care să mă pot răzbuna pe el pentru această josnicie. Voi apoi să-i plătesc ticăloșia printr-un glonte tras cu toată precizia. Nu bănuiam încă în clipele acelea că răsplata avea să vină foarte curând, de sus de tot.

În casa maiorului, începusem să mă simt aproape ca acasă la mine, astfel că izolarea care urmă duelului îmi deveni neînchipuit de apăsătoare. Din fericire, se produse după câțva timp o întâmplare, care-mi croi alte drumuri. Anglia, care-și întinsese înrâurirea până dincolo de Allahabad, își prelungi antenele și asupra învecinatei țări Augh, a cărei climă sănătoasă și al cărei pământ foarte

roditor îi ispitiseră de multă vreme ochii pofticioși. Se hotărî să se trimită o solie, care să înnoade iar legăturile cu țara aceea bogată, întrerupte din pricina morții bătrânului rajah. „Generalul Yes” și câțiva ofițeri, printre care mă afluam și eu, primiră însărcinarea aceasta cu aparență cât se poate de pașnică. Eram încă prea tânăr și destul de nepriceput în problemele politice, dar în timpul scurtei mele șederi în Calcutta avusesem nenumărate prilejuri să cunosc arta politică a Angliei, astfel că nu crezui nici o clipă în „inocența” soliei pe care trebuia s-o îndeplinim. Și apoi, văzusem cum se purtase Anglia în cazuri asemănătoare. Împuterniciții aveau îndatorirea de a formula o sumedenie de cereri grele, care nu puteau fi primite, ca Anglia să poată avea după aceea un motiv să pornească război împotriva țării și să devină stăpâna ei. Este drept, în cazul acesta deosebit nu puteam face presupuneri întemeiate, întrucât nu cunoșteam cererile Angliei; însă mă hotărâi să vădesc o neconținută luare-aminte și să previn pe Madpur Singh, dacă aș fi fost încredințat că se plănuiește o trădare. Nu țineam câtuși de puțin să apăr cu prețul conștiinței mele poftele de cuceriri ale unei țări de care nu mă lega nimic altceva decât contractul meu de serviciu, încheiat pe o durată de câțiva ani.

Plecarăm cu trenul până la Benares și de acolo ne îndreptarăm în susul Gangelui, în două bărci la care vâsleau câte paisprezece culi; apa Gangelui e socotită de indieni ca fiind atât de sfântă, încât ei nutresc credința de nezdruncinat că acela care-și caută moartea în valurile vestitului fluviu, sau care se lasă sfâșiat de crocodilii ce se găsesc în această apă, e primit numaidecât de Brahma în cel mai fermecător dintre cerurile sale. „Generalul Yes” porni în prima barcă, împreună cu servitorul său indian, în timp ce ofițerii ceilalți, printre care era și căpitanul Méricourt, se așezară în barca următoare.

Timp de opt zile, mi s-a părut că pribegesc prin țara basmelor. Chiar la Benares, unde zăbovirăm o zi, mă cuprinse o nemărginită uimire. Nicăieri nu se putea vedea mai bine ca aici că India este țara celor mai mari contraste. Pe malul stâng al Gangelui se înălța înaintea ochilor noștri vrăjiți, pe o grămadă de stânci aproape abrupte, vechiul oraș cu nenumărate temple, moschei și palate. Reședințele pompoase ale fruntașilor țării se întreceau cu mărețele monumente sfinte și templele frumoase ca în vis. Crenelurile zidurilor și cupolele pitorești scânteiau în lumina soarelui, iar turnurile minaretelor sclipeau. Soarele Indiei aurește totul, aurește până și... necurățenia pe care, după cât se pare, n-o zăresc și n-o simt decât ochiul și nasul europeanului, dar în care băștinașii se simt cât se poate de bine. Benaresul este centrul brahmanismului. Aici a fost prigonită cu atâta strășnicie închinarea cea mai curată și mai pioasă către Budha, până când a fost alungată cu desăvârșire de către credincioșii lui Brahma și Vișnu din toată India, în afară de vârful sudic al țării și de Ceylon. De aceea, în Benares domnesc acum iarăși nestingheriți Brahma și boii lui sfinți, care își lasă urmele de-a lungul întregului oraș. Toate străzile și toate templele sunt pline cu aceste vite sfinte, care își târăsc trândăvia printre bunătățile ce li se pun în cale, în timp ce pelerinii credincioși se strecoară printre picioarele lor murdare și le sărută. Bogați și săraci, bărbați și femei aduc idolilor din templu jertfe prețioase și ar fi vai de acela care ar pune la îndoială divinitatea acestor vite. O tânără acoperită cu un vâl și foarte bogat împodobită se aruncă înflăcărată la picioarele unei vaci care zace în murdărie, ca să-i ungă copita cu o alifie scoasă dintr-o cutie de argint și să murmure rugăciuni fierbinți. Și mii de pelerini, ologi, leproși și ciumați coboară treptele ce duc de pe țărmul Gangelui în jos, la fluviu, ale cărui valuri se prefac din pricina acestei navale de murdărie și de microbi într-o băltoacă respingătoare și sorb cu lăcomie din apa „sfințită”

și galbenă, în căușele mâinilor lor, la fel de murdare. În asemenea împrejurări, nu e de mirare că holera și ciuma nu dispar niciodată din Benares, ci sunt răspândite neîncetat de pelerini în întreaga peninsulă.

Dar Gangele nu e numai baia, ci și cimitirul împărăției. Bogați și săraci vin până la el, ca să-și spele păcatele și ca să-și arunce în el morții. Prețul lemnului trebuincios arderii stârnește tocmeli îndelungate cu preoții; pretutindeni se văd flăcări care pâlpâie și trosnesc în jurul cadavrului gol; în sfârșit, cenușa mortului e răspândită deasupra fluviului, în care plutesc hoiturile vacilor și cadavrele oamenilor sărmani, pentru care arderea a fost prea scumpă.

O impresie din cale-afară de respingătoare fac schilozii și cerșetorii, care nascocesc fel de fel de mijloace pentru a-și chinui cât mai groaznic trupurile și a stârni îndurarea trecătorilor. De cele mai multe ori, ei vădesc o cunoaștere sigură a modului în care-și pot înduioșa semenii, ca anumite cete de cerșetori din marile orașe europene. Pe scările „Moscheii Perlelor”, am văzut un indian care era pe moarte și se tânguia de cumplite dureri de stomac. Mi-am întors îngrozit capul de la această priveliște înfiorătoare. Dar călăuza mea indiană zâmbi și-mi spuse pe un ton nepăsător:

— Îl cunosc de ani de zile și l-am văzut de o sută de ori pe moarte; câștigă o grămadă de bani cu șmecheria asta!

O lume întreagă de impresii nebănuite se năpusti asupra mea, în timp ce pluteam cu barca pe fluviul sfânt, printre sate și orașe, printre palate și cocioabe. Însoțitorii mei, care se aflau de mulți ani în India, nu se arătară atât de mirați sau încântați ca mine de cele ce vedeau, iar „Generalul Yes” nu lăsa să-i scape nici un cuvânt în tot cursul călătoriei și nu-și scoase niciodată la vedere făptura slabă și lunguiață, pe care și-o adăpostise într-un fel de cort împotriva soarelui arzător al Indiei, ci-și petrecu toată vremea fumând și zăcând tolănit pe divanul său roșu. Ce însemna Benares, ce însemna Gangele, ce însemna mai ales

toată India față de un singur și adevărat *englishman*, sau chiar față de el, lord Haftley!

Într-a opta zi, pe la amiază, începu să se zărească Aughul. Fluviul sfânt strălucea în bătaia razelor de soare ca argintul topit. Pe valurile sale se încrucișau nenumărate bărci, iar printre ele se strecurau pescarii, șezând după felul lor indian pe două oale de pământ, legate între ele, și mânuindu-și năvoadele.

Pe locul unde trebuia să debarcăm se afla o trupă de *sepoys* ^[3], trimiși înainte, ca să ne iasă în întâmpinare. Unul dintre ei mâna un cal foarte frumos, care părea destinat unui prinț, în timp ce îndărătul lui se aflau alți câțiva cai, pregătiți pentru noi. Generalul coborî din arcă, în timp ce doi culi deschiseră deasupra lui o mare umbrelă de soare. În clipa când puse piciorul pe uscat însă, răsunară din oraș împușcături și bubuituri de tunuri, iar toți indienii ce se aflau pe țărm se încovoiară smeriți până la pământ. Apoi, coborârăm și noi.

Un indian înarmat, în care recunoscui spre marea mea uimire pe Madpur Singh, prietenul meu din Calcutta, se îndreptă spre general.

— Stăpânul meu, rajahul Madpur Singh, căruia-i aparține tot ce se află în țara aceasta, mi-a poruncit să-ți urez bun venit, sahib.

— *Yes!*

Salută cu o mișcare a mâinii pe indienii care îl așteptau și se lăsă ridicat de culi pe cal. Încălecaserăm și noi. Indianul mă văzuse, dar își întoarse repede privirea într-altă parte, ca și cum nu dorea să-l iau în seamă. Încălecă și el. Apoi, micul alai porni. Generalul călărea în față cu indianul, care trecuse în stânga lui. Sprâncenele lordului se încruntaseră; se părea că nu-i într-o dispoziție prea bună.

— Căpitane Méricourt!

Cel strigat își apropie calul de general, oprindu-se în dreapta lui:

- La ordin, domnule general!
- Sunteți francez?
- Da, vă rog.
- Francezii sunt cel mai politicos popor din lume.
- Așa se spune.
- Prin urmare, cunoașteți politețea, nu-i așa?
- Cred că o cunosc.
- Primirea aceasta a rajahului e politicoasă?
- Nu prea mi se pare!
- *Yes!*
- Își trimite intendentul și un grup de soldați ca să primească pe reprezentantul și solul atotputernicului Albion. Atâta tot!
- *Yes!*
- Aproape că s-ar cuveni să ne mirăm că ni s-a acordat permisiunea de a fi găzduiți în palatul rajahului!
- *Yes!*
- În cursul tratativelor, ar trebui să arătați, excelență, o politeță asemănătoare aceleia cu care ați fost primit.
- *Yes!*
- Și să stăruieți cu toată strășnicia asupra îndeplinirii cererilor noastre, domnule general!
- *Yes!*

Cei doi vorbiseră atât de tare, încât călăreții de dindărătul lor auziseră și înțeleseseră fiecă silabă. Nici indianul nu scăpase vreun cuvânt din convorbire, deoarece stăpâna foarte bine limba engleză. Cu toate acestea, nu se trăda și de-abia își ridică privirea de la calul său. Bineînțeles, lipsa de tact a generalului nu mă lăsase nepăsător, dar nu mă supăra prea mult. Generalul n-avea decât să-și deschidă singur ochii, dacă ținea să se ferească de încurcături.

Micul nostru cortegiu se opri în fața porții principale a castelului. La sosirea noastră, paznicii se trântiră la pământ. Generalul zâmbi disprețuitor; credea că lui îi fusese hărăzit acest semn de omagiu.

— Îngăduie-mi să te însoțesc în camera rajahului, spuse indianul în limba sa natală.

— Pe mine și suita mea.

— El dorește să te vadă numai pe tine.

— Nu sunt un ins oarecare, ce poate merge fără însoțitori. De ce mă primește stăpânul tău ca pe un vânzător de covoare?

— Chiar dacă ar veni regina ta și reginele tuturor țărilor, nu le-ar primi altfel. A fost în țările voastre și n-a ținut deloc să fie primit în chip deosebit. Vino singur!

— Vin împreună cu suita, sau nu vin deloc. Du-te și vestește-l!

— Și-a exprimat dorința să te vadă singur, ca să-ți facă plăcere. Totuși, fiindcă te împotrivești, vino cu suita!

Ne conduse prin câteva curți minunate, până la o scară de granit, care ducea spre un portic impunător, așa cum se aflau în India înainte cu două mii de ani. Numeroasele persoane pe care le întâlneam se trântiră tăcute la pământ, rămânând aplecate până când trecurăm de ele.

— Stăpânul tău le-a poruncit să se arunce la pământ în fața noastră?

— Nu. El nu le-a poruncit niciodată un asemenea lucru. Se trântesc la pământ din respect pentru el.

Englezul părea incapabil să înțeleagă că acest semn de omagiu putea fi făcut și în lipsa domnitorului. Și zâmbi iarăși disprețuitor.

Sala măreață în care ne oprirăm era acoperită cu covoare prețioase. În partea din fund se afla un tron construit din fildeș, întruchipând un elefant șezând. În ambele părți ale tronului erau patru sclavi, care țineau în mâini evantaie, făcute din pene de păun și împodobite cu perle, cu ajutorul cărora răcoreau aerul.

— Cum dorește stăpânul tău să ne înfățișăm?

— Înfățișați-vă cum vreți și respectați obiceiurile țărilor voastre.

— Spune-i că nu ne vom trânti la pământ, ca sclavii lui.

— Nici nu v-o cere. Cum vreți să vorbiți cu el, în limba lui, sau în limba voastră?

— Cunoaște limba engleză?

— Vorbește engleza și franceza.

— Atunci, din politețe față de oaspeții lui, va vorbi cu noi în limba engleză.

— Tot din politețe față de el, ați putea vorbi și voi în limba lui. Totuși, va fi bucuros să se arate mai politicoș decât voi. Puteți începe!

— Cum? Să începem? Păi nu-i aici!

— Ba este de multă vreme și-și va ocupa acum locul ce i se cuvine.

Cel ce vorbise urcă treptele tronului și se așază. Englezii rămaseră uimiți într-o oarecare măsură. Generalul și căpitanul își dădură seama de ce voise rajahul să-l primească numai pe cel dintâi, fără suită. Întrucât pricepuse fiecăruia cuvânt pe care-l rostiseră, ar fi dorit să-l cruțe pe general de umilință.

Primirea propriu-zisă era o simplă formalitate și nu dură mult. Tratatările aveau să înceapă mai târziu. Generalul se ridică de pe divanul pe care șezuse, ca să dea de înțeles că nu mai are nimic de spus, dar rajahul îi făcu un semn.

— Îți voi face o rugămintă. Pot să salut pe unul dintre ofițerii tăi, pe care-l cunosc?

— Îi dau voie să stea cu tine de vorbă.

— Ah! Sunt oare un prizonier, sau este el oare prizonierul tău, încât e silit să-ți ceară întâi îngăduința, când Madpur Singh, regele din Augh, vrea să-i vorbească?

Generalul își dădu seama că-l jignise.

— Mă înțelegeți greșit. Cuvintele mele n-au avut sensul pe care-l dai. Cine-i ofițerul cu care vrei să vorbești?

— Spui că nu ți-am înțeles cuvintele; și crezi prin urmare că nu-ți cunosc limba de-ajuns. Voi încerca s-o învăț mai bine și te voi ruga să-mi dai ca profesor pe acela cu care vreau să vorbesc. Este sublocotenentul Hugo von Gollwitz!

— Von Gollwitz!! exclamă uimit generalul. Apoi, îmi porunci pe un ton aproape amenințător: Apropiați-vă!

Mă supusei poruncii și înaintai spre rajah, care-mi strânse prietenos mâna.

— Ne-am văzut în Calcutta; țin mult la tine și nu te-am uitat. Vei locui în încăperile mele și vei vedea dacă vorbesc destul de bine limba voastră. Îngădui? întrebă, adresându-se generalului.

— Îmi dau îngăduința.

— Acum poți pleca, împreună cu oamenii tăi. Camerele vă sunt pregătite. Servitorii mei vă vor călăuzi.

Coborî de pe tron, mă luă de braț și dispăru, cu mine, îndărătul unei perdele.

Astă-noapte n-am putut adormi decât târziu de tot. Amintirea trecutului m-a tulburat adânc și mi-a ținut pleoapele deschise. Și atunci când izbutii în sfârșit să închid ochii, avui un vis încâlcit. Îmi văzui frații; dar nu mai erau băieți, ci bărbați. Theodor avea obrajii palizi și foarte slăbiți și întindea spre mine, cu o privire nespus de rugătoare, brațele-i încătușate. Voi să mă apropii de el, dar imaginea lui pieri și mă găsii pe o întindere nesfârșită și acoperită cu iarbă; nu fusesem încă niciodată în America, dar așa-mi închipuisem că trebuie să fie preriile apusene. Deodată, se ivi un călăreț ce se îndrepta în goană spre mine. Când se opri în fața mea, mă privi uimit un timp îndelungat. Și eu mă uitai ținută la el, fără să rostesc vreun cuvânt. Era fratele meu mai mic. Dar în îmbrăcămintea lui de vânător și în trăsăturile lui serioase și bărbătești nu mai avea nimic din băiatul voios și dornic de viață de altădată, nu mai avea nici cea mai mică asemănare cu băiatul pe care-l știam. „Fred!” voi să-l strig, dar în clipa aceea vedenia pieri dinaintea ochilor mei, de parcă o înghițise negura. Apoi, eram iar în India. Mă aflu în fața consiliului de război ca pârât. Mi se legaseră mâinile la spate, iar Méricourt stătea în fața mea, cu o sabie uriașă. Îmi zvârli o

căutătură drăcească de bucurie, în timp ce spunea generalului:

— Și domnul general este de părere că sublocotenentul von Gollwitz s-a făcut vinovat de crima de înaltă trădare?

— *Yes!*

— Și-l osândiți la moarte?

— *Yes!*

— Când să se execute pedeapsa? Acum? Numaidecât?

— *Yes!*

Atunci, Méricourt își ridică sabia, pregătindu-se să-mi dea o lovitură cumplită, și... mă trezii nădușit. Nu eram în India, ci zăceam pe culcușul meu, în coliba mea din insula uitată de lume. Oare visul tulburător era prevestirea unor friguri apropiate? Sau era urmarea amintirilor pe care le zgândărisem în sufletul meu? Și apoi, îmi aducea vreun folos și era un lucru chibzuit să rechem umbrele trecutului și să le încătușez în acest jurnal? Dar începusem să aștern pe hârtie aceste însemnări, astfel că mă hotărâi să le duc până la capăt. Mi-am pregătit ceva de mâncare, am luat un praf de chinină, ca să preîntâmpin venirea frigurilor; și acum, să-mi continui povestirea...

Încă în seara zilei când sosisem la Augh, am fost chemat la general. Bănuii ce vrea să-mi spună și vestii pe rajah că generalul m-a chemat să-mi vorbească. Madpur Singh îmi răspunse că e dornic să cunoască subiectul convorbirii și că mă va aștepta în grădină pe o bancă, sub un liliac. În timpul după-amiezii ne plimbasem împreună prin grădină, astfel că știam unde-l voi găsi. Aș fi nimerit banca și pe întuneric.

Când intrai la general, îl văzui fumându-și *hukahul*^[4]; lângă el era căpitanul Méricourt. Generalul făcu un semn căpitanului și acesta începu:

— Domnule sublocotenent, cunoașteți pe rajah?

— Da.

— Unde v-ați cunoscut?

- În Calcutta. Cred că ați auzit când a spus-o!
- V-ați văzut deseori cu el?
- Aproape zilnic, timp de câteva luni.
- Dar n-ați pomenit nimic despre faptul acesta atât de important pentru noi.
- Madpur Singh a venit la Calcutta ca să studieze. A ținut să nu fie cunoscut de nimeni și am fost nevoit să-i dau cuvântul de onoare că nu-l voi trăda.
- Dar atunci când ați aflat ținta călătoriei noastre, ați fi avut datoria să ne dezvăluiți taina.
- Modul cum vă înțelegeți dumneavoastră îndatoririle vă privește. Dar eu am socotit că datoria îmi poruncește să nu-mi nesocotesc niciodată cuvântul de onoare.
- Domnule sublocotenent!
- Domnule căpitan!
- Vă aflați în fața unui superior!
- Negreșit; și superiorul șade în fața mea. Dar nu dumneavoastră sunteți acest superior.
- Nu vă înțeleg. Ce vreți să spuneți?
- Vreau să spun că doresc să vorbesc cu domnul general, nu cu dumneavoastră.
- Domnul general m-a însărcinat să vorbesc în numele domniei sale. Nu-i așa, excelență?
- Yes! răspunse cel întrebat, zvârlindu-mi o privire furioasă.
- Ați auzit!
- Da, am auzit. Întrucât însă cred că domnul general nu este sub supravegherea dumneavoastră și fiindcă orice subaltern are dreptul să vorbească fără mijlocirea nimănui șefului său, în cazul când acesta este de față, voi vorbi și voi răspunde numai ca să respect obișnuitele îndatoriri ale bunei-cuviințe, iar nu fiindcă sunt silit cumva de îndatoririle serviciului.
- Drace, sunteți îndrăzneț! Un asemenea ton și astfel de cuvinte pot atrage o pedeapsă aspră. Nu-i așa, domnule general?

— *Yes!*

— Pedepsă? Ce vreți să spuneți? Cine o să fie pedepsit? Vorbiți limpede!

— Acel ce merită.

— În tot cazul, nu eu sunt cel ce merită pedeapsa, între noi doi; convingerea aceasta mă liniștește.

— Domnule sublocotenent!

— Domnule căpitan!

— Domnul general, a trimis după dumneavoastră ca să dați socoteală pentru faptul că ați tăinuit cunoștința dintre dumneavoastră și rajah. Dumneavoastră sunteți de vină că am fost primiți într-un mod atât de umilitor!

— Eu? Eu n-am stat cu nimeni de vorbă în fața cuiva care să cunoască limba de care mă folosesc.

— Potoliți-vă tonul! Erați dator să ne preveniți, ca să știm cine-i omul care ne-a întâmpinat.

— Nu m-am simțit deloc dator să vă previn, și vă rog să scurtați această convorbire cât mai curând cu putință. Rajahul m-a chemat să vin la el, întrucât sunt silit din păcate să-i fac dovada că nu cunoaște limba engleză, deși el o știe la perfecție.

— Înainte de orice, trebuie să țineți seama că noi suntem cei care avem de vorbit cu dumneavoastră! Nu-i așa, domnule general?

— *Yes!*

— Ciudata dumneavoastră discreție, cu totul neîntemeiată, este o purtare atât de neobișnuită și un fapt atât de însemnat încât nici nu suntem în stare să ne închipuim pedeapsa care i s-ar potrivi. Acum nu ne aflăm în serviciu, ca să spunem așa, astfel că deocamdată nu vă putem pedepsi; cu toate acestea, trebuie să vă cerem să ne predați sabia, domnule sublocotenent; nu-i așa, domnule general?

Îmi dusei repede mâna la sabie, dar nu cu gândul să i-o predau, ci spre a pedepsi cu tăișul ei pe cel ce mă insultase,

și fui nevoit să-mi întrebuițez toată chibzuință, ca să-mi înfrânez furia ce mă năpădise.

— Ați sfârșit ceea ce aveți să-mi spuneți, domnule căpitan?

— Da.

— Atunci voi sfârși și eu îndată! Să vă predau sabia, fiindcă nu mi-am nesocotit cuvântul de onoare? O asemenea pedeapsă nu poate porni decât din îndemnul necinstei.

— Sublocotenent!

— Ei, aș! Să nu mai jucăm comedia aceasta fără haz! Vă pricepeți să vârați pe altul într-un duel, dar nu aveți curajul să vă luptați dumneavoastră înșivă. Îmi cereți să vă predau sabia. Fie! O să v-o dau, dar nu așa cum o doriți, ci în felul în care vreau eu s-o primiți, și anume cu mânerul drept în obraz!

— Aceasta-i o insultă care se cuvine să fie pedepsită, nu-i așa, domnule general?

— *Yes!*

— Pedepsită? Confundați noțiunile. O greșeală poate fi pedepsită, dar o insultă se răzbună, domnul meu. Din pricina lașității dumneavoastră, v-ați gândit să împrumutați cuvintelor mele pecetea unor relații de serviciu, ca să nu fiți pus în situația de a-mi cere socoteală pe calea duelului. Din păcate, însă, nu vă va izbuti planul, întrucât ați spus singur adineauri că nu suntem în timpul serviciului. Vă purtați nu numai într-un mod grosolan, nedrept și laș — dar și imprudent. Domnul general are depline împuterniciri să stabilească cu maharajahul anumite legături, destul de însemnate și grele, fără îndoială; domnul general n-a uitat desigur că rajahul a fost insultat azi de căpitanul Méricourt; domnul general a auzit că rajahul mi-a spus: „Țin mult la tine!”. Dar domnul general pedepsește pe sublocotenent pentru această prietenie. Domnul general ar trebui să se gândească la numele ce s-ar putea da acestui procedeu și cine ar fi în stare să dezvăluie rajahului

planurile pe care le nutrește. Am spus tot ce țineam să știți, și vă rog să-mi dați voie să plec.

— Deocamdată puteți pleca, dar vă veți lăsa sabia! Nu-i așa, domnule general?

— *Yes!*

— Dar, bine, domnilor! Sabia aceasta e proprietatea mea și nu mă despart de ea, decât dacă o vând sau o dăruiesc. M-am încredințat dumneavoastră de bună-voie, domnule general, și vă rog să-mi îngăduiți să plec. În afară de aceasta, vă rog să-mi primiți demisia.

— Nu va fi acceptată! zâmbi batjocoritor Méricourt.

— Atunci, mă voi socoti demisionat.

— Vă atrag luarea-aminte că o asemenea purtare se numește dezertare; nu-i așa, domnule general?

— *Yes!*

— Ei bine, mă las mai curând împușcat ca dezertor, decât să fiu răsplătit pentru călcarea cuvântului de onoare. Țin să vă declar că din clipa aceasta nu vă mai stau la dispoziție în nici o privință. Noapte bună!

Plecai; dar nu mă îndreptai drept spre grădină, ci spre camera mea. Convorbirea cu cei doi foști superiori ai mei mă întărase mai mult decât voisem să-i las să observe, astfel că țineam să mă liniștesc și abia după aceea să mă duc la rajah.

Și apoi purtarea generalului îmi dădea de gândit. Știa că rajahul mă iubește și s-ar fi convenit, de hatârul misiunii pe care trebuia s-o aducă la îndeplinire, să nu se arate atât de dârz cu mine. Faptul că așteptările-mi fuseseră înșelate mă încredința că el nu se sinchisea deloc de părerea domnitorului său, care-l trimisese aici, și nici nu se supunea vederilor și planurilor guvernului pe care-l reprezenta. Și mi se întări bănuiala că solia nu urmărea în nici un caz țelurile pașnice, pe care părea că le are. Dar dacă lucrurile stăteau într-adevăr astfel, însemna că se apropie o primejdie și trebuia să previn pe rajah. Aș fi făcut-o, de altfel, chiar și în cazul când convorbirea noastră ar fi avut

un sfârșit mai puțin neprietenos. Acum, nu mai aveam nici o îndatorire față de general, întrucât socoteam că legăturile mele cu Anglia sunt rupte.

De fapt, s-ar fi convenit să fiu îngrijorat de ceea ce mă poate aștepta. Mă aflam singur și lipsit de orice mijloc de trai într-o țară străină, a cărei situație n-o cunoșteam. Dar nu mă gândii deloc să-mi sporesc neliniștea și să chibzuiesc prea mult în privința aceasta. Aveam doar un prieten, pe rajah, a cărui persoană mi-era mai prețioasă decât cele mai strălucite perspective ce mi s-ar fi ivit, dacă aș mai fi rămas în slujba Angliei. De aceea, eram foarte bine dispus în timp ce mă îndreptam spre grădină, unde mă aștepta rajahul.

Îmi dădui seama că făcusem un lucru chibzuit, ducându-mă întâi în camera mea, în loc să mă fi dus de-a dreptul în grădină. Încă nu ieșisem din palat. Străbăteam sala acoperită de covoare, care înăbușeau zgomotul pașilor. În clipa când urma să trec de ultimul stâlp al sălii, zării un bărbat care venea dinspre grădină. Era ministrul Tamu. Printre arborii tămâioși apăru un alt bărbat și recunoscu numaidecât pe căpitanul Méricourt. Se părea că cei doi inși își dăduseră întâlnire. Dar ce avea de vorbit în mod tainic ministrul din Augh cu solul străin? N-avui nevoie să-mi frământ mintea cu această întrebare, întrucât fui lămurit curând de căpitan, care început:

— Ei, ai vorbit cu rajahul?

— Da, răspunse ministrul.

— Ce-a spus?

— E nemulțumit de mine.

— De ce?

— Fiindcă bănuiește că sunt un prieten al Angliei.

— Și faptul acesta te neliniștește?

— Nu. Am slujit pe tatăl său, fiindcă știa să-mi răsplătească neconținut credința. Dar el își îngrașă supușii și lasă pe miniștri să flămânzească. Dublează-mi suma pe care mi-ai făgăduit-o și regatul Augh e al vostru.

— Vom mai vorbi în privința aceasta.

Nu mai putui auzi ce plănuiesc, întrucât se îndepărtară înăuntrul palatului. Îi lăsa să treacă de mine și mă luai după ei, firește, fără să fiu observat. Străbătură palatul și apoi grădina ministrului, îndreptându-se spre locuința lui. Rămăsei câțva timp, dar văzând că Méricourt întârzie, mă dusei în parc, deoarece nu voiam să las pe rajah să mă aștepte prea mult.

Parcul se afla îndărătul palatului și se întindea până la Gange. Era împărțit în două părți neegale, dintre care cea mare era destinată rajahului, iar cea mică femeilor din harem. Nu mi-a fost greu, cu tot întunericul, să găsesc tufe de liliaci, pe care le văzusem în cursul după-amiezii și în a căror umbră era banca. În clipa când ajunsei îndărătul ultimilor copăcei de piper, se ridică de pe bancă un bărbat. Era rajahul.

— Gollwitz!

— Sahib!

— Ai zăbovit. Așază-te!

— Am întârziat, fiindcă am supravegheat doi șerpi, care vor să-și reverse otrava asupra fericirii tale.

— Cine sunt?

— Unul dintre șerpi este căpitanul Méricourt, iar celălalt este... nu, sahib, dacă ți-l voi numi, nu vei voi să-mi dai crezare.

— Poți să mi-l numești, fiindcă știu că nu mă minți.

— Lasă-mă să încep întâi cu o poveste! Te vei încredința apoi singur dacă ești sau nu înconjurat de trădători!

Și istorisii rajahului ceea ce aflasem cu puțin timp înainte, trăgând cu urechea pe sălile palatului. Domnitorul nu mă întrerupse cât timp îi înfățișai faptele. Dar chipul și răsufarea lui greoaie vădeau tulburarea care-l cuprinsese. Când sfârșii, rămase tăcut o vreme, de parcă voia să chibzuiască asupra celor ce auzise. Apoi, rosti pe un ton cât se poate de liniștit:

— Căpitanul este francez, după cum arată numele său, nu-i așa?

— Da.

— Și cu toate acestea ești de partea mea, în loc să ții cu el?

— Pe tine te iubesc, iar pe el îl disprețuiesc. E întocmai ca o târâtoare, pe care o calci în picioare, fără s-o strivești cu totul.

— Trebuie să te fi insultat rău.

— L-aș fi disprețuit chiar dacă nu m-ar fi insultat. Cândva a jignit o femeie cinstită, care mi-a purtat o prietenie maternă. Trebuie s-o răzbun.

— Poate că și el vrea să te nimicească!

— A încercat de mult s-o facă. Astăzi însă nu s-a mai codit și mi-a aruncat mănua; am ridicat-o și mă voi strădui să iau acestui om puțința de a mai fi vătămător.

— Era la general când ai fost chemat?

— Da. El m-a primit în locul generalului.

— Și ce a vrut de la tine?

— Mi-a cerut socoteală pentru faptul că nu le-am trădat prezența ta în Calcutta. Apoi, mi-a cerut să-i predau sabia și m-a amenințat că la înapoiere voi fi pedepsii cu toată strășnicia, din pricină că nu le-am destăinuit ceea ce știam.

— Văd că mai porți sabia. Nu le-o predai?

— Nu-mi dau sabia, decât o dată cu viața.

— Dar căpitanul ți-a cerut-o! Ce i-ai răspuns?

— L-am lămurit foarte răspicat că va primi sabia, dar numai cu mânerul zvârlit în obraz. Dar în loc să-și tragă numaidecât sabia din teacă, așa cum ar fi făcut orice om curajos, s-a prefăcut că nu m-a auzit. E un laș.

— Și care a fost urmarea convorbirii?

— Am cerut să mi se primească demisia.

— Ți-au aprobat-o?

— Nu; au refuzat să mi-o primească. Atunci, le-am declarat limpede și cu toată hotărârea că, dacă mi-o resping, mă voi socoti demisionat și fără aprobarea lor.

— Prin urmare, acum te socotesc dezertor?

— Ei, și? Nu mi-e teamă! Fricoșii aceia nu m-au oprit când au văzut că mă îndrept spre ușă.

— Și acum ce ai de gând?

— Îi voi provoca pe amândoi la duel. Sunt ofițeri și nu vor putea să-mi refuze satisfacția pe care le-o cer.

— Și după ce-i înfrângi, ce ai de gând?

— Mă duc la Batavia, să intru în slujba Olandei.

— De ce nu vrei să rămâi în India?

— Unde aș putea găsi un domnitor care să-mi ofere perspective prielnice?

— Aici, în Augh. Rămâi la mine. Prezența ta îmi va fi de mare folos. În ce armă ești?

— Mi-am desăvârșit cunoștințele în arma artileriei.

— Foarte bine. Vei intra în serviciul meu, te vei îngriji să am tunurile trebuincioase și-mi vei organiza artileria după sistem apusean. Vei fi ministrul meu de război, fratele meu. Primește-mi propunerea!

— Fie! Ia-mă la tine și-ți jur că din clipa aceasta îți vor aparține sângele, viața și toate puterile mele, fiindcă știu că nu ești dintre tiranii aceia care, dacă sunt apucați de vreo toană, își alungă slujitorii credincioși.

— Chiar mâine voi începe să mă folosesc de serviciile tale, fiindcă voi îndepărta pe Tamu, ministrul meu. Vei negocia pentru mine cu englezii, în locul lui; tu vei duce tratativele.

— Sahib, să nu-mi poruncești lucrul acesta!

— De ce nu? Vrei să-mi câștigi încrederea și refuzi să aduci la îndeplinire chiar prima însărcinare-pe care ți-o dau?

— Da. Ascultă-mă, sahib. Pentru un om cu simțăminte josnice, ar fi un prilej care să-i ofere cea mai plăcută dintre satisfacții, dacă ar putea păși țăntoș în fața generalului și i-ar spune: „M-ați socotit ieri trădător și mi-ați cerut sabia, iar azi sunt ministrul de război al maharajahului din Augh și mă aflu în fața dumneavoastră ca împuternicit al lui,

pentru a vă dicta condițiile în care e dispus să asculte propunerile ce vreți să-i faceți”.

— Tocmai satisfacția aceasta vreau să ți-o dau!

— Dar ți-ar fi vătămătoare, neînchipuit de vătămătoare. Se va spune că nu se pot duce negocieri cu un dezertor care și-a pierdut onoarea; purtarea ta va fi socotită drept o călcare a dreptului ginților și va atrage răzbunarea acestei jigniri printr-o declarație de război. Cred că-ți dai seama că mă gândesc numai la tine și la binele țării tale.

— Îți mulțumesc. Voi preda altcuiva sarcina de a duce tratativele, dar ele vor fi ținute în locuința mea, unde noi doi vom putea auzi fiecăre cuvânt. Ai aflat ce propuneri vor să-mi facă englezii?

— Nu. Numai generalul le cunoaște; și poate că și căpitanul, în cazul când cel dintâi i le-a împărtășit cumva.

— Cred că i le-a destăinuit, întrucât căpitanul este mâna lui dreaptă.

— Greșești. Prețuiește pe căpitan mai puțin decât pe oricare altul. Generalul știe că Méricourt este un aventurier și un fricos viclean. Se preface doar că-i ascultă îndemnurile, dar îl folosește așa cum folosești apa care trebuie să învâртеască roata și curge apoi mai departe.

În timp ce rosteam ultimele cuvinte, rajahul se ridicase de pe bancă.

— Așa procedează englezii, spuse. După ce le folosesc, aruncă uneltele, fără nici o recunoștință. Și nouă ne arată aceeași lipsă de recunoștință. Acest lord Haftley vine aici și-mi spune că nu urmărește decât binele țării mele, dar sufletul lui e plin de falsitate și de trădare, îmi cere să deschid englezilor țara mea, pentru ca după ce voi fi îngăduit acest lucru să mi-o ia cu totul.

— Ce ai de gând să-i răspunzi?

— Cunosk bine pe englezi. Au foarte multe lucruri care ne trebuie nouă, iar noi avem unele de care nu se pot lipsi ei. Un negoț între noi ar folosi ambelor părți. Prin urmare, n-am nimic împotriva ca ei să vină înapoi, și supușii mei

să se ducă la ei, să facă schimb de mărfuri. Dar îmi voi expune în așa fel condițiile, încât să nu fiu păgubit în urma acestei înțelegeri cu englezii.

— Care sunt condițiile tale, Radja?

— La voi este îngăduit unui stat să-și însușească o țară oarecare, fără consimțământul altor popoare?

— Nu; mai întâi trebuie să se asigure de învoirea lor.

— Atunci e bine! Voi deschide englezilor țara, numai dacă-mi vor dovedi că francezii, italienii, germanii, rușii, spaniolii și portughezii își dau consimțământul. Și aceste popoare trebuie să-mi făgăduiască în același timp că-mi vor da tot sprijinul, în cazul când englezii vor vrea să-mi ia țara.

— Englezii nu vor primi aceste condiții.

— Atunci, n-au decât să plece din Augh și să se înapoieze de unde au venit.

— Se vor pleca în fața hotărârii tale, dar se vor întoarce după câțva timp cu puteri armate, ca să te silească să le primești propunerile.

— Mă voi lupta. Te socotesc doar fratele meu și vreau să sper că-mi vei ajuta să-i întâmpin curajos și să mă împotrivesc năvalei lor. Dar acum, să ne odihnim! Ne așteaptă o zi grea, care ne va cere să fim ageri și hotărâți. Englezii sunt un popor puternic. Trebuie să le respect solii și mâine le voi oferi un spectacol minunat.

— Lămurește-mă, te rog.

— Le voi da prilejul să privească o luptă între un elefant, un urs și o panteră. Am un urs sălbatic din Himalaia, care-i mai mare decât toți urșii pe care i-am văzut vreodată. Pantera mi-a fost dăruită de maharajahul din Sigha. Și e foarte fioroasă. Să mergem!

Ne îndreptarăm spre palat. Rajahul se duse în încăperile sale, iar eu pășii spre camera mea, unde mă trântii îmbrăcat pe pat și începui să mă gândesc la cele întâmplate în ziua aceea. O singură zi fusese de ajuns ca să-mi schimbe tot mersul vieții! Pierdusem o îndeletnicire care,

dacă nu-mi făgăduia perspective strălucite, îmi asigura totuși o carieră plăcută, și o schimbasesem cu postul de ministru în slujba unui domnitor indian, care, fără să fiu ispitit de a nutri nădejdi exagerate, mă făcea dintr-o dată om bogat și-mi înlesnea prilejul să împodobesc blazonul familiei Gollwitz cu o nouă strălucire. Îmi era cu neputință să adorm, astfel că ieșii din camera mea și din palat, voind să-mi caut în liniștea nocturnă a grădinii mijlocul de a-mi potoli nervii excitați. Mă simțeam atras spre locul în care viața mea luase o întorsătură atât de însemnată și neprevăzută. Străbătui grădina, adâncit în gânduri. Abia în clipa când ajunsei la locul pe care-l părăsisem puțin mai înainte, îmi ridicai ochii și văzui uimit că mă aflu în fața unei femei, care se ridică înspăimântată de pe bancă.

Cunoșteam obiceiurile aspre ale țării; înainte de orice, știam că orice încercare de a întâlni o femeie în grădina rajahului e oprită și pedepsită. Dar mă aflu în acea parte a grădinii, prin care puteau umbla și bărbații și faptul acesta mă ajută să-mi stăpânesc uluiala.

Cu toate că era speriată, femeia nu făcu nici o mișcare și nu se îndepărtă, ci se înfășură și mai mult în îmbrăcămintea pe care o purta.

— Iartă-mă! rostii după câteva clipe de tăcere. Credeam că nu e nimeni aici! Și mă întorsei să plec.

— Rămâi! mă rugă.

— Ce-mi poruncești? o întrebai.

— Așază-te!

Îi îndeplinii dorința și ea se așază de asemenea pe bancă, la o mică depărtare de mine.

— Cum te numești? începu ea.

— Hugo von Gollwitz.

— Faci parte din solia englezilor?

— Am fost până azi dintr-ai lor, dar acum nu mai sunt.

— De ce nu mai ești?

Tăcu o clipă și o întrebai:

— Cine ești?

— Numele meu e Rabbadah. Încă n-ai auzit de mine?
Mă arătai surprins.

— *Rabbadah, begum*^[5], sora maharajahului, floarea din Augh, regina frumuseților indiene? Ah! am auzit de multe ori, încă înainte de a pătrunde în țara aceasta, despre măreția ta și despre mărinimia inimii tale.

— Da, eu sunt beguma, astfel că-mi poți mărturisi de ce nu mai aparții soliei engleze.

— Fiindcă am devenit slujitor al fratelui tău, maharajahul din Augh.

— În ce mod îl slujești?

— Mi-a predat sarcina de a-i orândui armata.

— Atunci, are mare încredere în tine.

— Țin mult la el!

— Îți mulțumesc, fiindcă și eu îl iubesc. Dar să nu lași dragostea ce-i nutrești să se asemine acestei flori care trăiește câțva timp și se ofilește!

Și smulse îngândurată un trandafir din apropiere.

— Dragostea și credința mea se aseamănă copacilor vâjnoși, pe care nu-i poate doborî nici vremea cea mai aspră.

— Atunci, binecuvântează ziua care te-a adus la fratele meu!

Îmi dăruie trandafirul; îl luai și atinsei în treacăt mâna ei delicată și caldă.

— Îți mulțumesc, sahiba^[6]. Voi păstra până la moarte trandafirul acesta!

— Te cunoșteam și-ți știam numele, înainte de a fi venit în Augh. Fratele meu mi-a povestit despre tine. Sunt confidenta lui și-mi destăinuiește tot ce are pe suflet. Să-i ușurezi grijile și să-i ajuți! Vrei să fii și confidenta ta?

Auzind această întrebare, fui copleșit de un simțământ pe care nu-l cunoscusem până atunci. Deasupra noastră se boltea cerul întunecat al Sudului, presărat cu stele

sclipitoare, în timp ce noi înșine ne simțeam învăluiți de vraja climei tropicale și auzeam freamătul miilor de plante sub adierea zefirului ce pătrundea printre vârfurile palmierilor. Iar lângă mine, ședea cea mai frumoasă femeie din lume.

— Ah! Dacă ar fi cu puțință, sahiba! exclamai.

— Este cu puțință și te rog chiar să mă socotești confidența ta, răspunse. Sunt unele lucruri, pe care unii servitori le tănuiesc stăpânilor lor, tocmai fiindcă țin la ei și ca să nu le sporească grijile; pe acestea aș dori să mi le încredințezi. Vrei?

— Da, vreau.

Îmi întinse mâna; i-o strânsei și avui impresia că inima-mi este inundată de o fericire fără nume, de o beatitudine divină. Uitai să-i las mâna liberă, iar ea uită să și-o retragă. În țările acelea tropicale, natura are o înrâurire mult mai puternică decât la noi, iar simțămintele omului îi stăpânesc viața, gândurile și purtările, fără ca judecata rece să-și poată afirma existența binefăcătoare. Îi șoptii cu glas tremurător:

— Vreau să te slujesc și să-ți dau ascultare, până când mă va chema Dumnezeu la el! Dar aici nu e îngăduit bărbaților să se apropie de femei.

— Eu sunt prințesa și am dreptul să poruncesc. Legile sunt făcute de regi, prin urmare regii au și puterea de a înlătura sau a schimba aceste legi. Și apoi, cine ar putea să afle că noi stăm de vorbă? Fratele meu, rajahul, nu; iar un altul, cu atât mai puțin.

— Și unde am putea vorbi, fără să afle cineva?

— Vino să-ți arăt!

Ne ridicarăm, în același timp, continuând să ne ținem de mână. Ea mă călăuzi cu toată luarea-aminte spre partea de grădină destinată femeilor.

— Te pricepi să imiți sunetul pe care-l scoate bulbului ^[7] când visează?

— Mă pricep.

— Când vrei să-mi vorbești, vino până aici, fără să te lași zărit de cineva, și scoate sunetul acesta! Totdeauna, înainte de căderea serii, vei fi așteptat aici de o sclavă credincioasă, până când mă ivesc eu. Ea te va conduce înăuntrul căsuței și te va ascunde acolo, până la venirea mea. Dacă sunt eu aici, mă auzi imitând gunguritul unei turturele și poți pași numaidecât; nici nu auzi acest sunet și nici nu mă vezi venind, înseamnă că fratele meu se află la mine. Atunci, trebuie să te pitești, până când pleacă.

— Voi veni, sahiba!

Aceste cuvinte fură singurele pe care mă încumetai să le rostesc.

— Și nu-mi vei ascunde nimic, niciodată?

— Nu, niciodată.

— Nimic despre politica voastră și despre treburile voastre războinice și nici... nici... despre tine însuși?

— Nici despre mine însumi! îi făgăduii.

— Te cred. Acum pleacă! *Leilak saaide* ^[8].

— *Leilak saaide*! răspunsei.

Îi luai din nou mânuța și o dusei la buze, simțindu-i iarăși tremurul brațului și auzindu-i respirația.

Apoi, ea se îndreptă spre chioșc, în timp ce eu mă întorsei spre palat. Eram parcă pradă unui vis; rămăsei totuși multă vreme treaz; abia când se crăpă de ziuă putui să adorm și somnul alungă în sfârșit arătările pe care mi le crease o fantezie îndatoritoare, înveșmântându-le în culori înflăcărâte.

Ori de câte ori mă gândesc la Rabbadah a mea, sunt nevoit, întocmai ca acum, să mă trezesc la realitatea crudă, la adevărul dureros. Dar ce-i adevărat, la urma urmelor, în viața mea? Oare iubirea aceasta primăvăritică, despre care visez în preajma defunctei mele soții, este adevărată — sau n-am fost niciodată altceva decât sihastrul bărbos și

ciufulit, al cărui chip l-am zărit iarăși în pâ râul ce curge pe dinaintea colibei mele? Sau am devenit astfel de când î mi lipsește influența blândă și nobilă a femeii? Sau am fost poate dintotdeauna urâtul locuitor din peșterile primitive, ce-mi pare că sunt astăzi? Am citit cândva într-o carte că un bărbat, care a fost trimis pe o insulă singuratică, dar bună de locuit, spre a-și ispăși pedeapsa cuvenită pentru o crimă oarecare, a ajuns încetul cu încetul într-o stare de sălbăticie animalică. Nevoind să cred că un asemenea lucru e cu putință, am râs pe atunci de imaginația scriitorului; astăzi însă î mi dau seama că —avea dreptate. O, Rabbadah, de ce-ai plecat de lângă mine, de ce te-ai întors în ținuturile luminoase, din înălțimea cărora ai coborât până la mine și ai făcut din mine cel mai fericit dintre muritori? Vino iar la mine, întoarce-te, sau dăruiește aripi dorului meu, ca să-mi răpească temnița și s-o aducă acolo unde mă poate fericii prezența ta înso rită și mă poate învălui răsuf larea ta...

Cât de fericiți eram în mizeria noastră, atunci când ne-a zvârlit vaporul pe țărmul acestei insule! Tot echipajul vaporului era mort, — fusese ucis de ticăloșii care voiau să fure comoara maharajahului. Noi doi am fost singurii supraviețuitori ai îngrozitoarei tragedii, de pe urma căreia și-au pierdut viața toți ceilalți. Rămăsesem și noi lipsiți de orice mijloc de a ne întoarce în patrie și a o revedea. Dar ce ne păsa? Ne aveam doar pe noi înșine — și ne iubeam! Nu pot povesti prea multe, fiindcă nu am spiritul născocitor al lui Robinson Crusoe. Toate câte ne trebuiau pentru trai, chiar lucruri pe care le-aș putea numi plăcute, se găseau din belșug pe vapor, și avusei norocul să salvez totul pe insulă, înainte ca ultima scândură a vaporului să se fi scufundat în apă. Aveam nevoie doar de o colibă și pentru construirea ei găsii destule lemne. Firește, munca era foarte anevoioasă pentru mâinile mele nedeprinse să mânuiască ferestrăul și toporul, dar izbutii, după o străduință stăruitoare și istovitoare, să dobor cei mai măreți dintre palmierii ce crescuseră pe insulă și-mi

acoperii mâinile de bășici și bătăături. Dar uitam numaidecât durerile și oboseala, când îmi cădea ochiul pe făptura drăgălașă, care plutea pe nisipul plajei întocmai ca o zână fermecătoare, sau ședea tolănită la picioarele mele și împletea coroane, cea mai frumoasă și mai plăcut mirositoare dintre flori.

Când coliba fu isprăvită, mă arătai foarte mândru de opera mea. E adevărat că nu era un palat și mă îndoiesc chiar că vreunul dintre compatrioții mei s-ar fi încumetat să locuiască în ea, dar mie mi se păru că este castelul vrăjit din basme. Prima încăpere era destul de spațioasă, încât putea fi folosită ca bucătărie și ca odaie de locuit, iar micul dormitor ce dădea spre peretele de dindărăt al colibei nu cuprindea decât două capre de lemn, pe care le salvasem de pe vapor. Merindele erau adăpostite într-o cămară tot atât de mică. În ochii unui european răsfățat de viață, coliba noastră ar fi făcut o impresie de sărăcie. Cu toate acestea, eram eu însumi uimit de repeziciunea cu care zâna mea din pădurea vrăjită, ce fusese învăluită până atunci de splendori cu adevărat orientale, izbutise să se deprindă cu noul nostru fel de viață. Înconjurată de o ceată de servitoare, care îi îndeplineau până și cele mai mici dorințe, nu cunoscuse și nu îndeplinise vreo muncă. Nu trecuseră nici patru săptămâni de când ne aflam aici, și îngrijea de tot ce trebuia cu îndemânarea unei gospodine desăvârșite, de parcă aceasta fusese dintotdeauna îndeletnicirea ei. Aș fi dorit, desigur, să n-o las să facă nimic și să-i cruț mâinile delicate, — dar se cuvenea să săvârșesc un astfel de lucru? Situația în care ne găseam ne silea să ne deprindem cu orice încercare și să fim pregătiți a înfrunta perspectivele unei singurătăți ce putea să țină câțiva ani. Înainte de toate, eram nevoiți să ne reducem pretențiile de viață și să îndepărtăm de noi năzuințele pe care le nutrisem odinioară. Rabbadah mă ajută cu minunatele ei simțăminte femeiești să fac față tuturor împrejurărilor.

Mă îndoiesc foarte mult că ar fi fost în măsură să ducă o viață lipsită de orice îndeletnicire, chiar dacă ar fi avut mijloacele să o trăiască astfel. Ea nu se dădu în lături, de la nici una dintre treburile femeiești, care se cereau a fi făcute în singurătatea noastră; dimpotrivă, li se dedică cu tot avântul de care era în stare. Și, ceea ce nu știa, ghicea mereu cu instinctul sigur al femeii. O, Rabbadah, cât de bine te-ai priceput, inger scump, să prefaci temnița noastră într-un rai fermecător! Dacă Dumnezeu prețuiește cumva binecuvântarea unui biet om amărât, atunci Preamilostivul îți va răsplăti în Paradis de o mie și de un milion de ori ceea ce mi-ai dăruit, mie, omul fără patrie, de când te-am zărit pentru prima dată pe bancă, sub liliicii din grădina fratelui tău!...

Totuși, s-ar cuveni să-mi continui povestirea. De-a lungul anilor, am fost mereu tulburat de o neliniște ciudată. Oare pricina acestei schimbări curioase se datorește trecutului și amintirilor mele, sau plutește în aer ceva ce nu-mi pot lămuri și care-mi prevestește poate vreo întâmplare ce se apropie și de pe urma căreia soarta mea va căpăta altă întorsătură? Nu știu. Viitorul îmi va spune dacă mai pot nădăjdui într-o îmbunătățire a situației mele. Mă las cu totul în mâna Atotputernicului și a înțelepciunii providenței. Cei cincisprezece ani de singurătate m-au învățat să fiu modest și să-mi îndrept toate nădejdlile de pe această insulă uitată, sus, dincolo de stele, unde se află un părinte milostiv, care nu mă va uita nici pe mine, copilul său singuratic și părăsit...

Am istorisit mai înainte că, după prima mea întâlnire cu Rabbadah, eram atât de tulburat, încât am rămas treaz aproape toată noaptea. Când natura și-a cerut în cele din urmă drepturile și m-a răpus un somn scurt dar adânc, curtea îndepărtată a palatului era însuflețită de o viață nocturnă. O sumedenie de lucrători erau preocupați de ridicarea unor clădiri de-a lungul zidurilor; din pricina

slabei lumini a făcliilor, aceste clădiri nu puteau fi recunoscute lesne. Abia când se crăpă de ziuă și luminile fură stinse, ieși la iveală o arenă, căreia i se adăugaseră locuri pentru spectatori.

Deasupra intrării se înălța o tribună, destinată regelui din Augh. În fața ei se afla altă tribună, ale cărei zăbrele de lemn dădeau de înțeles că va fi ocupată de femeile maharajahului. Pe ambele laturi se construiseră două firide, dintre care una avea să adăpostească pe solii Angliei, iar cealaltă pe marii dregători ai regatului Augh.

În afara arenei era o cușcă solidă, cu zăbrele duble și acoperită atât de bine cu rogojini, încât cei pe care îi adăpostea nu puteau fi zăriți. Era, desigur, cușca panterei și a ursului din Himalaia.

Dormisem puțin. Fiindcă vremea nu se încălzise încă, mă hotărâi să mă plimb prin împrejurimile orașului. Întrucât cunoșteam locurile ce dădeau spre malul fluviului, mă întorsei spre cealaltă parte.

După ce trecui de marginea orașului, pătrunsei printre plantații întinse de orez și banani, într-o pădure de palmieri. De frica fiarelor sălbatice, eram hotărât să mă înapoiez; deodată, auzii un zgomot ușor în tufiș. Îmi trăsei sabia, dar nu avui vreme să lovesc, întrucât înainte de a zări vreun om am fost legat pe la spate cu o curea, care-mi înțepeni brațele; apoi, târât prin pădure într-o goană înfricoșătoare, datorită căreia îmi pierdui cunoștința.

Când mă trezii, văzui că mă aflu într-un luminiș îngust, înconjurat de toate părțile de ferigi înalte și dese. Zăceam încă legat la pământ, iar în jurul meu ședeau înghesuite vreo douăzeci de arătări sălbatice, ale căror priviri aspre nu mă îndemnau defel să bănuiesc că mă așteaptă lucruri plăcute. Toți cei douăzeci de inși erau înarmați până în dinți. Unii aveau cuțite încovoiate și cu forme din cele mai ciudate, iar alții purtau la cingătoare niște lațuri și ascultau cu toții cuvintele unui bărbat, care era așezat pe o piatră,

pe un loc ceva mai înalt, și le vorbea cu foarte multă însuflețire.

Mă îngrozii. Lațurile pe care le purtau îmi dădeau de înțeles că am căzut în mâinile unei bande a faimoșilor thagi, pentru care uciderea unui om a devenit un cult și care respectă cu o râvnă înspăimântătoare regulamentele organizației lor tainice. Acești thagi sunt răspândiți în întreaga Indie; din organizația lor fac parte inși din toate păturile sociale, de la disprețuitul om de rând, până sus, la preoții și brahmanii îmbrăcați în alb. Thagul este cel mai înfiorător om din câți există pe lume. Se năpustește asupra ta în singurătatea pădurii sau a junglei, te ucide în mijlocul orașului, într-o adunare, chiar dacă-i este cu neputință să dispară după săvârșirea faptei. Cobori de pe vapor pe uscat, și te pomenești cu un laț de mătase, ce ți-a fost aruncat în jurul gâtului și te strânge de beregată; te însoțește ani îndelungați prin India, ca servitor credincios și grijuliu, și în ultima noapte, înainte de a părăsi țara, îți „dăruiește” lațul sinistru în jurul gâtului. Nimeni nu-i sigur că poate scăpa de el, nici băștinașul și nici cel străin; dar mai ales străinul, pe care-l pândește neîncetat. Nici unul dintre cei care aparțin acestor organizații tainice nu-și trădează tovarășii; nici cele mai dureroase chinuri nu-i pot smulge vreun cuvânt și nu sunt în stare să-i scoată vreo mărturisire cu privire la regulamentele lor drăcești. Se știe doar că în aceste organizații de ucigași sunt orânduite anumite grade, până la care pot înainta cu încetul cei merituoși. Ucigașii unui grad se folosesc numai de lațuri, alții își omoară victimele cu ajutorul otrăvii, alții prin înec, cei dintr-al patrulea grad își ard victimele, cei dintr-al cincilea le zdrobesc oasele cu ajutorul măciucilor și ceilalți, în sfârșit, se folosesc de alte torturi, de neînchipuit.

Dar cel mai de temut dintre thagi este phansegarul, a cărui armă de ucidere este lațul de mătase. Nici o victimă nu poate scăpa unui phansegar, astfel că-și poate da oricine

seama ca fusei năpădit de groaza morții zărind lațurile și înțelegând că am căzut în mâinile lor.

Cel care vorbea era un bărbat destul de bătrân și cred că trebuie să fi trecut de șaptezeci de ani; dar în ciuda vârstei, avea trăsături atât de sălbatice și mișcări atât de vioaie, încât îmbrăcămintea lui cu înfățișare de caftan se legăna pe corpul lui slab, întocmai ca un nor alungat de vânt.

Înțelesei cu toată limpezimea fiecăre vorbă pe care o rostea. Desigur că moșneagul acesta nu avea nici un fel de cultură, însă cuvântarea prin care se străduia să-și înflăcăreze tovarășii era un fel de poezie drăcească, pe cât de uimitoare, pe atât de neliniștitoare.

După ce thagii îl aprobară zgomotos, el își continuă vorbirea, al cărei înțeles ar fi cel ce urmează:

*„Acolo, în jungla întunecoasă și amețitoare,
unde se strecoară pantera,
unde șuieră limbile otrăvite ale șerpilor,
unde cutreieră tigrul după pradă,*

*zace Bhowannie^[9], stăpâna atotputernică,
scufundată sub pomul minunii.
Pe chipul ei, palid ca noaptea,
dănțuiește jocul visului de aur al fericirii.*

*Visează despre câmpiile Lambadan,
unde se afla cândva templul ei sfânt,
înainte ca poporul ei să fi cunoscut
nepotolitul și tainicul său dor de ducă;*

*unde și-a clădit marea împărăție,
la lumina hecatombelor,
până când și-a văzut născându-se ultimul
copil,*

pe catacombele surpate.

*Acolo s-au prăbușit stâlpii,
de care s-au sfărâmat norii,
acolo s-au prăbușit galeriile uriașe,
de pe care a vorbit poporului,*

*când a glăsuț pentru ultima dată
spre tronul împrôșcat de sânge,
zvârlindu-și cu înverșunare de neîmblânzit
blestemul robiei asupra fiului ei.*

Altceva nu putui auzi. Indianul care se afla în imediată apropiere de mine băgase de seamă că-mi recăpătasem cunoștința și-mi legă în jurul urechilor o cârpă veche și ruptă, din pricina căreia îmi fu la început cu neputință să aud. După câțva timp însă legătura își slăbi strânsoarea, astfel că fui în stare să prind sfârșitul cuvântării:

*Dacă se pare că seara se oprește în Apus,
după alergătura din timpul zilei,
se urcă totuși iar dimineața
spre Răsărit, pe deplin biruitoare.*

*În Apus ți s-a scufundat poporul,
departe de înălțimile Lambadan,
în Răsărit se va ridica beat de biruință,
renăscut din propria-i cenușă.*

*Atunci noaptea trebuie să devină zi,
întunericul să devină lumină,
iar phanegarul va fi pe întregul pământ
Stăpânul tuturor stăpânilor!*

Bătrânul se ridică de pe piatră, dintr-o săritură. Văzui că i se înroșiseră ochii, în care năvălise sângele. În timp ce

„șeful” începu să se învâртеască într-un picior, cu o repeziciune nebună, ceilalți se ridicară și făcură la rândul lor aceeași mișcare, până când se prăbușiră, zdrobiți de oboseală.

Urmă o pauză, pentru ca ucigașii dănțuitori să se odihnească. Apoi, bătrânul șef al bandei păși spre mine și-mi desfăcu legătura din jurul urechilor.

— Ești străin?

— Da, răspunsei.

— Din ce țară?

— Din Frankhistan.

— Minți. N-ai venit împreună cu englezii?

— Ba da.

— Atunci, ești din Inglistan!

— Nu, cu toate că am venit cu englezii, sunt din Frankhistan.

— Dar ai făcut parte din solia lor.

— Da. Însă acum nu mai sunt dintr-ai lor.

— Iar minți! Porți doar uniforma lor!

— Am intrat abia ieri seară în slujba maharajahului din Augh și n-am avut vreme să-mi găsesc altă îmbrăcăminte.

— Minți încă o dată. Maharajahul din Augh nu primește nici un englez în slujba sa. Vei muri!

— Atunci, ucideți-mă! Dar repede!

Celălalt râse și mă înfioră.

— O moarte lipsită de chinuri este cea mai măreață îndurare pe care o dăruiește Bhowannie fiilor săi. Cum poate cere un englez o astfel de moarte?

Nu mă înfricoșasem cândva de leu și de tigru; acum, însă, situația era cu totul alta. Făcui o mișcare, cu gândul să-mi desfac legăturile care mă strângeau —, dar nu izbutii.

— Stai liniștit, străine! rânji moșneagul. Ați venit din Inglistan ca să ne sfârtecați rând pe rând câte o bucată de țară. Vă vom da răsplata ce vi se cuvine. Sugrumă-l! porunci gâtuitorului, pregătit să-i aducă ordinul la îndeplinire.

— Ajutor! strigai din toate puterile.

— Taci! îmi porunci ucigașul, îngenunchind pe corpul meu. Nu-ți poate veni nimeni într-ajutor, fiindcă suntem singuri. Și chiar dacă ar fi sute de inși prin apropiere, nu s-ar încumeta să ne stingherească.

Nu mai era nici o nădejde de scăpare. Închisei ochii. Voi să mai rostesc un singur cuvânt; și-l murmurai ca pe o rugăciune a unui om în pragul morții:

— Rabbadah!...

Phansegarul își smulsese lațul de la cingătoare, dar simți că-i pune cineva mâna pe braț.

— Oprește-te! îi porunci șeful său.

— De ce? exclamă mirat celălalt.

— Nu întreba!

Apoi, se întoarse spre oamenii săi:

— Dați-vă în lături, până ce voi vorbi cu englezul acesta!

Ei se supuseră, iar eu mă simții năpădit de o nădejde sfioasă.

— Cum te numești? mă întrebă phansegarul.

— Hugo von Gollwitz.

— Ești cu adevărat din Frankhistan?

— Da.

— Dacă greșesc, va trebui totuși să mori. Ai rostit un cuvânt. De ce tocmai pe acesta?

— Nu-ți pot spune.

Phansegarul își adânci ochii într-ai mei.

— Nu-mi poți spune? Dar dacă ar trebui să mori, din pricină că nu vrei să mă lămurești?

— Nici atunci!

— Ești hotărât și curajos. Cu toate acestea, știu de ce nu vrei să-mi răspunzi. Unde ai fost ieri, la miezul nopții?

— La rajah.

— Și după aceea?

— În camera mea.

— Minți. Ai fost într-un loc, unde oftează bulbulul și unde gângurește turturica.

Acum, mă înfricoșai cu gândul la Rabbadah. Omul acesta fusese în grădină și trăsesese cu urechea la ceea ce vorbisem.

— Nu te înțeleg, îi spusei, prefăcându-mă uimit.

— Nu-ți fie teamă! Nu ți-am putut vedea chipul; de aceea nu te-am recunoscut astăzi. Dar atunci când ai rostit numele begumei, am bănuir că ești tu. Trebuie să dai tunuri rajahului și să-i alungi pe englezi?

— Da.

— Atunci, ești liber. Însă trebuie să-mi juri pe zeii tăi că nu vei povesti nimănui că phansegarul spionează în grădină, ca să-și ocrotească regele.

— Poate că-ți voi jura, dacă-mi vei spune de ce tu, ucigașul, vrei să ocrotești pe rege și pe sora lui.

— Te voi lămuri. Am trecut în rândurile phansegarilor, fiindcă Tamu, ministrul, m-a jefuit de tot ce-am avut. M-am dus la rege, la tatăl rajahului de astăzi; însă nu numai că n-am fost primit, dar am fost biciuit și aruncat în închisoare, unde aș fi pierit, dacă n-aș fi avut curajul să fug de acolo. Domnitorul a murit, iar în ziua când se urcă pe tron rajahul de acum, fiul meu primi din partea lui tot ce mi se luase. De aceea-l ocrotesc pe el, pe prințesa și pe tine, fiindcă știu că voi nu veți săvârși niciodată vreo faptă care ar pricinui dureri poporului. Dar Tamu își va sfârși zilele printr-o moarte chinuitoare și înceată, adică aceea ce-ți fusese sortită ție.

— Nu mai este ministru.

— Am auzit, fiindcă mă aflam îndărătul vostru, culcat la pământ, când ți-a vorbit rajahul.

— Ai auzit ce-am vorbit?

— Da.

— Și apoi... mai erai acolo, când m-am înapoiat?

— Am fost acolo și am ascultat totul. Dar nu te teme de nimic! Te voi ocroti.

— Am încredere în tine.

— Jură-mi că nu vei povesti nimănui ce știi despre mine!

— Îți jur!

— Ești liber. Ai auzit până acum despre thagi?

— Da.

— Ei îngrozesc numai pe dușmanii lor și sunt chiar mai înspăimântători decât fiarele sălbatice din junglă; dar față de prieteni, ei sunt binefăcători cum este soarele pentru pământ și roua pentru iarbă. Iată, ia dintele acesta, poartă-l atârnat pe piept și arată-l, dacă mai cazi vreo dată în mâinile fraților noștri. Vei fi socotit prieten și lăsat în pace.

Privii darul prețios: dintele unui crocodil tânăr. Era agățat de o sforicică, și vârful lui era ascuțit într-un chip ciudat.

— Îți mulțumesc. Vei veni deseori în grădina rajahului?

— Nu știu. De ce mă întrebi?

— Poate că aș vrea să-ți vorbesc vreodată.

— Atunci, ieși afară din oraș drept spre răsărit, până la pădurea cea mare, la care ajungi în șase ore. Este pădurea Koleah. Drept în mijlocul ei se află ruinele unui templu. Ia o piatră ascuțită sau un cuțit și desenează în mijlocul ultimei trepte a scării templului un dinte de crocodil — și voi veni să te văd. Hai! Te voi conduce spre oraș.

Bătrânul îmi desfăcu legăturile, fără să spună nimic tovarășilor săi. Străbăturăm pădurea de palmieri și câmpurile. La marginea ultimului câmp, phanegarul se opri. Îmi strânse mâna și dispăru printre plantații.

Răsuflai adânc. Mi se părea că m-am trezit dintr-un vis amețitor. Cui datoram faptul că scăpasem cu viață? Prințesei, fiindcă fusese de ajuns să-i rostesc numele, ca ucigașul să fie oprit de a-și săvârși isprava.

Trecând prin oraș și pătrunzând prin castel, mi se părea că sunt un nou-născut. Îndată ce ajunsei, aflai că rajahul trimisese după mine. Mă dusei la el și fui primit mai întâi cu o prietenie călduroasă, dar apoi cu o uimire peste măsură de mare.

— Nu erai aici când am trimis să te cheme?

— Nu, sahib. Plecasem în oraș.

— Nu te-ai gândit că te voi căuta?
— Ba da. Însă nu-mi închipuiam că voi zăbovi atât de mult.

— Ai trăit vreo întâmplare deosebită?

— Ce te face să crezi asta, sahib?

— Hainele-ți sunt rupte.

De-abia acum îmi dădui seama în ce hal mi-e uniforma.

— Da, am avut o aventură.

— S-o aud!

— Nu se cade s-o povestesc.

— Spune-mi dacă ți-ai dat cuvântul că vei tăcea!

— Da.

— Atunci, nu voi stăruî. Văd că ai fost atacat, poate din pricină că ai fost luat drept englez. Din păcate, nu pot pedepsi pe vinovați, deoarece nu vrei să mi-i numești.

— Iartă-i, sahib, așa cum i-am iertat și eu!

— Vino cu mine! Tratatativele cu englezii vor începe curând și vreau să-ți dau hainele pe care le vei purta de-acum încolo.

După un sfert de oră, ședeam cu rajahul într-o încăpere acoperită în mijloc cu un covor și având divanuri lângă pereți. În această odaie nu se aflau decât niște vase de lut.

Aceste vase poroase, făcute din lut ars, sunt umplute cu apă, care se evaporă ușor prin pori, răcorind aerul odăii. Pentru ca atmosfera răcoroasă să se răspândească mai lesne, pereții despărțitori dintre odăi sunt deseori spărți și vasele cu apă sunt așezate în firide.

Și odaia în care ședeam avea două firide, astfel că prin deschizăturile lor puteam auzi tot ce se vorbea în camera alăturată. Acolo se aflau lord Haftley și căpitanul Méricourt, care trebuiau să negocieze cu împuternicitul rajahului. Prin urmare, mândrul englez consimțise să stea de vorbă, dar nu spera că jertfa lui va fi încununată de izbândă, căci i se acordaseră oarecare concesi, numai după ce primise condițiile despre care îmi vorbise Madpur Singh.

Era neîndoios că Anglia nu va accepta aceste condiții, dar lordul se arată rezervat și pretextă că trebuie să mai chibzuiască asupra chestiunilor discutate. Se ridică și făcu semn căpitanului să vorbească.

La rândul lui, Méricourt se ridică și spuse oarecum în treacăt:

— Ah, mai am de formulat o întrebare, pe care era aproape s-o uit. Unde locuiește sublocotenentul Hugo von Gollwitz?

Împuternicitul rajahului fusese instruit ce să răspundă și în privința aceasta.

— La stăpânul meu, răspunse. Știți doar.

— Știm, rosti căpitanul. Dar sublocotenentul este subalternul meu și doresc să locuiască împreună cu mine.

— Excelența sa lordul n-a îngăduit oare sublocotenentului să locuiască la stăpânul meu, rajahul?

— Ba da, a dat această îngăduință, însă acum se vede nevoit să și-o retragă.

— Faptul acesta ar mâhni mult pe stăpânul meu, care ține peste măsură de mult la sublocotenent. Excelența sa lordul vrea să insulte pe stăpânul meu, maharajahul Madpur Singh din Augh?

— Excelența sa nu urmărește un asemenea lucru, dar sublocotenentul nu-i vrednic de o astfel de găzduire.

— Pentru ce?

— Este un trădător al superiorilor săi.

— Și al rajahului?

— Și al lui.

— Dacă v-a trădat pe voi, e un fapt care nu privește pe rajah; iar dacă trădează pe rajah, te rog s-o dovedești.

— N-am nevoie să dovedesc nimic.

— Ba trebuie să dovedești! Ești bărbat și un bărbat trebuie să fie în stare să dovedească ceea ce susține. Dă-mi voie să împărtășesc stăpânului meu cuvintele pe care le-ai rostit!

— Da. Atunci, ne va trimite numaidecât pe sublocotenent.

— Nu. El te va întreba prin mine în ce mod l-a trădat sublocotenentul și, dacă nu-i vei răspunde, te va socoti calomniator, iar pe sublocotenent îl va prețui ca pe un om merituos. Fă ce vrei!

— Cer să-mi fie predat sublocotenentul.

— Nu ești șeful lui. Tu aparții cavaleriei, prin urmare ești din altă armă.

— Nu e așa. Excelența sa lordul comandă divizionul din care face parte sublocotenentul. Așadar, excelența sa lordul îi poate porunci?

— Da.

Lordul se hotărî în sfârșit să vorbească.

— Poruncesc!

— Ce?

— Să-mi fie predat sublocotenentul!

— Numai maharajahul îl poate preda; prin urmare, excelența voastră dorește să împărtășească o poruncă stăpânului meu, regele din Augh?

Față de această întorsătură, Haftley se văzu pus în încurcătură.

— *No!* replică pe un ton energic.

Căpitanul luă iarăși cuvântul:

— Excelența sa lordul poruncește sublocotenentului să vină la mine.

— Așa este? întrebă împluternicitul rajahului.

— *Yes!* răspunse lordul.

— Stăpânul meu nu va avea nimic împotriva acestei dorințe. Excelența sa lordul poate împărtăși sublocotenentului porunca!

— Să se îndeplinească dorința! Excelența sa lordul împărtășește porunca?

— *Yes,* o socotesc împărtășită, confirmă Haftley.

— Cum asta? Prin mine? Crede oare excelența sa lordul că sunt servitorul vostru, obligat să transmit această

poruncă? Întâi ați poruncit maharajahului și acum îmi porunciți mie!

— Poruncim cui vrem! spuse căpitanul. Nu-i așa, excelență?

— *Yes!*

— Vă veți convinge în ce mod vă vor fi îndeplinite poruncile!

— Trebuie îndeplinite. Nu-i așa, excelență?

— *Yes!*

Cu acest cuvânt, rostit energic, lordul se îndreptă spre ieșire și căpitanul îl urmă, cu convingerea că demnitatea bătrânei Anglii nu va avea nimic de suferit.

Îndată după ce se sfârși această convorbire ciudată, se deschiseră porțile ce dădeau în curtea palatului, iar toți bărbații aflați în slujba regelui dădură năvală și-și ocupară locurile din arenă, ca să poată privi lupta fiarelor. Puțin înainte de începerea spectacolului, rajahul trimise să mă cheme. Îmi arătă un costum minunat, pus pe o măsuță.

— Îmbracă hainele astea! Le poartă luptătorii din Augh. Vreau să mă însoțești numai tu, până la locul pe care mă voi așeza. Țin să-ți dau această satisfacție împotriva englezilor.

Mă îmbrăcai într-o încăpere alăturată și-mi agățai la sold sabia englezească. Nu se prea potrivea cu noua mea îmbrăcăminte, dar nu voiam câtuși de puțin să dau vrăjmașilor mei prilejul să creadă că m-am lăsat convins din pricina lor să renunț la onorabila mea sabie.

Când pășii la dreapta rajahului în tribuna regală, toate locurile erau ocupate. Băgai de seamă că drept în fața noastră este tribuna femeilor, în care se aflau două făpturi foarte elegante și acoperite cu văluri: desigur, soția și sora rajahului. În tribuna din stânga, zării pe dregătorii din Augh, iar în cea din dreapta pe ofițerii soliei engleze. Observai numaidecât privirile uimite pe care și le îndreptară spre tribuna noastră, dar nu le făcui cinstea să

mă uit la ei. Și locurile de jos erau ocupate, până la cel din urmă.

Acum, rajahul bătu din palme și numaidecât rogojinile prinse în fața uneia din intrările cuștii fură date în lături de câțiva băștinași. Cușca se deschise și o panteră uriașă și neagră ajunse dintr-o săritură drept în mijlocul arenei. Apoi, își roti privirea în jur, scoase un urlet fioros și se trânti pe nisip.

Se înlăturară și rogojinile prinse la a doua intrare a cuștii. Când se deschise cușca, ieși la iveală un urs, care rămase liniștit, fără să vădească în vreun fel oarecare că vrea să pătrundă în arenă. El nu se mișcă nici atunci când fu împuns de câțiva indigeni, cu ajutorul unor prăjini de bambus. Se părea că nici nu simte împunsăturile. Se aprinseră câteva artificii și i se aruncară pe corp; abia atunci începu ursul să se miște și să ȝopăie, ca să scuture scânteile ce-i pârleau blana.

Acum, cei care se aflau pe cușcărecurseră la mijlocul cel mai sigur; turnară deasupra ursului câteva oale de spirt de orez și aruncară pe el câteva broaște. Simțind durerile pricinuite de arsuri, ursul fugi înnebunit din cușcă. Ca și pantera, și acest animal era de o mărime neobișnuită; zvârlindu-se și tăvălindu-se în nisip, ursul izbuti să-și stingă flăcările.

Pantera observase ursul, dar nu se năpustise asupra lui, de teama flăcărilor. Acum, însă, își recapătă curajul și, ridicându-se, începu să-i dea târcoale, cu pași vicleni.

Ursul se ridică pe picioarele dindărăt și începu să lovească aerul cu labele de dinainte. Deodată, pantera făcu o săritură spre el. Toți spectatorii aveau privirile încordate și de pe buzele tuturor ieșiră exclamații de uimire: ursul fusese mai viclean decât potrivnicul său: se arătase nepăsător. În clipa când pantera se năpustise spre el, ursul se prăbuși pe nisip; datorită acestui fapt, săritura panterei fu prea înaltă și, în timp ce pisica dibace zbură peste el, ursul îi trânti cu o repeziciune de neînchipuit o îngrozitoare

lovitură de labă. Se auzi un urlet înspăimântător, urmat de un mormăit de mulțumire: ursul sfâșiase corpul panterei și rănita se târî îndurerată spre un colț al arenei.

Totuși, după câțva timp, pantera se ridică iar și se apropie încă o dată de urs, răsuflând greoi și deschizându-și gâtlejul roșu de sânge; ursul își roti ochii și se trase prevăzător spre fundul arenei. În clipa următoare, și în ciuda rănii, pantera se repezi după el. Ursul se rezemă cu spatele de perete și-și primi vrășmașul cu ghearele gata să lovească. Se desfășură un spectacol dintre cele mai tulburătoare. Ambele fiare sălbatice se amenințau cu labele și colții; trântindu-se în nisip, începură să se rostogolească, stârnind nori deși de praf. Pielea panterei putea fi înșfăcată mai lesne de urs, decât blana păroasă de către potrivnica sa; vârându-și o labă în pântecul sfâșiat al felinei, începu să-i scormonească măruntaiele. Pantera scoase un răcnet îngrozitor, în timp ce ursul nu scoase nici măcar un mormăit. Pantera se răsuci, și se auzi un țipăt înflorător; urmă un horcăit înăbușit, pe care-l întrerupseră doar trosniturile oaselor zdrobite: ursul strivise țeasta fiarei învinse, ca să-i mănânce creierii.

Aclamații zgomotoase răsplătiră pe biruitor, pentru vitejia sa. Dar ursul nu se sinchisi de ele și, după ce sfârși de mâncat creierii, se retrase cu pași grei spre colțul de lângă cușcă.

Acum, se deschise poarta ce dădea spre stradă și câțiva indigeni aduseră un elefant, trecându-l pe sub tribuna maharajahului. El ar fi urmat să se lupte cu pantera, despre care se credea că va birui pe urs.

— Îți place noul erou? mă întrebă rajahul.

— Minunat animal! răspunsei. Dar ar fi fost mai bine să fi fost o eroină.

— De ce?

— Elefanții femele nu sunt oare mai curajoase decât elefanții masculi?

— Da. Însă acesta este cel mai bun dintre elefanții mei de vânătoare.

— S-a mai luptat cu vreun urs?

— Nu.

— Atunci, sfârșitul luptei nu poate fi prevăzut, întrucât nu cunoaște puterea ursului și felul de a lupta.

— Ah! Animalul acesta nu e numai curajos, dar și isteț și prevăzător...

Pachidermul nu era călărit de vreun *kornak*^[101], ci lăsat să se bizuie doar pe instinctul său de apărare. Zărind ursul, scoase un răcnet asurzitor și începu să scormonească nisipul cu cei doi colți și să-l zvârle cu trompa. Apoi, pași prevăzător spre „moș Martin”. Acesta nu părea să aibă poftă de o nouă luptă; pornind cu pași înceți prin arenă, ne dădu putința să vedem că are oarecare răni pe spate și în partea dreaptă a corpului. Elefantul îi urmărea cu luare-aminte toate mișcările.

Deodată, ursul se opri; nu se luptase niciodată cu un asemenea vrăjmaș, așa că începu să meargă de-a lungul arenei, ca să-l cerceteze. Acum, își sfârșise cercetarea și-și făurise planul. Se ridică pe picioarele de dindărăt.

Elefantul înțelese că e ațâțat și se năpusti asupra lui. Își ridică trompa, care putea fi ușor rănită, dar avu grijă să-și țină colții aplecați, ca să-și străpungă vrăjmașul. În clipa când aceste arme primejdioase se apropiau de el, ursul se trânti pe nisip, întocmai ca înainte, astfel că pachidermul se prăbuși; și, înainte ca elefantul să se poată întoarce, ursul îi înșfăcase una din labele dindărăt, își înfipse ghearele în carne și începu să se cațăre pe el.

Uriașul elefant scoase un țipăt îndurerat și se răsuci pe nisip, gâfâind și sângerând. Prin aceste mișcări, încerca să zvârle de pe el pe vrăjmaș, fiindcă nu era în stare să-l ajungă cu trompa. Dar nu izbuti. Ghearele ursului, mari și puternice, erau înfipse zdravăn în grămada de carne.

Bietului animal îi veni un gând care l-ar fi putut salva. Ursul ajunsese cu labele de dinainte pe marginea spatelui său, astfel că era tocmai clipa potrivită să-l răpună. Elefantul se îndreptă cu spatele spre peretele arenei și încercă să-și strivească vrăjmașul printr-o apăsare deznădăjduită.

Cutremurarea întregii construcții mărturisi violența acestei apăsări; stâlpii de lemn care sprijineau tribuna zăbreliată a femeilor slăbiră — se auziră țipetele de spaimă scoase de câteva sute de oameni — și tribuna se prăbuși.

Colosul își ajunsese scopul, întrucât izbutise să lepede vrăjmașul de pe corpul său, dar era atât de rănit, încât umbla turbat prin arenă. Ursul suferise oarecare jupuituri, dar se ținea curajos pe cele patru labe și privea nepăsător sfărâmurile tribunei, sub care erau aproape îngropate cele două femei.

Toți, afară de doi inși, erau înlemniți de spaimă. Acești doi inși erau rajahul și cu mine. Coborâram amândoi treptele ce duceau în arenă. Elefantul furios ne observă și se întoarse spre noi, privindu-ne dușmănos, își ridică trompa, gata să dea rajahului o lovitură mortală; dar regele sări în lături și scăpă, fiind nevoit să se strecoare înapoi spre tribună.

Eu izbutisem să trec de animal.

— Ucide ursul! strigă maharajahul, și-ți dau regatul!

Toți spectatorii își țineau răsuflarea; domnea o liniște, care ar fi lăsat să se audă cea mai mică mișcare, îndărătul meu se afla colosul mânios și înaintea mea ursul neînvins; mă îndreptai spre el, înarmat doar cu sabia. Îmi scosei turbanul din cap, rupsei șalul de cașmir din jurul lui, mi-l înfășurai în jurul brațului și trăsei sabia din teacă.

Dihania mă întâmpină, ridicându-se pe picioarele dindărăt, își deschise botul și, în clipa când vârful sabiei îi atinse pieptul, se pregăti să mă strângă cu labele de dinainte și să mă strivească. Dar îi străpunsei inima cu oțelul sabiei și-i vârâi brațul ferit de șal în gâtlee. Ne

prăbușirăm amândoi și ne rostogolirăm câteva clipe pe nisip.

Moș Martin mă strânsese cu atâta putere, încât atunci când ajunsei sub el, eram aproape amorțit. E posibil să mă fi rănit, fiindcă simțeam că mă dor umerii și pieptul. Dar abia acum se apropia primejdia. Elefantul își alungase unul din vrăjmași și căuta pe celălalt. Observându-mă, în clipa când mă ridicam, înaintă spre mine, cu trompa gata de lovire. „Acum se apropie moartea!” Era singurul gând care-mi săgeta mintea îngrozită. Crezui că mă va zdrobi cu trompa, dar vederea ursului îl făcu să se dezmeticească. Trompa amenințătoare fu coborâtă, ca să cerceteze pe urs; dându-si seama că e mort și are sabia în corp, animalul înzestrat de natură cu atâta deșteptăciune înțelese că eu sunt salvatorul lui. Scoase un strigăt triumfător, mă încolăci cu trompa și, după ce mă așeză pe spinarea sa, își înfipse colții grozavi în trupul ursului, purtându-ne prin arenă pe amândoi, pe biruitor și pe cel învins.

Din piepturile tuturor spectatorilor izbucniră strigăte de bucurie. Văzui că maharajahul se îndreptă grăbit spre cele două femei. Se părea că scăpaseră fără să fie rănite, întrucât el se întoarse după aceea spre elefant, care-și recunoscuse numaidecât stăpânul și se lăsă dezmiardat.

— Ești rănit? mă întrebă.

— La umărul stâng, îi răspunsei, de pe spinarea elefantului; și mi-am jupuit puțin coastele, dar nu am dureri prea mari.

— Ești un erou cum n-am mai cunoscut! Coboară, ca să-ți pansez rănilile!

Descălecai, pregătindu-mă să mă îndrept împreună cu regele spre intrarea în palat, când văzui pe general și căpitan înaintând spre noi. Ce doreau? Aveau poate de gând să pună mâna pe mine, socotindu-mă slăbit în urma luptei cu ursul? Dacă aceasta le era ținta, știam să-l înfrunt și să le răstorn socotelile. Într-adevăr, căpitanul rosti:

— Domnule sublocotenent, vă invit să mă urmați la locuința excelenței sale!

— Și apoi?

— Aveți atât de puțină putere de pătrundere, încât să nu vă dați seama că vreau să vă arestez?

— Nu sunteți omul care s-o poată face!

— Măsurați-vă cuvintele și potoliți-vă tonul, domnule sublocotenent; de nu, vă voi învăța cum să-mi vorbiți și ce merită să pățească trădătorii și dezertorii! Nu-i așa, mylord?

— *Yes!*

— Atunci, vă voi arăta și eu cum se cuvine să se poarte cineva cu un calomniator! mă răstii la el.

— Ce vreți să spuneți?

— Ați pretins azi că aș trăda pe maharajah. Vă poftesc să dovedeți temeinicia acestei afirmații!

— Nu sunt dator să vă fac nici o dovadă. Nu-i așa, excelență?

— *Yes!*

— Așa? Atunci vă scutesc de obligația de a mă mai învăța cum se cuvine să vi se vorbească, întrucât cunosc „arta” aceasta. Cu dumneavoastră trebuie să se vorbească numai ca unui ticălos, adică așa!

Și trântii căpitanului un pumn atât de zdravăn în obraz, încât îl făcui să se clatine, amețit.

— Ia ascultă! răcni Méricourt, ce-ai îndrăznit să faci?!

— Nimic! Să înfierezi un laș nu-i o îndrăzneală!

Căpitanul spumega de mânie și-și trase sabia.

„În sfârșit, l-am silit să se bată!” îmi spusei. Rostind aceste cuvinte, îmi smulsei spada ce se afla înfiptă în corpul ursului și mă întorsei spre potrivnicul meu. Acesta însă mă privi într-un chip ciudat și spuse:

— Nu-i așa, mylord, că sublocotenentul von Gollwitz este un trădător?

— *Yes!*

— Și că un ofițer de onoare nu se poate lupta în duel cu un trădător?

— *Yes!*

— Atunci, îl arestăm, excelență!

— *Yes!*

— Ați auzit. Urmați-ne!

— Sunteți niște lași! Amândoi! Căpitane și mylord, vă previn: dacă mai rămâneți încă un minut în apropierea mea, vă fac de petrecanie, cum am făcut și ursului.

Îmi scosei ceasul din buzunar.

— Mylord, e smintit! spuse căpitanul, înfricoșat.

— *Yes!*

— Îl înșfăcăm altă dată!

— *Yes!*

Se întoarseră și porniră spre locuința lor.

— Ce părere ai despre oamenii ăștia? întrebai pe maharajah.

— Dacă n-ar fi fost trimișii Angliei, replică regele, aş fi pus să-i biciuiască și să-i alunge din țara mea! Vino! Văd că pălești. Îți curge sânge din umărul rănit și ți-ai putea pierde și viața.

Ne îndreptarăm spre palat. Abia acum începui să simt slăbiciunea pricinuită de scurgerea sângelui și durerile din piept, datorate îmbrățișării îngrozitoare a ursului. Când intrai împreună cu rajahul în încăperea mea, căzui leșinat pe divan.

Cufundat cu totul în evocarea trecutului tulburător, era aproape să uit însemnătatea zilei triste de mâine. Mi-am însemnat-o cu trei cruci în calendarul pe care mi-l alcătuiesc în fiecă an. Mâine nu voi scrie nimic în jurnalul meu, căci ziua de mâine aparține cu totul jalei: se împlinesc cincisprezece ani de la moartea scumpei mele Rabbadah.

Deoarece voi celebra ziua de mâine, neastâmpărul mă silește să-mi sfârșesc grabnic jurnalul; sunt nerăbdător să văd dacă pot isprăvi descrierea tristelor întâmplări, care n-

au cruțat Aughul și familia sa domnitoare, ci i-au nimicit liniștea și fericirea...

Când mă trezii din leșinul în care căzusem, era noapte. Mi se părea că sunt singur în odaie. Perdelele ce atârnau deasupra patului meu erau împreunate și prin ele pătrundea lumina unei lămpi, revărsându-se asupra patului. Trebuia întâi să-mi aduc aminte ce mi se întâmplase. Puternicele dureri din piept și umăr îmi evocară în chip limpede ultimele întâmplări pe care le trăisem.

Deodată, văzui că se mișcă o umbră pe dinaintea lămpii. Perdelele fură date în lături și se ivi o mână albă, urmată de un obraz, a cărui frumusețe mă ameți, astfel că lăsa să-mi cadă pleoapele obosite.

Era Rabbadah. Mă socotea încă lipsit de cunoștință și-mi turnă pe gât o băutură tare. Apoi, îmi șterse sudoarea de pe frunte și de pe obraji, și-i simții răsuflarea. Obrajii ei trebuie să fi fost aproape de ai mei. Nu mă mai puteam stăpâni; trebuia să deschid ochii.

Ea își dădu seama că mi-am revenit în fire și se trase înapoi, scoțând o exclamație bucuroasă și înspăimântată în același timp.

— Rabbadah!

— Te-ai trezit, vorbești iar!

— Câtă vreme am dormit?

— Cinci zile!

— Cinci... zile?!

Mi se părea de necrezut; aveam impresia că nu închisese ochii decât o oră.

— Da, cinci zile. Ai fost foarte rău bolnav!

— Și... tu ești aici!

Ea roși.

— Nu trebuie să afle nimeni. Nu știu decât medicul, servitorul tău și Aimala.

— Aimala? Cine este?

— Soția fratelui meu.

— Aceea... ah! aceea care s-a prăbușit o dată cu tine?

— Da. Și ea a fost aici. Ne-ai salvat viața și am voit să te veghem amândouă, în timpul nopților. Să nu vorbești cu radja despre lucrul acesta! Ești obosit?

— Nu. Unde-i generalul Haftley?

— A plecat în ziua când ne-ai salvat de la moarte.

— Se va înapoia desigur cu o armată și Aughul va fi neînarmat. Dumnezeu! Dăruiește-mi iar sănătatea și puterea!

— Liniștește-te! Nu trebuie să te frământă. Ah! ni s-a spus că nu este îngăduit să-ți vorbim când te trezești. Voi ruga pe medic să mă ierte și ți-l voi trimite numaidecât.

— Ah! rămâi, o rugai cu glas stăruitor; dar ea ieși repede din odaie.

După câteva clipe adormii din nou.

Era somnul convalescenței, care durează mult de obicei. Când mă trezii iarăși, mă simții atât de înzdrăvenit, încât fui în stare să mă ridic din pat și să-mi îmbrac hainele, fără să fiu ajutat. Nu era în odaie nimeni care să mă poată împiedica. Dar tocmai când voii să deschid ușa, ca să mă duc în parc, se ivi rajahul. Mă privi mirat și clătină din cap:

— Mă bucură că ești aproape însănătoșit, dar va trebui să mai rămâi câteva zile în odaia ta. Ai fost grav rănit la piept. Ești un erou și se cuvine să te păstrez.

— Voi rămâne la tine până la moarte.

— Și eu îți voi mulțumi, fiindcă te pot folosi chiar dacă zaci în pat.

— Acum, cu ce pot sluji?

— Cu un sfat. Englezii se apropie de granița noastră.

— Ah! Atât de curând?

— Blestemații. Erau pregătiți de război înainte ca ticălosul acela de lord Haftley să vină la mine. Solia aceea fusese trimisă numai cu scopul de a mă sili să le dau vreo pricină de război. Și a izbutit.

— Sunt tari?

— Atât de tari, încât nu-i pot înfrunta decât cu ajutorul vecinilor mei. Le-am trimis în grabă o solie.

— Dar luptătorii tăi?

— I-am înarmat pe toți. Ah, dacă aş avea artilerie!

— O vei avea!

Rajahul exclamă uimit:

— Eu? De unde?

— O voi lua de la englezi și ți-o voi aduce, răspunsei. Mă simții năpădit de o însuflețire războinică. Dă-mi atâția luptători câți îmi trebuie și îndepărtez pe englezi cu propriile lor arme!

— De câte tunuri e nevoie?

— N-aș putea să-ți spun acum. Voi, chibzui. Nu se cade să mai fiu bolnav; trebuie să lupt pentru tine, pentru mine și pentru... Augh!

În locul ultimului cuvânt, era aproape să rostesc alt nume.

— Dar ești încă prea slăbit!

— Nu, nu mai sunt slăbit. Ia uită-te! Mai sunt bolnav?

Îmi luai sabia din perete și începui s-o învârtesc deasupra capului cu atâta îndemânare și repeziciune, încât nimeni n-ar fi fost în stare să-și închipuie că abia mă trezisem după o luptă de cinci zile cu moartea.

— Bine, spuse rajahul. Am nevoie de tine, așa că voi nesocoti prescripțiile medicului. Vino cu mine ca să iei parte la consfăturile ce le vom ține!

Când intrai în camera rajahului, găsii acolo adunați toți sfetnicii săi. Am fost ascultat cu deosebit respect și-mi dădui îndată seama că palatul devenise un fel de cartier general al armatei, în care veneau diferite știri din minut în minut și din care porneau neîncetat ordine.

Toți luptătorii disponibili fuseseră trimiși în întâmpinarea vrăjmașului ce se apropia. Recunoscu că pregătirile ce se făcuseră erau potrivite, în cazul când se putea nădăjdui că vecinii vor da ajutorul cerut. Rugai să fiu condus să-i văd pe ostași, ca să-mi pot da seama mai bine

de însușirile lor și de felul cum sunt înarmați, și să pot chibzui asupra măsurilor ce mai sunt de luat.

Dorința fu socotită ca fiind foarte îndreptățită. Și maharajahul voi să-și vadă trupele, ca să preia conducerea supremă.

În timpul acestor consfătuiri, se înserase. În urma hotărârii la care se ajunsese, aveam să pornesc la miezul nopții în fruntea unei trupe de două sute de călăreți, sosiți de curând. După ce mă pregătii de plecare, mă gândii să mă folosesc pentru prima dată de îngăduința ce-mi dăduse Rabbadah, ducându-mă s-o vizitez.

Cu inima stăpânită de emoție, urcai câteva trepte, dădui perdeaua în laturi și pătrunsei într-o încăpere ortogonală, orânduită cu măreția pe care o poate imagina numai un domnitor oriental. Pe pernele de catifea era tolănită o făptură ce părea coborâtă din cer, ca să întruchipeze în mod desăvârșit cele mai atrăgătoare imagini despre frumusețe. Nici cel mai iscusit dintre pictori nu s-ar fi încumetat să immortalizeze pe pânză această femeie; nici un poet, chiar dacă s-ar fi numit Hafis, n-ar fi fost în stare să slăvească vraja acestui idol.

Mă întâmpină cu un zâmbet drăgălaș și-mi întinse mâna:

— Știam că ai să vii.

— De unde știai?

— Am ascultat consfătuirea voastră. Așază-te!

Luai loc lângă ea și-mi îngădui să-i țin mâna și să i-o mângâi.

— Nu vom fi surprinși? o întrebai.

— Nu. Am poruncit slujnicei mele să mă înștiințeze dacă vine cineva.

— Voi mai avea vreme să părăsesc chioșcul?

— Nu-i nevoie. Chioșcul acesta n-are decât încăperea în care ne aflăm, dar mai sunt destule ascunzișuri. A fost construit în așa fel, încât să ofere domnitorului și familiei sale un refugiu sigur în cazul oricărei primejdii. Te duci să cercetezi trupele?

— Da, la miezul nopții.

— Mi-ai jurat că vei fi sincer cu mine. De aceea, te rog să-mi mărturisești fără înconjur dacă ai încredere, sau te temi pentru soarta țării noastre?

— Deocamdată, nu-mi pot da bine seama. Îndată ce-mi voi putea forma o opinie sigură, ți-o voi destăinui. Ne putem bizui pe ajutorul vecinilor? Nu greșim?

— Cred că nu.

— Ah, englezii sunt vicleni și se pricep să amăgească, prin făgăduieli strălucite și cu ajutorul banilor, chiar pe un aliat statornic și cinstit. Ar fi groaznic dacă, în timp ce noi îi înfruntăm, Aughul ar fi atacat din altă direcție.

— Ne vom apăra!

— Cu ce?

— Cu propriile noastre mâini!

— Te cred. Dar veți fi uciși, înainte ca noi să vă putem veni într-ajutor.

— Uciși? repetă, clătinând din cap. Nu. Chioșcul acesta este un adăpost sigur.

Aruncai o privire prin încăperea, dar nu fusei în stare să descopăr temeinicia acestei afirmații. Ea zâmbi și-mi spuse pe un ton glumeț:

— Și dacă întregul Augh ar fi jefuit, tot ne vei găsi aici, împreună cu comorile noastre; chiar dacă s-ar da foc și chioșcului. Nu vei avea nevoie decât să-mi strigi numele și să imiți bulbulul.

— Cuvintele tale mă liniștesc, deși nădăjduiesc mult că lucrurile nu vor ajunge atât de departe. Dar acum trebuie să plec. Se apropie miezul nopții.

Ea se ridică o dată cu mine și-și desprinse cordonul care-i înconjura mijlocul.

— Te lupți pentru noi... și pentru mine. Ia cordonul acesta; îți vei atârna armele de el și-ți va sluji de talisman în orice cumpănă!

— Rajahul nu-l va recunoaște?

— Nu-l știe; poartă-l fără grijă!

Îmi prinse prețiosul cordon în jurul șoldurilor și-mi întinse mâna dreaptă.

— Pleacă, și înapoiază-te biruitor!

Eram peste măsură de tulburat și abia putui să bolborosesc:

— Rămâi cu bine!

Ieșii din chioșc și, o jumătate de oră mai târziu, părăsii capitala, după ce-mi luai rămas bun de la rajah. Domnitorul îmi încredință cel mai bun cal al său și mă îndreptai spre răsărit, în fruntea micii mele trupe.

Caii puternici străbătură în goană câmpia nemărginită; nu se auzea nici o vorbă, nici o șoaptă.

Deodată, răsunară loviturile de copite ale unor cai ce se apropiau; erau călăriți de trei luptători, care voiau să treacă de noi.

— Stați! le strigai. Încotro?

— Spre Augh, răspunse unul dintre ei.

Cei trei călăreți își dădură seama cât suntem de numeroși și se opriră.

— La cine?

— La maharajah.

— De unde veniți?

— De pe câmpul de luptă.

— De pe câmpul de luptă? Ah! S-a și dat o luptă? Vrei poate să spui că a fost doar o mică încăierare?

— Nu, o luptă!

— Cum s-a sfârșit?

— Au biruit englezii. Au venit mai curând decât ne-am așteptat. Năvăleau din toate părțile și noi nu eram decât călăreți; n-aveam tunuri și nici un comandant. Trupele din Augh au fost înfrânte și s-au împrăștiat. Dar voi cine sunteți?

— Eu sunt ministrul de război al domnitorului și mă îndreptam spre voi.

— Ah, sahib, să nu-ți închipui că am fost lași! Privește-ne rănilor! Ne-am luptat cu tot curajul, însă nu ne-am putut

împotrivi vrăjmaşului.

— Vă cred. Englezii s-au năpustit asupra noastră în mod josnic, înainte ca noi să ne fi pregătit de luptă. Unde s-a dat lupta?

— La Sobrah.

— Cât este până acolo?

— În opt ore ajungi la Sobrah. Dar noi am făcut numai cinci ore până aici, ca să aducem vestea.

— Când a început lupta?

— Azi după-amiază.

— Prin urmare, englezii sunt la o depărtare de vreo nouă ore de capitală. Goniți cât puteți de repede și spuneți rajahului că-l rog să poruncească adunarea tuturor celor împrăștiati în preajma câmpului de luptă și să-i trimită în urma mea, ca să poată apăra capitala. Drum bun!

Voi să-mi continui goana, dar fusei oprit de un strigăt de spaimă.

— Ce s-a întâmplat?

— Privește focul dinspre apus, sahib!

Mă uitai îndărăt. Tocmai în direcția dinspre care venisem, orizontul era înroșit; la început, se văzu doar o fâșie roșie și îngustă, dar în fiecă clipă ea se înălța și se lățea, căpătând o mărime înfricoșătoare.

— E un foc uriaș! Arde un oraș mare!

Clocoteam de mânie. Înaintea mea era o luptă pierdută și o armată risipită, iar îndărătul meu, Dumnezeu, da, îndărătul meu nu putea fi decât orașul principal Augh; pe acela îl cuprinseseră flăcările. Dădui piteni calului, care necheză.

— Întoarceți-vă! Înapoi! Aughul a fost atacat de dușmani și dat pradă flăcărilor. Călăriți cât de iute puteți și nu vă îndepărtați unii de alții!

Urmă o goană nebună, de parcă am fi fost urmăriți de cea mai mare primejdie. Străbăturăm doar în jumătate de oră distanța pe care o parcursesem în două ore. Cu cât ne apropiam mai mult, ne puturăm încredința că nu ne

înşelasem. Cea mai mare parte a oraşului fusese cuprinsă de flăcări. În nici un caz focul nu era datorat unei întâmplări nenorocite, ci avea alte pricini. Curând, ne ieşiră înainte câţiva călăreţi fugari.

— Ce s-a întâmplat? întrebai.

— Sultanul din Symoore a atacat Aughul, mă lămuri unul dintre ei, iar dinspre apus se apropie de noi rajahul din Kamoooh.

Scrâşnii din dinţi.

— O mişelie pregătită de multă vreme şi tăinuită cu multă grijă! Unde este Madpur Singh, maharajahul?

— Nimeni nu ştie; nimeni nu l-a văzut.

— Vrajmaşul e puternic?

— Da. Are câteva mii de oameni.

— Fie! Cine mă urmează, ca să salvăm pe rajah?

— Cu toţii!

— Bun! Răsfiraţi-vă! Veţi opri pe toţi călăreţii pe care îi întâlnim şi încercă să fugă, silindu-i să ne urmeze!

Pornirăm iar în goană nebună şi, atunci când ne apropiarăm de-a binelea de oraş, aveam o trupă alcătuită din patru sute de inşi, bine înarmaţi.

— Acum, drept spre palatul rajahului! Înainte!

Năvălirăm în oraş ca o vijelie, eu în frunte, iar ceilalţi în urma mea.

Din fericire, trupele vrăjmaşului nu mai erau închegate şi orânduite, ci se răspândiseră după jaf. Doar ici-colo mai trosnea câte o împuşcătură, sau mai încerca să se împotrivească vreo trupă de luptători care dispreţuiau moartea; fireşte, însă, că asemenea încercări singuratice erau zădărnice. Calul meu îşi vădi nobleţea sângelui.

Cu cât ne apropiam de palat, întâlneam mai mulţi duşmani, iar în faţa palatului se dădea o luptă îndârjită.

— Înainte! Drept înainte! strigai, dând pintoni calului şi învărtindu-mi sabia.

La început, vrăjmaşii se înspăimântară şi se dădură înapoi, dar când îşi dădură seama că nu suntem numeroşi,

își recăpătară curajul și traseră în noi cu atâta înverșunare, încât rândurile oamenilor mei începură curând să se rărească. Căzuseră câțiva și pe străzile pe care le străbătusem în goană; acum însă se părea că suntem cu toții sortiți pieirii.

Văzui câțiva servitori, care se înarmaseră și luptau în curtea palatului. Mă repezii spre poartă, tăbărând peste cei care se aflau acolo și risipindu-i. Ajungând la luptătorii regelui, am fost întâmpinat cu bucurie:

— Te-ai înapoiat, sahib?

— Unde-i rajahul?

— În grădină.

— Și haremul?

— Împreună cu el.

— Fugiți și voi acolo! Altundeva nu mai e nici o putință de salvare!

Fără să descalec, urcai scara și străbătui marele gang al palatului, unde doborâi câțiva vrăjmași, apoi mă îndreptai spre grădină. Și aici lupta era în toi și răsunau strigăte de furie și de izbândă. Rabbadah îmi vorbise despre un refugiu în chioșc. Prin urmare, acolo trebuia să fie maharajahul, în cazul când mai era în viață.

Doborând cu sabia sau trecând călare peste dușmanii pe care-i mai întâlneai, ajunsei în partea de grădină rezervată femeilor. Deodată, auzii îndărătul meu răsuflarea greoaie a unor cai. Întorsei capul. Cinci luptători dintr-ai noștri mă urmăseră. Fără să ținem seamă de minunățiile grădinii, ne îndreptarăm spre chioșc, la lumina flăcărilor care mistuiau palatul. La un moment dat, îmi oprii calul, trăgându-l înapoi: zărisem două cadavre, al unui bărbat și al unei femei. Recunoscuî îndată pe rajah și pe soția lui, Aimala.

Ambele corpuri erau străpunse de gloanțe și lovituri de sabie. Dar unde era beguma?

— Luați cadavrele de aici și adăpostiți-le!

După ce dădui această poruncă, străbătui câteva tufișuri și ajunsei la locul pe care era înălțat chioșcul.

Rabbadah se afla pe una din treptele chioșcului și se apăra din răspuțeri, cu ajutorul unui „scirimar” încovoiat. Nu era rănită; dușmanii o cruțaseră. Aveam să aud îndată de ce nu fusese ucisă și ea. Doi vrăjmași se năpustiseră asupra-i și se străduiau să-i smulgă arma din mână.

— Unde-i averea maharajahului? răcni unul din ei.

— Căutați-o! răspunse Rabbadah, liniștită.

Din treizeci de gâtlejuri țâșniră urlete de furie și amenințare.

— Tu ești beguma. Știi unde și-a ascuns rajahul comorile. Destăinuiește-ne ascunzătoarea lor; de nu, vei muri în cele mai cumplite chinuri!

— Chinuiți-mă!

— Fie! Ardeți-i întâi turbanul!

Cinci inși se repeziră și o ținură cu toată puterea, iar altul aduse un tăciune, ca să înfăptuiască înspăimântătoarea amenințare.

— Rabbadah!

Acesta fu singurul cuvânt pe care-l rostii și mă năpustii în mijlocul vrăjmașilor, care se retraseră, surprinși. Folosii uluiala care-i cuprinse:

— Urcă-te pe cal!

Trântii două lovituri zdravene de sabie în dreapta și în stânga, îmi silii calul să se ridice pe picioarele dindărăt — și în clipa următoare îmi trăsei iubita pe cal, așezând-o în fața mea. Totodată, apărură cei cinci inși care mă urmaseră; doi dintre ei așezaseră pe cai cadavrul rajahului și pe cel al soției sale.

— Săriți zidul după mine, drept în apă! Înainte!

Gonirăm sălbatic. Cunoșteam un loc unde zidul era scund și putea fi trecut lesne de un călăreț îndemnatic. Mă îndreptai întâi spre partea de grădină rezervată bărbaților și ajunsei la locul prielnic. Ceilalți mă urmară.

— Să nu te sperii, Rabbadah! Ne aruncăm în apă.

Îmi îndemnai armăsarul și istețul animal zbură ca o săgeată peste zid, în mijlocul valurilor fluviului. După ce

însoțitorii mei săriră la rându-le în apă, ne oprirăm pe malul opus, unde ajunserăm cu bine, cu toate că trei dintre cai aveau de dus poveri duble.

— Acum, încotro, sahib? mă întrebă unul dintre însoțitori.

— Descălecați și lăsați întâi caii să răsuflă! Aici suntem câtva timp în siguranță. Am venit în goană până aici și mai avem de trecut încă o dată apa.

Coborâi de pe cal, împreună cu Rabbadah, iar ceilalți pășiră îndărătul nostru, păstrând o distanță respectuoasă. Prințesa, care nu avusese vreme să-și plângă morții dragi, se repezi la cadavrele fratelui și cumnatei ei și, nemaiținând seama de îmbrăcămintea udă ce i se lipea de corp, îngenunche și începu să-și tânguie durerea.

Apoi, veni spre mine și-mi întinse mâna:

— Erai plecat. Cum te-ai înapoiat ca salvator, în împrejurarea aceasta îngrozitoare?

— Am zărit lumina flăcărilor și-am bănuir numaidecât că s-a întâmplat o nenorocire. De aceea m-am înapoiat.

— Ți mulțumesc. Totul e pierdut?

— Totul! Englezii ne-au nimicit azi după-amiază; sultanul din Symoore a cucerit Aughul, iar dinspre apus năvălește asupra noastră rajahul din Kamoooh.

Ea își împreună mâinile și tăcu. Apoi, își ridică mâna dreaptă spre cer. Mi se părea că e o făptură supraomenească, luminată de flăcările care mistuiau orașul.

— Să fie blestemați englezii! Ei mint și înșală, trădează și pârjolesc, pradă și ucid; să fie blestemați! Să cadă toate blestemele lumii asupra lor!

Urmă o liniște apăsătoare. Apoi, o întrebai:

— Ce s-a întâmplat după plecarea mea? Povestește-mi, te rog!

— Nu acum. Nu pot gândi, nu pot istorisi; pot doar să blestem, să blestem pe acești englezi și pe diavolii din Symoore și Kamoooh, care s-au prefăcut că ne sunt prieteni

și au fost înțeleși în ascuns cu dușmanii noștri, ca să-și însușească avuțiile noastre. Nici un mogul, nici un șah, nici un sultan și nici un rajah nu au atât de multe bogății ca rajahul din Augh. Știau netrebnicii și voiau să le jefuiască. Dar tot nu le vor avea! Maharajahul din Augh, cel mai nobil și cel mai drept dintre regi, e mort, trădat de englezi și ucis mișelește de „prietenii” săi. Averile lui aparțin prințesei și nu vor cădea niciodată în mâinile lor; o jur pe sufletele acestor doi oameni nevinovați, care zac la picioarele tale!...

Nu-mi pot continua scrisul, fiindcă sunt peste măsură de tulburat. Mi se pare că văd și acum ochii sticloși ai rajahului și soției sale. Sunt neliniștit. Trebuie să mă ridic și să ies pe țărm. Poate că dacă-mi va răsună în urechi zgomotul izbirii valurilor de țărm, umbrele palide pe care le-am evocat prin povestirea mea se vor îndepărta iar de mine și-mi voi putea potoli nervii. Poimâine voi scrie iar.

De la acest „poimâine” au trecut paisprezece ani. Ca în toți anii, mi-am petrecut ziua morții dragei mele Rabbadah lângă coșciugul ei. Și după aceea, — după aceea m-a năpădit iar dorul, căruia nu mă puteam împotrivi, dorul de a scăpa din această temniță. Am făcut același lucru, pe care renunțasem să-l săvârșesc de câțiva ani, din pricina deznădejdiei, am stat neconținut timp de opt zile pe cea mai mare înălțime a insulei, de dimineață, când răsărea soarele din valuri, și până noaptea târziu, îndreptându-mi ocheanul spre zarea depărtată. Ochii mei însetați de mântuire scrutau neîncetat fiecă punct care putea fi luat drept o corabie sau barcă; de mii de ori am tresărit și mi-au tremurat picioarele când m-a amăgit soarele cu vedenia sclipitoare a vreunei pânze mișcate de vânt și de tot atâtea ori m-am prăbușit, mâhnit. Și când se lăsa seara, căram pe înălțimea aceea grămezi de lemne uscate și întrețineam toată noaptea un foc uriaș, pe care nu s-ar fi putut să-l ocolească sau să nu-l vadă nici un vas care s-ar fi găsit la o

depărtare de cincizeci de mile. Ce urmăream prin acest procedeu? Ani îndelungați dorul nu m-a părăsit nici o clipă, ci m-a urmărit pas cu pas. Îl simțeam atunci când mă odihneam, ca și dimineața, când mă trezeam, și umbra lui pieri încetul cu încetul într-o mare de dezamăgiri, iar ultima mea nădejde se sfărâmă de stânca insulei mele. Dar acum mi-am dat seama că dorul nu mi s-a potolit cu totul, ci s-a înălțat din valuri, mai însuflețit ca oricând. Iar astăzi, stă drept înaintea-mi și-mi arată apusul, apusul spre care se află patria mea, apusul unde mi-am țesut visurile copilăriei și unde cunosc o țară care a fost cândva patria mea, care este și azi patria mea...

Veghea mea, care ținut opt zile, se dovedi tot atât de infructuoasă ca și cele de dinaintea ei. Nu se ivi nici o pânză. Cu toate acestea, atunci când mă hotărâi în sfârșit să mă înapoiez la coliba mea, fiindcă mă răpusese oboseala —, nu mă simțeam câtuși de puțin descurajat, ca de celelalte dați. Eram mai convins ca oricând că, dacă m-aș bizui pe un sprijin din afară spre a scăpa de singurătatea insulei, ar însemna să aștept zadarnic douăzeci și trei de ani. Și-mi mărturiseam că n-aș fi fost în stare să îndur atâta vreme îngrozitoarea singurătate în care mă aflam. Dar ce mă împiedica, dacă nu mă putea ajuta nimeni, să-mi rup lanțurile care mă încătușau și să încerc să scap prin propriile-mi puteri? Mă simțeam încă destul de îndrăzneț pentru o asemenea încercare. Și, la urma urmelor, mi-ar fi fost totuna, în cazul când n-aș fi izbutit, dacă mi-ar fi zăcut cadavrul pe fundul mării, sau dacă ar fi putrezit în vreun ungher întunecat al insulei. Mă miram eu însumi că mintea-mi fusese în stare să făurească un asemenea plan, întrucât, de-a lungul anilor, gândul unei astfel de încercări mi se păruse lipsit de orice sorti de izbândă. Câtă vreme era încă în viață scumpa mea Rabbadah, mi-aș fi putut găsi o scuză, căci n-aș fi silit-o în nici un caz să săvârșească o faptă atât de primejdioasă. Și iarăși nu m-am gândit nici o clipă să pornesc singur, despărțindu-mă de soția mea. Dar acum,

când Rabbadah mă părăsise și singurătatea mă învăluia în mantia ei deznădăjduitoare, gândul acesta era oarecum firesc și faptul că mă frământa nu trebuia să mă mire. Oare moartea soției mele mă descurajase atât de mult și-mi slăbise cu desăvârșire cutezanța de altădată? Acum, când aștern aceste rânduri pe hârtie, încep să-mi dau seama că pe insulă mă schimbasesm: nu mai eram acela care fusesem în India. De atâtea ori, în ceasurile de nemărginită întristare care se abăteau asupra mea, Rabbadah fusese aceea ce știuse să mă mângâie și să mă îmbărbăteze! Fără ea, și fără amintirea feminității ei eroice și iubitoare, m-aș fi omorât de mult, ca și înaintașul meu pe insulă. Oare ea este aceea care mă îndeamnă astăzi să-mi rup lanțurile și care-mi insuflă iar speranța ce-mi cuprinde sufletul?

Când mă înapoiai să mă odihnesc, după opt zile de veghe, eram ferm hotărât să părăsesc insula și să-mi croiesc drum pe nemărginita mare, înapoi... la oameni!

În dimineața următoare, m-am trezit devreme și am înșfăcat un ferăstrău și un topor, ca să încep construirea bărcii cu pânză.

Nu sunt marinar și cu atât mai puțin un constructor de nave, dar am învățat cum se construiește o barcă și știu că voi izbuti s-o fac potrivită cu ținta pe care o urmăresc. Astăzi, binecuvântează clipa în care m-am hotărât să iau cu mine pe insulă cărțile căpitanului și instrumentele de bord. La început nu le-am dat atenție, deoarece n-aveam nici o noțiune despre felul cum se întrebuințează; iar lucrurile ciudate despre care scriau cărțile căpitanului îmi erau și mai de neînțeles. Dar când vâslii pentru ultima dată spre sfârșămurile vaporului, ca să mai iau vreun obiect folositor, le-am luat totuși, nu atât din pricină că le socoteam trebuincioase în vreo împrejurare oarecare, cât pentru că erau foarte prețioase. Iar după aceea nu numai că nu m-am căit, dar m-am bucurat că le-am adus pe insulă. Am citit de atâtea ori cărțile, în zilele nesfârșite ale singurătății mele, încât aproape că le cunosc pe de rost. Ele

m-au ajutat să-mi alung ucigătoarea plictiseală și mi-au dat puțința să stabilesc poziția geografică a insulei mele. Acum știu ceea ce înainte nu mă interesa prea mult și anume că temnița mea se afla la 92 grade și 14 minute spre răsărit de Greenwich și la 37 minute la sud de ecuator; și nu numai că știu să fac deosebirea dintre diferitele feluri de vapoare, corăbii și bărci, dar cunosc o sumedenie de alte lucruri care, după cum nădăjduiesc, îmi vor fi de mare folos atunci când barca pe care o construiesc va pluti în sfârșit pe mare.

Înainte de orice, cred că acum știu în ce mod trebuie împreunate părțile unei bărci, ca să poată fi vâslită cu oarecare ușurință și să înfrunte valurile. Vechea luntre ce aparținuse vaporului nu mai este de întrebuințat, fiind putrezită și spartă; nu mă voi încrede în ea, decât pentru vreo plimbare în apele liniștite de lângă coastă, sau la adăpostul stâncilor. Mai înainte, am înaintat cu ea până în largul mării și am vâslit în jurul regatului meu. Dar a trecut mult de atunci, și o asemenea încercare ar fi astăzi plină de primejdii.

Pe insula mea cresc mulți copaci cu fructe de pâine, de o mărime neobișnuită. Mi-am căutat unul dintre aceștia, ca să-mi înfăptuiesc planul. Avea o circumferință de peste un metru și jumătate și era la oarecare depărtare de plajă. Nu era o treabă prea ușoară să dobor copacul, care avea o înălțime de vreo șaisprezece metri. Dar cât de bucuros am fost când am izbutit în sfârșit să-l văd întins la picioarele mele, după o muncă de paisprezece ore! În ziua următoare, îi tăiai coroana cu ajutorul ferăstrăului și mă apucaii să dau tulpinii forma pe care o doream, cu ajutorul toporului. Din ziua când am cărat de pe vapor ceea ce salvasem de la bord, n-am mai muncit atât de mult ca în ultimele zile. Am tăiat cu ferăstrăul și am tras la rindea, am ridicat și am scobit cu dalta, am măsurat și am socotit, — și abia am avut vreme să mă gândesc că trebuie să mănânc. Mi-am târât anevoie scheletul de barcă până jos, pe plajă, când am simțit că sunt la capătul puterilor.

Azi e duminică. De aceea, nu lucrez. De altfel, nici n-aș fi în stare să muncesc, întrucât sunt din cale-afară de istovit de pe urma îndeletnicirii mele din ultimele zile. Voi folosi timpul liber al acestei zile de odihnă ca să-mi continui însemnările...

În nordul Aughului, la o depărtare de câteva ore de malul Gangelui, se întinde o pădure seculară, deasă și aproape cu neputință de străbătut, din pricina plantelor agățătoare.

Doar câteva poteci înguste înlesnesc pătrunderea spre mijlocul pădurii, unde se află ruinele unuia din acele temple indiene, cu a căror măreție de neînchipuit nu se pot asemui decât rămășițele templelor ciclopice din Java.

În dimineața zilei următoare, în care fusese atacat Aughul, cinci bărbați și o femeie călăreau pe cărarea șerpuitoare ce ducea de la Augh spre pădurea Kolehah.

În frunte mergeam eu, fostul sublocotenent în slujba Angliei și apoi ministru de război al lui Madpur Singh. Îndărătul meu se afla Rabbadah, prințesa din Augh, iar în urma ei erau cinci călăreți, dintre care doi duceau câte un cadavru așezat de-a curmezișul cailor.

— Ai mai fost pe aici? mă întrebă prințesa.

— Niciodată! îi răspunsei.

Văzui că se înspăimântă.

— Și crezi că vei fi în stare să ne găsești aici un refugiu sigur?

— Am un prieten puternic în pădurea aceasta și între aceste ruine.

— Și unde se află?

— Nu știu, dar voi afla îndată.

Convorbirea lăncezi iar, până când ajunserăm la un loc unde o cărare se împreuna cu aceea pe care venisem noi și căpăta o lățime aproape dublă. În clipa când sosirăm acolo, ne ieșiră dintr-un desiș în întâmpinare vreo douăzeci de inși cu înfățișare sălbatică. La cingătorile lor atârna

înfricoșătorul laț, pe care-l cunoșteam atât de bine. Rabbadah scoase un țipăt de spaimă.

— Phansegari! strigă îngrozit călărețul de dindărătul ei și, sărind de pe cal, dispăru printre plantele agățătoare. Ceilalți patru, la fel de înfricoșați, îi imitară pilda, fără să mai stea mult pe gânduri, lăsându-și caii în părăsire.

— Oprește-te! îmi strigă unul dintre phansegari. Cine sunteți?

— Prieteni, răspunsei liniștit. Scoasei dintele de crocodil și i-l arătai.

— Văd că ești un prieten. Și cine-i femeia aceasta.?

— Nu pot s-o spun decât celui care mi-a dat acest semn și cu care vreau să vorbesc.

— Cum se numește?

— Nu mi-a destăinuit numele.

— Îmi dai de bănuț cu răspunsul acesta. Coborâți amândoi și urmați-ne! Ah, două cadavre! Cine sunt? Și de ce le-ați adus?

— Vrem să le îngropăm aici.

— Pentru îngroparea cadavrelor există alte locuri. De altfel, trebuie să fii englez sau francon, fiindcă la noi se ard cadavrele. Îmi dai din ce în ce mai mult de bănuț. Porniți!

Furăm înconjurați de phansegari și ne continuarăm drumul pe jos, până la un loc împrejmuit de o vegetație deasă pe care se puteau zări uriașele blocuri de piatră ale templului de odinioară.

Câțiva phansegari ne aduseseră caii și-i legară.

— Mai departe! ni se porunci.

Conducătorul phansegarilor ne călăuzi printre bucăți mari de stâncă și resturi de zid, până la un gang îngust, care cobora în pământ. Bâjbăirăm pe întuneric, până când călăuza se opri.

— Așteptați aici! Nu știu dacă mă voi înapoia curând.

Îl auzirăm îndepărtându-se — și după aceea se făcu liniște.

— Nu cumva ne-a părăsit aici, hotărât să nu se mai înapoieze? îmi șopti Rabbadah.

— Nu fi îngrijorată! Ne aflăm în mâini bune.

— Ești sigur?

— Atât de sigur, încât mi-aș da viața de o mie de ori mai înainte de a lăsa pe cineva să-ți atingă măcar un fir de păr. Ascultă!...

Zidul de care ne sprijinisem trebuie să fi fost destul de subțire, căci auzirăm pași numeroși și tot atât de multe glasuri. Totodată, simțirăm un miros asemănător cu cel al rășinei. Deodată, se auzi un glas puternic și limpede:

*Coboară de pe înălțimile sfinte,
în singurătatea căroră tronezi;
lasă-ne, Siva, lasă-ne să vedem,
că ești mereu printre noi!*

*Oare lumina soarelui tău pălește
pe înălțimile Tscholamandelas ^[11],
și steaua ta piere în Dschahlawan ^[12],
ca să dispară spre a se ascunde?*

Recunoscui numaidecât glasul; era al phansegarului care-mi dăduse semnul.

— Acesta-i prietenul, care ne va ocroti pe tine și pe mine! o îmbărbătai eu pe Rabbadah.

Glasul continuă:

*Sfărâmă acoperământul stâncos.
O, Kalidan; ieși din mormânt
și vino, cu vechea ta putere,
la Thuda, care te dorește cu înfocare!*

Brahmanul să se ducă la culcare,

*cu „Sakundala” în mână
și să nu înțeleagă vraja
care-l leagă de lumea ta?*

*Creștetul înalt al Himalaiei
iese din cercul de nori ce-l învăluie
și căpeteniile de seamă ale gigantilor
privesc umiliți spre Cel-Etern.*

*Valurile uriașe-l preamăresc,
lovindu-se de malurile lui Kuratschis,
iar zgomotul tălpoaiei care le spintecă
povestește despre el, la lumina stelelor.*

*Îl preamărește urletul Suycrongului[\[13\]](#)
care vuieste în junglă,
când își înfige ghearele în pradă
și se schimonosește sălbatic, de bucuria
biruinței.*

*Îl proslăvește vuietul muntelui de foc,
ce umple de groază orice inimă,
când din prăpastia fără fund
tâșnește marea de flăcări!*

— Și acesta-i un phansegar, un ucigaș? mă iscodi
prințesa. Vorbește ca un poet.

— A devenit phansegar, fiindcă Tamu i-a jefuit toată
averea; cu toate acestea, abia l-ar putea întrece un poet din
Apus sau Răsărit. Ascultă!...

Glasul se auzi iar:

*Și e stăpân: din țara ghețurilor,
unde Lena curge leneș spre Mare,
până în depărtare, unde sălbaticul
se ferește de Jahu[\[14\]](#), pe țărmul stâncos.*

*Și rămâne stăpân: îi zărești urma
măreției în constelația stelelor;
piciorul lui se reazemă pe mările lumii
și legea lui este natura.*

*Chiar dacă se apropie cu furtuni funeste
noaptea neagră dinspre vest,
oricât s-ar înălța norii,
Hindukohul le sfărâmă puterea.*

*Furtunile potolite încrețesc curând,
cu adierea rece a vântului de seară,
valurile Golfului Persic și freamătă
lin prin cele ale Pendjabului.*

*Acolo unde Almeah[\[15\]](#) și-a cântat abia
cântecele de noapte ale Bhowanniei,
se aude în ghaturile[\[16\]](#) liniștite
răsunetul limpede al trompetei de război.*

*Câmpiile mirositoare Thanaka
strivesc copita de fier a armăsarului;
phansegarii zboară în păduri,
spre chemarea de izbândă a dușmanului.*

*Undele Gangelui trebuie să-i ducă
până la locul sfânt al lui Siva[\[17\]](#),
iar bărcile lor de foc alungă
animalele jertfite de Dumnezeu.*

*Apoi se închină cu toții, plini de smerenie,
unui alt Dumnezeu și
din rândurile mulțimii lesne de înșelat
se aude venerarea omului din Falesthin[\[18\]](#).*

Nu mai puturăm asculta poezia, întrucât se înapoie phanegarul care ne lăsase acolo, dar dintr-altă direcție decât aceea spre care se dusesse.

— Urmați-mă!

Pășirăm încet îndărătul lui, până când ajunserăm la o scară de piatră ce ducea în sus, spre alt gang, asemănător celui pe care-l străbătusem mai înainte. Gangul era întortocheat și plin de fum. Pășirăm apoi într-o despărțitură boltită, din care trecurăm pe un fel de pasarelă de piatră; de aici, puteam privi într-o adâncime.

— Așezați-vă! Și dacă veți scoate vreun singur sunet față de ceea ce veți vedea, veți fi aruncați în adânc! ne amenință călăuza.

Lângă peretele galeriei, se întindea un bolovan de stâncă, pe care erau așezați vreo doisprezece-cincisprezece thagi, pregătiți desigur să înfăptuiască amenințarea celui alt.

— Putem vorbi încet între noi?

— Da.

— Ne putem apropia de marginea balustradei, ca să vedem ce se întâmplă jos?

— S-o faceți negreșit, ca să vă dați seama ce vă așteaptă în cazul când nu ne sunteți prieteni!

Mă îndreptai spre balustradă și prințesa îmi imită pilda.

Zărirăm o încăpere înaltă, cu înfățișarea unei catedrale, mărginită de ziduri uriașe de piatră și sprijinită de un fel de stâlpi tot atât de impunători. În fața unui altar de piatră, îngenuncheaseră vreo două sute de inși, care purtau făclii. De aici venea mirosul de rășină pe care-l simțisem. După armele pe care le aveau, înțelesei că bărbații dinaintea altarului erau thagi și phanegari; la cingătoarea fiecăruia dintre ei atârna lațul de mătase, ori înfricoșătorul cuțit încovoiat.

Între ei și altar ședeau ghemuiți vreo douăzeci de inși, care purtau cu toții uniforme engleze. Mă uitai cu luare-aminte la ei și întrebai pe Rabbadah:

— Vezi pe prizonieri?

— Da. Sunt englezi.

— Uită-te bine la cei doi din dreapta, în rândul din față, dar fii prevăzătoare și rămâi liniștită!

Îi recunosc numai decît:

— Lord Haftley!

— Și căpitanul Méricourt! adăugai.

Atunci se apropie de noi phansegarul care ne călăuzise pînă aici.

— Văd că i-ați recunoscut pe prizonieri!

— Da.

— Atunci sunteți pierduți, fiindcă astfel mărturisiți că aveți legături cu ei!

— Sunt dușmanii noștri!

— Vă privește!

— Dacă aș fi fost vrăjmașul vostru, de unde aș fi avut semnul acesta?

— Poate că l-ai furat sau l-ai prădat.

— În cazul ăsta m-aș fi încumetat să vin aici?

Mă măsură din cap pînă în picioare și se îndepărtă, fără să-mi răspundă.

Printre phansegarii din fața altarului se afla și acela care-mi dăduse dintele de crocodil. Își sfârșise cuvântarea.

Făcu un, semn și toți thagii se ridicară.

— Ucenicii să treacă în față! porunci.

Trei inși pășiră pînă la altar.

— Astăzi trebuie să săvârșiți prima ispravă. V-ați exersat îndeajuns îndemânarea?

— Da! izbucniră în același glas cei trei ucenici.

— Arătați-ne ce-ați învățat!

Unul dintre prizonieri fu înhățat și dus lângă altar. Primul ucenic dintre thagi se apropie de prizonierul legat și ținut zdravăn și-l privi drept în ochi. Într-o clipă, îi zvârli după gât lațul de mătase.

Strânsei pe Rabbadah de braț, ca să-mi stăpînesc țipătul de groază pe care eram gata să-l scot în clipa

uciderii.

— Trebuie să mă așez, îmi șopti Rabbadah.

— Eu rezist încă, îi răspunsei. Fără îndoială că acum este dat pentru prima oară unui european prilejul să privească o asemenea jertfă adusă de thagi și numai omenirea este de vină că mi-am câștigat dreptul de a fi un martor desăvârșit al acestui spectacol drăcesc.

Trecură vreo două ore, până să mă așez și eu; în tot acest timp urechile mele auziră câteva groaznice horcăieli de moarte. Ultimii condamnați erau Méricourt și generalul Haftley.

Acum, călăuza noastră se ridică iar și ne spuse:

— "Maestrul" are vreme. Veniți cu mine!

Ne însoți de-a lungul unui gang, ce părea să coboare mereu și ducea în sfârșit spre o potecă; strecurându-ne printre bucăți de stâncă, ajunserăm în cealaltă parte a templului, la locul unde erau legați caili noștri. Maestrul se îndreptă spre noi, însoțit de vreo douăzeci dintre credincioșii săi. Îl recunoscui și mă recunoscui și el.

— Tu aici? Am auzit că un bărbat și o femeie doresc să-mi vorbească, dar nu mi-am închipuit că ești tu, întrucât semnul n-a fost găsit pe treapta ultimă a scării.

— Oamenii tăi ne-au luat prizonieri, înainte ca noi să fi ajuns la templu. Aș vrea să-ți fac o rugămintă.

— O rugămintă? Phansegarului? Vorbește!

— Privește mortul acesta!

Ridicai pânza de pe cadavrul regelui. Phansegarul îl privi și se trase repede înapoi.

— Madpur Singh, maharajahul! Cine l-a ucis? Vii să ceri răzbunare și-ți jur că o vei primi!

— Privește și celălalt cadavru!

— Cine-i femeia aceasta frumoasă?

— Soția, fericirea maharajahului. A fost omorâtă o dată cu el.

— Va fi răzbunată de zece ori! Și cine-i femeia care te însoțește?

Principesa își ridică vălul care-i acoperea obrazul.

Sunt Rabbadah, prințesa din Augh.

— Prințesa! Bărbați, îngenuncheați repede și sărutați-i poala rochiei! Așa! Și acum, spune-ne: cine a ucis pe maharajah și pe soția lui?

— Nu cunoaștem pe ucigaș, răspunse Rabbadah. Grozăvia s-a săvârșit ieri seară, în timp ce a fost cucerit Aughul.

— Visez oare? Aughul a fost cucerit?

— Da.

— Nu se poate! După-amiază s-a dat lupta de la Sobrah, astfel că englezii n-au avut cum să ajungă seara în Augh, cu toate că am luat prizonieri pe conducătorii lor, ca să-i pedepsesc pentru trădarea maharajahului.

— Englezii n-au ajuns în Augh; sultanul din Symoore l-a cucerit, împreună cu oamenii lui.

— Atunci, el este ucigașul maharajahului, în aceeași măsură cu ticăloșii care l-au răpus! Am luat seara prizonieri pe englezi și i-am adus aici în cursul nopții. Credeam că-l voi putea sluji pe maharajah, prin spaima pricinuită în tabăra lor de dispariția conducătorilor. Și acum, lucrurile au luat întorsătura aceasta îngrozitoare! Prin urmare, Aughul este în mâna sultanului din Symoore?

— Da, și în acea a rajahului din Kamoo, care se îndrepta aseară spre oraș.

— Așadar, și el este ucigașul maharajahului nostru, își vor ispăși mișelia! Întorcându-se spre prințesă, adăugă:

— Îți vom îndeplini orice dorință, sahiba!

— În primul rând, te rog să te îngrijești de adăpostirea acestor doi morți.

— Nu vrei să-l arzi?

— I-aș putea arde acum în modul convenit și vrednic de maharajahul din Augh?

— O poți face mai bine acum decât mai târziu.

— Cum? în ce loc și când?

— Încredințează-mi sarcina aceasta, sahiba! Mai ai vreo poruncă să ne dai?

— Nu cunoști un loc, în care ne-am putea ascunde câtva timp, eu și acest prieten credincios al fratelui meu?

— Urmați-mă! ne îndemnă, fără să mai stea pe gânduri.

Ne călăuzi în jurul templului, spre inima pădurii. După vreo zece minute, ne aflarăm în fața altor ruine, într-o stare oarecum mai bună decât celelalte.

— Ați fost până acum doar în intrarea templului, sahiba, ne lămuri phanegarul. Adevăratul templu este aici. Oamenii mei îl cunosc într-o măsură oarecare, dar numai eu și fiul meu îl cunoaștem în întregime. Fiul meu a rămas în Augh. Dacă nu mai este în viață, vai de ucigașii lui!

Urcarăm într-o sală sprijinită de coloane, lată de vreo treizeci de metri, și văzurăm un monument impunător, mărturie măreață a unor vremi îndepărtate cu vreo mie de ani față de cele de azi. În această încăpere de proporții neobișnuite, mă simțeam ca o furnică rătăcită în catedrala din Koln.

Maestrul n-avea vreme să ne dea lămuriri. Pășea grăbit și noi îl urmam tot atât de zoriți; și ajunserăm la... dar stai! în privința aceasta, carnetul meu de însemnări trebuie să fie discret. Pricina care mă determină să nu destăinuiesc locul unde am ajuns va fi curând înțeleasă de cel în mână căruia vor cădea aceste rânduri.

Prin urmare, îndată ce se opri, maestrul apăsă pe o lespede care, spre uimirea noastră, se deschise. Îndărătul ei se vedea o scară.

— Acolo, sus, vă fi locuința voastră. Uitați-vă cu băgare de seamă la locul pe care l-am atins, și urmați-mă!

Urcarăm un șir de trepte și pășirăm într-un gang foarte luminos, de-a lungul căruia se aflau douăsprezece uși, ale căror deschizături erau astupate cu rogojini.

— Aici au fost cândva locuințele preoților, ne lămuri. Poruncește, sahiba, câte încăperi îți trebuiesc! Celelalte sunt destinate ocrotitorului tău!

— Lasă-ne să le vedem! îl rugă Rabbadah.

Intrarăm pe rând în aceste încăperi; fiecare dintre ele era decorată în alt stil: chinezesc, malaiez, indian, european și așa mai departe, astfel că nici un prinț n-ar mai fi stat pe gânduri, dacă ar fi fost îndemnat să le locuiască.

Prințesa își împreună mâinile, plină de uimire:

— Câtă minunăție! Cât fast! Cine a orânduit camerele în felul acesta?

— Eu, îi replică maestrul.

— Și cui sunt destinate?

El zâmbi:

— Eu sunt maharajahul thagilor din Augh! Mă vizitează deseori distinși sahibi, așa că trebuie să am asemenea încăperi, potrivite cu rangul lor.

— Atunci ești nevoit să te îngrijești și de servirea oaspeților.

El zâmbi iar, cu un aer de încredere în sine, și ne arătă o placă de metal, care atârna la intrarea gangului, împreună cu un ciocan.

— Sahib, lovește cu ciocanul, mă îndemnă.

Îi ascultai îndemnul și în clipa următoare intră un băiat care, ținându-și brațele încrucișate, se plecă până la pământ.

— Lovește de două ori, sahib!

Îi îndeplinii iarăși îndemnul și apăru o fetiță de vreo doisprezece ani, care ne salută în același mod ca și băiatul.

— Lovește de trei ori!

De data aceasta, intră o femeie de vârstă mijlocie.

— Lovește de patru ori!

Acum se ivi un bărbat cam de aceeași vârstă cu femeia.

— Aceștia vă vor fi servitorii, ne lămuri maestrul, la al cărui semn cei patru se îndepărtară. Cunoașteți semnalele, astfel că-i puteți chema oricând vreți. În fiecare cameră veți găsi tot ce trebuie pentru scris. Dacă doriți ceva deosebit, e foarte bine să scrieți, și seara să dați unui servitor biletul ca să mi-l predea.

— De obicei, când ți se poate vorbi? îl întrebă Rabbadah.

— O vei afla în fiecă zi, de la servitori, sahiba. Ziua mea se scurge altfel decât aceea a unui brahman și acum, în timp ce țara este copleșită de dușman, voi fi și mai puțin stăpân pe timpul meu.

— Și calul meu? întrebai.

— Cei șapte cai ai tăi sunt jos, în grajd, și vor fi bine îngrijiți, sahib.

— Pleacă azi la Augh vreunul din oamenii tăi?

— Foarte mulți.

— Atunci pune-i pe toți să spioneze, ca să aflăm ce s-a mai întâmplat și ce ne-ar plăcea să știm.

— Și, adăugă prințesa, pune-i să cerceteze în grădina palatului dacă mai există chioșcul.

— Îți voi îndeplini întocmai toate poruncile și mă voi interesa și de chioșc, fiindcă, adăugă pe un ton, oarecum șiret, nu trebuie să cadă în mâinile dușmanului ceea ce-i ascuns acolo.

— Ceea ce e ascuns? Ce vrei să spui?

Pe chipul lui flutură un zâmbet ușor și mândru.

— Phansegarul știe mai multe decât alții. Află tot ce se ascunde și descoperă toate tainele vrăjmașilor și prietenilor săi. Vrăjmașii trebuie doborâți, dar avuțiile prietenilor trebuie păzite cu mâinile lui, în timp ce ochiul său veghează asupra vieții lor. Și chiar dacă ar fi distrus chioșcul, tot îți vei recăpăta ceea ce-ți aparține sahiba, când vei vrea să vezi...

Până aici ajunsese cititorul acestor rânduri, care părea că uitase tot ce se întâmplă în jurul lui, în clipa când fu trezit la realitate de țipătul înspăimântat al malaiezelui. Ridicându-și ochii de pe jurnalul de însemnări și urmând direcția spre care-și întinsese mâna tovarășul său, descoperi în cel mai îndepărtat colț al orizontului un obiect ce scânteia în soare.

— Drace, e un vapor, și încă unul destul de mare, de vreme ce-l putem zări de la atâta depărtare!

- Dacă ne-au și văzut cei de pe vapor?
- Cred că încă nu ne-au băgat în seamă. Suntem mult prea mici și așezați drept în bătaia razelor soarelui.
- În ce direcție s-o fi îndreptând?
- Nu ți-aș putea spune deocamdată. Dar, ținând seama de depărtarea noastră de coastă și de locul unde se află acum vaporul, cred că vine de la Madras sau de la Calcutta. Este de presupus că se îndreaptă spre Kota Radja.
- Ce ne facem? Crezi că ne mai putem feri din calea lui?
- Avem datoria să încercăm cel puțin. Ar însemna să fim grozav de ghinionști dacă am fi prinși tocmai acum, în ultima clipă, adică dacă ne-am îneca la mal, cum se spune.
- Poate că nu ne observă și trec de noi!
- S-ar putea, dar trebuie să ne gândim și la cazul când suntem zăriți. Ia uită-te cum s-a mărit în câteva minute! Se recunosc și vârfurile catargelor. Se pare că o corabie minunată. Trebuie să ne întoarcem și s-o luăm spre nord. Dă-mi celelalte două vâsle! Malaiezu-l privești uimit.
- Ce vrei să faci cu vâslele, sahib? Barca asta e construită numai pentru un singur vâslaș.
- Nu mă mai întreba și dă-mi-le repede! Știu eu ce vreau.

Smulse haina mortului, ce se afla încă în partea de dinainte a bărcii, o rupse în fâșii lungi și le legă una de alta. Apoi legă cele două vâsle, dându-le înfățișarea lopeților folosite de groenlandezi la caiacurile lor. Mânuierea acestei lopeți „fabricate” la iuțeală nu prea era lesnicioasă, dar scundul călător vădi o putere de nebănuire în întrebuintarea ei. Întrucât călătorii noștri aveau acum vântul în spate, barca lor zbură cu repeziciune și spintecă atât de vijelios valurile, încât le înspumă.

Cu toate acestea, ei aveau să înțeleagă curând că strădania lor era zadarnică. La orizont, vaporul se mărea necontenit. Deocamdată depărtarea era totuși destul de mare, încât îi putea îndreptăți pe cei doi să nutrească nădejdea că nu vor fi descoperiți; cu atât mai mult, cu cât

vaporul nu-și schimbase câtuși de puțin direcția. Dar nu trecu mult și se văzură nevoiți să-și dea seama că speranțele le sunt înșelate. Până mai înainte, vedeau vaporul dintr-o parte, dar deodată, li se păru că acesta și-a schimbat cursul, deoarece acum prora apăruse în fața ochilor lor.

Trântind o înjurătură, bărbatul cel scund încetă să vâslească și-și zvârli lopata în barcă.

— Mii de draci! Ne-au văzut și au de gând să ne înhațe. Nu mai putem scăpa de ei!

— Să ne lase în pace! spuse malaiezu. Altminteri vor avea de-a face cu pumnalul meu.

— Nu mai vorbi prostii! îl mustră celalalt. Dacă te împotrivești, intrăm și mai rău în încurcătură!

— Păi, e mai bine să stăm cu brațele încrucișate și să ne lăsăm vârați iar în închisoare?

Cel scund săltă din umeri:

— Situația nu-i atât de primejdioasă cum pare. Dacă se iau după îmbrăcămintea noastră, n-au nici un interes să ne vâre în închisoare. Însă dacă sunt englezi, negreșit că soarta ne este pecetluită!

— Bine, dar când vor găsi mortul la noi, ne vor lua și drept ucigașii acestui om!

— În privința aceasta, nu mă tem deloc. Și un orb ar putea să-și dea seama în ce mod a murit.

— Dar ne vor scotoci buzunarele și vor găsi la noi punga cu perle!

— Ai dreptate, dar nu ne putem împotrivi și nici n-avem unde să le ascundem. Ar fi o neghiobie fără pereche să ne socotească hoți din pricina lor, fiindcă numai niște proști ar fi lăsat o astfel de avuție în buzunarele unui mort.

— Atunci, sahib, crezi că e mai bine să-l așteptăm aici?

Europeanul nu răspunse, ci se uită amărât la vaporul ce le ieșise în cale, stânjenindu-le scăparea. Deodată, luă o hotărâre.

— Dracu' ne-a jucat festa asta, trimițându-ne vaporul în întâmpinare. Parcă înghite apa, zău! În mai puțin de o jumătate de oră, ajunge lângă noi. Ascultă-mă și ia seama! Înșfacă zdravăn ramele și vâslește cu toată puterea, ca să ne îndreptăm spre nord. Trebuie să câștigăm timp. M-ai înțeles?

— Și tu, sahib?

— Între timp, eu voi sfârși carnetul pe care l-am găsit în mâinile mortului.

Tovarășul îl privi cu gura căscată:

— Între timp... vei sfârși... carnetul?... De ce?... Cu ce scop?...

— Fiindcă socotesc că e cel mai nimerit lucru pe care-l am de făcut. Nu am vreme să-ți dau lămuriri, îți spun doar atât: e vorba de o taină care, în cazul când izbutim să ne păstrăm libertatea, ne poate preface în cei mai bogați oameni de pe pământ. De aceea, este absolut necesar ca, atunci când vom fi ajunși de cei de pe vapor, să cunosc întreaga taină, fiindcă s-ar putea să ni se ia totul, prin urmare și carnetul, și atunci nu voi mai putea să-l citesc până la capăt. Așadar, ascultă-mă și străduiește-te să ne îndepărtăm cât mai mult!

Rostind aceste cuvinte, se trânti pe bancă și se adânci iar în citirea jurnalului cu însemnările mortului. Tovarășul său îi dădu ascultare și începu să vâslească atât de puternic, încât părea că va rupe lopețile.

Europeanul trebuie să fi avut nervi de oțel, de era în stare să citească liniștit, în ciuda primejdiei care se apropia și care le amenința mai ales libertatea. E drept însă că nu mai avea vreme să citească fiecare cuvânt, fiindcă n-ar fi ajuns la sfârșit până ce s-ar fi apropiat vaporul. Ba trecu repede peste paginile care le socotea mai puțin importante și citi pe îndelete unele pasaje, mai ales pe cele dinspre sfârșit. Primejdia sporea din clipă în clipă, căci vaporul se apropia tot mai mult; cu toate acestea, cei doi călători își

vedeau liniștiți, unul de vâsle și celălalt de însemnările mortului, fără să se sinchisească de ceea ce-i aștepta.

Criminalul urmărit era mai puțin grăbit decât cititorul pățimaș, astfel că se lăsa desfătat de vraja minunatei taine pe care i-o dezvăluiau paginile jurnalului.

6. Jurnalul celui dispărut (II)

— ...Sahib, dacă vrei să vezi ce măsuri voi lua ca să răzbun uciderea rajahului, urmează-mă!

Părăsirăm încăperea și ne îndreptarăm înapoi, spre ruine, pe drumul cunoscut. Acolo se afla cadavrul lui Madpur Singh, în umbra unui zid. În preajma lui stăteau de veghe câțiva thagi. Maestrul vorbi unuia dintre ei:

— Lubah, tu ai fost în Symoore. Cunoști pe sultan?

— Am fost printre călăreții lui și-l cunosc bine.

Se întoarse spre altul:

— Tu, Timur, ai fost în Kamooh. Cunoști pe rajahul care s-a năpustit acum asupra Aughului?

— Îl cunosc.

— Atunci, ascultați-mă cu luare-aminte! Aici zace regele țării noastre. A fost înțelept, bun și drept. A fost trădat de prietenii lui și a murit sub loviturile lor. Să i se urce sufletul la Dumnezeu vieții și al morții, iar sufletele vrăjmașilor lui să-l slujească acolo în vecii vecilor! Poimâine, când soarele va răsări din castelul nopții, focul sacru să pâlpească deasupra corpului său și flăcările să mistuie, împreună cu el, și corpurile trădătorilor: adică ale englezilor pe care i-am osândit azi, al sultanului din Symoore și al rajahului din Kamooh. Și acum, înțelegeți ce am de gând să vă poruncesc?

— Înțelegem, răspunseră liniștiți cei doi.

— Să-mi aduceți pe sultan și pe rajah, vii sau morți!

— Îi vom aduce!

— Phansegarul nu se înfricoșează nici de chinuri, nici de moarte; dar voi sunteți cei mai buni fii ai mei și nu țin deloc să vă pierd. Luați-vă prin urmare atâția frați cât credeți că vă vor trebui, ca să vă îndepliniți însărcinarea, fără să vă primejduiți viața!

Ochii celui ce fusese numit Lubah îl fulgerară curajos:

- Nu-mi trebuie nici un frate!
- Atunci, du-te singur! Știu că-mi vei aduce pe sultan.
- Dă-mi un cal!
- Ia-ți pe cel mai bun din câți avem.
- Nu-mi trebuie unul bun, fiindcă-l voi pierde.

Lubah se întoarse și se îndreptă spre ruinele templului de altădată. Într-o încăpere joasă, dar spațioasă, se afla un mare număr de cai, dintre care unii erau înșeuăți. Își alege un cal fără șa, îl scoase din grajd, încalcă și porni în goană.

Sprinteneala cu care sărise pe cal și felul cum își stăpânea animalul fără să aibă hățuri, ci doar prin apăsarea coapselor, mă îndemneau să văd în el un călăreț desăvârșit. Bătrânul roib pe care călărea părea că întinerise; simțindu-și stăpânul, animalul se îndepărtă cu pași vioi pe poteca îngustă a pădurii.

Însărcinarea pe care i-o încredințase phansegarul celor doi supuși ai săi mi se părea atât de temerară, încât începui să mă gândesc că o dăduse doar pentru a crește în ochii mei. Nu-mi închipuiam defel că o asemenea misiune are sorti de izbândă și în nici un caz că va fi îndeplinită. Totuși, în mai puțin de douăzeci și patru de ore fui nevoit să-mi schimb părerea. Pe la miezul nopții, intră în curtea templului un bărbat, pe un cal acoperit de nădușeală: era Timur. În fața lui, pe șa, se afla un prizonier. Adusese... pe rajahul din Kamooh. Iar după alte două ore, veni Lubah, pe un cal cu hamuri prețioase și potrivite unui domnitor. Ca și tovarășul său, Lubah își dusesse la îndeplinire însărcinarea: de-a curmezișul calului se afla legat zdravăn sultanul din Symoore. Prin urmare cei doi thagi prefăcuseră în realitate ceea ce mi se părea o simplă nebunie, cu neputință de crezut măcar.

De-abia peste câteva zile, adică după ce se aruncase în valurile Gangelui cenușa domnitorilor uciși și a englezilor, aflai amănuntele privitoare la felul cum fuseseră prinși cei doi. Și uimirea mea fără margini, pricinuită de oamenii aceștia înspăimântători, era amestecată cu un simțământ,

pe care n-aș greși dacă l-aș numi spaimă, cu toate că nu mă amenința nici o primejdie din partea lor. Nu sunt un scriitor, care fără îndoială că n-ar ascunde cititorilor săi nici cel mai mic dintre amănuntele acestea tulburătoare, așa că mă mulțumesc să înfățișez doar în câteva cuvinte aventura lui Lubah, de pe urma căreia și-a pierdut viața sultanul din Symoore.

Ieșind din pădure, firește că drumul lui Lubah nu mai fu atât de anevoios. Călărind în viteza cu care pornise, avea să ajungă curând în oraș. Dar el o luă pe o cărare, ca să ocolească orașul. Voia să facă întâi o recunoaștere, ca să chibzuiască apoi asupra felului cum să-și făurească planul.

Era spre seară. Sultanul din Symoore își orânduise cartierul general în orașul ce mai era cuprins de flăcări și fum, și luase în stăpânire palatul aproape distrus de foc al maharajahului ucis, pentru el și suita sa. Ședea pe tronul rămas încă întreg, acela pe care șezuse Madpur Singh când primise pe englezi, iar în jurul lui erau așezați pe podea sau stăteau în picioare dregătorii țării sale, a cărei conducere o lăsase în mâinile vizirului, și comandantii trupelor.

O sumedenie de soli veneau și plecau, aducându-i vești sau primindu-i poruncile; pentru cei care trebuiau să se folosească de cai, așteptau o sumedenie de animale în curtea palatului.

Deodată intră pe ușă un bărbat, care se apropie încet de tron. Era Lubah, phansegarul. În clipa când voia să se îndrepte spre sultan, pătrunse în curte o trupă de călăreți, care se opri în fața treptelor ce duceau spre sala tronului. Uniforma pe care o purtau arăta că sunt englezi. Conducătorul lor, un colonel, descălecă repede și se apropie de sultan, cu semeția pe care obișnuiesc s-o aibă ofițerii englezi chiar în fața celui mai de seamă dintre domnitorii indieni.

Sultanul își încruntă sprâncenele.

— Cine ești? îl întrebă pe un ton mânios.

— Numele meu este Brighton, colonelul Brighton din armata maiestății sale regina Angliei.

— Și ce dorești?

— Îți aduc două știri însemnate. Comandantul suprem al armatei noastre, generalul lord Haftley, a dispărut fără urmă, împreună cu mai mulți ofițeri, după lupta de la Subrah și, din cercetările făcute, am ajuns la convingerea că trebuie să fi căzut în mâinile unei bande de thagi...

Voi să-și continue, dar sultanul îl întrerupse, întrebându-l:

— Și a doua veste?

— Am fost în tabăra maharajahului din Kamooh, unde domnește o vie frământare. Rajahul și-a părăsit cortul împreună cu sirdarul^[19] său; au plecat pe cai, spunând că se înapoiază curând. Dar după câțva timp, s-a găsit cadavrul sirdarului, iar rajahul nu s-a mai înapoiat la tabără.

Trăsăturile sultanului vădiră o oarecare bucurie. Îi era greu să-și ascundă simțămintele care îl năpădiseră la aflarea veștii atât de însemnate a dispariției acestor „rivali” primejdioși.

— Allah e mare! exclamă sultanul. El trimite moartea și viața după cum îi place. Mai ai ceva să-mi spui?

— Vin în numele comandantului secund. Trebuie să ne dai ajutor să-i prindem pe thagi și să-i pedepsim.

Sultanul zâmbi, gânditor.

— Trebuie? întrebă, apăsând cuvântul. Ești creștin și nu cunoști sfântul nostru *Coran*. Profetul a spus: „Voința omului este sufletul său; acela care-și jertfește voința, își pierde sufletul”. Sultanul din Symoore n-a făcut niciodată vreun lucru fiindcă a trebuit, ci numai dacă a vrut și i-a plăcut. Dar voi sunteți prietenii mei și vă voi ajuta de bună-voie să prindeți pe thagi. Dar, spune-mi mai întâi, unde se află?

— Nu știm și tocmai aceasta vrem: să ne ajuți să-l descoperim.

— Oare generalul tău mă crede spion? Sunteți străini în țara aceasta; de aceea, nu voi ține seamă de insulta pe care mi-o aduceți și voi socoti că n-am auzit-o. N-o repeta, însă; altminteri, pun servitorii să te bată, până când te vor ucide!

Colonelul puse mâna pe sabie:

— Nu te poți atinge de mine, fiindcă sunt trimisul maiestății sale și mă aflu sub ocrotirea „dreptului ginților”.

— Greșești. Nu ești decât trimisul generalului tău și te găsești sub ocrotirea celui „drept al ginților” atâta vreme cât nu mă insulti. Să nu uiți asta! Rajahul din Kamoooh a dispărut. Știi unde poate fi?

— Nu.

— Eu bănuiesc!

— Spune-o!

— Nu, n-o voi spune, ca să nu vă insult și să nu mă îndepărtez de acel „drept al ginților”.

Cuvintele acestea fuseseră rostite pe un ton, din care se înțelegea limpede că sultanul nutrea bănuiala că englezii au lăsat pe maharajah să dispară. Colonelul puse încă o dată mâna pe sabie.

— Spusele tale sunt destul de limpezi și, prin urmare, insultătoare!

— Te înșeli, iarăși; n-am spus nimic, dar mi s-a istorisit despre mulți domnitori care au dispărut în timp ce erau la voi, sau în preajma voastră. De aceea, nu mi se pare prea nimerit să vin la voi.

— Atunci, vei da urmare poruncii pe care am venit să ți-o aduc.

— Poruncă? Cine s-ar putea încumeta să poruncească sultanului din Symoore?

— Eu!

— Tu?

Sultanul măsură din cap până în picioare pe englez cu o privire în care disprețul era amestecat cu mila.

— Da, eu! Și ca să-ți dai mai bine seama, în numele generalului meu.

— Atunci, soarele ți-a încălzit prea tare creierii, după cum i-a înfierbântat și pe ai lui. Ați înnebunit amândoi!

— Ești un credincios al învățăturii lui Mahomed și știu că această învățătură nu disprețuiește pe nebun, ci-l privește ca pe un om fericit. Dacă lucrurile n-ar fi stat astfel, ți-aș fi dat răspunsul într-alt mod decât prin cuvinte.

— Ce poruncă trebuie să primesc din partea ta?

— Să părăsești Aughul, fiindcă ne vom statornici aici cartierul general!

— Dumnezeu e puternic și lumea-i mare! E loc destul și pentru noi, și pentru voi. Înjghebați-vă cartierul general unde vreți; dar eu sunt în Augh și voi rămâne aici, atât cât îmi va plăcea.

— Gândește-te la semnătura ta!

— Gândiți-vă la a voastră! Rămân.

— Prin urmare, calci obligațiile pe care ai făgăduit să le respecti.

— Nici voi nu v-ați respectat îndatoririle; întrucât nu voi ați cucerit Aughul, ci eu!

— Îți dai seama de urmările pe care le va avea acest refuz pentru tine și ai tăi?

— Le aștept liniștit.

— Și nu vrei să ne ajuți să descoperim ascunzătoarea thagilor?

— Spune-mi unde sunt și vă voi ajuta să-i găsiți și să-i pedepsiți.

— Atunci am isprăvit și pot pleca.

— Allah să-ți binecuvânteze pașii, ca să nu te poticnești!

Ofițerul încalecă și părăsi curtea, împreună cu însoțitorii săi.

Lubah urmărise cu luare-aminte toată convorbirea. Vizirul maharajahului din Kamoooh fusese ucis, iar rajahul dispăruse. Așadar, celălalt phansegar își dusesese cu bine la capăt însărcinarea ce i se încredințase. Acum, nu mai avea

de ce să șovăie și nici nu mai putea zăbovi. Urcând treptele, Lubah se aruncă la pământ.

— Cine ești? îl întrebă sultanul pe un ton aspru.

— Stăpâne, îndreaptă-ți asupra-mi strălucirea ochilor și vei recunoaște pe cel mai supus și mai credincios dintre slujitorii tăi!

Își ridică puțin capul, ca să dea sultanului puțința să-l vadă chipul. Domnitorul îl recunoscuse.

— Lubah, cel mai bun dintre suvarii^[20] mei! exclamă. Te credeam mort. De ce m-ai părăsit?

— Nu te-am părăsit, stăpâne. Am fost luat prizonier de vrăjmașii tăi și dus în țara ozufzerilor^[21]. Acolo am fost ținut închis, până când am izbutit să omor pe seyud^[22] și să fug.

— Și cum ai ajuns aici?

— Ca să ajung la Symoore, trebuia să trec prin Augh. Aici m-am îmbolnăvit și am zăcut mult, întrucât am suferit chinuri mari în timp ce eram prizonier, așa că n-am putut să-mi continui drumul. Dar inima mea ți-a rămas credincioasă și, fiindcă ai venit în Augh, mă apropii de tine, stăpâne, ca să-ți dovedesc că ți-am rămas credincios.

— Dacă te înțeleg bine, vrei să-mi împărtășești ceva?

— Nu pot vorbi, decât dacă mă aud doar urechile tale.

— Ridică-te și apropie-te de mine!

— Stăpâne, ești puternic și bogat, dar maharajahul din Augh a fost și mai bogat decât tine. Numai eu știu bine cât de bogat a fost.

— Ai fost paznicul comorilor lui? întrebă sultanul, pe un ton batjocoritor.

— Nu. N-a avut un paznic al comorilor, căci ele n-aveau nevoie să fie păzite; în afară de el și de prințesă nimeni nu știe unde sunt.

— Allah e mare și cuvintele tale sunt adevărate. Le-am căutat pretutindeni și nu le-am găsit. Vorbește!

— În timp ce eram bolnav, trebuia să mă scald deseori în apele fluviului ca să-mi întăresc oasele. Făceam baie aproape numai seara, întrucât ziua aveam fierbințeli mari din pricina soarelui. Odată, am rămas pe țărm până după miezul nopții, ca să mă odihnesc. După câțva timp văzui o barcă mare, care coborâse fluviul, oprindu-se în apropierea mea. Întâi coborî un naib^[23], urmat de câțiva djuvani^[24], apoi zării un sahib și o femeie acoperită de vâl. Sahibul era Madpur Singh, maharajahul din Augh, iar femeia era Rabbadah, prințesa...

— *Allah il Allah*, îl întrerupse sultanul, ai văzut pe cea mai frumoasă femeie de pe pământ, care-i mai prețioasă decât toate avuțiile rajahului?

— Am văzut-o.

— Și era într-adevăr atât de frumoasă cum se povestește? întrebă curios sultanul.

— De o mie de ori mai frumoasă! Când, i-am privit chipul, mi s-a părut că mă uit la soarele strălucitor.

— Unde este? Dacă-mi poți spune, te voi răsplăti împărătește. Trebuie s-o am în haremul meu; mă înțelege?

— Înțeleg și o vei avea, chiar fără să-mi dai vreo răsplată. N-am nevoie de ea, fiindcă nu trebuie decât să vreau, și-mi pot însuși toate giuvaierurile maharajahului Madpur Singh.

— Prin urmare, cunoști locul unde le-a ascuns maharajahul?

— Îl cunosc tot atât de bine, cum cunosc locul în care sunt acum.

— Unde sunt? Comorile acestea-mi aparțin. Am cucerit Aughul și tot ce se găsește în țară este al meu.

— Amintește-ți stăpâne că n-ai venit singur în Augh! Sunt aici și oamenii din Kamoooh, și englezii. Prin urmare, cine-i stăpânitorul țării Augh?

— Eu, întrucât capitala e în mâinile mele.

— Capitala, da; dar nu și comorile, fiindcă ele sunt ascunse în afara orașului.

— Cum? în afara orașului? în cazul ăsta, maharajahul trebuie să fi fost foarte prevăzător.

— Să-ți mai istorisesc povestea?

— Desigur!

— După ce a coborât, rajahul s-a dus împreună cu prințesa într-un loc pe care ți-l voi arăta, și ceilalți îi urmară. Servitorii aveau sape și târnăcoape. Făcând o groapă adâncă, aruncară în ea numeroase lăzi și diferite lucruri, pe care le aduseseră cu barca. Erau comorile regelui din Augh. Înlăturând cu grijă orice urmă, aruncară în apă pământul de prisos. În timpul acesta, rajahul se îndreptă singur spre barcă; mă aflu în apropiere și-i puteam urmări fiecare mișcare. Zării un obiect aprins, care străluci doar o clipă; apoi rajahul se înapoie la oamenii săi. Bănuii ce a făcut. Naibul și djuvanii știau unde sunt îngropate comorile și trebuiau să moară ca să nu și le însușească, sau să nu-l trădeze. De aceea, aveau să sară în aer, împreună cu barca.

— Urcați-vă și plecați! le porunci maharajahul. Ei se supuseră, în timp ce Madpur Singh rămase pe țărm, împreună cu prințesa. De-abia se îndepărtă barca de mal, și văzui o flacăra; răsună o detunătură puternică, după care se auziră trosniturile scândurilor bărcii, aruncate în aer și țipetele servitorilor căzuți în apă și înecați. Isprava fusese săvârșită, astfel că maharajahul era încredințat că de atunci înainte numai el și prințesa cunoșteau taina.

— Ce-mi ceri, ca să-mi arăți locul unde sunt ascunse comorile?

— Stăpâne, sunt servitorul tău și vreau să trăiesc toată viața din îndurarea ta. Dă-mi ceea ce-ți cer! Nu vreau decât să mă privești cu încredere și bunăvoință.

— Lubah, ești cel mai credincios dintre cei care mă slujesc. Vei fi omul meu de încredere în țările Augh și Symoore! Dar spune-mi: unde e prințesa?

— A fugit din mâinile luptătorilor tăi. A răpit-o un bărbat curajos. Cu toate acestea, o vei vedea și o vei avea în haremul tău. S-a ascuns la un gorkha^[25], care aparține unor prieteni ai mei și unde am zărit-o pe ascuns. Poruncește-mi, stăpâne, când să-ți arăt locul unde se află comorile?

— Mâine, fiindcă acum s-a înserat.

— Și englezii?

— Ce-i cu ei?

— N-au fost adineauri, ca să-ți ceară să le predai orașul? Ți-au cerut acest lucru numai fiindcă știu că maharajahul avea bogății nenumărate și cred că sunt ascunse în oraș. Trimișii lor au plecat foarte furioși și sunt sigur că luptătorii lor vor veni mâine aici ca să-ți ia orașul.

— N-au decât să vină și să încerce!

— Da, dar în urma unei asemenea încercări, s-ar putea să pierzi comorile, chiar dacă ești biruitor. Numai dacă e pace ai siguranța că nu le găsește nimeni.

Sultanul recunoscuse temeinicia acestor cuvinte și dădu din cap, în semn de aprobare:

— Ai dreptate, trebuie să văd negreșit astăzi locul tainic. E departe de aici?

— Dacă mergi pe un cal bun, ai de făcut doar vreun sfert de oră până acolo. Se întunecă din ce în ce, așa că trebuie să te hotărăști repede.

— Ce mă sfătuiești? Să las comorile, sau să le iau acum?

— Crezi că aici, în tabără, poți fi sigur de ele?

— Nu.

— Atunci, lasă-le unde sunt. E de ajuns să cunoști locul, ca să-ți iei măsurile convenite în cazul unei lupte și să oprești pe vrăjmaș să se apropie de ele.

— Sfatul tău e bun și-l urmez. Ia-ți un cal și vom pleca numaidecât!

Lubah se duse să-și caute un cal. Chipul lui nu trăda bucuria pe care o simțea că primejdioasa lui încercare nu

întâmpinase nici o piedică și avea sorți de izbândă. Nu-i păsa că purtarea sa era necinstită, criminală și îngrozitoare. Era un phanegar, un fanatic al morții; după părerea lui, uciderea sultanului nu era decât un pas pe calea care-l ducea spre mântuirea sufletului.

După câțva timp, sultanul urcă pe un armăsar împodobit cu hamuri prețioase, făcu semn lui Lubah să vină lângă el și ieși pe poartă. Îi urmau câțiva suvari, ca trupă de acoperire.

Străbătură întâi câteva străzi ale orașului și, trecând printre numeroșii pedestrași și călăreți, ajunseră în câmp deschis. Între timp, se întunecase de-a binelea.

Lubah se îndreptase spre malul Gangelui și, după vreun sfert de oră de drum, își opri calul. La o depărtare de vreo sută de metri, vuiau valurile maiestuoase ale fluviului.

— Mai avem puțin până la țintă, stăpâne, spuse phanegarul.

— Și de ce te-ai oprit?

— Vrei cu suvarii din spatele nostru să cunoască taina și să te trădeze, stăpâne?

— Nu. Ești foarte prevăzător, Lubah, și-mi dau seama că ai dreptate!

Se întoarse, porunci celor ce-l însoțeau să aștepte până când se va înapoia, și-și continuă drumul.

Lubah se uita mereu în jur, prefăcându-se că vrea să-și amintească locul pe care-l căuta. Văzând că s-au îndepărtat de ajuns de suvari, își spuse că a sosit timpul să-și înfăptuiască planul.

— S-ar părea că ai uitat unde e locul, observă sultanul.

— Îl știu atât de bine, încât sunt sigur că-l pot găsi și pe un întuneric mai mare decât ăsta.

— Atunci, găsește-l! îi porunci domnitorul. E noapte și englezii sunt pe aproape. Nu trebuie să mă îndepărtez prea mult de Augh, dacă nu vreau să cad în mâinile lor.

— *Allah il Allah!* Am ajuns la țintă!

— Ah! Unde-i locul?

Lubah își întinse brațul înainte.

— Vezi stâncile care se află colo, pe țărm, stăpâne?

— Nu le văd.

— Te uiți prea mult spre dreapta. Îngăduie-mi să-ți arăt mai bine!

Își apropie calul de cel al sultanului, puse mâna stângă pe șaua acestuia și întinse mâna dreaptă în așa fel, încât atinse în treacăt obrazul domnitorului; firește, stâncile nu existau, așa că sultanul se străduia zadarnic să le zărească.

— Acolo sunt!

— Tot nu le văd. Lângă ele este ascunzătoarea comorilor?

— Da.

— Atunci, de ce stăm? Hai s-o găsim, Lubah! Să trecem apa!

— Eu o voi trece, dar tu nu!

Și ca să-l lămurească dublul înțeles al acestor cuvinte, rostite pe un ton amenințător, Lubah sări într-o clipă pe calul sultanului, așezându-se îndărătul lui; în același timp, îl lovi zdravăn în cap, îi înțepeni brațele și-i astupă gura, încât sultanul nu se putu apăra și nici nu fu în stare să scoată vreun strigăt. Își pierduse cunoștința, din pricină că lovitura fusese dată cu dibăcie.

— Acum e al meu! își spuse Lubah, mulțumit. Nu-i mort, astfel că maestrul meu va fi încântat că i-l aduc așa cum mi-a cerut. Nici Allah al lui nu-l mai poate salva!

Apoi, luă armele victimei, îi smulse turbanul și-l legă bine pe sultan de-a curmezișul calului, ca să nu-și mai poată mișca nici mâinile, nici picioarele. Fără să se uite îndărăt, porni în goană.

Dumnezeule sfinte! Ce spaimă am tras în noaptea aceasta! Obosit de munca de peste zi la barca pe care mi-o construiesc și care-i pe isprăvite, m-am culcat; am dormit vreo două ore, cred, și am fost trezit de o zdruncinătură. Uimit, mi-am frecat ochii buimăciți de somn. Dar cine-i în

stare să-și închipuie groaza ce m-a cuprins, când am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare, că-mi pierd echilibrul și mă prăbușesc pe pat! Fusesse un cutremur — și încă unul de o putere neobișnuită! M-am ridicat iar, m-am apropiat bâjbâind de peretele colibei mele și am ieșit.

Fusei învăluit de o beznă de nepătruns. Cerul era, probabil, cu desăvârșire acoperit de nori, căci nu se zărea nici cea mai slabă licărire a lunii sau a stelelor. Valurile continuau să se izbească zgomotos de recifele de corali, dar erau parcă zguduite de o forță căreia nu i se puteau împotrivi, în timp ce din pădure răsunau glasurile păsărilor speriate și țipetele şuierătoare ale maimuțelor.

Au fost orele cele mai înfricoșate din câte am trăit pe insulă, în cursul atâtor ani. Întrucât mi se părea că răzvrătirea pământului ține de ore întregi, mă trântii la pământ și, cu respirația oprită, ascultam zgomotele din adâncul insulei mele, pe care nu le auzisem niciodată. De fapt, de la prima zguduitură, care mă trezise din somn, până la potolirea scoarței pământești, nu trecuseră decât vreo zece minute. Multă vreme după ce vietățile din pădure se liniștiră, statui ingenuncheat în fața colibei mele; iar când mă hotărâi în sfârșit să mă ridic și să mă duc să mă culc, mă simții năpădit de vedeniile grozăviilor pe care le putuse pricinui cutremurul și nu mai putui adormi.

Când se crăpă de ziuă, ieșii din colibă ca să văd urmările înfricoșătoarei nopți pe care o trăisem. Dar îmi fu greu să cred că nu sunt prada unui vis amețitor: nimic nu trăda cutremurul. Înaintea ochilor mei, plaja era tot atât de pașnică și liniștită ca și înainte cu douăzeci de ani. Valurile își cântau melodia ca de obicei, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic; deși trecuseră doar câteva ceasuri de când se izbiseră cu furie de recifele de corali, revărsându-și spuma. Nici un copac nu fusese dezrădăcinat, nici o bucată de stâncă nu fusese dislocată, — nimic, nimic nu mărturisea cutremurul. Deasupra dealurilor îndepărtate dinspre răsărit, cerul era roșu și făgăduia o zi senină,

încântătoare și lipsită de nori, dintr-acelea pe care le trăisem de atâtea sute de ori pe insulă și care mă ajutaseră să îndur singurătatea temniței.

Dar atunci când coborâi la mormântul dragei mele Rabbadah, îmi dădai seama că acolo cutremurul lăsase urme. Câțiva bolovani mari de stâncă zăceau sfărâmați și împrăștiați; gangul ce părea construit pentru o veșnicie avea o sumedenie de crăpături în pereți și tavan.

Ceea ce văzui îmi umplu sufletul de mâhnire. Dar dacă s-ar repeta cutremurul? mă gândii. Dar dacă altă dată cutremurul va fi și mai puternic? Și mă simții cuprins de teamă. Oare spiritul insulei se răzvrătise și voia să împiedice fuga prizonierului? În cazul acesta, era de așteptat că-și va repeta încercarea. Mă hotărâi să grăbesc construirea bărcii. Nu voiam să rămân pe insulă nici o zi mai mult decât era neapărat trebuincios. Voi înfrunta din răputeri pe paznicul temniței mele; din răputeri și până la capăt! Viitorul va hotărî cine va învinge între noi doi!

Întâmplarea din noaptea trecută întărea cea ce știam de mult, anume că la început insula fusese mult mai mare și actuala ei înfățișare se datora unui cutremur asemănător aceluia ce mă trezise din somn și mă înfricoșase. Când cutreierasem pentru prima dată insula, împreună cu Rabbadah, găsisem pe plajă atât de numeroase resturi ale locuințelor de odinioară, încât fui încredințat că insula trebuia să fi avut o întindere mult mai mare decât atunci când o străbăteam noi. Așa cum era, în primele noastre zile de singurătate, abia ar fi putut îndești nevoile de hrană ale unui număr de vreo douăzeci de locuitori. Presupunerea mea fu întărită mai târziu, când găsii în inima pădurii seculare resturile impunătoare ale unui templu închinat lui Siva, a căror înfățișare îmi aminti de pădurea din Augh, care ne adăpostise atâta vreme, pe Rabbadah și pe mine. Izbutiseră oare locuitorii de pe insulă să ajungă pe mare cu ajutorul bărcilor lor și să se salveze? Sau se înecaseră cu toții? Cine ar fi în stare să răspundă acestor întrebări? în

tot cazul — și răspunsul acesta mi se pare întemeiat — locuitorii de pe insulă trebuie să se fi înrudit cu indienii, atât în privința religiei, cât și în privința limbii și a originii lor. Mi-o mărturisește templul pe care-l ridicaseră lui Siva.

Maestrul phansegarilor se străduia neconținut să ne ușureze cât mai mult silita inactivitate. Îndată ce primea vreo știre însemnată, pe care o afla prin thagii trimiși să spioneze tot ce se întâmplă și se plănuiește în Augh, se grăbea să ne-o împărtășească și vădea o nemărginită bunăvoință și dorința de a ne îmbărbăta.

Desigur, vestea dispariției foștilor lor aliați, rajahul din Kamoooh și sultanul din Symoore, ajunse curând la cunoștința englezilor. Nimic nu se potrivea mai bine cu planurile lor decât vestea aceasta. Comandantul suprem se hotărî să folosească zăpăceala stârnită de dispariția celor doi sultani și să pună stăpânire pe Augh.

Luptătorii englezi porniră chiar în cursul nopții spre capitala țării. Avangarda era alcătuită numai din „sepoy”, pe care vrăjmașul îi putea confunda lesne cu oamenii săi; iar în fruntea acestei avangarde erau numeroși spioni indigeni, care cunoșteau foarte bine ținutul și, înaintând împrăștiați și cu băgare de seamă, înștiințau pe ceilalți despre tot ceea ce li se părea suspect.

În modul acesta, primele trupe izbutiră să se apropie pe nesimțite de oraș, înfrângând pe vrăjmașii întâlniți. Apoi înaintară și celelalte trupe, care înconjurară pe luptătorii dușmani și-i scoaseră din luptă, iar la ivirea zorilor englezii erau la porțile orașului și se puteau gândi la ocuparea lui.

Luptătorii sultanului din Symoore fură uimiți când constatară că mai multe baterii engleze deschid focul asupra Aughului și că sub ocrotirea lor se orânduiau coloanele pregătite de asalt. Se stârni o zăpăceală îngrozitoare. Fiecare voia să poruncească și nimeni nu mai știa de cine trebuie să asculte. Orașul fusese mistuit de flăcări; străzile nu puteau fi străbătute decât cu mare

greutate, din pricina caselor prăbușite; cât privește împușcăturile aliatului de până acum, care devenise dintr-odată dușman, nu erau menite să descurce zăpăceala. Deodată, englezii năvăliră vijelios în oraș, curmând orice gând de împotrivire. Însăpăimântați, oamenii din Symoore lăsară în părăsire tot ce le-ar fi putut stânjeni fuga. Ziua nu se sfârșise încă, și englezii erau stăpânii Aughului; călăreții lor urmăriră cu atâta înverșunare pe dușmanii înfrânți, încât acestora le fu cu neputință să se regrupeze.

Încă o țară înfloritoare căzuse victimă politicii coloniale a Angliei, care nu ține seamă de nimic!

În noaptea următoare, fusei zgâlțâit de umeri și trezit. Phansegarul se afla înaintea mea.

— Sahib, ești curajos?

— Pune-mă la încercare! Știi doar că nu sunt fricos.

Phansegarul dădu din cap și continuă:

— Știi tot atât de bine ca și mine că englezii sunt stăpânii Aughului. L-au cucerit printr-o serie întreagă de trădări și ticăloșii. Îmi sângerează inima, dar nu i-am putut împiedica. Totuși, voi încerca să le-o plătesc. La ivirea zorilor, voi da englezilor puțința să trăiască o priveliște, pe care și-o vor aminti multă vreme. Și trebuie să mă ajuți. Vrei?

— Vreau. Dar n-ai vrea să-mi spui...

— Nu întreba și urmează-mă! Vei afla la vreme tot ce se cuvine.

Mă îmbrăcai în grabă și urmai pe phansegar în curte, unde un thag ne aștepta cu doi cai înșeuăți. După o clipă, ne îndreptarăm pe drumul ce ducea la fluviu; cu toate acestea, nu urmarăm direcția dinspre care venisem împreună cu Rabbadah, ci, după cum băgai de seamă cu tot întunericul, o luarăm mult mai spre apus, astfel că după socoteala mea aveam să pătrundem în oraș prin partea de nord.

Phansegarul călărea tăcut și adâncit în gânduri, astfel că nu îndrăznii să-l tulbur și nu-i pusei nici o întrebare.

Trecură câteva ore și, când ajunserăm la fluviu, cerul începu să se roșească la răsărit. Într-o cotitură a apei se afla o plută foarte ciudată. Nu se zărea nici o clădire prin apropiere. În mijlocul apei se înălța o spânzurătoare neobișnuită, de care atârnau câteva trupuri și care era așezată deasupra unui rug făcut din lemn de orez, pus la rându-i pe o plută. Câțiva inși împinseră pluta și, la un semn al phansegarului, ne luară animalele în primire și se îndepărtară. Phansegarul sări pe plută și-mi făcu semn să-l urmez. Cuprins de curiozitate, privii cu luare-aminte spânzurătoarea și mă îngrozii când văzui că trupurile atârnate erau ale lordului Haftley, căpitanului Méricourt și ale altor ofițeri, care fuseseră sugrumați și aveau câte o frânghie în jurul gâtului. Numai doi inși atârnau de câte o curea, ce le fusese trecută pe sub brațe. Aceștia nu erau morți și, ca să nu poată striga, aveau călușe în gură. Erau... rajahul din Kamoooh și sultanul din Symoore. Recunoscui și cadavrele de pe rug; erau defunctul maharajah din Augh, nefericitul meu prieten Madpur Singh, și soția lui, Aimala.

În același timp, înțelesei ce-și pusese phansegarul în gând. Voia să celebreze în chipul convenit arderea corpului stăpânului său și să se răzbune pe acei care îi curmaseră viața. Iar jertfa pe care voia s-o aducă era arderea ofițerilor englezi și a celor doi vecini trădători ai maharajahului, prinși de oamenii phansegarului. Eram încremenit de groază.

Atât în partea de dinainte, cât și în cea din urmă a plutei, era înțepenită câte o vâslă, ca să-i imprime direcția, întocmai cum se obișnuiește la noi, în Germania. Phansegarul trecu la vâsla din urmă, îndemnându-mă să mă folosesc de cea de dinainte, apoi dezlegă frânghia de care era legată pluta de mal și pornirăm.

Mai întâi, o luarăm spre mijlocul fluviului, unde cursul apei era mai puternic, astfel că meraserăm cu multă repeziciune în josul apei. Din când în când, aruncam câte o privire spre corpurile care atârnau de spânzurătoare și pe

care le aștepta o moarte înspăimântătoare. Mă simțeam năpădit de o surdă răzvrătire împotriva acestui mod groaznic de pedepsire a unor osândiți, dar nu puteam și nu trebuia să mă amestec și nici să vădesc vreo părere de rău, dacă nu voiam să pierd întreaga bunăvoință a călăuzei mele. Deasupra apei se întindea o ceață ușoară, care ne împiedica să vedem malul opus. Când ajunserăm în apropierea orașului, după cât credeam, phansegarul îndrumă pluta spre cealaltă parte a fluviului. După câțva timp, ceața se ridică și puturăm privi în voie malul opus. Trecurăm pe dinaintea celor dintâi dărâmături de case și alunecărăm curând prin fața unor mormane uriașe de moloz, singura amintire a strălucitorului palat ce fusese distrus. După vreun sfert de oră, zărirăm parcul maharajahului.

Până aici nu văzusem nici un om. Desigur că nu se socotise nimerit să se posteze paznici și în partea aceasta a orașului. Și parcul defunctului Madpur Singh era pustit, cu desăvârșire pustit. Dar atunci când lăsarăm orașul în urmă și ajunserăm la o cotitură a fluviului, se schimbă priveliștea. Atât cât cuprindea privirea, malul era acoperit de corturi: tabăra englezilor. Și aici domnea o liniște adâncă; se părea că luptătorii dorm încă. Deodată, însă, se ivi un bărbat pe o ridicătură de pământ. Să mă fi înșelat? Mă uitai cu toată luarea-aminte și mă încredințai că era o santinelă, cu arma pe umăr. Ne zărise și el, după cum înțelesei din mișcarea pe care o făcu. Când trecurăm pe dinaintea lui, ne privi cu toată băgarea de seamă și se uită mirat la ciudata noastră plută, care aluneca încet. În clipa următoare, liniștea dimineții fu întreruptă de o împușcătură, iar corturile se însuflețiră. Curând țâșniră de pretutindeni soldați în uniforma care-mi era atât de cunoscută și sute de ochi se îndreptară asupra-ne, privindu-ne curioși.

Tot timpul, phansegarul nu rostise nici un cuvânt. Urmărea fiecă mișcare de pe mal, cu buzele strânse și ochi

pătrunzători. Acum, puse capăt tăcerii.

— Sahib, ajută-mi încă un sfert de oră și voi fi slujitorul tău, atât cât vei dori!

— N-ai vrea să-mi spui ce...

— Nu întreba! mă întrerupse, nerăbdător. Așteaptă câteva clipe! Răspunsul va veni de la sine. Uită-te colo!

Îi urmași îndemnul și-mi ațintii privirea în direcția în care-și întinsese brațul, spre o ridicătură pe care se afla un cort impunător, — desigur, al comandantului. În mijlocul câtorva ofițeri se afla un bărbat care purta uniforma de general; o văzui numaidecât, cu toate că era la o depărtare destul de mare. Un altul, îmbrăcat în hainele băștinașilor, vorbea cu însuflețire și dădea din mâini, arătând spre noi. Apoi, se despărți de ei și sări de pe mal. Ajuns în apă, își scoase repede hainele și începu să înoate voinicește, îndreptându-se spre pluta noastră.

Phansegarul îmi vorbi:

— Sahib, oprește-te puțin! Să auzim ce vrea să ne spună bărbatul care vine spre noi.

Îi ascultai porunca și dădui plutei direcția cuvenită. Dar nu băgai de seamă ce se întâmplă îndărătul meu. Înotătorul încă nu ne ajunsese, când auzii un pârâit. Speriat, mă întorsei, și rămăsei încremenit de spaimă. Phansegarul aprinsese o făclie și o aruncase peste niște vreascuri, care luară numaidecât foc. În câteva clipe, rugul era învăluit de flăcări. Nu mă putui stăpâni de a arunca o privire spre spânzurătoare. Pe fruntea sultanului din Symoore, ca și pe aceea a rajahului din Kamoooh se iviră broboane de nădușeală. Se părea că ochii le ies din orbite, iar pe buzele înțepenite de călușe apăru o spumă. Era groaznic! Nu mă mai simții în stare să îndur această priveliște și mă întorsei, cutremurat de fiori. Phansegarul ședea liniștit, de parcă n-avea nici o legătură cu spectacolul acela de o cruzime nemaipomenită și, ținându-și brațele încrucișate, se uita cu ochi întunecați la înotătorul care se apropiase între timp.

Nu trecu mult și solul englez ajunse lângă plută, sărind pe ea.

— În clipa aceasta, phansegarul îmi spuse:

— Sahib, Ține-o acum iarăși spre mijlocul fluviului! Urmă o convorbire, al cărei conținut mi-a rămas adânc întipărit în minte. Nu sunt în stare să descriu starea mea sufletească din timpul acestei convorbiri. Îndărătul meu era rugul ce ardea, împreună cu chipurile schimonosite de groază ale celor doi osândiți; înaintea mea era soarele, care tocmai acum ieșea din valurile Gangelui sfânt, ca o zeiță sângeroasă, dornică să-și primească jertfa; dincolo, pe mal, erau englezii, care nu știau ce să creadă despre rug; lângă mine, cei doi bărbați, care aparțineau aceluiași popor și erau totuși atât de deosebiți prin felul cum gândeau.

— Cine te-a trimis? întrebă phansegarul pe sol, pe un ton aspru.

— Generalul englezilor.

— Pentru ce?

— Ca să vă aduc o solie.

— Prin urmare, ești spion! Phansegarul făcu o mișcare, prin care voia să-și vădească disprețul. Adică îți trădezi țara, poporul și pe Dumnezeu în care crezi! Află, nelegiuitule, că zeii te vor pedepsi prin mâna phansegarilor!

Celălalt râse.

— Nu mă tem nici de thagi, nici de phansegari. Dar spune-mi ce rost are această *djola* ^[26]! Cine-i omul pe care vrei să-l jertfești zeului morții?

— Lămurește-mă întâi pentru ce nu ți-e frică nici de thagi, nici de phansegari!

— Mă aflu sub o ocrotire care-i mai puternică decât însăși puterea phansegarilor!

— Despre ce ocrotire vorbești?

— Despre aceea a englezilor.

— Prostule! Uită-te puțin la spânzurătoarea de colo! Bărbatul acela cu părul de culoare deschisă și cu o împunsătură în beregată a fost lord Haftley, atotputernicul sirdar-i-sirdar^[27] al englezilor; cel care atârnă lângă el se numea Méricourt și era subadarul^[28] lui; iar ceilalți, din dreapta lui, au fost cu toții ofițeri englezi. Dar phansegarii au izbutit să-i răpească pe bărbații aceștia puternici chiar din mijlocul taberei vrăjmașilor și să-i pedepsească. Nu vezi că fiecare dintre ei are la gât cunoscuta tăietură a phansegarilor?

— Atunci, și tu ești un phansegar?

— După cum vezi. Așadar, nu sunt mai puternic decât ei, de vreme ce pot să arunc pradă flăcărilor pe cei mai de seamă bărbați ai lor? Vezi pe morții aceia de pe rug? Unul e nobilul Madpur Singh, maharajahul din Augh, iar celălalt corp este al iubitei lui soții; amândoi au fost uciși de trădători. Predau sufletele lor Dumnezeuului din ceruri. Vezi și pe ceilalți doi inși, lângă sirdarul străin? Sunt sultanul din Symoore și rajahul din Kamoooh. I-am răpit pe amândoi din mijlocul oamenilor lor. Mai trăiesc, dar clipele le sunt numărate. Vezi cum se înalță flăcările și le ajung la picioare? Milostivul și dreptul Madpur Singh a fost atacat prin trădare și omorât; phansegarii îl vor răzbuna. Am prins pe comandantii dușmanilor lui și-i ard, pe unii de vii, iar pe alții morți, deasupra cadavrului său. Și pentru ca oricine să-și dea seama de curajul și puterea phansegarului, am adus spânzurătoarea și rugul chiar aici, în fața voastră. Uită-te la cuțitul acesta; te-aș putea ucide, fiindcă ești un trădător; dar, fiindcă te-a trimis generalul, vreau să-i povestești ceea ce ți-am spus. Îți dau îngăduința să te înapoiezi, dar îți făgăduiesc, și-ți jur pe legile noastre sfinte, că de azi în cel mult trei zile vei simți tăișul acestui cuțit, chiar dacă te-ai ascunde în cer sau în fundul

prăpastiei. Și acum, pleacă! Pentru azi, am terminat cu tine!

Phansegarul rosti ultimele cuvinte pe un ton atât de poruncitor, iar întreaga lui atitudine era atât de hotărâtă, încât solul se aruncă în apă, fără să răspundă vreun cuvânt, și înotă spre celălalt mal unde, după cum am putut vedea, era așteptat de general, care începu să-l descoasă. Cu toate acestea, nu mai aveam vreme să ne sinchisim de ceea ce se întâmpla pe mal, fiindcă șederea pe plută devenise foarte neplăcută. Rugul ce ardea răspândea o căldură aproape cu neputință de îndurat și care sporea din minut în minut, înăbușindu-ne.

— Sahib, ne-am îndeplinit sarcina, așa că ne putem înapoia la prințesă, ca să-l istorisim în ce mod am răzbunat moartea domnitorului.

— Să ne înapoiem? În ce mod? Pe plută...?

— Nu, pe plută nu se mai poate. Vom fi nevoiți să înotăm. Sper că nu te temi de puțină apă...

Fără să mai răspund acestor cuvinte, care sunau oarecum batjocoritor, și fără să aștept vreun îndemn sau să mă codesc, sării în apă; phansegarul mă urmă. Culcându-ne pe spate, ne lăsarăm mânați de curent în josul apei, nemaivând de făcut decât din când în când câte o mișcare, ca să ne luăm avântul trebuincios și direcția spre care voiam să înotăm. Ne îndreptarăm spre celălalt mal, unde se afla pădurea Koleh, în timp ce pluta cu povara ei înspăimântătoare urmă mijlocul fluviului și pieri curând din ochii noștri. Nu știu ce s-a întâmplat după aceea. Cred că pluta a mai fost mânată de apă câtva timp; apoi, văpaia trebuie să fi mistuit frânghia cu care erau legați stâlpii spânzurătorii, iar apele fluviului sfânt trebuie să fi primit cenușa lui Madpur Singh, nefericitul meu prieten, și a soției sale, și o dată cu ea, cenușa ucigașilor săi, adică a englezilor și a celor doi domnitori trădători, al căror sfârșit fusese grăbit și înfăptuit de răzbunarea phansegarului; după cum sunt încredințat că, în chip neîndoios, cuțitul

sinistru al phansegarului trebuie să fi nimerit după trei zile cealaltă victimă, adică pe solul trimis de general să ne iscodească, spre a afla rostul plutei macabre.

Ajungând la mal, ieșirăm din apă. Baia, fusese binevenită, căci mă răcorise după căldura înăbușitoare a rugului; mi se părea că sunt nou-născut. De-abia puserăm piciorul pe uscat, și veniră să ne întâmpine doi inși, care ieșiseră parcă din pământ: erau thagi, după cum îmi putui da seama, văzându-le îmbrăcămintea și armele pe care le purtau. Ei țineau de căpăstru caii pe care gonisem de la ruine până la malul Gangelui. Potrivit poruncii phansegarului, cei doi bărbați urmăriseră pluta de pe malul acesta și ne așteptaseră cu caii. Phansegarul păși spre ei și le dădu cu glas încet o poruncă, pe care eu n-o înțelegeai și în urma căreia se îndepărtară, pornind în josul fluviului. Noi încălecarăm și ajunserăm curând la cărarea pe care o străbătusem împreună cu Rabbadah, când ne îndreptasem spre ruine.

Aveam pe buze o sumedenie de întrebări, dar phansegarul era tăcut și îngândurat, astfel că nu mă încumetai să-i vorbesc. În schimb, avui și eu puțința să mă las în voia gândurilor, care nu erau deloc plăcute. Viitorul mi se înfățișa în culori întunecate și-mi părea foarte nesigur. Mă gândii mai puțin la mine și mai mult la Rabbadah, pe care mi-o trimisese soarta în calea vieții. O iubeam din toată inima, și Rabbadah — îmi dădeam bine seama — mă iubea cu aceeași pasiune. Ce avea să se întâmple cu ea? Și cum aveam să găsesc mijloacele de a-i asigura viața pe care o dusesese și cu care era deprinsă, eu, un fugar fără patrie și fără puțința de a-și agonisi traiul, în cazul când s-ar fi hotărât să devină soția mea? Ah, dacă englezii n-ar fi venit atât de curând! Dacă mi-aș fi putut îndeplini măcar trei luni funcția de ministru de război, aș fi primit în așa fel pe englezi, pe negustorii aceștia, cu ajutorul unor oameni ca phansegarul, încât ar fi uitat să se

mai înapoieze vreodată. Acum însă nu mai putea fi vorba de salvare.

Ajunși la ruine, descălecarăm. Maestrul luă și calul meu de căpăstru și se îndreptă spre curtea interioară, în timp ce eu urcai spre camera Rabbadahei, ca să-i istorisesc ceea ce se întâmplase. În clipa când sfârșii istorisirea, se deschise ușa și phansegarul intră în odaie. Rabbadah se ridică numaidecât de pe perna pe care ședea și-i întinse mâna:

— Îți mulțumesc pentru felul cum ai celebrat plecarea dintre noi a fratelui meu și pentru devotamentul pe care mi-l arăți. N-aș dori să fiu niciodată vrăjmașa ta, fiindcă tu stăpânești viața și moartea, fără să fi nevoit de a da cuiva socoteală pentru ceea ce săvârșești.

Phansegarul o privi îndelung și gânditor; după aceea, îi răspunse:

— Phansegarul e mai puternic decât un domnitor, dar vrea să-ți împrumute puterea lui, până când vei scăpa de englezi și te vei afla într-un loc sigur.

— De ce crezi că trebuie să părăsesc Aughul și să fug de englezi?

— Fiindcă Aughul va fi al lor. Vor cuceri și Symoore, și Kamoooh. Ai pierdut Aughul pentru totdeauna.

— Și eu ce mă fac?

— Ei își vor pune în gând să te prindă.

— Atât timp cât voi trăi eu, nu vor izbuti niciodată! mă amestecai.

Thagul zâmbi:

— Și cum vrei să-i împiedici?

— Plec cu ea.

— Încotro?

— Spre una din coloniile olandezilor.

— Asta-i bine, fiindcă olandezii sunt dușmanii englezilor. Dar vei avea un drum lung de străbătut, prin diferite provincii ocupate de englezi și vei cădea fără să vrei în mâna lor, împreună cu prințesa.

— Sfătuiește-ne ce să facem! îl rugă Rabbadah.

— Veți pleca încă în cursul zilei de azi. Pădurea Koleh, în care ne aflăm, e atât de apropiată de Augh, încât englezii vor ajunge curând aici. Vor muri mulți dintre ei, întrucât phanegarul se va năpusti în rândurile lor și va semăna panica, înainte de a le preda templul; dar atunci când va începe lupta, voi trebuie să fiți departe. Ramificațiile organizației noastre se întind în toată țara. N-am decât să fac un semn și veți fi așteptați de un vapor, pregătit pentru plutirea pe Gange și cu ajutorul căruia veți ajunge fără greutate la Calcutta. Oamenii de pe vapor sunt credincioși și vă puteți bizui pe ei și veți fi conduși la un bărbat, care va fi chezaș că veți părăsi cu bine țara și veți călători în condiții tot atât de bune, până ce veți ajunge la olandezi. Să fac acest semn?

— Fă-l! Dar mai întâi spune-mi când va fi gata de plecare vaporul despre care ne-ai vorbit.

— În noaptea asta.

— E prea devreme. Vreau să mă duc întâi la Augh.

— Ce ai de gând?

— Se află acolo un lucru, pe care l-aș nimici mai curând decât să-l las vrăjmașilor.

— Ceea ce vrei să cauți e în stare bună, sub chioșc.

Prințesa se uită uimită la el.

— Ce știi despre chioșcul meu? îl întrebă iscoditoare.

— Că sub el sunt ascunse comorile maharajahului din Augh.

— Cine ți-a istorisit basmul acesta?

— Nu-i un basm, ci adevărul adevărat. Phanegarul știe mai multe lucruri decât e în stare cineva să-și închipuie măcar.

— Bine; recunosc că e așa. Dar nu cunoști intrarea care duce la comori. Singur n-o vei găsi, astfel că trebuie să fiu de față atunci când se vor lua comorile de acolo.

Maestrul zâmbi iarăși.

— Să-ți spun încă o dată, că phanegarul știe orice? Crezi că mi-a rămas ascunsă piatra care trebuie apăsată,

pentru ca întreg chioșcul să se învârtască în jurul axei sale și să înlesnească pătrunderea la comori? Prin urmare, n-ai nevoie să te obosești ca să-ți iei avuțiile. Mă voi pricepe să învârtesc chioșcul, tot atât de bine ca și tine. Am fost de multe ori în ascunzătoarea în care aurul strălucește ca focul și diamantele sclipesc ca stelele.

— Cum? Te-ai încumetat să ne spionezi, ca să ne cunoști taina și să poți pătrunde în ascunzătoare? Dacă ar fi știut asta Madpur Singh, ai fi fost pierdut!

— Nu mi-ar fi făcut nimic! răspunse mândru phansegarul. Și acum, spune-mi cum ați fi vrut să vă duceți singuri și să ridicați comorile, fără să fiți prinși de englezi?

— Ne-am fi căutat oameni credincioși, care ne-ar fi ajutat.

— Ar fi fost primejdios, fiindcă aurul e mai puternic decât credința. Cu toate acestea, n-ați găsit oamenii care să vă sprijine, nu-i așa? Încredințează-mi fără grijă bogățiile tale și-ți făgăduiesc că nu va dispărea nimic!

— Atunci, hotărăște ce avem de făcut și-ți vom urma în amănunțit îndrumările.

— Pregătiți-vă de drum! Călăreții mei vă vor întovărăși și vor fi în stare să vă ferească de orice primejdii.

— Unde mergem?

— După ținutul Ralaak, Gangele face un cot. Veți merge de-a curmezișul acestui cot și mă veți aștepta; voi veni acolo, aducându-vă pe o plută comorile maharajahului Madpur Singh.

— Fie așa cum spui! Dar dacă englezii nu vor putea rămâne stăpâni pe Augh?

— Nu-l vor mai pierde, fii sigură! Dar dacă se va întâmpla totuși un asemenea lucru, vei fi regina noastră, pe care o vom chema îndărăt și căreia ne vom supune.

— Atunci însă nu vei ști unde suntem. Cum să-ți vestim locul unde ne aflăm?

— Prin omul pe care-l veți găsi la Calcutta și care vă va pune la dispoziție vaporul. El mă va înștiința unde sunteți și

eu vă voi putea trimite tot prin el vești despre ceea ce se întâmplă aici. Acum, cunoașteți amănuntele pe care aveți nevoie să le știți. Trebuie să plec, fiindcă vreau să fac pregătirile pentru la noapte. Pregătiți-vă și voi, ca să fiți gata de plecare!

Îndată ce răcoarea înlocui căldura înăbușitoare a după-amiezii, pornirăm la drum, însoțiți de zece thagi călări. Vorbind cu ei, aflai că vom fi întovărășiți până la Calcutta de cinci călăreți, care vor veghea asupra noastră. Datorită faptului că seara era foarte plăcută și mai ales că mă găseam alături de iubita mea Rabbadah, n-am simțit prea mult oboseala călătoriei; aproape de miezul nopții, ajunserăm la țintă și văzurăm apa Gangelui. Dar, dacă nu mă istovise drumul, mă copleșeau întâmplările tulburătoare din ultimele zile.

Într-un golf se afla ancorat un vaporeș îngust, cu un catarg și trei pânze; se numea Badaya. Într-o parte a vaporului era pictată, așa cum observai abia a doua zi dimineață, figura unei femei care dansa, fâlfâindu-și vâlul. Căpitanul vaporeșului, care ne aștepta, ne salută foarte politicos, pe Rabbadah și pe mine, și ne conduse pe punte, arătându-ne cele două cabine, mici dar plăcute, ce ni se pregătiseră. Întrucât phansegarul urma să sosească abia în dimineața zilei următoare, aducându-ne comorile, ne duserăm să ne odihnim, și eu căzui curând într-un somn adânc și lipsit de vise. Fui trezit de o ușoară zguduitură. Căpitanul se afla înaintea mea, ținând în mână o lampă de argilă. După vremea europeană, trebuie să fi fost ora două noaptea.

— Sahib, vino repede! Stăpânul va fi aici într-o clipă.

Întrucât mă culcasem îmbrăcat, după obiceiul oriental, îl putui urma numaidecât. Când pașii pe punte și aruncai o privire iscoditoare în susul apei, zării la lumina stelelor, la o oarecare depărtare, o plută ce se îndrepta spre vaporul nostru. Pluta era asemănătoare cu aceea pe care fusesem cu o zi înainte martorul acelei priveliști cumplite și intra

destul de adânc în apă, desigur din pricina grelei poveri pe care o ducea. Pe bordul ei nu văzui decât doi inși. Totodată, băgai de seamă în ambele laturi ale plutei și îndărătul ei o sumedenie de puncte negre, care o însoțeau. După cum bănuii și cum aveam să mă încredințez curând, erau oale de înotat, de care se folosesc locuitorii Indiei, ca să poată pluti cu ușurință pe Gange și pe alte fluvii din partea răsăriteană a țării, străbătând distanțe mari.

O asemenea oală de înotat este un obiect foarte practic. La capetele unei prăjini tari de bambus, este înțepenit câte un vas scobit, făcut din lut. Înotătorul se așează pe prăjină și e ținut de vase deasupra apei.

Pluta și oalele care o însoțeau se apropiară. Când ajunseră lângă vaporeșul nostru, se opriră. Primul care sări pe bord fu phansegarul. Zărindu-mă, se îndreptă spre mine și mă întrebă:

— Unde-i prințesa?

— Doarme. S-o trezesc?

— Las-o să doarmă! Ce mai este de făcut, se poate îndeplini și fără ajutorul ei. Am adus comorile maharajahului.

— Într-adevăr? Cum ai izbutit?

— N-a fost greu. Parcul defunctului domnitor era cu desăvârșire pustiu, astfel că am putut lucra nestingheriți, într-o oră am isprăvit.

— Slavă Domnului! Ce mai este de făcut?

— Vom aduce numaidecât pe bord comorile, care sunt puse în pachete de piele, ușoare și bine legate. Apoi, vaporul va pleca fără să mai aștepte o clipă.

— Încotro?

— Spre Calcutta. Am acolo un prieten, care-ți va acorda toate înlesnirile, ca să porniți fără întârziere pe mare, spre Batavia.

— Cum mă voi legitima la acest prieten al tău?

Phansegarul scoase din haină o geantă mică de piele și o deschise. În ea se afla un cuțitaș, care avea aceeași

înfățișare ca și cuțitele de care se foloseau phansegarii.

— Când vei ajunge în Calcutta, să predai acest cuțitaș, semnul tainic al thagilor, căpitanului de pe vaporul pe care călătorești. E inițiat în toate privințele și te poți încrede în el ca în tine însuși. Se va îngriji de toate cele trebuincioase. Dar nu arăta altcuiva cuțitașul.

— Îți voi urma întocmai îndrumările.

— Și acum, să nu mai pierdem timpul! Într-o oră, comorile maharajahului vor fi la bord. Când va răsări soarele, „Badaya” trebuie să se afle în largul mării.

Dacă phansegarul ar fi bănuir că munca lui din timpul nopții în parcul defunctului Madpur Singh a fost pândită și că doi inși îndrăzneți și hotărâți să înfrunte orice primejdie au pornit la drum, cu gândul să jefuiască giuvaierurile, e neîndoios că n-ar mai fi vorbit cu atâta liniște și siguranță. Iar soarta iubitei mele Rabbadah și chiar a mea ar fi avut cu totul altă înfățișare, poate chiar o înfățișare fericită!

Barca cu care vreau să străbat Oceanul e aproape gata. Sunt într-adevăr mândru de opera mea. În afară de primii ani de ședere pe insulă, când Rabbadah era lângă mine, niciodată nu au trecut cu atâta repeziciune ca acum zilele și nopțile. Și-mi dădai încă o dată seama cât de binecuvântată este munca, mai ales când urmărește un scop. Mă simt parcă întinerit și aproape că-mi aud sângele curgând prin vine.

S-ar părea că mi s-a schimbat firea, o dată cu modul de a gândi. Nu mai sunt în stare să înțeleg viața pe care am dus-o până acum. Cum am putut lăsa să treacă atâția și atâția ani, fără să întreprind ceva, zbuciumându-mă în frământările jalei și, mai ales, fără să încerc măcar o singură dată să-mi stăpânesc soarta? Acum, când mă simt iarăși năpădit de vechea mea putere de muncă, abia acum îmi amintesc că am nesocotit nenumărate prilejuri de a scăpa din temnița mea. Am fugit de ele, fricos și întorcând ochii pentru a nu le vedea. Oare n-o fi prea târziu de data

aceasta? Dacă soarta, a cărei chemare n-am înțeles-o, a obosit să mă tot îndemne și mă va lăsa să cad de data aceasta? N-are decât! Mă simt destul de puternic, încât să-mi apăr viața și să-mi înfrunt destinul, luptându-mă cu el. Și chiar dacă nu voi izbuti să-l stăpânesc, tot mă voi încumeta să fac această încercare, urmărind o singură țintă: să înfrunt bărbătește tot ceea ce-mi rezervă viitorul și să nu mă înfricoșez nici de ceea ce este de neînlăturat.

Cutremurul nu s-a repetat. Nu se întrezărește nici cel mai mic semn, care să prevestească vreo nenorocire plănuită de puterile din adâncuri. Mi-e rușine de teama care m-a cuprins atunci și am impresia că sunt un copil care s-a speriat de o împușcătură în aer. Am devenit oare copil? Uneori, îmi vine să cred lucrul acesta, din pricina seninătății și liniștii desăvârșite cu care privesc viitorul. A pus stăpânire pe mine o siguranță nemărginită pe care, când mă gândesc la greutățile ce voi avea de întâmpinat, sunt nevoit s-o numesc nechibzuință.

Sper că în paisprezece zile voi ajunge cu lucrul atât de departe, încât voi putea împinge barca pe apă, iar într-o lună, cu ajutorul lui Dumnezeu, îmi voi sfărâma lanțurile care mă încătușează în temniță și-mi voi lua zborul, ca o pasăre, spre libertate sau spre pieire...

Călătoria în josul fluviului sfânt a trecut pentru mine întocmai ca un vis. Mi se părea că sunt prințul din basme, care urmează să trezească la viață pe „frumoasa din pădurea adormită”, — la viața dragostei. Până acum, nu spusesem dragei mele Rabbadah nici un cuvânt despre simțămintele pe care i le nutream. Dar nici n-aveam nevoie să-i spun nimic, fiindcă ne înțelegeam și fără cuvinte. Inimile noastre zburau parcă una spre cealaltă, purtate de unde nevăzute.

În linii generale, călătoria a fost aproape lipsită de întâmplări deosebite. Cu toate acestea, au fost chiar în prima seară două întâmplări hotărâtoare pentru întregul

nostru viitor: Rabbadah mi-a mărturisit iubirea pe care mi-o nutrește și... dar mai bine să povestesc pe îndelete această seară de neuitat.

Am călătorit numai în timpul zilei. Seara, căutam un loc adăpostit pe lângă mal, ca să putem sta ascunși până dimineața. În prima zi, „Badaya” străbătuse o bună bucată de drum și, la lăsarea întunericului, fu ancorată într-un mic golf. După ce se îndepliniră treburile de la bord, oamenii din echipaj și trupa de thagi ocrotitori își înjghebară la repezeală pe mal o tabără și aprinseră focul, ca să-și pregătească o cină simplă. Rabbadah se retrase curând în cabina ei. Întrucât nu-mi era încă somn, părăsii și eu vaporul și mă dusei pe mal, apropiindu-mă de cei ce ședeau în jurul focului și care îmi făcură numaidecât loc, îndatoritori și respectuoși. Erau cu toții oameni simpli și fără îndoială că nici unul dintre ei nu învățase la vreo școală, dar cei mai mulți cunoșteau o sumedenie de legende și, îndată ce mă așezai, poveștile începură să încânte pe cei care le ascultau.

Mă lăsaî bucurios desfătat de vraja basmelor lor, care istoriseau întâmplările unei lumi ce-mi era străină și aproape că nu-mi dădui seama când trec orele. Trebuie să fi fost ora zece; deodată se apropiară de focul nostru doi inși. După îmbrăcămintă, aparțineau celei mai sărace pături a poporului, dar chipurile lor vădeau seriozitate și impuneau chiar respect. Aveau înfățișarea unor pelerini care se înapoiază în patrie, după ce au pribegit prin regiuni îndepărtate.

Unul dintre oamenii din echipaj se ridică și-i întrebă:

— Veniți de la mari depărtări, desigur. Cum nădușiți?

Acesta-i un salut obișnuit între indieni, întrucât în țara aceasta cu climă caldă nădușeala este o dovadă a sănătății omului, în timp ce o lipsă a nădușelii e socotită drept o prevestire a unei boli apropiate.

— Vă mulțumim, fraților! răspunse cel mai în vârstă dintre ei. O ducem bine cu nădușeala și suntem

recunoscători lui Dumnezeu, întrucât am făcut un drum lung.

— Cum ați ajuns aici?

— Venim din munții sfinți de colo sus, unde soarele nu poate topi gheața.

— Ce ați făcut acolo?

— Am fost la vestitul izvor din Ahabar, din care se adapă sfântul taur al munților. Aceluia care bea din apa lui i se iartă toate păcatele și i se dăruiește iertarea și pentru acei care își împart cu el culcușul și hrana. Voi cum nădușiți?

— Noi nădușim mult, fiindcă avem de mânat vaporul acesta.

— Încotro mergeți?

— În jos, spre Calcutta. Dar voi, evlavioșii mei frați?

— Tot la Calcutta.

— Atât de departe?

— Dar nu-i departe. Regatul lascarilor^[29] e mai departe decât de la Calcutta la Ahabar și de aici iar înapoi, la orașul fluviului.

— Cum? sunteți lascari? Atunci, fiți bineveniți! Așezați-vă lângă foc și mâncați și beți cu noi! Apoi, ne veți istorisi despre călătoria voastră pioasă!

Cei doi nu se lăsară poftiți de două ori. Se așezară și-și primiră porția de orez. După aceea, fiecare din ei își puse blidul deoparte și, întorcându-se, începură să mănânce în așa fel încât, după obiceiul indian, să nu poată fi observați de ceilalți.

În timp ce străinii mâncau, unul dintre corăbieri se îndreptă spre tulpina unui bețișor de piper, de care atârna o raflăhă^[30]. Potrivindu-i strunele, începu să cânte, însoțindu-și melodia, de sunetele monotone ale strunelor.

— Și acum, povestiți-ne ce ați văzut prin locurile unde ați umblat! îi îndemnă căpitanul pe oaspeți, după ce se sfârși cântecul corăbierului.

— Îngăduie acestui om să mai cânte o melodie! îl rugă unul dintre străini. Mi-e tare dragă lăuta și-mi place mult cântecul, — și nu le-am auzit de multă vreme!

— Știi și tu să cânți?

— Da, sahib.

— Atunci, cântă-ne ceva! Ia raflaha și, dacă mi-o plăcea cântecul, atunci vă iau până la Calcutta, fără să-mi plătiți nimic.

— Inima ta e peste măsură de milostivă! se bucură oaspetele. Îmi voi da osteneala să vă fiu pe plac, ție și oamenilor tăi.

Luă lăuta, potrivi strunele și începu:

*Fanna fără patrie
gonea pe valurile agitate,
atunci când se odihnea pe mare
umbra uriașă a Talhalei.*

Toți cei de față ascultau cu luare-aminte și chiar eu mă lăsai furat de cântec. Erau niște sunete ciudate, cu totul deosebite de cele pe care le auzisem până atunci. Cel care cânta își dădu seama că a izbutit să-și impresioneze ascultătorii și urmă:

*Își pregăti năvodiul
la lumina clară a lunii,
cântă în noaptea liniștită
și începu să viseze.*

*Valurile vuiesc
frumos și încet,
oprind mersul bărcii
și, făcând-o nevăzută.*

Deodată, se ivi pe puntea vaporului o făptură încântătoare. Rabbadah se trezise și ieșise din cabină, ca să

asculte sunetele duioase ale melodiei. Abia-mi putui smulge privirea de la trăsăturile ei dumnezeiești, când cel care cânta își sfârși melodia:

*Fanna fără patrie
gonește pe valurile agitate,
atunci când se odihnește pe mare
umbra uriașă a Talhalei.*

Ca să-și mărturisească mulțumirea, ascultătorii-și loviră palmele de genunchi. Și pe mine mă impresionase în chip deosebit cântecul, cu atât mai mult cu cât noaptea era minunată și-mi știam iubita aproape. De aceea, mă ridicai de pe locul pe care ședeam și mă apropiai de cântăreț.

— Cine ești? îl întrebai.

— Sunt un lascar, sahib, și mă numesc Lidrah. Și acest tovarăș de drum este fratele meu, Kaldi.

— Cânti atât de frumos, cum n-am auzit nici un indian cântând!

— M-a învățat să cânt un bărbat ce venea din țara franconilor.

— Mi-am închipuit. Cunoști și alte melodii?

— Da, sahib!

— Sahiba care ascultă sus ar dori să mai audă o melodie.

— Dacă-mi poruncește, mă voi supune bucuros! Luă iar lăuta și-și potrivi iar strunele. Văzu ochii întunecați ai Rabbadahei ațintiți asupra-i și începu să cânte pe un ton melancolic:

*Floarea de lotus înflorește
singuratică pe mare,
privește cu dorință tainică
și ar vrea să fie înaltă.*

*Umbrele malului se odihnesc
de multă vreme în răcoare,*

*de jur-împrejurul talazurilor adânci,
care o învăluie cu răceala lor.*

*Ar ține mult să vadă
razele luminoase ale soarelui,
din fața cărora pier umbrele
în pădurea întunecoasă.*

*Și pornii îngândurat pe valuri
cu barca mea frumoasă;
și văpaia dragostei
m-a prins în mrejele ei.*

*Mă simt atât de singur și părăsit
cu dorul meu,
și aș fi peste măsură de fericit,
dacă ea ar sta lângă mine.*

*Și cu toate acestea, în privirile ei
care nu mă înțeleg nicicând,
nu voi avea niciodată fericirea
să zăresc flacăra iubirii.*

Cântecul se sfârși și fu aplaudat tot atât de zgomotos, ca și celălalt.

— Sunt mulțumit de tine, spuse căpitanul nostru. Veți merge amândoi la Calcutta, fără să plătiți. Sunteți lascari, nu-i așa? Atunci, știți să îndepliniți muncile de pe vapor?

— Da, sahib.

— Piosul vostru pelerinaj vă îngăduie să munciți pe un vapor?

— Da, dacă îndeplinim numărul de rugăciuni, pe care am făgăduit să le rostim.

— Nu numai că vi le veți putea rosti, dar veți primi și o răsplată, dacă-mi veți da ajutorul trebuincios la mânuirea pânzelor.

— Îți vom ajuta bucuros, sahib. Să ne poruncești și te vom asculta!

Mă urcai pe puntea vaporului și mă aflai singur cu Rabbadah. Din felul cum mă privi, îmi dădai seama că mă așteptase.

— Omul care a cântat e un băștinaș?

— Da.

— A cântat ciudat de frumos, așa cum mi-am închipuit totdeauna că trebuie să fie cântecele franconilor, după felul cum mi le-a descris fratele meu.

— Fără îndoială, le-a învățat de la un francon.

— E minunat că voi franconii vă pricepeți în toate!

— Vrei să-ți lămuresc pricinile?

— Da. Spune-mi-le, te rog.

— La noi nu sunt caste; fiecare poate ajunge ceea ce dorește și-și poate desăvârși și folosi însușirile cu care a fost înzestrat de Dumnezeu.

— Atunci, chiar un om din pătura de jos poate ajunge preot sau brahman?

— Da, fiindcă Dumnezeu a creat pe om după chipul și asemănarea sa. Valoarea omului nu-i prețuită după familia din care se trage și starea ei; omul este măreț sau josnic, după cum arată gândurile care îl frământă, simțămintele pe care le nutrește și faptele pe care le săvârșește.

— Cuvintele tale sună frumos și trebuie să fie adevărate, dar nu le pot înțelege. Poate că va veni cândva vremea să știu ce vrei să spui. Și cealaltă pricină?

— La noi, femeia are aceleași drepturi ca și bărbatul. Fata e crescută la fel cu băiatul, în aceeași libertate; învață tot ce vrea să învețe; își poate alege soțul și nu e sclava lui. Ia parte la toate bucuriile și necazurile lui și are aceeași putere asupra copiilor, ca și soțul ei. Dumnezeu întruchipează atotputernicia și iubirea, iar omul este imaginea lui; întrucât însă prin cuvântul om înțelegem deopotrivă pe bărbat și pe femeie, bărbatul trebuie să fie imaginea iubirii divine. Și acolo unde conlucrează puterea

și dragostea, omul se aseamănă mereu mai mult lui Dumnezeu, acolo coboară înțelepciunea și dreptatea tuturor, iar popoarele se apropie din ce în ce mai mult de splendoarea aceluia care le-a dat viața și putința de a trăi.

— Nici de data aceasta nu te înțeleg, răspunse Rabbadah, dar aș ține mult să știu ce spui. Apoi, repetă gânditoare: „Femeia trebuie să fie imaginea iubirii divine...”

Privirea ochilor ei fermecători era ațintită spre stele. Chipul ei era aidoma cu cel al unui înger coborât de la înălțimi nemăsurate. Nu-mi putui întoarce privirea de la ea și mă încumetai, vrăjit de farmecul în care mă învăluia prezența ei, să-i mângâi mâna.

— Cunoști dragostea? o întrebai aproape în șoaptă.

— N-o cunosc.

— N-ai iubit niciodată?

— Poate că da. Sau simțământul pe care-l ai față de o mamă și un frate nu este dragoste?

— Da, însă mai este o iubire, care-i mult mai tulburătoare și te face mai fericit, o iubire care poate da bietului nostru pământ dreptul de a fi socotit un lăcaș al fericiților.

— Despre ce iubire vorbești?

— Despre aceea care sălășluiește în inima bărbatului și a femeii. Ai cunoscut-o vreodată?

— Nu, n-am cunoscut nici un bărbat, n-am dorit pe nici un bărbat, n-am iubit pe nici un bărbat.

— Și nici acum nu cunoști și nu iubești pe vreun bărbat?

— După obiceiurile voastre, o femeie trebuie să mărturisească un asemenea lucru?

— Da.

— Cui trebuie s-o spună?

— Aceluia pe care-l iubește.

— Atunci, el află că ea-l iubește.

— Și de ce să n-o știe?

— Dar dacă el n-o iubește, la rândul-i?

— Ah! Dragostea-i atotputernică și nici o inimă nu-i în stare să i se împotrivească. Cel care iubește cu toată căldura inimii sale e răsplătit totdeauna printr-o dragoste la fel de sinceră.

— Dacă ar fi adevărat ce spui! șopti ea, dusă pe gânduri.

Îi dusei mâna la inimă și înconjurai mijlocul făpturii încântătoare ce se afla lângă mine. Ea se ghemui la pieptul meu, peste măsură de fericită și dăruindu-mi o bucurie fără asemănare.

— Sufletul meu, îngerul meu, zâna mea, vrei să fii soția mea, să rămâi cu mine, acum și totdeauna?

— Acum și totdeauna! șopti, înapoindu-mi sărutul care i-l dădusem și apăsându-și buzele pe ale mele.

— Îți jur că fiecă clipă a vieții mele, fiecă respirație a mea, fiecă bătaie a inimii mele îți vor aparține numai ție, Rabbadah!

Ramaserăm multă vreme îmbrățișați; stelele sclipeau a diamantele, Crucea Sudului strălucea deasupra noastră; cu toate acestea, nemărginita mea fericire era mai strălucitoare decât briliantele cerului tropical.

Dincolo, în jurul focului, voioșia se potolise între timp și începură pregătiri în vederea odihnei tuturor. Se aduseră păturile, care fură așezate în preajma focului; doi dintre oamenii echipajului se urcară pe niște scări de frânghie, făcută din fire de palmier, ca să-și ia în primire paza pe bord în timpul nopții. Prin urmare, nu mai puteam rămâne singuri, astfel că ne hotărârăm să ne dăruim odihna de care aveam nevoie. Mă despărții de iubita mea, în ușa cabinei ei, printr-un sărut pătimaș.

În noaptea aceasta, somnul mă lăsă să-l aștept îndelung. Inima-mi era plină de fericire, iar gândurile-mi se îndreptau spre viitor, înfățișându-mi imagini tulburătoare și foarte îndoielnice. Eram nebun! Nu bănuiam că ne pândea trădarea și că respectabilele chipuri ale celor doi oaspeți nu erau decât două măști, îndărătul cărora se ascundeau cele mai întunecate gânduri...

După câteva săptămâni, „Badaya” ajunse la Calcutta. Ambii lascari se dovediseră oameni foarte folositori și izbutiseră să câștige încrederea și chiar prietenia oamenilor din echipaj, prin mici servicii. Se înserase și vaporul nostru ancoră. Căpitanul ordonă ca nimeni să nu părăsească vasul; el însuși coborî însă în barcă și se îndepărtă, vâslind și cerându-mi să-i dau semnul tainic al thagilor. Rămăsei locului, dornic să aflu dacă puterea phanegarului era într-adevăr atât de mare, încât se întindea până în mijlocul unei provincii pe care o stăpâneau de multă vreme englezii.

Trebuie să fi trecut o oră, când ușa cabinei mele se deschise și văzui pe căpitan, urmat de un bărbat, pe care îl recunoscu numai decît după îmbrăcămintea-i ciudată; era unul din acei „parsii”, faimoși în întreaga Indie prin marile lor avuții și cinstea lor de netăgăduit. Noul venit era un bărbat înalt și vânos, purta o bonetă lunguiață și avea o barbă despărțită în două și lungă până la piept. Căpitanul încuie numai decît ușa. Parsiul se uită la mine cu o privire cercetătoare și-și ridică mâna, salutându-mă:

— Pace ție! Tu ești acela care l-a chemat pe Samdhadja?

— Da. Eu sunt. Așază-te!

Arătai oaspetelui un loc pe divan, lângă mine, îi întinsei o *hukah* și-o aprinsei.

— Îngăduie-mi să te servesc! E mai bine să fim singuri, nu-i așa? N-avem nevoie de prezența unui servitor.

Parsiul își aprinse narghileaua și se tolăni pe perne, dornic să asculte lămurirea pe care o aștepta din parte-mi.

— Ai primit semnul? îl iscodii.

— Da.

— Mi s-a spus că-l vei respecta, fără să șovăi.

— Îl socotesc drept poruncă și mă supun. Cine l-a dat căpitanului: tu, sau altcineva?

— Eu.

— Atunci, vorbește-mi, ca să știu ce-mi ceri.

— Un vapor.

— Încotro vrei să mergi?
— Spre Batavia!
— Pleacă mâine un vapor într-acolo. Vei avea cel mai bun loc pe puntea lui.
— Îmi trebuie un vapor pe care să nu mai fie nimeni.
— Ar trebui să gonesc călătorii, care s-au și urcat la bord.
— Atunci, dă-mi alt vapor!
— Vorbești așa, parcă ai avea milioane! Cine ești, la urma urmelor?
— Mă numesc Hugo von Gollwitz și am fost voluntar, sublocotenent în slujba Angliei...
— Prin urmare, nu ești englez?
— Nu. Și am venit la Augh cu generalul Haftley...
— Ca să furați țara maharajahului prin trădare, adăugă parsiul cu ochii scânteind de furie și încrețindu-și fruntea.
— Eu nu puteam fi trădător, fiindcă eram un prieten al maharajahului.
— Tu?
— Da. L-am cunoscut aici, în vremea când n-a știut nimeni cine este.
— Ah, tu ești sublocotenentul despre care mi-a povestit! Fii bine venit, fiindcă-i cu neputință de crezut că ai devenit vrăjmașul lui!
După ce-i povestii toate întâmplările prin care trecusem, parsiul spuse:
— Ce s-a întâmplat cu prințesa? A fost ucisă și ea? Mă ridicai și deschisei ușa cabinei învecinate cu a mea:
— Iat-o!
Rabbadah se afla lângă ușă. Nu purta decât podoaba frumseții ei, dar era atât de fermecătoare, încât parsiul, care se ridicase o dată cu mine, se zăpăci și făcu o plecăciune adâncă, spre a-i săruta poalele rochiei.
— Domniță! exclamă, poruncește-mi și poruncește vieții mele! Îți aparțin!

— Numele tău e Samdhadja. Ești cel mai vârstnic dintre parsii din Calcutta?

— Da.

— Madpur Singh te iubea; ai fost prietenul lui. Vrei să fii și al meu?

— Vreau să fiu prietenul și sclavul tău.

— O fugară are nevoie de prieteni; sclavii și-i poate cumpăra. Bărbatul acesta va fi soțul meu. Vrei să ne duci pe ascuns la Batavia?

— O voi face. În zorii zilei va pleca un vapor și veți călători pe el, fără să plătiți nici o rupie. Spune-mi dacă-ți trebuie bani. Ți pot da.

— Nu am nevoie de bani, fiindcă am cu mine întreaga noastră avuție din Augh. Așază-te și lasă-ne să-ți povestim ceea ce am aflat și ne mânghește foarte mult.

— Iartă-mă, domniță, dar trebuie să plec. Aici, în Calcutta, nu sunteți nici o clipă în siguranță, așa că e neapărată nevoie să vă pregătesc grabnic unul din vasele mele și să înlătur piedicile pe care ar fi în stare să le pună autoritățile din port în privința pornirii în largul mării. Ți voi da cel mai bun vapor, condus de cel mai iscusit dintre căpitanii mei. Mi-e teamă numai că nu voi găsi atât de curând marinarii pricepuți care îmi trebuie. Chiar dacă aș aduna pe toți oamenii tot îmi lipsesc doi.

— Avem doi inși pe bord, spuse prințesa.

— Ce fel de oameni sunt?

— Lascari.

— Da, aceștia sunt de obicei marinari curajoși și care pot fi folositori. Unde s-au urcat pe bordul „Badarei”?

— La granița Aughului.

— Pregățiți-i, ca să-i pot lua când voi veni să vă chem! Și acum, domniță, îngăduie-mi să plec. Vom putea sta mai mult de vorbă când vom fi pe vaporul cu trei catarguri...

Trecuse o săptămână. Corabia „Bahadur”^[31] trecuse de Insulele Andamane și Nikobari și se îndrepta pe la apusul

Sumatrei, spre sud, pentru ca de acolo să meargă spre Java. La bord, lucrurile decurgeau în chip mulțumitor, după cum o mărturisea și expresia căpitanului, în timp ce mă plimbam cu el pe punte. Era un german, ca și mine, astfel că ne împrietenirăm curând, petrecându-ne împreună vremea în tot cursul călătoriei. Căpitanul îmi spuse la un moment dat:

— Mergem foarte bine și cred că până la Batavia nu vom avea decât o oprire foarte scurtă.

— Nu te înțeleg.

— Am avut totdeauna norocul deosebit de a fi mulțumit de oamenii mei, dar cu prilejul ultimei mele călătorii m-am pomenit totuși pe bord cu un ins care mi-a pricinuit, neajunsuri. Ca să nu molipsească și pe ceilalți, mi-a venit în gând să-l debarc. I-am dat o cantitate mare de merinde și l-am dus pe o insulă, unde poate găsi mai multe fructe și apă decât ar trebui unui număr de zece oameni.

— Prin urmare, un fel de „Robinsonadă”?

— Da. Și urma să rămână acolo, numai până la înapoierea noastră.

— Și acum trecem să-l vedem?

— Da. E adevărat că insula nu-i în direcția spre care mergem, dar tocmai de aceea am ales-o ca loc de „cumințire”. Știam că o cunosc numai eu, astfel că nici un alt vapor n-ar fi putut curma singurătatea, menită să aducă omului ispășirea pedepsei.

— Când ajungem acolo?

Căpitanul privi pânzele cu luare-aminte:

— Cu vântul care suflă acum, este de prevăzut că vom trece încă în noaptea aceasta pe lângă temnița despre care v-am istorisit. De nu, vom opri mâine dimineață în fața ei.

— Insula e mare?

Căpitanul râse:

— Mare? Da, cred că e puțin mai mare decât mâna mea.

— Erau pomi pe insulă?

— Da, am văzut destui pomi; sunt mai ales mulți palmieri.

— Este și apă?

— Da. Dar de ce mă iscodiți cu atâta stăruință, domnule? Oare aveți de gând să trăiți pe insula aceasta viața lui Robinson?

— Nu din pricina asta vă întreb, râsei. Dar mi-am închipuit fără să vreau că s-ar putea să fiu cândva în situația lui Robinson Crusoe și țineam să știu dacă ar fi de îndurat viața pe o asemenea insulă.

Dacă aș fi bănuir că n-avea să treacă mult și urma să trăiesc într-adevăr existența lui Robinson Crusoe, n-aș mai fi râs deloc.

Din clipa aceasta, începură să se prăbușească asupra-mi întâmplările, care pregătiseră un sfârșit prăpăstios visurilor și năzuințelor mele. Cei doi lascari se arătasera și în restul călătoriei că sunt marinari iscusiți; cu toate acestea, de câteva zile nu-mi plăceau. Cel mai vârstnic dintre ei, Sidrah, urmărea pe Rabbadah, atunci când se plimba pe punte, cu priviri foarte ciudate, care îmi dădeau de gândit. Ea era totdeauna acoperită de vâl, dar în seara venirii la noi, Sidrah izbutise totuși să-i vadă chipul, chiar dacă numai pentru câteva minute. Firește, nu era de mirare că frumusețea ei neobișnuită putuse să tulbure pe un om atât de simplu, dar nu aceasta era pricina uimirii și, mai ales, a bănuielilor care mă frământau. În privirea lui nu se putea citi numai admirație, ci și un alt simțământ, un soi de poftă pătimasă. Și, ceea ce era și mai ciudat: îndată ce purtarea lui îmi atrase luarea-aminte, observai încă un lucru. Când se credea neobservat, Sidrah mă privea uneori cu atâta înverșunare, încât începusem să mă tem că e hotărât să mă ucidă. De obicei, ambii lascari mă întâmpinau cu foarte mult respect, ba chiar cu supunere îndatoritoare. De aceea, descoperirea pe care o făcusem mă neliniști și mai mult și mă îndemnă să fiu și mai bănuitor; mă hotărâi să-l supraveghez neconținut.

După-amiază, vântul se potoli încetul cu încetul și, chiar spre seară, când se învioră puțin, fu atât de slab, încât aveam impresia că abia înaintăm. Cu toate acestea, zării cu puțin înainte de căderea serii o mică insulă, care ieșea la suprafața valurilor, la o oarecare depărtare. Mă dusei la căpitan.

— Veți coborî o barcă pe apă, ca să aducă pe bord pe cel pedepsit? întrebai pe căpitan, care privea insula cu ocheanul.

— Nu. Prin părțile acestea se întunecă foarte repede, iar barca n-ar ajunge prea curând la insulă și s-ar putea rătăci. Lanterna vaporului nu luminează până acolo. Și chiar dacă oamenii noștri ar ajunge la insulă, vor trebui întâi să caute pe cel pedepsit, astfel că nu putem ști în ce fel vom fi primiți și nici întâmplările neprevăzute pe care le vom întâmpina.

— Și atunci, ce aveți de gând?

— Voi așeza astfel pânzele ca, datorită acestui vânt slab, să ne îndreptăm spre insulă în timpul nopții și să trecem pe lângă ea, la oarecare depărtare. Dimineața ne vom găsi repede omul și-l vom lua pe bord. Vedeți cum se întunecă? Ne așteaptă cina. Să mergem în cabină!

După cină, ne duserăm să ne culcăm. Mai mult din obișnuință decât din spirit de prevedere zăvorâi ușa. Nu-mi era somn, așa că nu mă întinsei pe pat, ci mă așezai pe un scaun. Dar nu aprinsei lampa, deoarece pe întuneric mă puteam lăsa mai bine în voia gândurilor. Faptul acesta, ca și împrejurarea că nu făcui nici o mișcare, ci păstrai o liniște desăvârșită, îmi salvă viața. Crezându-se că dorm adânc, am scăpat; altminteri, aș fi fost cel dintâi care trebuia să cadă victimă pumnalului ucigător.

La cine mă gândeam? Sper că nu e nevoie să spun. Mai erau câteva zile până ce „Bahadur” avea să ancoreze la Batavia, și eu puteam păși înaintea altarului, alături de Rabbadah, sub ocrotirea drapelului olandez. Doar câteva zile! Și apoi? Nu-mi dădea deloc prin gând să rămân în Java

și să aștept desfășurarea situației politice din Augh. Pentru un asemenea lucru, n-aveam decât să rămân în patrie. Ajunsei la hotărârea fermă să ne urcăm pe cel dintâi vapor olandez sau german și să ne îndreptăm spre Germania. Oare Rabbadah va voi să mă însoțească? Nu vorbisem cu ea nimic în privința aceasta, dar eram convins că nu se va împotrivi dorinței mele. Dacă era osândită de împrejurări să trăiască în exil, avea să-i fie totuna, dacă-și petrecea exilul în Java sau în Germania. Iar dacă i-ar fi venit totuși greu să se îndepărteze atât de mult de patria strămoșilor ei, iubirea ar fi știut să biruie și această piedică. Și m-aș fi străduit din toată inima s-o fac să uite toate suferințele pe care le îndurase și să-i prilejuiesc acest lucru în castelul familiei mele...

Planurile fericite pe care mi le făuream îmi fură tulburate deodată de un zgomot; mi se păru că aud un strigăt înăbușit de ajutor, venind din cabina căpitanului, și mă speriai. Îmi ținui respirația și ciulii urechile. Strigătul izbucni încă o dată! De data aceasta mi se păru că aud limpede glasul căpitanului și cuvântul „ucigași”. Fără să mă mai codesc, sării de pe divan, smulsei de pe perete sabia și revolverul, pe care-l aveam încărcat totdeauna, și alergai pe punte.

Cabina mea era tocmai în partea opusă celei în care se afla cabina căpitanului, astfel că trebuia să străbat întreaga punte spre a ajunge până la ea. Deodată, văzui că se deschise ușa cabinei căpitanului și cei doi lascari — îi recunoscui numaidecât, datorită luminii lunii — se iviră în pragul ei. Și ei mă zăriră și se opriră.

Ce căutaseră la căpitan cei doi „pelerini”? Mai ales la ora aceasta târzie! Faptul mi se părea foarte suspect. Dacă săvârșiseră vreo ispravă și plănuiau cumva altă ticăloșie, nu trebuia să-i las să se apropie. Întinsei revolverul spre ei și strigai:

— Ce-i acolo?

Librah se îndreptă cu un aer lingușitor spre mine și-mi răspunse pe tonul său obișnuit și plin de respect:

— Sahib, căpitanul trebuie să fi visat, fiindcă...

— Stai! îl întrerupsei. Oprește-te, sau te împușc!

Librah văzu țeava revolverului ațintită asupra-i și se opri, fără să vrea.

— Cărmaciule! strigai.

Nu-mi răspunse nimeni. Lucrurile mi se păreau din ce în ce mai de neînțeles. Mă uitai în jur. Nu departe de mine văzui zăcând un corp țeapăn.

— Toți oamenii să vină pe bord! strigai acum cu toată puterea glasului meu.

Dar și strigătul acesta se dovedi zadarnic. Librah, care se apropiase pe furiș, ridică brațul. În clipa următoare, pumnalul lui îmi străpunse brațul stâng. Dar și împușcătura revolverului meu trosni, iar ticălosul se prăbuși, nimerit în cap de glonte pe care-l trăsesem. După altă clipă, mă aflai în fața lui Kaldi; lovii atât de furios cu sabia pe lascar, încât îl trântii și pe el, cu umărul spintecat.

Deodată, auzii un zgomot îndărătul meu. Mă întorsei cu repeziciune. Era Rabbadah, al cărei chip vădea o nemărginită spaimă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă, pe un ton înfricoșat.

— Nu te speria, Rabbadah! Trebuie să se fi întâmplat o nenorocire.

— Ce nenorocire?

— Am ucis pe acești doi inși, fiindcă voiau să mă omoare. Dar asta nu-i o priveriște pentru tine, Rabbadah. Du-te înapoi, în cabină! Pe punte ești în primejdie. Sau au fost uciși cu toții, sau s-a întâmplat vreo răzvrătire a echipajului și se așteaptă clipa nimerită în care să ies la iveală și să fiu atacat.

— Să te părăsesc? Nu, rămân cu tine!

— Atunci, așteaptă o clipă!

Mă repezii în cabină și adusei lampa, pe care o aprinsei. Apoi, mă îndreptai prevăzător spre cabina căpitanului, îl

găsii mort și trântit pe podea. Prin urmare, nu mă înșelasem și înțelesesem bine strigătul lui de ajutor. Cu toate acestea, nu-mi puteam lămuri cele întâmplate. Nu-mi puteam închipui cum fuseseră în stare cei doi lascari să săvârșească o asemenea ticăloșie fără știrea celorlalți, întrucât n-aveau ce folosi de pe urma ei. Îmi spusei, deci, că tot de o răzvrătire trebuia să fie vorba. Într-un asemenea caz, se cuvenea să mă îngrijesc înainte de orice de siguranța iubitei mele Rabbadah și de a meu. Se părea că și Rabbadah gândește la fel cu mine, căci mă prinse de braț.

— În ce primejdie ești! Vino repede în cabina mea și rămâi acolo până ce se face ziuă!

Căutai s-o liniștesc și, desprinzându-mi brațul, îi răspunsei:

— Nu, Rabbadah! Poate că este vreunul care are nevoie de ajutorul nostru.

Rabbadah se văzu nevoită să-mi dea dreptate, dar nu putui s-o conving să se înapoieze în cabina ei. Mai mult, în timp ce străbăteam prevăzător întreaga punte, se ținu strâns lipită de mine. Descoperirea pe care o făcui era îngrozitoare. Lângă cârmă se afla cârmaciul, cu inima străpunsă de o lovitură de pumnal. Era aproape rece. Desigur că el fusese cel dintâi care căzuse victimă celor doi ucigași. Pornii mai departe, dar în afară de corpul țeapăn al celui pe care-l văzusem la început și care trebuie să fi fost de cart, nu găsii pe nimeni. Coborât apoi, cu inima îndurerată, spre încăperea destinată echipajului. Eram înspăimântat la gândul priveliștei ce mă aștepta. Când împinsei ușa și-mi aruncai o privire în încăperea luminată slab de o lampă cu ulei, simții că mi se zbârlește părul. Întregul dormitor era scăldat în sânge. Rabbadah nu fu în stare să îndure această priveliște. Scoțând un țipăt îngrozit, fugi de lângă mine. N-o puteam urma, fiindcă trebuia să mă încredințez dacă nu mai pot fi de folos vreunuia dintre bieții oameni ai echipajului.

Cercetarea nu ținu mult. Ucigașii își îndepliniseră cu măiestrie planul; nu mai era în viață nici unul dintre cei opt inși. Am mai văzut priveliști înfricoșătoare, dar am știut să mă stăpânesc. Acum, însă, aspectul celor opt inși răpuși mișelește era neînchipuit de înfiorător. Și astăzi îmi amintesc cu groază de clipele prin care am trecut, când am descoperit baia de sânge din dormitorul echipajului. Simțeam că mă cuprinde o slăbiciune, dar izbutii s-o înfrâng printr-o sfortare uriașă. Fiindcă situația în care ne aflam cerea o voință hotărâtă, un bărbat curajos și puternic. Începui să-mi frământ mintea. Ce scop vor fi urmărit cei doi, când au pus la cale această baie de sânge? Era o întrebare, căreia fără îndoială că numai ei îi puteau răspunde. Dar erau morți amândoi și nu mai aveau cum să vorbească. Îmi veni în gând altă întrebare: eram într-adevăr sigur că nu mai trăiau? Trebuia să mă conving. De aceea, urcai repede pe punte și mă îndreptai spre Librah. Era mort: ochii-i sticloși priveau în gol. Dar în timp ce mă aplecasem deasupra lui, mi se păru că aud un horcăit din partea unde zăcea tovarășul lui, Kaldi. Mă întorsei și îngenuncheai lângă el.

Lascarul primise o lovitură zdravănă de sabie; întregul umăr îi era despicat și, cu toate că nu zăcea de mult, pierduse atât de mult sânge, încât nu-i mai putea folosi nici un ajutor. Se părea, însă, că-și dă seama de ceea ce se întâmplă cu el, întrucât ochii lui erau îndreptați asupra-mi, cu o expresie ce mă îndemna să cred că lascarul mă recunoaște. Dacă voiam să mai aflu ceva, trebuia să-l iscodesc fără nici o clipă de întârziere.

— Nenorocitul, ce-ați făcut?

Rănitul își ridică brațul nevătămat, cu o mișcare foarte slabă, și bolborosi cu greu:

— Eu vreau... comorile... și Librah... vrea... pe prințesa.

Prin urmare, asta fusese ținta pe care o urmăriseră! Josnica lor ispravă își dezvăluise taina. Dar cum izbutiseră să afle de comorile maharajahului și de unde știau că

însoțitoarea mea era prințesa? Nu destăinuisem nimănui, nici măcar căpitanului, cine-i însoțitoarea mea și eram îndemnat să cred că nu ne trădaseră nici thagii care ne întovărășiseră până la Calcutta. Umbra morții începu să coboare pe trăsăturile schimonosite ale lascarului și, dacă voiam să mai aflu vreun amănunt, se cuvenea să-l descos repede. În câteva cuvinte, bolborosite din ce în ce mai greu și cu un glas mereu mai slăbit, îmi lămurii totul.

Cei doi „pelerini” erau frați, nu fuseseră niciodată lascari, cum ne înșelaseră, și erau originari din Augh. În timpul nopții, văzuseră pe phansegar și pe thagii săi dezgropând comorile din chioșcul aflat în parcul maharajahului și încolțise în ei gândul să și le însușească. Urmăriră pe furiș pe cei care le transportau și, când descoperiră că pachetele au fost duse pe „Badaya”, se hotărâră să săvârșească lovitura. Porniră pe un drum mai scurt și ne ieșiră în cale în seara când se apropiară de focul aprins pe mal de oamenii noștri din echipaj. Cu nădejdea că vor izbuti să călătorească pe vasul nostru, se dăduseră drept lascari, care n-au altă patrie decât marea și se întorc dintr-un pelerinaj îndelungat. Înșelăciunea prinse cu atât mai mult cu cât ei călătoriseră într-adevăr cândva pe mare și-și însușiseră oarecare cunoștințe privitoare la mânuirea pânzelor și celelalte treburi marinărești. Chiar în seara sosirii lor, Librah văzuse pe Rabbadah fără vâl și din clipa aceea râvni nu numai să ne prade comorile, dar și la fată. Spre fericirea noastră, în timpul călătoriei pe Gange nu li se ivi nici un prilej spre a-și aduce planul la îndeplinire, astfel că se hotărâră să nu cruțe nici un mijloc pentru a-și continua călătoria cu noi spre Batavia. Întrucât căpitanul avea nevoie de încă doi marinari, falșii lascari își văzuseră planurile încurajate de această împrejurare și răspunseră numaidecât îndemnului de a împlini lipsa de care suferea echipajul. Astăzi, când ne apropiam de insulă, voiau să-și înfăptuiască în sfârșit mârșava lovitură. Aveau de gând să ucidă întregul echipaj, să ancoreze lângă insulă și,

coborând pe uscat, împreună cu prințesa și comorile, să găurească vasul, ca să se scufunde, urmând să aștepte pe insulă vreun vapor, care ar fi trecut întâmplător pe acolo, spre a se salva, împreună cu o parte din comori cel puțin. Mai târziu, voiau să se înapoieze, ca să ia ceea ce nu putea fi luat la început, după ce ar fi avut grijă să scape de prințesă, în cazul când ea ar fi început să-i stânjenească.

Povestirea sleise și ultimele puteri ale rănitului. După câteva clipe, își pierdu cunoștința și respirația-i deveni din ce în ce mai slabă. Îl crezui mort, dar îl văzui deodată că se ridică într-un cot. Ochii i se deschiseră și se ațintiră cu strălucire înfrigurată asupra unui punct anumit, de parcă vedeau pe cineva, pe care eu nu-l puteam măcar întrezări. Și cu ultima putere, bolborosi:

— Pe insulă... cu comorile... Rabbadah... să fie... a ta... și comorile... ale mele... ale mele... ale mele.

Apoi amuți și se prăbuși mort de-a lungul punții.

Acum, când știam totul, îmi revenea sarcina de a chibzui asupra situației și de a folosi schimbarea ce se petrecuse. Mai întâi, însă, trebuia să văd ce face Rabbadah. O găsii în cabina ei, îngenuncheată și cu capul acoperit. Priveliștea atâtor cadavre o zdruncinase. Mă apropiai de ea și-i sprijinii capul de pieptul meu.

— Rabbadah!

Tresări, de parcă o trezisem dintr-o amorțire. Îmi înconjură genunchii cu brațe tremurânde și o văzui că e cutremurată de fiori, atunci când fu în stare să spună, printre hohotele de plâns ce o năpădiseră:

— Iubitule! Ah, ce m-aș fi făcut, dacă te-ar fi omorât și pe tine!

Nici nu voisem măcar să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat, dacă ticăloșii aceia ar fi avut norocul să-și ducă în întregime planul la îndeplinire. Îi dezmierdai părul, cu dragoste liniștitoare, și-i sărutai fruntea.

— A avut Dumnezeu grijă de mine și m-a păzit! Dar e înspăimântător, e îngrozitor!

— Singuri printre cadavre, pe marea îndepărtată și singuratică!

— Nu te teme, draga...

Dar nu avui putința să-mi sfârșesc gândul, întrucât fui trântit pe podea cu o putere căreia nu fui în stare să mă împotrivesc. În același timp, auzii zgomotele unor trosnituri, de parcă o mie de mâini se apucaseră să sfărâme cheresteaua vaporului. Prințesa scoase un țipăt de spaimă, iar eu îmi amintii în chip fulgerător neglijența de neiertat pe care o săvârșisem. În loc să mă duc la cârmă și să îndrum mersul vaporului, întrebuițasem acele minute prețioase lângă lascarul muribund, ca să smulg de la el mărturisiri care tot nu ne puteau fi de nici un folos. Fără îndoială că vasul lipsit de cârmaci își urmase singur calea și naufragiase undeva în apropierea insulei, izbindu-se de vreo stâncă.

Mă repezii pe punte. Dumnezeu mare! Ce priveliște dureroasă mi se înfățișă ochilor. Chiar în fața vasului se înălțau o sumedenie de stânci întunecate și amenințătoare, iar de ambele părți ieșeau la iveală un fel de bolovani uriași, despărțiți printr-un canal, prin care pătrunsese vaporul, oprindu-se pe insulă. Nu mă puteam gândi la salvare și se cuvenea să socotesc o fericire faptul că vântul nu sufla cu prea multă putere: altminteri, vaporul s-ar fi sfărâmat în clipa când se lovise de stâncă.

Coborâi repede în încăperea echipajului și găsii o spărtură, prin care apa năvălea cu furie. Spărtura era atât de mare, încât eu, nepriceputul, n-o puteam astupa, fiindcă nici nu-mi trecea prin minte ce mijloc să folosesc. După o socoteală aproximativă, de-abia aveam vreme până dimineață să ne salvăm pe insulă și să cărăm câte ceva din lucrurile ce se aflau pe bord.

Am scris mai înainte despre felul cum ne-am salvat, astfel că acum nu voi mai stăruî. Cu mare osteneală, izbutii să împing o luntre pe apă. Mai întâi, trebuia să-mi duc la adăpost iubita și averea ei. În timp ce Rabbadah îmi ajuta

să car pachetele, eu le lăsa să cadă în luntre și coborâi după aceea, împreună cu iubita mea, începând să vâslesc spre uscat. Țărmul se înălța din apă cu asprimea unei stânci; totuși, avui noroc și, când se crăpă de ziuă, descoperii un loc în care să putem debarca în condiții mulțumitoare. Apoi, mă înapoiai la vapor, ca să sfârșesc de cărat giuvaierurile și cele câteva merinde și alte lucruri, pe care le socoteam plăcute sau trebuincioase.

Când debarcai pe insulă pentru a patra oară, se făcuse ziuă de-a binelea și putui privi insula cu mai multă luare-aminte. Rabbadah stătea pe țărm și se uita spre un crâng din apropiere.

— Ia vezi, te rog, ce-i asta? mă întrebă neliniștită.

— Colo, lângă tufiș?

— Da.

Mă îndreptai cu pași șovăielnici spre locul care-i atrăsese luarea-aminte. Ce-mi fu dat să văd? De o cracă a unui pom atârna capul unui om, în jurul căruia era răsucit un capăt de funie, iar corpul pe jumătate putrezit zăcea întins pe pământ. Alături, se vedeau un cuțit și o carte mare, printre o mulțime de alte lucruri. O deschisei și citii numele semnat pe ea.

Mă aflu în fața cadavrului acelui marinar care fusese părăsit și care, neputând îndura singurătatea insulei, își pusese capăt zilelor în modul acesta înfiorător. Colo era vaporul plin de cadavre, dincoace rămășițele sinucigașului, — mă îngrozii, gândindu-mă la fapta slabă care era lângă mine, nevoită să vadă aceste priveliști înspăimântătoare...

Marea mea operă a ajuns la capăt. Și a ieșit mai bine decât mă așteptam! Nu știu ce ar spune un constructor de vapoare despre „arta” mea, dar eu sunt însuflețit de convingerea că am făcut o treabă merituoasă.

Ca să-mi pot stăpâni mai lesne barca, nu i-am pus decât două pânze: una mare și alta mai mică. Îmi dau foarte bine seama că barca mea nu este decât o îndrăzneală fără asemănare, chiar pe vreme liniștită, și fără să mă gândesc

la întâmplările neprevăzute; totuși, trebuia să fac o dată încercarea de a mă salva.

Ieri, când mi-am împins pentru prima dată barca pe apă, eram într-o dispoziție sărbătorească. E drept că n-am lovit de partea de dinainte a bărcii o sticlă de vin spumos, cum se obișnuiește în asemenea împrejurări, dar nu cred că există vreun vapor care să-și fi făcut primul drum, însoțit de mai calde binecuvântări, ca „Rabbadah” a mea, atunci când începui să vâslesc, pornind din micul port, înjghebat în preajma colibei mele.

„Rabbadah!” Acesta e singurul nume pe care trebuia să-l poarte, nu altul! Fiindcă și după moarte ea era îngerul meu păzitor, fără de care este sigur că mi-aș fi curmat viața, ce n-ar mai fi avut nici un rost; tot ea urma să-mi fie înger păzitor împotriva primejdiilor pe care le aveam de întâmpinat în largul mării.

Prima mea călătorie a fost strălucită. Negreșit, vâslii prevăzător numai înăuntrul cercului pe care-l închideau stâncile în această parte a insulei, pe o distanță de o jumătate de leghe. Atât de aproape de țărm, n-aveam nevoie să folosesc pânzele, dar cârma se supuse ușoarei apăsări a mâinii mele, astfel că barca spintecă ușor valurile. În ziua aceea, mă culcai plin de bucurie și mulțumii din toată inima lui Dumnezeu.

Azi-dimineată, mi-am vâslit barca printre stânci și am întins pânza. Mi-am înconjurat insula prin partea de sud și cea dinspre apus. Sufla un vânt plăcut și făcui o plimbare tot atât de plăcută. Ajungând pe partea de apus, coborâi pânzele și-mi îndreptai barca spre țărm. Barca alunecă repede și frumos înaintea vântului, numai cu ajutorul sforilor de care trăgeam, și trecu de cele două stânci, singurele între numeroasele recife de corali printre care se poate strecura o luntre și ajunge la țărm, dacă nu se afundă prea mult în apă. De fapt, era un început din cale-afară de primejdios, întrucât nu eram încă sigur de barca mea cu pânze, dar izbutii, să ies cu bine la capăt, iar după câteva

minute coborâi în galeriile subpământene care duc înăuntrul muntelui, la mormântul scumpei mele Rabbadah. De ani de zile, adică de atunci de când luntrea de pe vaporul naufragiat „Bahadur” se spărsese și putrezise, acum era prima dată când intram la mormântul iubitei mele prin partea aceasta.

A venit vremea să încredințez carnetului meu de însemnări taina pe care am păstrat-o. Nu știu dacă-mi va izbuti planul și dacă voi fi vreodată în stare să duc la loc sigur comoara maharajahului. Dar poate că jurnalul meu va ajunge într-un fel oarecare în mâinile familiei mele și numai ea va intra în stăpânirea moștenirii lui Madpur Singh și a dragei mele Rabbadah, care-i și moștenirea mea. Altuia, care ar vrea să tragă foloase de pe urma acestor însemnări, nu-i vor aduce noroc, ci pieire: nimeni nu va fi în stare să găsească vreodată cele două stânci, singurele printre care se poate pătrunde la comorile maharajahului. În cel mai bun caz, barca i s-ar sfărâma jalnic de ascuțitele recife de corali. Și ca să fiu sigur că intrarea spre comori nu va fi aflată de nimeni, voi lua măsurile cuvenite înainte de plecarea de pe insulă.

Câtă vreme mi-am construit coliba, n-am vrut să mă gândesc deloc la starea în care ne găsim și nici nu m-am simțit îndemnat să cercetez insula. Dar atunci când am isprăvit înjghebarea și orânduirea adăpostului, pornirăm să ne cunoaștem mica împărăție.

Insula nu e mare. Cu toate acestea, nu ne-a fost prea ușor s-o cercetăm. Țărmul e neted numai pe partea pe care naufragiasse „Bahadur” al nostru. Mai departe, însă, pământul începe să se înalțe încetul cu încetul și este acoperit cu o pădure seculară, foarte deasă și prin care se pătrunde foarte greu.

Cu prilejul primei noastre preumblări, ne oprirăm între pădurea seculară și țărmul dinspre sud, care-i sălbatic și plin de crăpături și se înalță foarte mult spre răsărit. Ne

croirăm încet drumul printre grămezi de copaci uscați, plante agățătoare și bolovani de stâncă. După două ore ajunserăm pe culme. Mai făcurăm câțiva pași și ne oprirăm uimiți. La picioarele noastre nu se întindea uscatul, cum îmi închipuisem, ci marea nemărginită, care se afla la vreo trei sute de metri sub noi. Tranziția era atât de neașteptată, încât aproape că ne cuprinse amețea. Îndemnai pe Rabbadah să rămână pe loc și eu mă apropiam prevăzător de marginea înălțimii de pământ pe care ne aflam. Ceea ce văzui mă umplu de uimire. Stânca era verticală și netedă ca un perete. Nu se vedea nici un loc, pe care s-ar fi putut opri piciorul, coborând spre mare, sau urcându-se spre creștetul stâncii! Numai acolo unde ne găseam noi stânca era puțin roasă și fărâmițată de vreme, dar la o depărtare de câțiva metri mai jos începea peretele povârnit și amețitor, netezit parcă de un cuțit, și care se întindea, ascuțit și râpos, până la partea cea mai înaltă a insulei, pătrunzând în uscat, în forma unui semicerc. Apa mării, care în golful creat de acest semicerc era cât se poate de liniștită, și creștătura stâncii ar fi înlesnit chiar amenajarea unui port, dacă șirul de recife de corali, care începea la vârful de nord al golfului și se sfârșea în partea de sud, n-ar fi împiedicat cu desăvârșire pătrunderea în acest port. În fața recifelor de corali, valurile se izbeau cu furie neobișnuită și cu un zgomot asurzitor.

Cum se alcătuiuse această coastă? Nu găseam decât o singură explicație. Insula noastră trebuie să fi fost cândva mult mai mare, poate de două sau chiar de trei ori mai mare ca acum. Un puternic cutremur de pământ o rupsesese în două, de parcă s-ar fi folosit de un cuțit, și marea a înghițit una din ele. Un al doilea cutremur trebuie să fi ridicat șirul de corali din valuri, așezându-l ca pe un lanț în jurul noului golf creat. Nu știu dacă știința se va declara mulțumită cu această explicație, dar eu n-am găsit nici atunci, după cum nu găsesc nici acum, alta mai temeinică.

Neașteptata descoperire pe care o făcusem trezi în noi dorința de a nu ne înapoia numaidecât la coliba noastră, ci de a ne urma drumul pe înălțimea aceasta, atâta vreme cât nu vom întâmpina vreo piedică peste care să nu putem trece. Firește, ne ținurăm prevăzători la oarecare depărtare de marginea râpei, întrucât n-aveam prea mare încredere în soliditatea terenului. Pe măsură ce înaintam, îmi dădeam seama că puteam umbla cu mai multă ușurință; furtunile ce se abătuseră în decursul anilor deasupra pădurii seculare creaseră cărări, care puteau fi străbătute lesne. Nici un om n-ar fi fost în stare să coboare pe râpa aceasta și nici cel mai curajos dintre alpiniști nu s-ar fi încumetat să se cațare pe acești pereți abrupti, ai unor înălțimi îngrămădite de-a valma de puteri gigantice.

Plecaserăm de dimineața de la coliba noastră și soarele era încă sus, pe cer, când ajunserăm la vârful de nord al insulei. Rabbadah era obosită, astfel că ne dăruirăm o oră de odihnă, în care și mâncărăm merindele ce luasem cu noi. Aveam destulă vreme să ne înapoiem pe drumul pe care venisem până aici. Întrucât însă socotii că de-a lungul coastei de nord coborârea era mai scurtă, ne hotărârăm să ne folosim de drumul acesta. Ne convinserăm curând că hotărârea noastră era chibzuită și nu trebuia să ne căim că am luat-o. E drept că ne-am împiedicat de câteva ori de copaci uriași, prăbușiți în urma furtunilor; cu toate acestea, înapoierea a fost mult mai ușoară decât urcarea de dimineață și soarele nu coborâse cu totul spre apus, când zărirăm coliba la o întorsătură a coastei. Nu e mai puțin adevărat, însă, că eram frânți de oboseală după această zi de excursie, dar și încântați de cele ce văzusem.

Pe atunci nu bănuiam că descoperirea pe care o făcusem cu privire la așezarea insulei îmi va folosi la îndeplinirea planurilor de acum.

În ziua următoare, pornirăm la drum, înarmați cu o busolă, și pătrunserăm în pădurea seculară, ca să cercetăm pe îndelete insula.

Ceea ce văzurăm mă îndemnă să cred că nu era vorba de o adevărată „pădure seculară”. Mi se păruse de la început că insula trebuie să fi fost locuită cândva. E de la sine înțeles că acești locuitori nu lăsaseră pădurea, ce urma să le asigure într-o oarecare măsură condițiile de trai, în starea în care o găsiseră. Dar de atunci trecuseră foarte mulți ani și crescuseră pretutindeni o sumedenie de plante agățătoare, astfel că mă văzui silit să-mi croiesc drumul cu ajutorul cuțitului. Rabbadah pășea imediat în urma mea și căuta să-mi ușureze munca, prin flecăreala ei voioasă și copilărească. Dar nu-i auzeam decât jumătate din cuvintele pe care le rostea, fiindcă lucrul îmi cerea întreaga luare-aminte și fruntea-mi era cu totul acoperită de broboane de sudoare.

Deodată, mă oprii. Auzisem un zgomot, pe care nu m-aș fi așteptat să-l aud în locul unde ne aflam. Mi se părea că la o depărtare oarecare cântă cineva. Da, într-adevăr! Era un cântec, nu un strigăt. Și cântărețul avea o voce foarte puternică. Spre marea mea uimire, cânta o octavă întreagă a gamei, în sus și în jos, fără să se oprească și destul de corect.

Prinsei pe Rabbadah de braț:

— Ai auzit? o întrebai. Fii atentă! Oare s-o mai fi găsinde vreun om pe insula aceasta singuratică?

Rabbadah râse, voioasă:

— Nu cântă un om, ci o maimuță.

— O maimuță? Nu se poate! O maimuță nu-i în stare să cânte o gamă întreagă, și mai ales cu atâta siguranță în glas și fără nici o greșeală.

— Nu știu ce înseamnă o gamă, cum spui tu, dar cunosc foarte bine sunetele acestea. Sunt ale maimuței ungko. Fratele meu a adus o dată în Augh un animal dintr-acestea, pe care l-a prins în Java. Era o raritate, fiindcă ungkoul este foarte fricos și nu poate fi prins decât cu mare greutate. Din păcate, însă, a fugit curând; n-a îndurat prea multă vreme lipsa libertății.

Cuvintele acestea îmi stârniră curiozitatea. Țineam să văd negreșit pe acest cântăreț minunat și m-am zbatut destul de mult până să trec prin tufișul care era pe aici destul de des, ca să mă îndrept spre direcția din care răsunase cântecul. Dar a fost o strădanie zadarnică. Animalul observase probabil că ne apropiem de el și, ascunzându-se de noi, încetă să mai cante și scoase un țipăt asurzitor. Astfel, marea mea curiozitate rămase nesatisfăcută.

Socotesc însă nimerit să spun că mai târziu am avut dese prilejuri de a urmări animalul. Uneori, am zărit chiar mai multe maimuțe în același timp. Ungkoul ajunge la o înălțime de vreun metru și are un cap mic și rotund, înconjurat de o coroană de păr des. Se deosebește de celelalte feluri de maimuțe prin brațele sale lungi și subțiri care îi ajung până la pământ, când animalul stă drept în picioare. Am făcut chiar câteva încercări să prind un animal dintr-acestea, ca să văd dacă nu l-aș putea îmblânzi. Dar n-am izbutit niciodată să mă apropiu de un ungko mai mult de o sută de pași.

Prima dată nu-l văzurăm prea bine pe ungkoul care cântase; făcusem însă o altă descoperire. Trebuie să fi pătruns vreo trei leghe în adâncul pădurii, după aprecierea mea, și mă simțeam oarecum dezgustat din pricina drumului anevoios pe care-l străbătusem până aici și care mă istovise peste măsură, când băgai de seamă că pomii încep să se rarească. În locul acesta, pădurea avea o înfățișare care mă îndemna să cred că aici a fost cândva un luminiș. În timp ce eu îmi frământam mintea, ca să-mi lămuresc descoperirea făcută, Rabbadah scoase un strigăt și-mi arată un zid ce ieșea la iveală printre pomi, la o oarecare depărtare. Curioși, ne apropiarăm și, spre marea noastră uimire, zărirăm ruinele care se întindeau pe o mare întindere și se păstrasera încă în stare bună, datorită pietrelor întrebuințate la construcție ale unui templu ce ne amintea prin înfățișarea lui pe cel din pădurea Aughului.

Asemănarea era atât de desăvârșită și uimitoare, încât mă gândii că dintr-o clipă într-alta trebuie să iasă de undeva, din pământ, phanegarul nostru. Și Rabbadah fu izbită de această asemănare; mă prinse de braț și se uită cu teamă în jurul ei. Dar nici un thag nu se ivi ca să ne amenințe cu lațul sau cuțitul, și nici un zgomot nu tulbură liniștea pădurii.

După ce Rabbadah se liniști, începurăm să cercetăm pe îndelete clădirea. Trecurăm pe sub un portic și pășirăm înăuntrul templului, care era închinat lui Siva, după cum îmi dădui seama, zărind, diferitele chipuri ale idolului, așezate în perete și sculptate pe stâlpi. Faptul că templul trebuia să fie foarte vechi cât și modul cum fusese construit mă impresionară adânc, dar și mai impresionată fu Rabbadah, ale cărei gânduri despre cultura apusă erau mai aproape de aceste mărturii decât ale mele.

Încântați de ceea ce vedeam și urmărind fiece priveliște cu dorința de a nu scăpa nimic, ne afundarăm din ce în ce mai mult înăuntrul templului. Întrucât lumina nu putea pătrunde prin intrarea clădirii, umblam bâjbâind. Ajunsesem tocmai la locul unde se afla o scară, ca și la templul din Augh, cunoscută numai de phanegar și oamenii săi. Mai mult din curiozitate decât din nădejdea că gestul meu va avea vreo urmare, apăsai cu putere lespedea și fui mai mult speriat decât uimit, când lespedea cedă într-adevăr apăsării mele și se deschise. Rabbadah fu atât de surprinsă, încât scoase un țipăt ascuțit. În fața noastră se căsca o groapă întunecată, în care se întrezăreau câteva trepte; de data aceasta însă treptele nu mai urcau, ca la templul din Augh, ci coborau.

Curiozitatea era gata să mă facă să caut dezlegarea tainei. Dar fui în stare să mă opun ispitei. N-aveam lumină și, dacă m-aș fi hotărât să cobor pe întuneric, ar fi însemnat să săvârșesc o faptă îndrăzneță și nechibzuită. Cât de lesne ne-am fi putut prăbuși în prăpastie, fiindcă nu cunoșteam locul! Foarte mulțumiți de constatările făcute,

amânărăm pentru ziua următoare continuarea cercetărilor și ne înapoiarăm.

În după-amiaza zilei următoare, ne înarmarăm cu o lanternă de pe vapor și ne îndreptarăm iarăși spre templu. Ajunși la groapă coborârăm. Treptele erau destul de uscate și nu suferiseră prea mult din pricina timpului; construirea acestor trepte trebuie să fi fost din cale-afară de anevoioasă, întrucât atunci când ajunserăm la ultima treaptă, ne aflam după aprecierea mea la o adâncime de vreo cincizeci de metri sub ruinei și, desigur, la același nivel cu suprafața mării. Jos, gangul se întindea pe o lungime nesfârșită, până când începea deodată să se lărgască și înfățișa un soi de boltă scobită în stâncă și în care puteau încăpea foarte bine o sută de inși.

În ce scop fusese scobită această boltă? Nu se vedea nici cel mai mic semn din care să se înțeleagă ținta urmărită prin construirea ei: era cu desăvârșire goală. Dincolo, gangul se întindea în aceeași direcție, spre răsărit, după cum mă încredința busola.

Străbătusem până acum vreo trei kilometri; cu toate acestea, aerul continua să fie uscat și bun de respirat. Deodată însă simții o oarecare umezeală a aerului și după vreo cinci sute de metri gangul se sfârși. La picioarele noastre se aflau câteva trepte ce duceau în jos și, când coborâi lanterna și luminai, văzurăm o apă ce strălucea. Spusei Rabbadahei să rămână pe loc și pașii prevăzător până la marginea gangului. Era desigur un canal, care pornea de afară și ducea spre gang. Aplecându-mă și urmărind cu ochii direcția canalului, zării la oarecare depărtare un punct luminos și scânteietor. Îmi dădui îndată seama de locul unde ne aflăm: punctul acela era la capătul galeriei. De unde începea? Firește, că de pe coasta de răsărit; din altă parte nu putea începe. Și presupunerea-mi fu întărită, când refăcui în minte drumul străbătut până la locul acesta.

Urcai treptele, și mă îndreptai spre prințesă.

— Rabbadah, îi spusei, nu mai putem înainta! Aici este un canal care duce drept spre mare.

— Spre mare? mă întrebă, mirată. Spre care coastă?

— Coasta de răsărit, pe care am privit-o ieri de pe înălțimea insulei.

— Coasta de răsărit? Nu se poate. Trebuie să fie mult mai departe.

— Te înșeli. Amintește-ți că alaltăieri am fost nevoiți să urcăm mereu și să ne cățărăm peste o sumedenie de obstacole. Din pricina aceasta am mers mai mult, așa că durata drumului te face să greșești cu privire la adevărata depărtare.

— Atunci, drumul pe care l-am străbătut astăzi ar fi cea mai scurtă legătură între coliba noastră și coasta de răsărit.

— Da. Însă numai dacă presupunem că vom fi deseori nevoiți să vizităm această coastă.

— Dar în ce scop au fost construite toate galeriile acestea?

— Nu ești și tu de părere că, întrucât insula a fost odinioară mult mai mare, canalul nu mai are decât o parte a întinderii de altădată? Cu toate astea, munca depusă pentru desăvârșirea galeriilor trebuie să fi fost uriașă și peste măsură de istovitoare, astfel că e cu neputință să nu se fi urmărit un scop foarte însemnat.

— Sunt cu totul de părerea ta. Poate că taina acestor construcții este în legătură cu slujba jertfirii oficiată de preoții lui Siva, care se foloseau de galerii și canal ca să intre în templu și să iasă, fără a fi observați. De asemenea, poate că s-a folosit canalul și cu scopul de se îndepărta pe ascuns cei rău-văzuți, a căror dispariție era pusă apoi pe seama lui Dumnezeu.

Tot atât de tainică mi se păru și întâmplarea că jumătate din insulă pierise de pe urma cutremurului. Așadar, era tot un joc ciudat al naturii faptul că, deși scufundase o jumătate din insulă, cutremurul nu lăsase pe cealaltă semne vădite ale prăbușirii. Nu constatai pe întreaga

lungime a gangului nici o crăpătură care să fie socotită ca o consecință a mișcării scoarței pământeste. Natura trebuie să se fi folosit de un topor uriaș, de vreme ce fusese în stare să taie o parte a insulei și s-o scufunde, în timp ce partea cealaltă rămăsese cu totul neatinsă.

Deocamdată, nu mai aveam ce să căutăm aici și ne întoarserăm pe același drum, adică prin gang și pe sub boltă, urcându-ne spre coliba noastră.

Sub această boltă am așezat pe Rabbadah, după opt ani, spre a se odihni pentru totdeauna.

Cum m-a lovit atât de curând nenorocirea? N-am nici o poftă să-mi zgândăresc vechile răni și să le fac să sângereze din nou. De aceea, nu voi spune decât atât: a murit din pricina dorului de patrie. Nici o dovadă de dragoste din partea mea n-a fost în stare s-o facă să uite vraja arzătoare a patriei ei indiene. Iubirea ei pentru mine nu scăzuse câtuși de puțin; în același timp, ea se împăcase cu soarta ce-i fusese hărăzită și nu i se părea de neîndurat, față de viața pe care o dusesse. Dar dorul de patrie era prea puternic! Rabbadah era o floare care nu înflorește decât într-un anumit pământ, iar dacă-i transplantată într-altul, se ofilește cu încetul.

La picioarele dragei mele am așezat comorile maharajahului — trei lăzi pline. Aici vor rămâne, până când va ajunge la ele istețimea aceluia căruia i le-am destinat, adică a unuia dintre frații mei. De nu, să piară o dată cu insula! Să nu le zărească ochii nici unui străin și strălucirea lor să nu amețească pe nimeni!

Dar să presupun că aş muri subit, sau că insula ar intra în stăpânirea vreunui stat. Oare comorile sunt ascunse destul de bine? Le pot socoti în deplină siguranță? Dacă-i vorba de drumul de pe uscat, pot răspunde afirmativ: fiindcă nimeni nu știe despre piatra ce duce la bolta subterană. Dar dinspre apă? în ultimele săptămâni am devenit un adevărat șoarece de apă. Am doborât câțiva pomișori de grosimea brațului, pe care i-am târât sub

pământ și i-am împreunat, dându-le înfățișarea unei plute mici, dar trainice. Cu ajutorul ei am plutit de vreo zece ori prin golful coastei de răsărit, ceea ce nu era primejdios, întrucât înăuntrul cercului de corali apa era cu desăvârșire liniștită. Și ajunsei la convingerea că nu pot exista paznici mai buni ai comorilor mele decât stâncile și apa ce-și revarsă spuma asupra lor. Am părăsit de mai bine de o sută de ori pluta și am măsurat adâncimea apei în jurul stâncilor; am cercetat pe rând fiecare ieșitură de piatră și m-am încredințat că într-un singur loc, dar numai prin locul acesta, ar fi cu putință să se biruie vitregia stâncilor și să se ajungă în golf, iar asta numai cu ajutorul unei bărci care nu se afundă prea mult în apă. Apoi, am readus barca de pe „Bahadur” pe linia de plutire și am izbutit, după o mare strădanie, să pornesc dinspre mare și să pătrund în golf. Mi-am înfăptuit gândul, însă n-a lipsit decât foarte puțin ca să mă înec. Nici o putere din lume n-ar fi însă în stare să mă facă să repet încercarea într-alt loc. Ar însemna să-mi primejduiesc viața și să mi-o pierd!

În cel de-al douăzeci și treilea an de când sunt pe insulă, am devenit un bărbat amărât. Dar mi-am păstrat cu sfințenie credința că există o călăuză cerească a dibăciei omenești. Și mă stăpânește parcă presimțirea că providența îndurătoare va toarce un fir, care să ducă de la casa strămoșilor mei până la această insulă singuratică și părăsită. Fie ca puținele cuvinte pe care le mai am de spus să înlesnească izbânda alor mei!

Nu pot și nu trebuie să indic drumul ce duce prin templu la comorile maharajahului. Oricărui străin, dacă i-ar cădea în mână indicațiile mele, i-ar fi cât se poate de lesne să înțeleagă și să le urmeze, intrând în stăpânirea lor. O singură intrare duce la boltă și anume dinspre mare; aceea care duce dinspre uscat nu va mai fi găsită după plecarea mea de pe insulă. Iar cele două stânci, printre care există singurul drum ce duce la galerie, nu trebuie să fie găsite decât de cineva dintr-ai mei.

În familia mea s-a produs o întâmplare fatală. Nu e nevoie s-o precizez; acei pe care îi privește știu despre ce e vorba. Această întâmplare este în legătură cu o anumită cifră. Știu că printre membrii familiei mele nu se pomenește niciodată despre această întâmplare și mai ales în fața unui străin. De aceea, sunt încredințat că mărturisirea pe care am de gând s-o fac nu va folosi nimănui, dacă nu aparține familiei mele.

Dacă însemnările mele își vor putea atinge scopul — și spunând acestea, mă gândesc că vor cădea în mâinile unuia dintre frații mei — trebuie să se țină seamă de următoarele amănunte: Să se scadă din cifra cunoscută treizeci și șase și să se împartă restul la o sută optzeci și trei! Cifra care va rezulta după aceste operațiuni indică exact stânca îndărătul căreia, numărându-se dinspre vârful de nord, se poate forța calea dinspre mare. Nu se poate săvârși vreo greșeală, întrucât stâncile sunt așezate într-un semicerc aproape perfect matematic, care atrage cu deosebire luarea-aminte pe timpul refluxului.

Lămurirea aceasta e îndeustulătoare pentru acela care-i destinat să fie moștenitorul comorilor maharajahului. Un altul să nu încerce în nici un caz să creadă că și le poate însuși! Nu încapă îndoială că va fi înghițit de valuri!

Astfel mi-am încredințat jurnalului de însemnări taina — și de azi în opt zile voi fi în largul mării...

Zarurile au fost aruncate, — mi-am sfărâmat lanțurile și vâslesc spre răsărit, mânat din spate de un vânt minunat și prielnic, în întâmpinarea libertății. În ultimele douăzeci și patru de ore, barca mea s-a purtat voinicește. S-ar părea că-mi simte gândurile și dorințele și se supune cu blândețe conducerii mele. Vântul suflă cu aceeași regularitate, așa că mă pot încumeta să pun cârma la punct și să fixez direcția pânzelor, ca să am ambele mâini libere. Vreau să folosesc răgazul, ca să-mi sfârșesc însemnările.

Prin urmare, ieri am fost pentru ultima dată la mormântul dragei mele Rabbadah. Eram foarte bine dispus; cu toate acestea, despărțirea nu mi-a fost deloc ușoară. „O, Rabbadah, ai fost soarele vieții mele! Cât de mult te-am iubit! Cât de mult te iubesc încă! Fiecare zi petrecută alături de tine mi se părea un dar prețios și nemeritat. Tu, prințesă, respectată cândva de mii de inși, care ți se închinau ca unei zeițe, ai fost pentru mine numai soție, devotată și smerită. Dar niciodată n-ai fost mai smerită decât în ziua în care, alipindu-te duios de mine, mi-ai spus: «Dragule, vorbește-mi despre credința ta! Aș vrea s-o cunosc și să mă deprind s-o iubesc, așa cum o cunoști și o iubești tu însuși!» Apoi, mi-ai așteptat nerăbdătoare cuvintele. O, Rabbadah, sărutul pe care ți l-am dat atunci, n-a fost decât o dovadă slabă a bucuriei pe care mi-ai făcut-o vorbindu-mi astfel! Apoi, ai devenit o școlăriță liniștită și dornică de învățătură. Niciodată un misionar n-a avut un ascultător mai plin de luare-aminte și mai supus. Și crucea pe care am însemnat-o în peretele boltei, deasupra coșciugului tău, e simplă și modestă; dar și cel mai luxos monument din marmură, ridicat pe deasupra mormântului vreunui creștin necredincios, ar trebui să pălească în fața credinței simple și copilărești, dar sincere, cu care ți-ai slujit Dumnezeu. O, Rabbadah, mănunchiul acela mare de flori, pe care l-am așezat la despărțire la picioarele tale, se va ofili, ca oricare dintre miile de mănunchiuri pe care le-am cules zilnic pentru tine, — dar în inima mea nu va păli niciodată amintirea ta; gândurile mele se vor roti în jurul mormântului tău în fiecare zi pe care mi-o va mai dăruia Dumnezeu, și ultima mea respirație va fi o rugăciune închinată ție, iubita și neuitata mea regină!”

Acestea mi-au fost ultimele cuvinte, înainte de a-mi lua rămas-bun, cu o privire îndurerată, — și cu nădejdea că nu pentru totdeauna. Mă întorsei în templu. Apoi, turnai într-o gaură, pe care am săpat-o cu o zi înainte în perete, în imediata apropiere a scării, întreaga mea provizie de praf

de pușcă. După ce am așezat fitilul și l-am aprins, m-am îndepărtat repede. Îndată ce am auzit detunătura și mi-am putut da seamă că s-a risipit fumul prafului de pușcă, m-am înapoiat. Puteam fi mulțumit de urmările operei de distrugere, pe care o săvârșisem cu multă împotrivire lăuntrică. Peretele de dindărăt al templului se prăbușise și alcătuia un morman uriaș de dărâmături, — intrarea spre boltă era închisă.

Am făcut ultima vizită la mormânt înainte de ivirea zorilor, întrucât doream să folosesc adierea proaspătă din primele ore ale zilei spre a porni spre libertate. Când coborâi spre barcă, pe care o așezasem în golf, cu pânzele întinse, cerul începea să se roșească. Cu o zi înainte, pregătisem totul în vederea călătoriei. În partea dindărăt a bărcii așezasem o sumedenie de nuci de cocos și fructe ale arborelui de pâine, iar în partea de dinainte am pus un butoi plin cu apă de băut, pe care l-am legat bine cu frânghii, ca să nu fie răsturnat peste bord de vreun talaz mai mare. Aruncaii încă o privire cercetătoare spre pânze și cârmă, și dezlegai barca de uscat. Până când trecui de stânci, mă folosisi de vâsle. După aceea însă întinsei pânzele. Cu ajutorul vântului, alunecai de-a lungul coastei, îndreptându-mă spre sud. Ochii mei se ațintiră asupra fiecărui loc — și erau doar atâtea! — de care se lega vreo amintire deosebită; dar privirea-mi zăbovi mai mult asupra povârnișului pe care era ascuns între pomi templul lui Siva. Rămâi cu bine, Rabbadah, soție iubită! Rămâi și tu cu bine, temnicera mea, insulă înconjurată de mare! Mi-ai jefuit douăzeci și trei de ani din viață, dar mă voi gândi fără amărăciune la tine!

Când trecui de vârful sudic al insulei, întorsei barca și întinsei pânza cea mare. Ghicindu-mi parcă dorințele, vântul sufla dinspre vest—sud-vest și călătorii în condiții minunate. După două ore, insula mea pieri cu totul în depărtare, — eram singur, un punct neînchipuit de mic pe nemărginita suprafață a mării.

Vreme îndelungată am stat de vorbă cu mine însumi, întrebându-mă dacă să las jurnalul pe insulă, ori să-l iau cu mine. Dacă se scufundă cu mine, e pierdut pentru totdeauna, pe când dacă încercarea mea se va bucura de izbândă îmi poate aduce servicii foarte însemnate. Iar dacă l-aș lăsa în colibă, s-ar putea totuși întâmpla ca odată și o dată, chiar după ani de zile, să vină vreun om prin insulă, să-l găsească și să-l înmâneze familiei mele. Până în cele din urmă, însă, mă hotărâi să nu țin seamă de nici o altă considerație și să-l iau cu mine. Auzeam parcă un glas lăuntric, care-mi șoptea și mă sfătuia stăruitor să înțeleg că e mai bine să-l țin la mine, decât să-l las pe insula singuratică, pierdută în imensitatea mării. Viitorul va arăta dacă am săvârșit o faptă chibzuită dând ascultare acestui glas.

Dacă vântul va fi mereu potolit, cum a fost în ultimele douăzeci și patru de ore, nădăjduiesc că în cel mult patru zile voi ajunge în vreun punct oarecare de pe coasta Javei. Poate că până atunci voi întâlni vreun vapor, care se îndreaptă spre aceeași țăintă ca mine și de al cărui conducător m-aș putea ruga să mă ia la bord. De fapt, n-ar trebui să sper prea mult că voi întâlni chiar în primele zile un vapor; cel puțin atâta vreme cât nu mă aflu în ape umblate.

Am sfârșit cu trecutul și gândurile mele sunt neconținut frământate numai de viitor, pe care mi-l înfățișez în culori trandafirii. Am luat cu mine o pungă mică, plină cu perle. Vreau să-mi cumpăr un iaht frumos și aceste perle vor acoperi cu prisosință costul lui. Am socotit că nu e bine să iau mai multe perle din comoara maharajahului, fiindcă nu mi-ar fi fost ușor să le ascund de privirile lacome. Dacă mă ajută norocul să ajung la coasta Javei, mă voi îngriji să-mi dăruiesc numaidecât înfățișarea unui om civilizat. Apoi, îmi voi căuta un iaht bun și... dar poate că e mai bine să nu-mi făuresc prea multe planuri și să nu-mi înfierbânt mintea. Am trăit în decursul anilor atâtea dezamăgiri, încât am

toate motivele să aștept prea puține bucurii din partea prezentului și mai puține chiar din partea viitorului.

Vântul începe să se întetească și nu-mi mai pot continua însemnările, fiindcă trebuie să-mi concentrez întreaga luare-aminte în alte direcții. Călătorie norocoasă, mândrul meu vapuraș! Zboară, draga mea „Rabbadah”, zboară și du-mă spre libertate și noroc!...

...Cum să descriu în câteva cuvinte grozăvia pe care o trăiesc de ieri încoace? Am fost prăbușit din cerul așteptărilor și nădejdlor mele într-o prăpastie înfricoșătoare, și mă aflu într-o situație înspăimântătoare. Pânzele mi-au zburat, toate merindele pe care le-am luat cu mine zac pe fundul mării, împreună cu butoiul cu apă de băut, vâslele mi-au fost smulse, cârma mi-e sfărâmată, — toată nenorocirea s-a întâmplat într-o oră. Sunt pierdut, dacă nu se ivește de undeva un sprijin neprevăzut, cu ajutorul căruia să mă pot salva...

Azi la amiază, vijelia s-a dezlănțuit cu o repeziciune de necrezut și s-a potolit cu aceeași repeziciune. Valurile s-au liniștit, iar soarele e arzător ca totdeauna și se oglindește în valuri în mii de imagini scânteietoare.

Vântul și-a schimbat direcția și suflă acum dinspre sud, dinspre patria mea dorită cu înfocare. Iar resturile bărcii mele — nu-i pot da altă denumire, chiar dacă nu i-a fost vătămată chereșteaua — se leagănă neputincioase în bătaia vântului, îndreptându-se spre nord. Mi-am făcut un fel de cârmă din banca pe care ședeam și mă străduiesc să mențin barca la suprafața apei și să n-o las în ghearele vântului furios.

Ah, dacă n-aș fi fost nevoit să înfrunt singur nenorocirea! Lucrurile n-ar fi ajuns atât de departe. Primul talaz mi-a răpit merindele și le-a zvârlit în mare, umplându-mi barca pe jumătate cu apă; și, în timp ce mă zbăteam să golesc barca, scoțând apa cu ajutorul unei nuci de cocos, al cărei miez îl mâncasem, se năpusti asupra-mi al doilea talaz, smulgându-mi pânzele o dată cu butoiul cu apă, legat

de prăjina ce le susținea. E de mirare că nu s-a răsturnat și barca; dar tot ce n-a fost bine înțepenit a dispărut în valuri.

Oare de ce n-a vrut soarta nemiloasă să-și încheie socotelile cu mine? O moarte năprasnică în valuri ar fi fost de o sută de ori mai lesne de îndurat decât zilele care mă așteaptă. Lipsit de orice fel de merinde și de apă, sunt amenințat de spectrul înfiorător al foamei și setei. Dumnezeu milostiv, ce ai de gând cu mine? Dacă mi-ai hotărât pieirea, de ce nu m-ai lăsat să mor atunci când — de atâtea ori! — am zăcut în coliba mea de pe insulă, scuturat de friguri? Oare am suferit prea puțin în decursul atâtor ani, încât mă silești să beau și acest pahar, care-i mai amar decât toate cele de până acum?

În timp ce aștern aceste rânduri, simt că oboseala vrea să mă răpună. Voi căuta să dorm o oră; dar mai întâi voi lega cârma, pentru ca barca să nu-și schimbe direcția în timp ce voi dormi. Vântul e liniștit, — cred că mai pot nădăjdui. Dar dacă moartea se va năpusti între timp asupra-mi într-o formă oarecare, atâta pagubă! Oricum, nu voi fi în stare să trăiesc mai mult de patru zile fără hrană și fără apă. Și atunci?...

Au trecut patru zile, lungi cât veșnicia, lungi și înfricoșătoare! Drumul meu e încă neschimbat; plutesc mereu spre nord, încet și mânat de o putere căreia nu mă pot împotrivi, după cum îmi mărturisește busola pe care din fericire o mai am în buzunar. Ca să mă folosesc de adierea ușoară, mi-am făcut un fel de pânză din haina mea și dintr-o bucată de lemn ruptă dintr-o margine a bărcii. Isprava aceasta ar stârni poate râsul celui care ar privi-o, dar pentru mine a fost o faptă foarte chibzuită, de pe urma căreia voi recolta într-adevăr foloase, cel puțin atâta timp cât va sufla vântul dinspre sud. Fiindcă numai spre nord trebuie să caut Coasta Sumatrei, chiar dacă mă mai despart încă sute de leghe de ea. Fără ajutorul cuiva, nu cred că voi fi în stare s-o ajung; dar s-ar putea să fiu zărit între timp de vreun vapor, care are același drum cu mine.

După aprecierea pe care am făcut-o adineauri, cred că sunt din ce în ce mai aproape de apele umblate.

Dar câtă vreme voi mai putea rezista? Mă aflu în situația în care foamea nu se mai simte, fiindcă este înlocuită cu un soi de sete arzătoare și chinuitoare. Trebuie să mă înarmez cu puterea de a mă apăra împotriva apropiatei și înspăimântătoare nesimțiri, care vrea să pună stăpânire pe mine. Pleoapele mele par să aibă greutatea plumbului; prin vine îmi curge parcă un fel de bronz, iar gâtlejul îmi este atât de uscat, încât n-aș fi în stare să rostesc nici un cuvânt. Când am încercat să rostesc o singură silabă, numai din dorința de a mă încredința că glasul nu mi-a pierit cu desăvârșire, mi-a fost atât de greu, încât am avut impresia că o dată cu acest sunet mi se zdrobea și gâtlejul. Când vreau să mă gândesc la părinții și la frații mei din patria îndepărtată sau la Rabbadah, sau când vreau să-mi adun gândurile și să mă rog lui Dumnezeu, nu sunt în stare — fiindcă-mi fierb creierii. Mă mir chiar că mai pot așterne pe hârtie aceste cuvinte, cu toate că-mi pricinuiesc dureri și nu vor să-și îndeplinească funcțiunea.

Mi-e dor de o noapte în care să pot dormi măcar câteva ceasuri și care să-mi aducă o ușurare oarecare. Și mi-e dor de o noapte fără trezire. Câtă vreme le voi mai aștepta? Și câtă vreme voi mai fi în stare să țin departe de mine spectrul nebuniei, care-și întinde ghearele lacome spre creierii mei? Dumnezeule din ceruri, te implor să-mi dăruiești o singură îndurare dacă nu vrei să-mi mai dăruiești alta: ferește-mă de deznădejde!...

Opt zile... sau zece... mereu spre nord... nu mai pot... nici un vapor... simt flăcări în vine... părinți... frați... rămâneți cu bine... Dumnezeule!... Rabbadah!...

7. „Tigrul”

Un vas străbătea drumul de la Calcutta spre Kota Radja. Era o corabie solidă cu trei catarguri, pe ale cărei laturi se citea numele „Tigrul” scris cu litere aurite. Îmbrăcămintea echipajului demonstra că e vorba de o corabie de război, cu toate că unele amănunte de construcție ale vasului te puteau face să crezi că este o corabie comercială obișnuită.

Comandantul ei, un bărbat viguros, stătea acum pe puntea de veghe și se uita la unul din oamenii săi, ce se cățăraseră pe un catarg, scrutând zarea cu ajutorul unui ochean.

— Ei, Peter, se vede uscatul?

— Nu, domnule comandant, nu se zărește încă. Suntem departe de uscat și avem soarele în față.

— Ai, ai, Peter! Ai dreptate. Fii cu ochii-n patru și vestește-mă îndată ce vezi ceva!

Falkenau — cititorul își va închipui, desigur, că el era comandantul — se întoarce; îndreptându-se spre puntea cârmei, intră în cabina cârmaciului. Acesta era un bărbat uriaș, care ar fi fost de temut, dacă aerul blând al chipului său n-ar fi liniștit pe cel care-l privea.

— Ei, cârmaciule, cum merge? Ai primit la Calcutta vești bune de la ai dumitale?

— Mulțumesc, domnule comandant! Ai mei sunt sănătoși. Și băiatul crește și se face bărbat. Cu toate că e atât de tânăr, a ajuns sublocotenent de marină.

— Într-adevăr? Ei, atunci, lasă-mă să te felicit pentru un băiat ca el, cârmaciule! Când l-ai văzut ultima dată?

Pe chipul uriașului flutură o umbră.

— N-am izbutit încă niciodată să-l văd, domnule comandant!

Uimit, Falkenau se dădu înapoi cu un pas.

— Ce-ai spus?! Nu l-ai văzut niciodată până acum? Nu ți-ai petrecut totdeauna concediul acasă?

— Tocmai asta e, rosti cârmaciul cu oarecare tristețe în glas. Când m-am dus o dată acasă, nu mi-am găsit băiatul; n-avea concediu. Și când i s-au dat paisprezece zile, eu mă aflam departe, în largul mării.

Cuvintele acestea fuseseră spuse cu o gravitate atât de caraghioasă, încât Falkenau nu se putu stăpâni și râse.

— De ce n-ai făcut o cerere, ca fiul dumitale să fie mutat pe „Tigrul”? Ducele Max ar fi ținut seamă de această cerere și ar fi aprobat-o, fără îndoială, mai ales că fiul dumitale este copilul adoptiv al maiorului Helbig.

— Vedeți, domnule comandant, nu vreau și nici nu sunt în stare să cerșesc ceva pentru fiul meu. El trebuie să-și croiască singur drumul. Nu vreau ca mai târziu să fie nevoit să spună că a fost neconținut sprijinit de alții.

— Cârmaciule, modul acesta de a gândi îți face cinste! Dar dacă ar semna altcineva o asemenea cerere, de pildă dacă aș trimite-o eu, n-ar avea ce să-ți strice. Nu-i așa?

Ochii cârmaciului străluciră.

— Sfinte Marte... iertați-mă, domnule comandant, voiam să spun că m-aș bucura mult dacă ați face-o și dacă aș izbuti să am lângă mine pe unicul meu fiu.

— Bine; nu voi uita s-o trimit curând, autorităților. Dar i-a spune-mi: cum îi merge mamei băiatului? Te-ai căsătorit cu ea, nu-i așa? Cel puțin știu că te hotărâseși să te căsătorești.

Chipul cârmaciului se posomorî iarăși.

— Am avut de gând și sunt și acum hotărât s-o fac. Dar mai este o piedică.

— O piedică? Nu-ți mai place? Sau nu mai vrei s-o iei?

— Nu-i asta pricina! Dar bărbatul ei trăiește încă și religia ei nu-i îngăduie să se mărite a doua oară, în astfel de împrejurări.

— Într-adevăr, e o piedică serioasă. Așadar, bărbatul ei mai trăiește?

— Din păcate! răspunse cârmaciul cu o sinceritate vrednică de laudă. A avut de ispășit o osândă de zece ani, pe care și-o va sfârși curând. Când va ieși din închisoare, va încerca iar să se întoarcă la soția lui.

— De data aceasta însă va nimeri prost. Nu-i așa?

— Vreau să sper că va fi așa. Dacă se va încumeta să se atingă de ea măcar cu un deget, va cunoaște numaidecât pe cârmaciul Balduin Schubert! Îl voi snopi într-un asemenea hal, încât să i se pară că aude cântând îngerii din cer!

Cârmaciul se mâniase de-a binelea și ar fi continuat să vorbească pe același ton, dacă Falkenau n-ar fi găsit alt subiect.

— Ce spui de călătoria noastră, cârmaciule? Minunată, nu-i așa?

— Strașnică, domnule comandant! E unul din cele mai frumoase drumuri pe care le-am străbătut. De când s-a potolit vijelia pe care am întâmpinat-o la Ceylon, avem o mare pe care alunecăm cu aceeași ușurință ca pe parchetul unui salon de dans.

Comandantul zâmbi.

— Ai pășit vreodată pe parchetul unui asemenea salon?

— Cred că da. În casa maiorului Helbig, care are trei surori.

— Cum s-a întâmplat povestea asta?

— A ieșit prost, domnule comandant, foarte prost! Vă mărturisesc cinstit, mi se părea că sunt un fel de prăjină pe care se întind pânzele și căreia i se cere să danseze pe o frânghie foarte întinsă, fără să se răstoarne.

Falkenau râse.

— Ar fi într-adevăr o pretenție absurdă. De altminteri, când mai scrii acasă, salută-i pe ai dumitale și familia Helbig, în numele meu!

— Vă mulțumesc, domnule comandant; nu voi uita. Dar, stați; să salut și pe cele trei surori ale maiorului în numele dumneavoastră?

- De ce nu?
- Nu v-aș sfătui.
- Pentru ce?

— Fiindcă fiecare din cele trei „șalupe” va crede numaidecât că vreți să vă alăturați de bordul lor, și vă va fi greu după aceea să reveniți la linia de plutire, cum se spune.

— Vorbești serios, cărmaciule? În cazul acesta nu mă amenință nici o primejdie, fiindcă am căpătat de multă vreme trăinicia unei ancore, înțepenită cu toată nădejdea.

— Atunci e foarte bine! Îmi dau seama că nu sunt decât un rechin și că nu mă pricep decât să trăncănesc verzi și uscate. Aveți doar o nevestică drăguță, cum n-ați mai putea găsi alta.

— Desigur, cărmaciule! Prin urmare, poți saluta și pe cele trei femei din parte-mi, fără nici o grijă! Și încă ceva: chibzuiește și cere-ți în așa fel primul concediu la care vei avea dreptul, încât să-ți vezi în sfârșit fiul!

Falkenau se îndepărtă, lăsând pe cărmaci să se bucure în voie.

De-abia pășise comandantul pe puntea de comandă și răsună glasul santinelei de pe catarg:

- O barcă în zare!
- Unde?
- Spre nord-est-nord.
- E cu pânze?
- Nu, cu vâsle.

O barcă mânată cu vâsle în largul mării, la atâta depărtare de uscat, bătea în chip firesc la ochi.

- Câți vâslași sunt?
- Nu știu. Depărtarea e încă mare.

Tocmai atunci trecea pe punte șeful echipajului. Era Karavey, fostul ȝigan.

- Ascultă!
- Ordonăți, domnule comandant!
- Adu-mi te rog ocheanul din cabină!

Karavey îndeplini numaidecât porunca și se întoarse cu oceanul. Falkenau îl potrivea, îndreptându-și-l spre locul despre care-l vestise santinela.

— Așa e! Este o barcă pe care o vâslesc numai doi inși, după cum se vede. Ce spui despre asta?

— Trebuie să fie supraviețuitorii de pe un vapor naufragiat.

— Și eu cred la fel cu dumneata. Stai! Se pare că barca vrea să se îndepărteze din drumul nostru. Cei doi vâslași încep să devină suspecti. Dacă ar fi fost naufragiați, ar fi trebuit să se apropie de noi. Trebuie să ne fi observat de mult, căci au soarele în spate. Ia uită-te puțin cu oceanul, șefule de echipaj!

Karavey dădu ascultare îndemnului comandantului.

— Aveți dreptate, domnule comandant, nu prea vor să stea de vorbă cu noi.

— În cazul ăsta, trebuie să aibă un motiv întemeiat, dacă-i îndeamnă să se abată din drumul nostru! Așa că tare aș vrea să le aflu taina. Sau ești cumva de altă părere?

— Cum hotărâți, domnule comandant! Și mie mi se pare foarte ciudată purtarea celor doi vâslași.

În clipa următoare, răsună pe punte vocea lui Falkenau:

— Flăcăi, aduceți-mi odgonul!

Porunca fu îndeplinită numaidecât.

— Ajutorii să îndrepte pânzele spre nord-est-nord!

„Tigrul” descrie o voltă mică și vântul, care se întetise, năvăli cu toată puterea în pânze, astfel că vasul începu să meargă cu o iuțeală aproape dublă. Curând, barca putea fi văzută cu ochiul liber.

— Pe legea mea, nu mi s-a întâmplat până acum o asemenea ciudățenie, spuse după câțva timp Falkenau, care-și ținuse oceanul neconținut ațintit asupra bărcii. Unul din ei vâslește, de parcă ar fugi de iad, iar celălalt stă cu brațele încrucișate, ca și cum nu-l privește câtuși de puțin ceea ce se petrece în jurul lui. Dacă nu se ascunde aici o drăcovenie de necrezut, atunci nici eu nu mai sunt

comandantul acestui vapor. Șefule de echipaj, adu încioace la iuțeală câțiva inși! Nu putem fi siguri că n-avem de-a face cu doi răufăcători primejdioși!

Karavey împărtăși fireștile presupuneri și întregul echipaj așteptă cu încordare desfășurarea lucrurilor. Barca era din ce în ce mai aproape, dar vâslașii nu-și schimbau poziția; unul vâslea din toate puterile, în timp ce tovarășul lui ședea nemișcat ca o păpușă de ceară.

Comandantul clătină din cap.

— Dumnezeule! Oamenii ăștia trebuie să fie nebuni; altminteri, și-ar fi dat seama că e păcat de fiecă lovitură de vâslă pe care o mai trântesc în apă.

— Dacă-mi îngăduiți, domnule comandant, observă Karavey, cei doi inși nu mi se par nebuni. Cred că vor să câștige timp, de aceea se poartă în felul acesta.

— Fie și așa! îi dădu Falkenau dreptate. Dar cel de pe banca de lângă cârmă este o enigmă pentru mine. Mi se pare chiar că citește o carte. Trebuie să fie negreșit un roman din cele mai plăcute, de vreme ce cititorul lui nu se sinchisește de nimic.

„Tigrul” ajunsese acum chiar lângă cei doi și Falkenau porunci să se strângă velele. Porunca fu îndeplinită cu atâta pricepere, încât după câteva clipe vaporul se opri în fața bărcii, fiind mișcat doar de neastâmpărul valurilor. În același timp, santinela de pe catarg observă că omul de la cârmă s-a ridicat, ascunzând repede la piept un obiect oarecare. Celălalt încetă să mai vâslească, în aceeași clipă.

Întreaga îmbrăcămintă a celor doi bărbați era alcătuită numai dintr-un fel de cămașă, care le ajungea până la călcâi și avea pe mâneci niște semne; în locul cingătorii, cei doi aveau doar o bucată de frânghie. Falkenau înțelese pe dată cu cine are de-a face.

— Ah, criminalii! Cei doi sunt pușcăriași și au evadat desigur din insulele Andamane. Ia să auzim ce minciuni vor încerca să ne toarne mușteriii!

Aplecându-se peste stinghie, întrebă în limba engleză pe cei doi bărbați care îl priveau întrebători, dar fără să se arate înspăimântați:

— De unde veniți?

Cel mai scund dintre vâslași, care părea mai dezghețat decât tovarășul său, tresări înfricoșat, când văzu pe marginea vasului cuvântul „Tigrul”. Auzise despre acest vapor și știa că aparține nordlandezilor.

Dar se stăpâni așa de bine, încât nici cel mai atent supraveghetor nu i-ar fi putut băga de seamă tresărirea. Totul atârna acum de un singur lucru: dacă exista la bordul vaporului cineva care să-l recunoască era pierdut, cu desăvârșire pierdut. Zări pe comandant privindu-i cercetător îmbrăcămintea și chibzui că ar fi foarte nimerit să mărturisească adevărul, chiar dacă în chip firesc nu s-ar fi gândit să-și destăinuiească și numele adevărat. Dintr-o căutătură aruncată pe furiș, se încredință că nu-i nici un cunoscut printre cei care se sprijiniseră de parapet și răspunse, oarecum ușurat:

— Din Andamane.

— Mi-am închipuit. Și încotro mergeți?

— Spre Kota Radja.

— Și asta m-am așteptat să-mi răspunzi. În ce scop?

— Domnule, cruțați-ne și vă lămurim. Îmi dau foarte bine seama că, și fără să ne iscodiți, știți că am evadat de acolo.

— Zău, îți dai seama că știu? în cazul ăsta, ești un om pătrunzător. Și de ce ați încercat să fugiți de noi?

— Fiindcă nu știam ce drapel arborează vaporul dumneavoastră. Putea să fie un vapor englez.

Falkenau râse; răspunsurile vioaie ale fugarului îl înveseleau.

— Se pare că de englezi ți-e frică, dar de noi nu te temi! Și acum, ce-ar fi dacă v-am lua pe bord și v-am preda iarăși pe mâna englezilor?

— Domnule, nu v-am făcut nici un rău.

— Știu asta, râse Falkenau. Dar, ca să fiu sincer, trebuie să vă spun că, după părerea mea, pedepsele pentru răufăcătorii evadați nu se cade a fi nesocotite, ci, dimpotrivă, aplicate. Totuși am impresia că nu sunteți oameni prea periculoși și pe lângă asta n-am deloc poftă să joc pentru alții rolul de paznic de închisoare. Cum te cheamă?

— Numele meu e Johnson, domnule.

— Prin urmare, ești englez. Și tovarășul tău?

— E un malaiez. Nici eu însumi nu știu cum îl cheamă.

— Aveți la voi bani, ca să vă cumpărați haine?

— N... nu, răspunse șovăitor cel întrebat.

— Păi, de unde și cum vă veți face rost de haine? Vreți să le furați, nu-i așa? Sau...

Dar se opri, fiindcă privirea i se îndreptase spre fundul bărcii fugarilor.

— Ah, văd că v-ați și îngrijit de haine. Fiindcă acolo, sub bancă, trebuie să fie o legătură cu haine, nu-i așa?

— Nu, domnule.

— Dar ce este?

— Un cadavru.

— Cum? Un cadavru? Ați fost trei inși când ați evadat și unul dintre voi a murit pe drum?

— Nu. Am găsit cadavrul.

Uimit, comandantul tăcu un timp. Apoi, urmă:

— Ia ascultați, golanilor, vreți să vă bateți joc de mine?

— Nici nu ne gândim la așa ceva, domnule. V-am mărturisit adevărul!

— Dar nici nu mă vei convinge că se poate găsi un cadavru în largul mării și încă pe o vreme mai liniștită decât și-ar fi închipuit cineva!

— Nu l-am găsit pe apă, ci într-o barcă, domnule!

— Într-o barcă? În care?

— Într-asta, domnule..

— Păi, atunci unde-i a voastră? Că doar n-ați zburat prin aer!

— Am evadat într-o barcă de-a andamanezilor, dar am găsit pe mare, spre sud de locul unde suntem acum, barca aceasta cu cadavrul și am schimbat-o cu a noastră, fiindcă este mult mai mare decât aceea pe care am avut-o.

— Hm! Ciudat! Ia povestește-mi cum s-au întâmplat lucrurile!

Cel care vorbise până acum se supuse numaidecât îndemnului și istorisi întreaga întâmplare, respectând aproape tot adevărul, însă având grijă să nu pomenească despre ceea ce găsisese asupra mortului.

Când englezul sfârși de povestit, Falkenau spuse gânditor:

— S-ar putea ca povestirea ta să fie adevărată și să mă simt îndemnat să-i dau crezare. Dar în oameni ca voi nu se cuvine să se încreadă cineva. Poate că omul acela mai era în viață și l-ați omorât voi!

— Cum puteți gândi astfel, domnule?! spuse jignit pușcăriașul. Nu suntem ucigași!

— Spune-mi altceva: desigur că ați scotocit buzunarele mortului. N-ați găsit nimic din care să se afle cine este?

— N-am găsit nimic!

— Foarte ciudat! Să nu fi avut oare nimic la el? Lucrurile trebuie cercetate mai amănunțit și cu toată luarea-aminte. Urcați-vă pe bord!

— Domnule, v-am mărturisit adevărul. Lăsați-ne să ne vedem de drum!

— Dacă mă voi convinge că n-ai mințit, vă făgăduiesc că în cel mult o jumătate de oră vă veți putea continua drumul, nestânjeniți. Mai întâi însă sunteți datori să vă supuneți, dacă nu vreți să ajungeți pe fundul mării!

Cuvintele acestea fuseseră rostite pe un ton amenințător și nu îngăduiau împotrivire. Cei doi fugari înțeleseseră că trebuie să se supună și, stăpânindu-și mânia, se lăsară în voia sortii. În urma poruncii lui Falkenau, își conduseră barca până lângă „Tigrul”. Li se aruncă apoi o parâmbă și, cățărându-se pe ea, se urcară la bord. La un semn al

comandantului, unul dintre marinari coborî în barcă, spre a aduce și cadavrul pe vapor. Când cadavrul fu întins pe punte, chipul acela din cale-afară de slăbit impresionează adânc pe toți cei ce se adunaseră în jurul lui. Comandantul se aplecă, spre a-l cerceta, dar spectrul foamei lăsase asemenea urme încât nimeni nu s-ar fi putut îndoi măcar o clipă cu privire la pricina morții celui găsit în barcă. Falkenau se ridică și se întoarse spre cei doi fugari, care se aflau în preajma lui, așteptându-i cuvintele cu vădită nerăbdare.

— Așa este, omul a murit în chip jalnic, de foame și de sete. Dar declarația voastră că n-a avut nimic la el nu-i decât o glumă.

— N-am glumit, domnule.

— Ce-ai ascuns, când ne-am apropiat de voi?

— N-am ascuns nimic.

— Nu minți, băiete! Am văzut că ai ascuns ceva. Când își dădu seama că taina îi este primejduită, fugarul își schimbă tonul, care până atunci fusese politicoș.

— Lăsați-ne în pace, domnule! Ceea ce am la mine este proprietatea mea!

— Dacă mă voi încredința că un lucru îți aparține, vei putea să ți-l păstrezi!

— Vreți să mă păcăliți în privința recompensei?

— Ah, prin urmare, tot ați găsit ceva asupra mortului! Scoateți numaidecât!

— Sunteți cumva moștenitorul mortului?

— Ascultă, să nu fii obraznic! Scoate imediat ce ai găsit! Sau vrei să-ți ajut?

— Bine, voi scoate ce am găsit. Dar nu-l vei primi tu, netrebnicule, ci marea!

Rostind aceste cuvinte, pușcăriașul își duse cu iuțeala fulgerului mâna la deschizătura de la gât a cămășii, ca să-și înfăptuiască amenințarea, — dar își făcuse socoteala fără să țină seamă... și de cârmaci.

În timp ce fugarii erau cercetați de comandant, cârmaciul își sfârșise orele de serviciu. Întrucât îi venise înlocuitorul, cârmaciul se apropiase de grupul celor strânși în jurul fugarilor. Astfel, se afla din întâmplare chiar în spatele celui care spusese că se numește Johnson. Concentrându-și atenția asupra dorinței de a-și salva secretul, „Johnson” nu băgase de seamă că în spatele lui este cineva. În clipa când își scoase mâna din deschizătura cămășii, ținând strâns jurnalul mortului, două brațe i se așezară cu atâta putere pe umeri, încât îl făcură să țipe deznădăjduit și, frângându-și genunchii, să cadă pe punte. Cârmaciul îi smulse jurnalul din mână.

— Foarte bine, cârmaciule! îl laudă comandantul. Nu-i da drumul! Să vedem dacă nu mai are la el vreun lucru care nu-i aparține.

Fugarul, luat prin surprindere și strâns cu atâta putere, nu fu în stare decât să dea din picioare. Malaiezu, care până atunci nu scosese nici un cuvânt, nu arăta că are de gând să vină în ajutorul tovarășului său; iar atunci când își roti ochii și văzu chipurile amenințătoare ce se strânseseră în jurul lor, se înfricoșă de-a binelea. Cu toate acestea, privirea lui era ațintită cu lăcomie asupra carnetului pe care cârmaciul îl smulsese tovarășului său de fugă și îl înmânase comandantului.

— Poftim, domnule comandant, luați carnetul acesta în păstrare. Dar supravegheați și pe celălalt! Se uită la el cu niște ochi cât cepele!

— N-avea nici o grijă, cârmaciule! O să aflăm îndată ce-i cu minciunile lor.

La un semn al lui Falkenau, malaiezu fu înșfăcat de zece brațe și trântit la rându-i pe punte. În timpul acesta, cârmaciul începu să-și percheziționeze prizonierul. Curând, găsi și punga, plină cu pietre prețioase și o dădu comandantului care, deschizând-o, o privi câțva timp și scoase un strigăt de uimire:

— Perle, perle cu cele mai strălucitoare ape! E o avere întreagă aici! Ascultă, se adresează fugarului, nu cumva vei fi vrând să susții că un criminal osândit la muncă silnică are cum să câștige asemenea comori?

Cel întrebat tăcu, scrâșnind din dinți.

— Vrei să mărturisești ale cui sunt perlele acestea?

Nici un răspuns.

— Ei, o să te facem noi să vorbești! Cărmaciule, dă-i drumul!

Dorind să dea ascultare acestei porunci, cărmaciul se uită pentru prima dată la prizonierul său și se dădu înapoi, de parcă ar fi fost mușcat de un șarpe.

— Sfinte Marte, ce-i asta?!

— Nu cumva-l cunoști? întrebă repede Falkenau.

— Ba da. Și chiar bine de tot! Spune-mi, domnule comandant, cum a declarat că se numește?

— Johnson.

— Minciună, o minciună sfruntată! îl cunosc sub alt nume. Omul acesta se numește Natter.

— Natter? Nu se poate. Adică, de ce nu? S-ar putea totuși să fie el. S-a spus doar că acest om primejdios pentru siguranța statului a fost predat englezilor.

— El este, domnule comandant, cu siguranță că el este! Puteți să mă credeți; îmi cunosc omul.

Fugarul se învinețise, când auzise rostindu-i-se numele. Era o lovitură la care nu se așteptase. Se strădui în zadar să pară sincer, încercând să tăgăduiască:

— Vă înșelați, domnule! Numele meu este acela pe care vi l-am spus: Johnson.

— Lasă minciunile, flăcăule! râse cărmaciul. În Nordlandia te chema Natter!

— N-am fost niciodată în viața mea în Nordlandia!

— Nu minți! Un chip ca al tău nu se uită atât de lesne. Și văd bine că și tu m-ai recunoscut, așa că nu-i nevoie să te mai prefaci.

— Cu toate acestea, greșiți, domnule! V-am văzut acum pentru prima dată.

— Sfinte Marte! Acum vrea să mă și zăpăcească. Ai de gând să recunoști că ai fost în Nordlandia și că te numești Natter?

Rostind aceste cuvinte, se apropie de el și-l strânse de gât cu atâta putere, încât Natter nu mai auzi și nu mai văzu nimic, iar chipul i se învineți.

— Dați-mi drumul, domnule! Mă înăbușiți!

— Ești Natter, sau nu ești?

— Da, în numele tuturor dracilor, eu sunt!

— Ei, vezi că te-ai hotărât repede să vorbești? Și acum, vreau să știu de la cine ai punga cu perle. Vorbește! de nu, te strâng iar ca pe un burete!

— Vorbesc. Am luat-o de la mort.

— Frumos, băiete! Trebuie să te felicit că ai început să devii sincer și ți-ai predat steagul. Da, nu-i o jucărie să te strângă o dată în brațe cârmaciul Schubert! Și acum, îți voi îndeplini dorința.

Își desfăcu brațele din jurul gâtului fugarului, care scoase un suspin de ușurare.

— Cârmaciule, ai fost grozav! îl laudă comandantul. Nu-i ciudat că s-a întâmplat de trei ori ca un Schubert să joace un rol la demascarea acestui om primejdios? Da, da, râse, văzând aerul uimit al lui Natter, poate că încă nu știi cui datorezi cea de-a doua înhățare a ta. Băiatul acela de paisprezece ani, care te-a prins atât de frumos în cursă acum zece ani, este fiul minunatului nostru cârmaci.

Natter, căruia-i era într-adevăr necunoscut acest amănunt, își mușcă buzele și tăcu.

— Ce ispravă trebuie să fi săvârșit și în ce hal trebuie să fi nesocotit legile Angliei, dacă ai fost trimis tocmai în insulele Andamane! Firește că lucrul acesta nu mă privește, dar mă voi îngriji să nu scapi de pedeapsa ce ți se cuvine pentru păcatele făptuite în Nordlandia! Legați-i pe amândoi și duceți-i la închisoare!

Porunca fu îndeplinită cu repeziciune și chiar cu oarecare plăcere. Natter, care-și dădea seama că de data aceasta pierduse jocul, se supuse sorții fără să se împotrivească și se lăsă legat. Același lucru se întâmplă și cu tovarășul său. Apoi, amândoi fură coborâți sub punte.

După ce răufăcătorii fură luați de oamenii din echipaj, comandantul, rămas numai cu cârmaciul, scoase din buzunar jurnalul cu însemnările mortului.

— Ia să vedem, dacă găsim ceva cu privire la numele sau familia celui mort. Hm! Se pare că a fost un om cult, după felul cum își exprimă gândurile, spuse, citind în fugă primele rânduri. Răsfoi jurnalul câteva clipe și deodată se opri.

— Am găsit, exclamă bucuros. Omul se numea Gollwitz, Hugo von Gollwitz și era originar din Sudlandia.

— Gollwitz... Gollwitz, repetă gânditor cârmaciul. Am auzit cândva numele acesta... Stați, stați că mi-am amintit! Domnule comandant, am cunoscut pe omul acesta!

— Într-adevăr? Ar fi din cale-afară de ciudat. Unde și când l-ai cunoscut?

— Ei, e cam mult de atunci; cred că au trecut mai bine de douăzeci și cinci de ani. Pe vremea aceea, eram marinăr pe un vapor englezesc. Aveam printre călători un tânăr care se numea von Gollwitz și avea de gând să intre voluntar în rândul trupelor coloniale engleze. Ce s-a întâmplat mai târziu și ce a devenit tânărul, nu mai știu, dar îl țin bine minte, fiindcă nu era deloc îngâmfat și stătea prietenește de vorbă cu noi, simpli marinari.

— El este, fără îndoială că e el, confirmă comandantul, care-l ascultase cu toată luare-aminte. Scrie și în însemnările lui despre serviciul pe care l-a îndeplinit ca voluntar. Cârmaciule, am făcut cu ajutorul acestui jurnal o descoperire care ne va înlesni să aducem bucurie în sânul familiei von Gollwitz, dacă nu chiar mai mult decât atât. N-am vreme acum să citesc jurnalul, dar îl voi citi negreșit mai târziu. Ține-l în păstrarea dumitale, Schubert;

dumneata ai primul drept asupra lui, fiindcă l-ai salvat de la distrugere. Dacă nu te-ai fi repezit să i-l smulgi din mână, ticălosul și-ar fi înfăptuit amenințarea și-l arunca în mare. Și atunci când ne vom înapoia în patrie, adică peste câteva luni, ți se cuvine să ai cinstea și bucuria de a preda familiei von Gollwitz testamentul lui Hugo. Până atunci, voi păstra eu însumi punga cu perle...

În timp ce pe punte stăteau de vorbă comandantul și cârmaciul, în încăperea de jos, în care fuseseră închiși doi fugari, se desfășura o convorbire cu totul deosebită. Încăperea aceasta nu prea era vrednică de denumirea de cabină, iar cei doi erau legați zdravăn cu niște curele, de mâini și de picioare. Când nu se mai auziră pașii marinarilor ce-i aduseseră aici, fugarii rămaseră gânditori. Trecură cinci minute, și alte cinci. Apoi, malaiezu scoase un suspin adânc.

— Sahib!

— Ce vrei?

— Crezi că ne ascultă cineva?

— Nu. Sunt sigur că nu ne ascultă nimeni. Am ciulit bine urechile și am auzit că s-au îndepărtat marinarii care ne-au închis aici. Patru inși au venit cu noi și tot patru s-au îndepărtat. Se pare să nu socotesc trebuincios un paznic, fiindcă suntem atât de zdravăn legați, încât abia ne putem mișca.

— Ar fi fost mai bine dacă-mi ascultai sfatul și arunca de la început mortul în apă. Ar fi ieșit altfel toată povestea: n-am mai fi fost scotociți și am fi fost lăsați să ne continuăm drumul.

— Nu te amăgi! Câinii ăștia ne-ar fi înhățat în orice caz, fiindcă m-a recunoscut cârmaciul, care a venit tocmai când n-aveam nevoie de el, de parcă-l trimisese dracul!

— Crezi că ne-am mai putea salva?

— Nu renunț la nădejdea că s-ar putea să scăpăm.

— Într-adevăr?

— Nu renunț. Nordlandezii ăștia se duc fără îndoială până la Kota Radja, ca să ne predea unui vapor englezesc. Poate că sosim acolo pe întuneric, astfel că în noaptea asta mai suntem singuri. S-ar putea să se ivească acolo vreun prilej de fugă. De n-ar fi blestematele astea de curele, care sunt strânse atât de puternic, de-mi intră în carne!...

— Ei și! spuse malaiezu, râzând disprețuitor. Ei și ce-i dacă suntem legați? Îmi cunoști doar dinții. Tare aș vrea să văd cureaua în stare să se împotrivească mușcăturii mele! Să avem răbdare, până când se lasă întunericul! Apoi, îți rod curelele și tu mă dezlegi pe mine.

— Într-adevăr, ai o idee bună, spuse Natter, redobândindu-și curajul. Rămâne atunci să chibzuim cum scăpăm din închisoarea asta. Nu știu încă în ce mod ne vom înfăptui planul, dar știu că trebuie să încercăm să-l aducem la îndeplinire. Dacă nu izbutim să ne eliberăm până mâine dimineață, suntem pierduți!

— Și ce facem, dacă ne rupem legăturile și ieșim cu bine de aici?

— Atunci, sărim foarte simplu peste bord și înotăm spre țarm.

— Cu cămășile astea, care ne vor trăda numaidecât primului om ce ne va vedea?

— Ai dreptate. Trebuie să ne facem rost de niște uniforme marinărești. Și, înainte de plecare, am de făcut o vizită în cabina căpitanului.

— În ce scop?

— Crezi poate că voi renunța de bunăvoie la punga cu perle? Avem nevoie de bani și de aceea mă duc să-mi iau punga, care ne aparține chiar după prevederile legii, fiindcă noi am găsit-o.

— Dar e o faptă primejdioasă.

— Primejdia pe care o înfruntăm în cazul când suntem lipsiți de mijloace de trai e mult mai mare. De altminteri, cred că lucrurile nu sunt atât de negre cum le vezi tu. Presupun că îndată ce vaporul va arunca ancora,

comandantul va coborî pe uscat, așa că nu am de ce să mă tem că mă voi întâlni cu el. Dar am pălăvrăgit destul. Ar fi poate nimerit să dormim câteva ore, ca să fim odihniți diseară. Oricum n-am închis aproape deloc ochii în ultimele zile.

După câteva ore, Natter se trezi. Se așază și ciuli urechile. Totul era liniștit. Nu se mai auzea nici zgomotul valurilor spintecate, astfel că-și spuse că vaporul a ancorat. Întrucât în încăperea în care fuseseră închiși era întuneric, nu-și putea făuri deocamdată planul de acțiune. Nici nu știa măcar dacă e după-amiază, sau se înserase între timp.

Tovarășul său părea că mai doarme; i se auzea limpede respirația greoaie. Totuși, se trezi îndată ce Natter, îl strigă, întrebându-l:

— Sahib, începem?

— Așteaptă puțin! Nu știu cât o fi de târziu, dar cred să n-am dormit prea mult în colivia asta de porumbei. Și apoi, s-ar putea să mai primim vreo vizită, înainte de căderea nopții.

Curând, cei doi se încredințară că fuseseră foarte chibzuiți, hotărându-se să-și stăpânească nerăbdarea și să aștepte. Scara scârțâi. Cineva coborî treptele, se opri și aprinse o lumină. Natter întrezări o fâșie de lumină prin crăpăturile ușii. Întrucât scândurile erau din lemn ușor, în decursul vremii se îndepărtaseră unele de altele, lăsând spații destul de mari între ele.

Natter se gândi la zăvor. Îl căută cu ochii și-l găsi ușor de înlăturat. Era înfipt în mijlocul ușii și tocmai acolo unde trecea de pervaz era o crăpătură care se potrivea foarte bine cu planul fugarilor. Inima lui Natter tresări de bucurie. Dacă se vâra prin crăpătură un obiect tare și se împingea zăvorul, acesta putea fi mișcat, înlesnindu-se deschiderea ușii pe dinăuntru.

Abia făcu Natter această observație, rămânând pe gânduri două sau trei clipe, și se deschise ușa. În pragul ei se ivi un marinar cu o lampă, și la lumina ei cei doi

prizonieri își rotiră pentru prima dată privirile prin închisoarea lor, cercetând-o cu băgare de seamă. Era o încăpere foarte strâmtă și scundă, în care marinarul abia putea sta drept în picioare. Nu se vedea nicăieri vreun obiect, cât de mic; nici măcar un cârlig sau un cui.

— Ei, cum vă place aici? râse marinarul. Arătați-mi curelele! Vreau să mă conving dacă nu s-au slăbit între timp.

Puse lampa deoparte și cercetă curelele. Rezultatul acestei cercetări păru că-l mulțumește. Spuse apoi, rânjind:

— Legăturile sunt bune. În vecii vecilor nu le puteți rupe. De altminteri, azi încă o mai duceți binișor. Dar mâine!... Trebuie să știți că în port sunt ancorate două vapoare englezești. Vă vom preda unuia din ele, și apoi Dumnezeu să se îndure de voi!

Prizonierii nu răspunseră și marinarul continuă:

— Comandantul și cârmaciul au pornit de o oră spre țărm cu o barcă. Dar ca să nu vă puteți plânge cândva că nu vi s-a oferit o găzduire prietenoasă, ne-a poruncit să vă dăm de mâncare și de băut. De aceea am venit aici, cu toate că mi-ar fi mult mai plăcut să stau dincolo, în încăperile echipajului, unde-i voioșie mare în seara asta.

După ce rosti aceste cuvinte, se îndreptă spre ușă și aduse o pâine și o cană cu apă, pe care le lăsase pe scară când încuiase ușa.

— Dar nu putem mânca, dacă avem mâinile legate, spuse Natter.

— Nu-i nimic, băiețăș! Vă voi servi eu, ca să vă închipuiți că sunteți în poala mamei, care vă dă să mâncați o prăjitură după alta, vârându-vi-le în gură.

Scoase apoi un cuțit și începu „îndoparea”, vârând pe rând în gura lui Natter și în aceea a malaiezelui câte o bucată de pâine. Cei doi inși, care nu mâncaseră nimic din zorii zilei și erau foarte flamanzi, se lăsară hrăniți în felul aresta și în scurt timp pâinea fu înghițită.

— Așa, copii! S-ar părea că v-a plăcut! Dar fiindcă lucrurile nu trebuie oprite la jumătatea drumului, să vă dau și puțină apă.

Luă cana, care conținea fără îndoială cel puțin cinci litri, și o duse la buzele celor doi prizonieri. După ce văzu că oamenii și-au potolit setea, marinarul puse cana de o parte și spuse mulțumii:

— Așa, copii! Acum sunteți sătui și vreți să vă culcați, desigur. Vă doresc o noapte cât mai liniștită! De altminteri, fiul mamei mele e foarte bucuros că nu-i în pielea voastră!

Luă lampa, păși spre ușă, ieși și trase îndată zăvorul. Ajungând la scară, stinse lampa, o puse lângă ultima treaptă și începu să urce. Lăsase în încăperea prizonierilor cana în care mai era apă, cu toate că și-ar fi putut închipui că ei nu se vor putea folosi de ea, întrucât erau legați.

Natter urmărise cu ochi ageri fiecă mișcare a marinarului și fu încântat când văzu că lasă cana în închisoarea lor. Când pașii celui ce le adusese de mâncare și de băut nu se mai auziră, malaiezu spuse tovarășului său:

— A plecat, sahib, și putem începe! întoarce-te într-o parte, în așa fel ca să pot ajunge cu dinții la curelele din jurul mâinilor tale!

— Nu mai e nevoie! Am găsit un mijloc de care ne putem folosi ca să ajungem mai repede la țintă. Marinarul a avut ideea strașnică de a ne lăsa cana. O spargem și tăiem repede și ușor curelele, cu ajutorul unui ciob.

— Da, însă zgomotul ce se va auzi când o vom sparge ne poate trăda și nimici întregul plan.

— Aș! spuse Natter, liniștit. Nu se aude. Marinarul ne-a spus doar că astă-seară e petrecere mare în încăperile echipajului. Ce înseamnă asta și cât de gălăgioasă este o petrecere marinărească, îmi închipui că știi tot atât de bine ca și mine. Dar nu se aude nimic, nu-i așa? Ei bine, tot așa nu vor auzi nici marinarii zgomotul acela atât de ușor, pricinuit de spargerea unei căni. Nici n-am fi putut să ne

dorim un noroc mai mare, zău! Comandantul a plecat și oamenii din echipaj chefuiesc. Prin urmare, în afară de santinelă, nu mai este nimeni pe punte și ar însemna să fim prea ghinionști, ca să nu ne izbutească planul. Dar acum, gata cu vorbăria! Într-o jumătate de oră trebuie să fim liberi!

Întrucât încăperea era strâmtă, cana se afla lângă ei. Natter își întinse picioarele, până când o ajunse. Îndoindu-și genunchii, izbuti s-o înconjoare. Strângând-o cu putere — curelele de la încheieturile picioarelor sporiră apăsarea —, se auzi un zgomot care vesti pe cei doi că se apropiau de clipa eliberării, deoarece cana se prefăcuse în țândări. Firește, Natter se alesese cu zgârieturile pricinuite de cioburi la genunchi, dar ce-i putea păsa de un asemenea fleac unui om trecut prin atâtea neazuri!

După ce săvârși prima parte a isprăvii, se gândi să-și tragă un ciob spre el. Nu era un lucru prea lesnicios, pentru că mâinile-i erau legate zdravăn la spate, însă, în cele din urmă, izbuti. Apoi, malaiezu trebuie să se întoarcă în așa fel cu spatele, încât curelele de la încheieturile mâinilor să fie potrivite la tăișul ciobului.

Munca era tare anevoioasă și fruntea lui Natter se acoperi cu broboane de sudoare. Însă după zece-minute, erau atât de roase, încât malaiezu le putu rupe fără nici o greutate. Nu mai rămânea decât puțin de făcut. După câțva timp, se ridicară amândoi în picioare, întinzându-și oasele ce li se înțepeniseră.

— Și acum? găfâi malaiezu. Cum ieșim din închisoarea asta?

— Foarte ușor! N-ai băgat de seamă adineauri, la lumina lămpii, că între ușă și pervaz este o crăpătură mare? Dacă vârâm prin ea un vârf de ciob și împingem zăvorul, vom putea deschide lesne ușa.

Și treaba asta o duseră la capăt, repede și bine. E drept pentru săvârșirea ei Natter își cheltui mai multă vreme decât crezuse, deoarece era nevoit să bâjbâie din pricina

întunericului; dar vârând mereu vârful ciobului în partea de dinainte a zăvorului, la care ajungea mai ușor, izbuti să-l împingă încetul cu încetul.

Încă nu trecuse jumătatea de oră despre care vorbise Natter, și prizonierii se aflau liberi, în fața ușii. Acum se cuvenea să fie cât mai prevăzători cu putință. Malaiezu rămase pe loc, iar Natter începu să se furișeze până la scară. Din întâmplare, atinse lampa lăsată acolo de marinar. Dând ascultare unui gând chibzuit, se aplecă și o ridică, apucând în același timp și o cutie de chibrituri.

Ajuns în sfârșit pe punte, se uită în jur cu luare-aminte. Nu se vedea decât o lumină, răspândită de lampa ce atârna de catargul din față. Natter cunoștea destul de bine obișnuita alcătuire a unui vapor, ca să știe unde trebuie să caute cabina căpitanului. Strecurându-se numai prin umbra deasă, trecu pe lângă catargul principal, de care stătea sprijinită o arătare omenească, ai cărei ochi se îndreptaseră spre cer, era santinela ce-și efectua cartul.

Fără să fie observat, prizonierul izbuti să se furișeze până la cabina căpitanului. Apăsă ușor clanța, ca să nu facă zgomot, și, spre norocul lui, ușa nu era încuiată. Sărind în cabină, trase repede ușa după el. Întunericul ce domnea aici era străpuns doar de o fâșie de lumină ce pătrundea prin hubloul cabinei, așezat spre apă. Natter se încumetă să aprindă lampa. Cea dintâi privire îi căzu pe masa de scris de lângă peretele din fund. Un dulăpior pus în mijlocul ei îi atrase în mod deosebit atenția. Dacă nu le luase cineva perlele nu puteau fi decât în dulăpior. Dar cum să-l deschidă? Se uită cercetător în jur; privirea i se opri asupra unui foarfece, pe care-l zări pe masa de scris, printre hârtii. Hotărându-se repede, apucă foarfecele și-l vârî în crăpătura dintre încuietoare și peretele dulăpiorului. Oboseala-i fu răsplătită curând; auzi o trosnitură și ușa se deschise.

Răufăcătorul își stăpâni cu greu bucuria care-l năpădise și strigătul triumfător pe care era gata să-l scoată; în fața ochilor lui apăru punga pe care o căuta, iar lângă ea câteva

fișicuri de bani. În clipa următoare, totul pieri prin deschizătura cămășii. Cu toate acestea, scotoci zadarnic printre hârtii, fiindcă nu găsi jurnalul cu însemnările mortului. Faptul îl necăjea, pentru că, dacă jurnalul ajungea în mâinile rudelor celui mort, planurile ce-și făurise nu mai valorau nimic. Dar nu se cădea să-și cheltuiască timpul prețios, căutând afurisitul de jurnal. De aceea, închise ușa dulăpiorului cât putu de bine, ca să nu se descopere prea repede că fusese cineva în vizită pe aici, apoi stinse lampa și ieși pe punte. Urmă același drum pe care venise și ajunsese iarăși la scară, unde-l aștepta nerăbdător malaiezu.

— Ai zăbovit mult. Începusem să mă tem că te-au descoperit.

— A mers bine, liniștește-te! Am luat și perlele, și am și bani!

Uimirea tovarășului său fu nemărginită.

— Ai perlele? Ah, atunci e bine! E foarte bine! Cum ai izbutit să le găsești?

— Îți voi povesti mai târziu. N-avem timp acum de flecărit. Nu trebuie să uiți că avem nevoie și de haine!

— Da, așa e! Lasă-mă să mă îngrijesc eu de ele, sahib! Mă pricep, crede-mă; știu unde să le caut.

— Unde? întrebă Natter.

— În încăperile echipajului, firește. Totul este să nu fie nimeni înăuntru. Lasă-mă să le aduc eu. Doar nu sunt pentru prima dată pe un vapor!

— Bine. Atunci, să nu ne mai codim. Într-o seară ca asta, nu se ascunde nimeni în cabină.

— Prin urmare, n-o să fie greu. Așteaptă-mă aici, sahib!

În clipa următoare, malaiezu dispăru în întuneric; venise rândul lui Natter să aștepte. Răbdarea-i fu pusă la grea încercare. Începuse să creadă că i s-a întâmplat o nenorocire tovarășului său, dar acesta se ivi în capul scării, ducând pe brațe o legătură de haine. Nu uitase să ia și

ghete și berete, astfel că, dacă izbuteau să ajungă pe uscat, n-ar fi dat nimănui de bănuț.

Cei doi își strânseseră la iuțeală hainele, așezându-le în două legături. Fiecare din ei își puse câte una din ele pe cap, ca s-o poată feri de apă în timpul înotului. Furișându-se cu băgare de seamă, fugarii ajunseră la scara de frânghie, care din fericire era coborâtă; marinarii n-o mai ridicaseră pe punte, după plecarea comandantului și a cârmaciului. După câteva clipe, răufăcătorii dispărură în bezna nopții.

Isprava aceasta, care părea atât de anevoioasă, o duseseră cu bine la capăt și încă mai lesne decât își închipuiseră; izbutiseră să scape încă o dată de pedeapsa justiției.

În dimineața următoare, când se observă dispariția prizonierilor, se dădu de veste paznicilor de pe țărm. Dar străduințele acestora aveau să fie zadarnice; cei doi fugari, pentru prinderea cărora Falkenau instituisese o frumoasă recompensă, nu mai fură găsiți...

Granița dintre statele Nordlandia și Sudlandia este alcătuită dintr-un lanț de munți, a căror măreție își găsește cu greu asemănare. Ținuturi de o sălbăticie înfiorătoare, care evocă în mintea călătorului romantismul tâlharilor din evul mediu, se schimbă pe nesimțite cu priveliști fermecătoare, pentru care cuvântul „neasemuit” este neîndestulător. Prietenii naturii vizitează cu deosebire însemnata șosea din trecătoarea de la sudul satului Helbig, care duce prin diferite serpentine spre Himmelstein și de acolo coboară încet, spre vale. Fiece cotitură a drumului oferă o priveliște nouă și surprinzătoare, astfel încât călătorul este cuprins treptat de o uimire și o admirație nemărginite. Iar atunci când ajunge pe creștetul munților și se oprește ca să privească drumul străbătut, se simte parcă amețit de splendoarea întregii regiuni. Și dacă, în cele din

urmă, se hotărăște să-și continue drumul și-și îndreaptă privirea spre sud, sufletul îi este robit de vraja celor văzute.

De pe înălțimea la care se află, pornește și mai sus un drum foarte bine întreținut, care duce la terasa unui castel ce poartă, ca și muntele, numele Himmelstein. Castelul n-a fost niciodată cucerit sau nimicit, din pricina poziției sale, care-l apără cu prisosință împotriva oricărui atac. Dar dintele vremii i-a ros neconținut zidurile, astfel că atunci când a intrat în stăpânirea familiei contelui Hohenegg a fost nevoie de o sumedenie de îmbunătățiri și cu acest prilej întregul lui interior a fost refăcut, spre a corespunde noilor cerințe ale vremii. Acum, este proprietatea particulară a tânărului conte Hohenegg, poreclit „contele zănatic”. I-a rămas moștenire din partea mamei sale; contele a fost nevoit să cedeze lui Nurvan-pașa moștenirea rămasă de pe urma tatălui său, întrucât Nurvan era fratele mai mare al tatălui său și cel îndreptățit s-o primească. Aici se retrăgea pentru câteva luni, în fiecă an, ca să vâneze în pădurile nesfârșite, atunci când era obosit de nenumăratele desfătări pe care i le oferea orașul cu atâta dărnicie.

Călătorul care lasă în urmă castelul și-și continuă drumul spre răsărit, pe spinarea muntelui, ajunge după cinci minute la un lac mic, înconjurat de o pădure de brazi; lacul este alimentat de un pârâu de munte, iar apa lui îmbelșugată se revarsă, în forma unor trepte suprapuse, alcătuind un fel de cascadă, într-o prăpastie adâncă, pe care locuitorii au poreclit-o „Văgăuna Iadului”.

Această prăpastie este mai mult decât romantică, este înfiorătoare. Partea de sus, înclinată, spre castel, este cu desăvârșire de neumblat, deoarece pârâul, care cade de la înălțime și alcătuiește o cascadă destul de largă, umple cu totul fundul prăpastiei. Pereții se urcă vertical și nici un alpinist, chiar cel mai curajos, nu se va încumeta să se cațare pe crăpăturile de stâncă, râpoase și alunecoase, mâncate de vremi.

Abia la o mică depărtare, prăpastia se lărgeste în oarecare măsură și îngăduie înfiriparea unei poteci, îngustă și foarte puțin umblată, care după un sfert de oră dă într-o vale așezată de-a curmezișul; prin această vale trece o șosea foarte greu de străbătut.

„Contele zănatic” ședea într-o cameră mare și bogat mobilată a castelului Himmelstein, în fața unei tăvi cu o îmbelșugată gustare de dimineață. Priveliștea ce se putea admira de la fereastra acestei camere, era într-adevăr una dintre cele mai frumoase de pe pământ, dar sufletul contelui nu mai era în stare să simtă frumusețile naturii. Romanul franțuzesc și lasciv pe care-l răsfoia acum îl desfăta mult mai mult.

Camerele contelui erau aceleași încăperi în care locuiseră cândva bătrânii Himmelstein, dar mobilele grele de stejar dispăruseră, ca să facă loc unei amenajări după noul stil; iar în locul ferestrelor cu geamuri mici și rotunde se vedeau geamuri mari și șlefuite, care scânteiau la apusul soarelui ca aurul strălucitor. Aici jurau credință șefului lor cavalerii de altădată și tot aici își dezvoltase contele industria într-o măsură de neînchipuit.

Deodată se deschise ușa și intendentul castelului intră în cameră. L-am mai întâlnit o dată și anume atunci când a luat în trăsura contelui pe cei trei inși evadați din penitenciarul Hochberg, spre a-i duce peste graniță.

Contele își ridică ochii de pe carte:

— Ei, Geissler, ce s-a mai întâmplat?

— Domnule conte, a venit cineva care dorește să vă vorbească.

— Nu i-ai spus că n-am vreme?

— Nu, nu m-am încumetat.

— Nu te-ai încumetat? Dumneata? întrebă mirat contele.

— Da. Însă domnul conte va fi uimit când va auzi numele oaspetelui care vrea să-l vadă.

— Sunt foarte curios să-l aud.

— Pot satisface foarte lesne curiozitatea domnului conte; oaspetele se numește Méricourt.

— Cum? strigă Hohenegg, sărind de pe scaun. Méricourt? Care Méricourt? Nu cumva acela care s-a numit Johnson în Anglia și Natter în Nordlandia?

— Da, excelență! Tocmai acela.

— Nu se poate! Nu pot să-mi închipui că englezii l-au pus în libertate.

— Să-l las să intre, domnule conte? El însuși va răspunde, mai precis, la întrebările și nedumeririle domniei voastre.

— Da, ai dreptate. Condu-l înapoi!

Intendentul se îndepărtă și lăasă pe oaspete să intre în cameră. Nimeni n-ar fi recunoscut în acest domn cu înfățișare distinsă și îmbrăcat după ultima modă pariziană, care trecea acum pragul cu pași ușori, pe evadatul din insulele Andamane.

— Natter! exclamă uimit contele, dându-se cu un pas înapoi. Prin urmare, e adevărat! Se întâmplă și minuni, după cât se pare!

— Desigur că nu v-ați așteptat să mă vedeți, domnule conte!

— Nu, într-adevăr că nu m-am așteptat la surpriza asta! Să mă ia dracu', dacă mi-am închipuit că s-ar putea să te văd!

— În cazul acesta, poate că nici nu vă sunt binevenit?

— Nu, drace! N-am vrut să spun asta. Și sper că nici nu vei da uluirii mele alt înțeles, decât cel ce i se cuvine. Dar sunt peste măsură de mirat că englezii ți-au redat libertatea.

— Păi, râse Natter, chiar atât de prietenoși și iubitori de oameni n-au fost, de altminteri, nicicând...

— Nu? Atunci dumneata... dumneata... ai...

— Da, așa cum bănuieți. Am izbutit să evadez.

— Trebuie să-mi povestești cum ai fugit. Dar mai întâi așază-te și ajută-mă să iau gustarea!...

Natter ascultă îndemnul și se așează în fața contelui. Hohenegg apăsă clopoțelul din capul mesei și-i porunci intendentului, care se ivi după câteva clipe:

— Adu repede încă un tacâm pentru domnul!

Când vinul străluci în paharele șlefuite, contele își întrebă oaspetele, abia stăpânindu-și curiozitatea care-l frământa:

— Prin urmare, Natter, acum vii din Anglia?

— Nu, conte, greșești, greșești grozav! Vin de-a dreptul din Andamane.

— Din...? Furculița căzu din mâna contelui, pe al cărui chip se zugrăvise o uimire nemărginită. Păi ceea ce spui e aproape de necrezut! Într-o sută de cazuri de încercări de evadare din această insulă, doar unul izbutește, din câte știi!

— Socotește liniștit cazul meu drept una din excepțiile acelea atât de rare și lasă-mă să-ți povestesc. Vei avea prilejul să auzi un roman care te va desfăta, fără îndoială, mai mult decât cartea pe care o citeai când am venit eu.

Și Natter istorisi contelui, care-l asculta cu cea mai încordată luare-aminte, întâmplările prin care trecuse și care alcătuiesc cuprinsul capitolelor precedente. Contele nu-l întrerupse. Dar după o oră, când povestitorul sfârși, nici mâncărurile din farfuriile contelui și nici vinul din pahar nu fuseseră atinse.

— Natter, am ascultat o poveste minunată. Și acum, ce ai de gând să faci?

— Nu-i greu de ghicit. Voi intra în stăpânirea comorilor.

— Dar comorile nu-ți aparțin.

— Tot atât de puțin aparțin și familiei Gollwitz. Nu există nici o prevedere legală, pe temeiul căreia familia să fie îndreptățită de a le avea. Legătura dintre Hugo von Gollwitz cu „prințesa” nu era legală; prin urmare, n-are nici o valoare. Gândește-te însă la foloasele ce le-ar dobândi organizația pentru care am activat cu atâta râvnă, dacă i-aș aduce aceste comori. Și-ar putea urmări pe căi deosebite

de cele de astăzi și cu mai mulți sorți de izbândă planurile ei, potrivnice orânduirii actuale a societății. Și apoi, privesc chestiunea și sub un aspect care o pune în legătură directă cu onoarea mea. În însemnările lui, Gollwitz a vorbit atât de disprețuitor despre Méricourt, încât eu, fratele lui, n-am deloc poftă să las faptul acesta nepedepsit. Nu, comoara trebuie să fie a mea.

— Dar cunoști situația insulei pe care se află?

— Da, țin minte toate amănuntele din jurnal în privința așezării insulei.

— Și cunoști bine ascunzătoarea și drumul care duce într-acolo?

— Da și nu, nu pot fi sigur. De fapt, Gollwitz și-a întocmit în așa fel însemnările, încât numai un membru al familiei sale să descopere drumul spre ascunzătoare.

— Atunci, strădaniile dumitale vor fi zadarnice.

— Să nu ne grăbim, conte, ci să vedem întâi rezultatele. Cel mai de seamă lucru este să pătrund în familia von Gollwitz și pentru aceasta am nevoie de ajutorul dumitale.

— Ajutorul meu? întrebă mirat contele. În ce fel te-aș putea ajuta?

— Să-mi dai o scrisoare de recomandatie către familia von Gollwitz. Doar de aceea am venit la dumneata!

Auzind aceste cuvinte, contele izbucni în hohote zgomotoase de râs.

— Dragul meu prieten, ai nimerit prost. Te încredințez că recomandatia mea va avea o urmare cu totul opusă aceleia pe care o dorești. Dacă te-ai înfățișa în numele meu, ai fi alungat pe loc.

— Nu-mi vine să cred! Mi s-a spus, dimpotrivă, că ești un vechi cunoscut al familiei.

— Da, așa este. Numai că această cunoștință este dintr-acelea care în limbaj obișnuit se numesc vrăjmășii.

— Ești în dușmănie cu familia von Gollwitz? Pentru ce?

— Dragul meu prieten, e o poveste veche, de care nu-mi place să-mi amintesc. Socotește-te mulțumit că-ți spun

sincer că o recomandatie din partea mea nu ți-ar fi de folos, nici de cel mai mic folos.

Chipul lui Natter vădi o dezamăgire nemărginită. Câtva timp își pierdu gânditor privirea în gol; apoi, ajuns la o hotărâre, spuse:

— Dacă dumneata nu mă poți ajuta, sunt nevoit să încerc altă cale și alte mijloace.

— Ce ai de gând, la urma urmelor? Nu vrei să-mi dai o lămurire cât de mică? îl iscodi contele.

— Este vorba despre o nenorocire, de care a fost năpăstuită cu mulți ani înainte familia von Gollwitz și despre care au cunoștință numai cei ai casei. În întâmplarea aceasta, a jucat un rol deosebit o anumită cifră și tocmai ea este cheia întregii taine. Numai cu ajutorul ei se poate descoperi ascunzătoarea comorii.

Hohenegg ascultase cu multă luare-aminte cuvintele lui Natter. Acum, sări de pe scaun și începu să măsoare camera, pierdut pe gânduri. Câteva clipe, Natter îl privi mirat, apoi îl întreabă:

— Ce ai, conte? Oare știi ceva în legătură cu nenorocirea despre care am pomenit?

Cel întrebat se opri deodată în fața lui Natter, răspunzându-i:

— Da, știu ceva. Ba, îmi amintesc foarte bine întreaga întâmplare. Și, ceea ce-i mai important decât orice, îți pot preciza cifra pe care dorești s-o cunoști.

Această veste fu atât de neașteptată, încât Natter sări electrizat la rându-i de pe scaun.

— Desigur că glumești, domnule conte. De unde...

— Așază-te și ascultă-mă liniștit! Și vei vedea că nu glumesc.

Rostind aceste cuvinte, Hohenegg se așeză la masă, iar Natter îi urmă pilda.

— După cum știi, tatăl meu a fost ministrul ducelui din Nordlandia. În această calitate, după cum îți poți închipui lesne, avea prilejul să se ocupe de anumite chestiuni, care

de fapt nu erau sortite să ajungă la cunoștința sa. Într-o zi, a primit printr-un sol vestea unei înțelegeri secrete pe care Sudlandia o încheiase cu o putere străină. Dornic să afle numaimai cuprinsul tratatului, dădu unui agent secret însărcinarea de a-l aduce, oricât ar costa. După opt zile, tata primi tratatul secret și putu să-și satisfacă arzătoarea curiozitate.

— Nu văd legătura dintre povestea dumitale și familia von Gollwitz.

— De ce nu ai răbdare? Voi reveni îndată și la chestiunea aceasta. Cuprinsul tratatului secret nu era cunoscut decât de trei inși: ministrul acelei puteri străine, domnitorul din Sudlandia și... baronul Otto von Gollwitz, care era secretarul particular al domnitorului.

— Ah! încep să înțeleg!

— Nu-i așa? Baronul, unchiul lui Hugo, a primit tratatul, cu însărcinarea să facă o copie de pe cuprinsul lui. Hârtia n-a rămas multă vreme în stăpânirea sa; a dispărut într-un mod misterios de pe masa lui de lucru și baronul a căzut în dizgrație, întrucât nu s-a dat crezare susținerilor sale că nu este vinovat.

— Prin urmare, așa stau lucrurile! spuse gânditor Natter. Dar ce-i cu cifra?

— Încă n-am isprăvit. Acum douăzeci de ani, când tatăl meu a fost răsturnat de la putere, fiul de fierar de atunci și actualul duce Max a găsit printre hârtiile lui și tratatul dispărut, și o dată cu el dovada de netăgăduit că baronul von Gollwitz n-a avut nici cea mai mică vină în toată întâmplarea. Urmarea ți-o poți închipui lesne. Gollwitz a fost așezat iarăși în toate funcțiile și i s-au dat din nou toate onorurile, împreună cu o satisfacție strălucită. Despre acestea, n-avea de unde să știe nepotul său, autorul jurnalului de însemnări.

— Dar cifra? Cifra? O cunoști?

— O cunosc, însă nu ți-o pot destăinui.

— Cum? exclamă uimit Natter. O știi și nu vrei să mi-o divulgi?

— Nu-ți poți închipui singur pricina? Crezi că-ți voi face o mărturisire, a cărei însemnătate este atât de mare încât nici nu poate fi prețuită, fără să am vreun folos pe urma ei?

— Ah, conte, acum te înțeleg. Vrei să-ți dau bani și-mi numești cifra.

— Vezi cât de repede ai priceput? răspunse Hohenegg. Da, dragul meu, vreau să-mi dai bani și ți-o spun.

Natter râse batjocoritor.

— Te înșeli amar, domnule conte, dacă socotești că destăinuirea dumitale este atât de prețioasă. Acum, când lucrurile au luat o întorsătură atât de fericită pentru familia Gollwitz, membrii ei nu-și vor mai ține ascunse planurile și nu se vor mai rușina, astfel că după părerea mea nu-mi va fi greu să-i fac să-mi divulge cifra aceea tainică, a cărei însemnătate n-au de unde s-o bănuiască măcar. Prin urmare, nu mai am în nici un fel nevoie de ajutorul dumitale!

— Crezi? râse Hohenegg. Eu îți afirm, dimpotrivă, că vei avea mare nevoie de mine.

— Nu văd în ce fel! Mă introduc foarte simplu în familie pe o cale nevinovată și cu o înfățișare din cele mai cinstite și...

— Și eu, îl întrerupse contele, voi avea grijă ca familia să fie prevenită la vreme să se ferească de un anume Natter.

Amenințarea-și nimerise ținta. Natter își privi încremenit potrivnicul. Apoi se reculese și spuse:

— Domnule conte, ești un...

— Oprește-te! Nici un cuvânt mai departe! N-ai decât să crezi despre mine orice vrei, dar nu voi îndura să fiu insultat în casa mea. Să ții seamă de asta!

Un timp, cei doi tăcură și se măsurară cu ochi dușmănoși și pătrunzători. Apoi, Natter izbucni într-un râs silit:

— Conte, cred că glumești cu amenințarea dumitale!

— N-ai decât s-o iei ca glumă! Dar lasă-mă să-ți vorbesc. Așa cum văd eu lucrurile, n-ai vreme de pierdut. Nu știi cât de repede poate ajunge jurnalul cu însemnări în mâinile proprietarilor îndreptățiți și atunci, Natter, va fi prea târziu pentru dumneata. Ți-o vor lua înainte cei din familie. Cine te poate asigura că familia Gollwitz nu are chiar acum cunoștință de ceea ce ți se pare că este numai secretul dumitale?

— Cred că-i cu neputință! Am călătorit spre Sudlandia pe drumul cel mai scurt. Cu toate astea, nu nesocotesc nici părerile dumitale, care au oarecare temei. Spune-mi cifra și după aceea ne vom înțelege.

— În sfârșit, începi să judeci cu toată mintea. Și ca să te convingi că poți negocia fără nici o grijă cu mine, îți voi da lămurirea pe care o dorești, înainte de a încheia înțelegerea. Eu am mai multă încredere în dumneata, decât ai dumneata în mine. Așteaptă-mă o clipă; mă întorc îndată, cu tratatul.

— Cum? Îl mai ai în stăpânirea dumitale? N-ai spus adineauri că l-a confiscat ducele de Max?

— Da, originalul a dispărut. Dar copia, care a fost făcută din ordinul tatălui meu, există încă — și anume aici, în castelul Himmelstein. Cine și-ar fi închipuit că hârtia va sluji cândva și în alt scop și va avea și altă însemnătate decât aceea a unei simple amintiri!

Hohenegg se îndreptă spre camera lui de lucru, de unde se înapoie după câteva minute cu o scoarță albastră din hârtie tare, pe care o puse pe masă. După ce tăie sfoara cu care era legată, ieși la iveală o hârtie în forma obișnuitelor acte, deasupra căreia se aplecară amândoi cu nestăpânită curiozitate. Abia-și aruncaseră privirea pe hârtie, și descoperiră în același timp ceea ce doreau să știe.

— Am găsit-o! exclamă contele, punându-și un deget în colțul din stânga. Ia vezi: ce cifră e acolo?

— Două mii șapte sute optzeci și unu, citi Natter. Crezi, într-adevăr că asta e cifra pe care o căutăm?

— Sunt convins. Dar ca să nu avem nici o îndoială, să ne uităm la rezeala pe tratat; dacă mai e vreo cifră, o s-o găsim.

Se încredințară curând că această cifră din colț, care înfățișa numărul curent, era singura ce se afla pe tratat; bineînțeles, afară de cifrele ce indicau data la care fusese întocmit.

— Nu încapă nici o îndoială că aceea este cifra căutată, spuse în cele din urmă Natter, sărind de pe scaun plin de încântare. Se potrivește, de altfel, fiindcă e un număr mare. Așa mi-am închipuit-o, de altminteri; dacă nu era atât de mare, cifra cu care trebuie împărțită ar fi fost mai mică decât indica jurnalul lui Gollwitz.

— Ce tot trângănești despre o împărțea și despre altă cifră? Nu te înțeleg.

— A, așa e! Nu ți-am vorbit despre asta. Acum, când știu numărul acela drăcesc, nu mai am nici un motiv care să mă îndemne să ascund adevărul. De aceea, fii atent la ceea ce-ți voi istorisi!

Și Natter povesti contelui indicațiile din jurnal, cu privire la locul ascunzătorii, și care acum puteau fi urmate foarte ușor.

După ce sfârși de dat cele câteva lămuriri în legătură cu cifra descoperită, spuse:

— Nu ne mai rămâne decât să ne convingem că socoteala e bună.

Scoase din buzunar un carnet de însemnări și scrise repede pe o foaie câteva cifre.

— Ecuația, care avea la început două necunoscute, era următoarea: $(X - 36) : 183 = Y$. Necunoscuta X a fost găsită: este cifra 2781. De aceea, nici necunoscuta Y nu mai constituie o greutate. Se naște doar întrebarea dacă împărțitorul nu va mai da într-adevăr nici un rest. În nici un caz nu trebuie să rămână vreo fracțiune; altminteri, înseamnă că am greșit... Dumnezeuule, socoteala e bună, e cât se poate de bună. Am câștigat, am câștigat!

Contele privi hârtia peste umerii lui Natter și citi rezultatul: era cincisprezece.

— Crezi, așadar, că numărul cincisprezece arată stânca îndărătul căreia este de căutat singurul drum ce duce la comoara maharajahului?

— Da, asta cred, asta cred! exclamă Natter pe un ton triumfător. În privința aceasta, sunt mai mult decât sigur.

— Și ce sumă voi primi pentru destăinuirea mea care, după cât se pare este de neplătit?

— Ce sumă îți voi acorda? Un milion, un milion întreg — firește, însă, abia atunci când voi avea comoara în mâini.

Contele privi pe Natter cu ochi mari:

— Drace, dacă arunci atât de generos cu milioanele, atunci trebuie să fie negreșit vorba de ceva mai mult decât un pumn de bucăți de aur! Când ai de gând să începi lucrul?

— Măine, — nu, azi încă, — nu, chiar acum! Iau primul tren și mă îndrept spre coastă, unde-mi caut îndată o barcă solidă și potrivită călătoriei. Voi lua cu chirie un iaht, sau chiar o corabie întreagă cu trei catarge, dacă nu găsesc altceva.

— Și cui vrei să mai încredințezi taina? Sper că-ți dai seama că nu vei fi în stare să iei comoara fără ajutorul cuiva; cât despre echipajul vaporului, sper că nici lui nu-i vei destăinui planurile pe care ți le făurești.

— Ah! în privința aceasta, am un tovarăș pe care mă pot bizui. Malaiezu, despre care ți-am istorisit, mă așteaptă la Karlshafen, unde am debarcat. Are purtări oarecum sălbatice, dar mi-e credincios ca un câine. Nu poate exista un tovarăș mai bun ca el.

— În cazul acesta, vă doresc amândurora noroc în acțiunea la care porniți, spuse contele, bine dispus, luând paharul cu vin și îndemnând pe Natter să facă același lucru. Bea, Natter! Așa e, nu oricine are noroc să moștenească pe un maharajah. Să nădăjduim că nu alergi după un simplu balon de săpun; altminteri, ar fi păcat de

averea pe care o vei cheltui în acțiunea aceasta. Drum bun,
scumpul meu prieten! În cinstea comorii maharajahului!

Și paharele se ciocniră, răsunând voios.

8. Fred din Texas

— Damn! Dacă ne merge tot așa, să fiu al naibii dacă vom izbuti să vedem măcar coada unui cal al comanșilor!

Bărbatul care rostise aceste cuvinte avea o statură herculeană din care, dacă ar fi fost de lemn, fără îndoială că s-ar fi putut sculpta două siluete de om, de mărime obișnuită. Picioarele lungi și voinice erau vârâte în niște cizme impermeabile, pe care și le trăsese până aproape de șolduri; era îmbrăcat cu o vestă din piele de cerb, peste care atârna o haină croită din piele de bivol. Pe cap purta un fel de bonetă înalta, înconjurată de o sumedenie de piei de șerpi cu clopoței. Obrajii-i erau atât de păroși, încât nu i se puteau zări decât nasul și ochii. În mână ținea o armă de Kentucky cu două țevi, iar din cingătoarea veche, pe care și-o înfășurase în jurul mijlocului, ieșeau la iveală un pistol și un cuțit de vânătoare care-și țineau o plăcută tovărășie.

Acum, scormonea un morman de cenușă ce acoperea o bucată de pământ, dovedind că aici arsese un foc neobișnuit de mare.

— Spune-mi, Fred, urmă pe un ton necăjit, cât de mult să fie de când a ars aici focul?

— Ieri a fost stins! răsună hotărât răspunsul.

Bărbatul care răspunsese era mult mai tânăr decât celălalt. Putea să aibă vreo treizeci și doi de ani și era îmbrăcat într-una din hainele acelea indiene, pe care obișnuiesc să le poarte unii tineri filfizoni din savanele Canadei și la care lucrătoarele muncesc ani de zile. Dar în pofida acestor haine curate, bărbatul n-avea deloc înfățișarea unui vânător nedibaci. Pe ceafa lui vânjoasă se vedea cicatricea unei adânci tăieturi de cuțit, iar pe unul din obraji se întindea urma unei lovituri dată în tot cazul cu un tomahawk. Armele lui erau: o pușcă „Spender”, un cuțit „Bowie” și două revolvere.

— Aşa-i, consimţi uriaşul. Dar la ce ne foloseşte că ştim? Tovarăşii ne-au fost ucişi, caii furaţi; am fost jefuiţi şi de aur, pe care l-am căutat cu atâta osteneală acolo, în California, ca să jucam şi noi cândva un rol de seamă în răsărit. Acum, alergam nebuneşte după afurisiţii ăştia de comanşi şi tot nu-i vom ajunge, mergând pe jos. Dar vai de ticăloşi, dacă izbutesc sa-i prind, eu, Bill Sandford!

Îşi ridică ameninţător pumnul, arătând spre sud.

— Eu cred, totuşi, că ne vom recăpăta ceea ce ne-a aparţinut, răspunse cel care fusese numit Fred.

— În ce mod?

— Urma pe care mergem duce spre Rio Pecos, care trece prin Sierra Blanca şi aceasta este acum graniţa dintre ţinuturile comanşilor şi ale apaşilor.

— Ce legătură este între cele ce spui şi caii şi pepitele^[32] noastre?

— Foarte mare legătură! Comanşii care ne-au prădat pot întâlni oricând de aici încolo o trupă de apaşi, astfel că nu vor fi în stare să-şi continue drumul, decât dacă trimit soli în cercetare. Ce urmează de aici, Bill?

— Hm! Că vor fi nevoiţi să meargă mai încet. Părerea ta nu-i lipsită de temei. Aşadar, nu te temi de apaşi?

— Nu. Acum, ei nutresc gânduri prietenoase pentru „feţele-palide”. Sunt cu mult mai nobili şi mai viteji decât comanşii; mai ales de când cele mai multe dintre triburile lor ascultă de marele Inciu-Ciuna, un vânător poate avea toată încrederea în ei.

Deodată, auziră un zgomot îndărătul lor. Amândoi se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi-şi ridicară armele. În faţa lor se afla un indian, îmbrăcat aproape la fel ca Fred; doar capul îi era acoperit de un păr bogat, iar la cingătoare strălucea un tomahawk, cu o lucrătură foarte preţioasă. În mână ţinea o puşcă, al cărei pat, era bătut în cuie de argint. Ochii lui negri priveau încrezători la cei doi vânători;

ridicând doar ușor mâna dreaptă, spre a-i saluta, indianul rosti cu glas prietenos:

— Omul roșu a auzit cuvintele fraților lui albi. Sunteți vrăjmași ai comanșilor și prieteni ai apașilor; omul roșu se va așeza lângă voi și va fuma împreună cu voi pipa păcii.

Se așează numaidecât jos, își umplu cu tutun calumetul împodobit cu pene și-și aprinse tutunul, cu ajutorul „punks”-ului său.

Cei doi vânători se așezară în fața lui.

Indianul trase de șase ori din pipă, trimițând pe rând fumul în cele patru puncte cardinale, apoi drept în sus, spre soare și în sfârșit în jos, spre pământ, și înmâna calumetul lui Sandford, spunându-i:

— Marele-Spirit este cu apașii și cu fețele-palide. Vrăjmașii voștri să fie ca muștele, care zboară înfricoșate de fumul focurilor noastre.

Vânătorii repetară și ei obiceiul solemn și Sandford răspunse:

— Fratele meu roșu este o căpetenie a apașilor, după cum arată calumetul. Vrea să ne spună cum se numește?

— Frații mei au vorbit adineauri despre Inciu-Ciuna, fiul apașilor.

— Inciu-Ciuna? Fratele meu poartă într-adevăr numele acesta?

— Apașul nu minte niciodată, sună răspunsul său simplu.

Era o coincidență mai fericită decât și-ar fi putut dori vânătorii. De aceea, Bill întrebă:

— Fratele-meu e singur prin ținutul acesta?

— Inciu-Ciuna e singur; el nu se teme nici de o mie de vrăjmași.

— Unde-i calul său?

— E acolo, printre copaci. Unde-și țin frații mei animalele?

— N-avem animale.

Indianul îl privi neîncrezător.

— N-aveți? Vânătorul fără cal este ca brațul fără mână!

— Am avut animale foarte bune, însă ne-au fost furate de comanși.

— De ce n-au ucis oamenii albi pe comanși?

— N-am fost aici când au venit comanșii.

— Să spună fratele meu cum s-au întâmplat faptele!

— Împreună cu alți zece însoțitori, am venit călare din California și am străbătut savanele și munții, ca să ne îndreptăm spre răsărit. Am poposit pe malul lui Rio Grande și nu împușcasem încă nici un vânat. După un timp, noi doi am primit însărcinarea să ne îngrijim de hrana tuturor, aducând vreun animal. Am pornit și, după o oră, când ne-am înapoiat, tovarășii noștri zăceau morți la pământ, în timp ce toți caii dispăruseră, și aurul o dată cu ei.

— Ce au făcut frații mei, când s-au înapoiat?

— Am numărat urmele comanșilor. Erau vreo cincizeci. Ne-am luat după urme, ca să ne răzbunăm morții și să ne căpătăm îndărăt ceea ce ni s-a jefuit.

— Frații mei sunt luptători curajoși, dar comanșii n-au nici un pic de minte. Cu toate acestea, ei trebuie să fi băgat de seamă că lipseau două fețe-palide, așa că vor aștepta pe frații mei ca să-i omoare. De unde vor căpăta fețele-palide alți cai?

— Îi vom lua de la comanși.

— Fețele-palide să aștepte până se înapoiază Inciu-Ciuna!

Se ridică, își atârnă iar calumetul în jurul gâtului, își înșfacă arma și dispăru printre copaci.

Cei doi vânători se priviră cu ochi ciudați.

— O coincidență foarte prielnică, spuse Bill. S-ar putea să ne aducă noroc!

— Și eu cred același lucru. Dar, hm! parcă tot mă mai stăpânește teama! rosti îngândurat Fred.

— De ce?

— Vorbisem despre el.

— Da, da. Când te afli în prerie, cea mai mare dintre prostii este să vorbești. Din pricina aceasta, te poți trăda.

— Dacă n-am fi vorbit atât de frumos despre el, aş pune rămaşag, o sută contra unu, că ne-ar fi doborât fără să se codească.

— Cu siguranţă! Să avem grijă cel puţin acum să ne ţinem gura şi să ne găsim un loc unde să-l putem aştepta, fără să fim observaţi!

Părăsiră locul unde se aflau şi se ascunseră într-un tufiş.

Trebuie să fi trecut vreo două ore până ce apaşul se ivi în acelaşi loc unde fumase pipa păcii, fără ca vreunul din cei doi vânători să-l fi auzit zgomotul paşilor.

— Uf!

Auzind chemarea, Bill şi Fred ieşiră din ascunzătoarea lor.

— Fraţii mei pot să-l urmeze pe Inciu-Ciuna!

Se întoarse şi-i călăuzi prin nesfârşita pădure seculară, cu copaci înalţi, până ce ajunseră la un luminiş al preriei. Aici se afla un mustang, legat de toate cele patru picioare cu nişte curele dintr-acelea care nu se pot rupe şi care se întrebuinţează la facerea lasourilor. Animalul era acoperit de năduşală, iar în jurul botului era plin de spumă; ajunsese în halul acesta străduindu-se să se elibereze din strânsoarea curelelor.

— Fraţii mei pot să călărească pe un mustang sălbatic?

În loc de răspuns, Fred îşi aruncă arma pe umăr, se aşază lângă cal cu picioarele larg desfăcute şi, din două tăieturi de cuţit, îl dezlegă. Apoi, sări pe el. Călăreţul şedea pe spinarea animalului, care n-avea nici şa, nici frâu. Însăpăimântat, calul ciuli urechile şi necheză, se ridică pe picioarele de dinainte şi pe cele de dindărăt, se repezi în lături şi, înţelegând că nu-şi poate răsturna călăreţul, o rupse la fugă prin prerie.

— Tânărul meu frate este un călăreţ iscusit! spuse indianul, pe un ton plin de admiraţie.

Apoi, îşi continuă drumul.

La o oarecare depărtare înăuntrul savanei, era un al doilea cal, care zăcea la pământ, legat ca şi celălalt.

— Fratele meu să-l încalece și să se înapoieze cu el! Pătrunse în tufiș, în care-și avea într-adevăr calul, legat numai de picioare. La rândul-i, Bill Sandford se îndreptă spre calul său, îi tăie legăturile cum făcuse mai înainte Fred și, după câteva secunde, porni pe mustangul sălbatic în inima savanei.

Abia după ce se scurseră câteva ore, se ivi în zare un punct întunecat, iar după câteva minute apără un al doilea punct. Erau cei doi vânători, care se înapoiau pe caii ce se îmblânziseră. Când ajunseră la tufișul cel în mic, Inciu-Ciuna le ieși în întâmpinare, trăgându-și calul de căpăstru.

— Acum, frații mei albi au cai și-i vor putea ajunge pe vrăjmași; de asemenea, pot să-și ia șei și tot ce le mai trebuie.

Locul pe care se opriseră era plin de urme de copite. Aici se năpustise indianul asupra cailor sălbatici, și-i legase. Dar nu le dădu nici o lămurire cu privire la modul cum izbutise să prindă doi dintre ei.

— Încotro se va duce fratele nostru roșu? întrebă Bill Sandford.

— Se va lua după urmele comanșilor, ca să afle în ce direcție merg.

— Inciu-Ciuna nu vrea să călărească împreună cu noi?

— Apașul este fratele oamenilor albi. Va rămâne lângă voi, dacă veți voi să-l dăruiți încrederea voastră.

— Avem încredere în tine!

— *Howgh!*

În felul acesta simplu se încheie între ei o înțelegere, în temeiul căreia fiecare era obligat, după obiceiul savanei, să-și dea și viața, dacă va fi nevoie, pentru siguranța tovarășilor săi.

Cei doi albi desfăcură lasourile, pe care le purtau înfășurate în jurul soldurilor, și-și legară cu ele caii, la cap și la bot, încropind astfel câte un soi de căpăstru.

— Acum ne întoarcem la tabără? iscodi Bill Sandford pe indian.

— De ce? întrebă scurt apașul.
— Ca să căutăm urmele comanșilor.
— Frații mei albi nu se vor înapoia, ci mă vor urma.
— Cunoaște Inciu-Ciuna un drum mai bun, pe care să-l străbatem ca să-i prindem pe tâlhari?

— Comanșii vor merge prin valea fluviului Rio Pecos, fiindcă altfel n-au destulă apă pentru atâția cai. Cursul acestui fluviu însă face un cot mare, care-i aproape un cerc, și dacă frații mei mă vor asculta, vor ajunge pe comanși mai repede decât își închipuie.

— Te ascultăm! îl încredința Sandford.

Cei trei călăreți porniră. La început, caii vânătorilor albi meraseră oarecum anevoie; încetul cu încetul însă se desprinseră cu drumul și, la lăsarea serii, când trebuia să se facă un popas, au putut fi priponiți fără nici o grijă. După ce a luat seamă de puterea omului, calul devine cel mai credincios și mai supus tovarăș al său.

Dimineața următoare, călăreții porniră foarte devreme, în cursul dimineții ajunseră la un râuleț, care-și vărsa apa în valurile lui Rio Pecos. Malul său era marcat de o margine îngustă a savanei.

În partea sudică a Noului Mexic, între Rio Grande del Norte și Rio Pecos, se înalță Sierra Hueco, Blanca, Sacramento și Guadalupe, alcătuind un ținut plin de șiruri întregi de creste încâlcite și sălbatic.

Aceste creste au înfățișarea unor întărituri uriașe și goale, atunci când nu sunt acoperite de păduri seculare, dese și întunecate, despărțite fie prin canioane adânci și căzând aproape vertical, fie prin pante ușor înclinate, care par izolate de la începutul existenței lor de tot ce le înconjoară.

Vântul poartă însă polenul florilor deasupra creștetelor lor înalte, astfel încât ici-colo mai poate apărea ceva vegetație. Cu toate acestea, ursul negru sau cenușiu se cațără pe stânci, spre a coborî dincolo, unde domnește singurătatea. Bivolul sălbatic găsește aici singurele

trecători, prin care se încumetă să se înghesuie în pribegiile de toamnă și iarnă, atunci când se află în cirezi numeroase. Și, în plus, din când în când ies la iveală chipuri albe sau arămii, tot atât de sălbatice pe cât este ținutul însuși; iar atunci când dispar, nu știe nimeni ce li s-a întâmplat; fiindcă munții ascuțiți și pietroși sunt muți, iar pădurea seculară tace.

Jos, pe câmpie, terenurile de vânătoare ale apașilor se întâlnesc cu cele ale comanșilor; la granița dintre ele se săvârșesc neconținut fapte eroice, despre care însă istoria nu pomenește. În urma neîncetatei lupte dintre aceste neamuri, se întâmplă ca vreo trupă împrăștiată să fie alungată în munți și acolo e nevoită să înfrunte la fiecare pas primejdii de moarte, pentru înlăturarea cărora mâna omului pare neputincioasă.

Rio Pecos izvorăște din apropierea lui Truchas Peak, la nord de Santa Fé, se îndreaptă întâi spre sud-est și se întoarce apoi, părăsind lanțul munților și urmându-și cursul spre sud. În timp ce pe malul stâng se întinde Llano Estacado, cu înfățișarea lui grozavă, din partea dreaptă se apropie afluenții acelor „sierre” pomenite mai înainte, dar adesea se dau numaidecât înapoi, încât își găsește astfel loc o margine de prerie acoperită cu iarbă îmbelșugată, pierzându-se în pădurea seculară ce se întinde din vârful munților până la poalele lor.

În același mod și-au croit drum cei mai mulți dintre afluenții săi.

Regiunea este neînchipuit de primejdioasă. Munții sunt atât de deși și parcă lipiți unul de altul, încât rareori există vreo crăpătură sau vreo văgăună care să se abată în lături, și cine întâlnește aici un vrăjmaș, să nu se încumete să fugă și să-și lase calul în părăsire, căci ar fi pierdut, fără îndoială.

Valea prin care coborau cei trei inși avea înfățișarea arătată mai sus: în ambele părți ale apei era câte o fâșie de prerie, mărginită de pădurea seculară, deasă și întunecată.

Inciu-Ciuna călărea în fruntea lor. Tocmai se pregătea să coboare în valea lui Rio Pecos, când calul său se smulse cu atâta putere și se dădu înapoi, încât era să se răstoarne. În clipa următoare, apașul sări de pe cal și, împreună cu el, dispăru în pădure.

Cei doi vânători îi urmară numaidecât pilda și-și duseră în grabă caii printre copaci, unde îi aștepta căpetenia apașilor. El astupase cu mâna nările mustangului, ca nu cumva să trădeze printr-un nechezat locul unde s-a ascuns.

— A observat ceva fratele meu roșu? întrebă Fred.

— Inciu-Ciuna a zărit doi bărbați roșii, înotând în fluviul pe care fețele-palide îl numesc Pecos.

— Erau apași sau comanși?

— Comanși!

— Încotro vor fi vrând să meargă?

— După direcția spre care se îndreptau, Inciu-Ciuna crede că ei vor trece de-a curmezișul văii în care ne aflăm noi acum.

— Atunci, îi luăm numaidecât între două focuri. Dacă ne vor găsi urmele, fără îndoială că vor coborî să le cerceteze. Folosim acest prilej și tăbărâm asupra lor. Inciu-Ciuna pornește spre ieșirea văii și le închide putința de fugă, iar noi ne repezim în întâmpinarea lor.

Indianul dădu ușor din cap, ca să le arate că este de acord cu propunerea. Trecură zece minute de așteptare în tăcere. Începuseră să creadă că roșii au luat-o într-o altă direcție, când îi văzură răsărind în capătul văii. Erau doi luptători destul de tineri, după cum se putea lesne observa, cu toate că aveau obraji vopsiți.

Erau înarmați doar cu câte un cuțit, ce atârna la cingătoarea fiecăruia dintre ei. Înfățișarea lor era atât de pașnică, încât cei trei oameni pitiți printre copaci se hotărâră să nu mai aștepte. Apașul sări pe cal și porni cu iuțeala vântului, năpustindu-se asupra celor doi inși, care rămăseseră înmărmuriți la ivirea lui. Înainte de a-și putea

veni în fire, comanșii simțiră în spate apăsarea armei de argint.

— Uf, uf! strigară ei uluiți, când se treziră și cu cei doi albi, care ieșiseră dintre copaci și năvăliră amenințători spre ei.

Dacă ar fi fost luptători pricepuți și vârstnici, poate că le-ar fi venit în gând să sară în lături și să se apere. Dar ei se înspăimântară și nu încercară să scape. Mai mult, își ațintiră privirile asupra căpeteniei apașilor, vădind o teamă amestecată cu respect. Inciu-Ciuna rămăsese la o depărtare de vreo zece pași de ei, cu înfățișarea asemănătoare cu aceea a unei statui de bronz.

— Tinerii fii ai comanșilor știu cine sunt eu?

— Ești Inciu-Ciuna, cel mai mare luptător al apașilor.

— Atunci ei știu desigur că nu le este viața în joc, dacă vor să se predea fără să se împotrivească. Să înmâneze celor două fețe-palide cuțitele de la cingătoare!

Cei doi roșii, care se aflau poate în cea dintâi „recunoaștere”, se priviră întrebători. Apoi, unul îi dete lui Bill cuțitul, iar celălalt lui Fred, fără să rostească vreun cuvânt. Își dădeau seama că ar săvârși o nebunie dacă s-ar împotrivi.

— Fiii comanșilor poartă pe armele lor semnele pe care le au de obicei fiii unei căpetenii dintre cele mai mari. Tinerii luptători ai comanșilor vor să spună lui Inciu-Ciuna cine este tatăl lor?

— „Șoimul” este tatăl nostru. Acest luptător roșu e fratele meu.

— Ah! „Șoimul”! El este cel mai viteaz luptător și șef al comanșilor. Ce va spune el, când va auzi că fiii lui sunt prizonieri?

— Marea căpetenie a apașilor ne va lăsa liberi. Între luptătorii comanșilor și fiii apașilor nu s-a dezgropat încă securea războiului.

— Nu-i adevărat ce spuneți. Nu purtați amândoi pe obraji culorile războiului?

— Ele nu privesc pe apași, ci pe fețele-palide, cărora vrem să le luăm șuvița de păr ca trofeu.

— Ce rău v-au făcut fețele-palide?

— Fețele palide sunt hoți și tâlhari. Înainte cu de zece ori câte doi sori, câțiva dintre ei s-au năpustit în ținutul comanșilor și le-au furat o sumedenie de cai. De aceea, nu este pace între oamenii roșii și fețele-palide.

Prin urmare, iarăși vechea poveste! Albii erau de vină, nu roșii; adică, așa cum se spune la noi, albii începuseră „gâlceava”.

— Atunci, de ce pedepsesc luptătorii comanșilor pe cei nevinovați?

— Despre cine vrea să vorbească marea căpetenie a apașilor?

— Despre cele zece fețe-palide care au fost ucise și prădate de comanși acum vreo cinci zile.

— Cine i-a spus această minciună?

— Nu e minciună! Acești vânători albi aparțin grupului care a fost atacat și au pornit după ei, ca să-și ia îndărăt ceea ce li s-a furat.

— Uf! Nu vor izbuti.

— Vor izbuti, fiindcă șeful apașilor va fi lângă ei ca să-l sprijine și să lupte pentru ei.

— Inciu-Ciuna nu trebuie să facă lucrul acesta. El nu are nici o legătură cu fețele-palide.

Căpetenia apașilor își încruntă sprâncenele.

— Inciu-Ciuna știe singur ce trebuie și ce nu trebuie să facă și n-are nevoie de sfaturi sau învățăturile băieților. Fețele-palide sunt prietenii și frații lui și el a sorbii cu ei fumul calumetului. Fiii comanșilor cunosc însemnătatea unui asemenea obicei.

Cei doi tăcură îngândurați. Bineînțeles că le erau cunoscute obligațiile pe care le impunea fumarea calumetului, dar nu voiau să-i dea dreptate lui Inciu-Ciuna.

Apașul continuă să-l descoasă:

— Unde este aurul care a fost furat fețelor-palide?

- Pe drumul spre corturile comanșilor.
- Câți luptători sunteți?
- De cinci ori zece.
- Unde sunt așezate colibele comanșilor?
- La patru zile de drum de aici, spre miazăzi.
- Din ce pricină se află aici tinerii luptători ai comanșilor, în loc să fie printre luptătorii lor?
- Au fost trimiși să vadă dacă fețele-palide care au aparținut celor ce au fost atacați s-au luat după urmele comanșilor.
- De ce nu s-au îngrijit comanșii mai curând de lucrul ăsta?

Cei întrebați tăcură, rușinați.

— Fiii comanșilor nu sunt luptători iscusiți, fiindcă de-abia acum s-au gândit să vă trimită în cercetare. Vă dați seama că vânătorii albi se găsesc pe urmele comanșilor. Și vor porni călare după ei, ca să-și ia îndărăt aurul care le-a fost furat. Vreți să le dați de bunăvoie aurul, în cazul când vă vor lăsa liberi pe amândoi?

— Prada nu ne aparține numai nouă. Trebuie să chibzuim asupra celor ce spui.

- Unde? în corturile comanșilor?
- Da.
- Și cum o să cunoaștem hotărârea ce se va lua?
- Tot acolo o s-o aflați.
- Și credeți că trebuie să mergem și noi la comanși?
- Trebuie să ne întovărășiți și vă veți înapoia, fără să vi se întâmple vreun rău.

— Șeful apașilor crede cuvintele voastre, fiindcă el cunoaște obiceiurile oamenilor roșii. Dar el poate avea aurul și fără să meargă până la terenurile de vânat ale comanșilor. El va ajunge pe cei cincizeci de luptători, înainte ca ei să-i fi ajuns pe ceilalți oameni ai voștri.

- Marele șef se înșală; el nu-i va ajunge!
- De ce nu-l crezi în stare? Urmele comanșilor sunt lăsate numai de o zi. Dacă ne zorim, în cel mult două zile ne

aflăm în mijlocul lor.

— Inciu-Ciuna greșește. Astăzi, când luptătorii comanșilor au numărat caii furați și au făcut descoperirea că trebuie să mai fie doi oameni albi care au aparținut celor atacați, s-au gândit că vor fi urmăriți și s-au hotărât numaidecât să meargă cu mai multă repeziciune decât până acum.

Șeful apașilor își coborî gânditor privirea. Apoi, scrută pe cei doi comanși cu ochii săi negri.

— Cei doi luptători vor rămâne liniștiți la noi și nu vor încerca să fugă, în cazul când nu-i legăm?

Ochii celor întrebați străluciră prietenos:

— Nu vor fugi!

— Chiar dacă am fi atacați de oamenii voștri?

— Rămânem la voi, până când ne veți lăsa liberi.

— Șeful apașilor are încredere în cuvintele voastre.

Cei doi vânători ascultaseră cu luare-aminte întreaga convorbire. Acum, Bill spuse:

— Crede Inciu-Ciuna că vom fi în siguranță printre comanși?

— Da, așa crede! Venim la ei, ca să negociem. Câtă vreme vom fi la ei, nu ni se va întâmpla nimic.

— Părerea mea este să pornim în urmărirea celor cincizeci. Dacă-i ajungem, vom găsi un mijloc cu ajutorul căruia să-i silim să ne înapoieze tot ce ne-au furat. Dacă nu-i ajungem, mergem până la wigwamurile lor.

Cu toate că planul era foarte aventuros și primejdios, Fred își dădu și el consimțământul, astfel că după câțva timp mica trupă își continuă drumul. Cei doi comanși călăreau fără să fie legați. Își dăduseră cuvântul că nu vor nesocoti încrederea ce li s-a arătat, așa că nu încăpea îndoială că nu vor încerca să fugă.

Călăreții porniră în josul fluviului Pecos. După câțva timp, ajunseră la locul unde fiii căpeteniei comanșilor se despărțiseră de tovarășii lor. Urmele arătau că de aici înainte tâlharii își iuțiseră mersul. Din păcate, urmăritorii

erau nevoiți să poposească, deoarece după-amiaza se sfârșise și începuse să însereze.

După ce găsiră un loc potrivit pentru tabără, se aprinse focul, a cărui lumină nu putea fi văzută de departe, din pricina tufişurilor dese din jurul locului. Caii fură priponiți în așa fel încât să rămână cât mai aproape de stăpânii lor. Dat fiind că mustangii obișnuiesc să fie foarte tăcuți în timpul nopții și vestesc totdeauna printr-un nechezat apropierea oricărei făpturi străine, călăreții se putură simți în oarecare siguranță și curând se desfășură una din scenele acelea plăcute de tabără, care au un farmec deosebit în Vestul Sălbatic.

Îndată după cina simplă pe care o pregătiră cu toții în grabă, Inciu-Ciuna se întinse lângă foc și se înveli cu pătura. Cei doi comanși îi urmară pilda; numai vânătorii albi nu-și vădiră dorința de a se odihni. Bill își aținti câțva timp privirea în văpaia focului, pierdut pe gânduri; deodată, se întoarse spre tovarășul său.

— S-o ia dracu de poveste plictisitoare! Dacă mai merge așa, nu prea avem perspective să ne vedem iarăși lucrurile! Tu ce crezi, Fred?

— Încep să cred că nu vom fi în stare să-i ajungem pe roșii, înainte de a intra în tabăra oamenilor lor.

— *'s death*, când mă gândesc că și eu m-aș fi putut odihni, în sfârșit, dacă între timp nu ne-am fi pomenit cu roșii ăștia! Zău, dacă nu înnebunesc! — *Egad!* se întrerupse, băgând de seamă că tovarășul său îl ascultă fără să-l răspundă. S-ar părea că nu ești îngrijorat câtuși de puțin de faptul că pepitele tale s-au dus dracului!

— *Pshaw!* Nu-mi pasă prea mult de aur, dar parcă tot n-aș vrea să tăgăduiesc că mi-ar fi foarte bine venite!

— *Thunder-storm!* Atunci, vorbește odată! De ce taci? Am băgat de multă vreme de seamă că ai ceva pe suflet, dar nu-ți pot ghici necazul care te frământă și aș ține mult să-l aflu. Cred că s-ar cuveni în sfârșit să arăți încredere

unui vechi camarad, care ar fi în stare să se arunce oricând în foc pentru tine.

— Aș avea destulă încredere în tine, Bill! Dar nu văd pentru ce aș dezgropa povești vechi. Fiecare are destule amărăciuni, încât n-ar mai fi în stare să le audă și pe ale altuia.

— *Heigh-ho!* Atât de trist ești, dragul meu prieten? Păi, abia acum trebuie să-ți descarci sufletul! Vrei să te ajut să-l cauți?

— Să-l caut? Pe cine?

— *Good lack!* Prin urmare, mă socotești un prostănac! Oare ce alt motiv ar putea îndemna pe un *sir* tânăr și frumos să cutreiere Vestul Sălbatic, fără să fie silit de împrejurări anevoioase, decât dorința de a căuta pe cineva căruia i-a pierdut urma.

Câteva clipe, Fred își aținti îngândurat privirea spre foc; apoi se ridică și dădu repede din cap:

— Nu vreau să tăgăduiesc Bill; ai dreptate. Da, caut pe cineva; și nu numai unul, ci doi inși.

— Vezi? am știut numaidecât! în sfârșit, în sfârșit ai mărturisit! *Heavens*, tare a fost greu până ai vorbit! Dar acum să nu mai taci! Vreau să știu totul, totul! Te numești Fred. În tot cazul mai ai un nume. Se cade să-l știi?

Fred râse.

— Dacă mă strângi în chingi, nu voi avea ce face și-ți voi spune!

— Sper și eu! rosti mulțumit Bill. Hai, să aud povestea!

— Nu-i o poveste în înțelesul adevărat al cuvântului. Nu știu dacă...

— *Heigh-ho!* Ia te uită cum începe iar să mă ia pe departe! Văd că nu se poate ajunge cu tine la capăt, decât dacă ți se smulge cuvânt cu cuvânt. Prin urmare, *go on!* Te numești Fred, ceea ce știu de altminteri de vreo sută de ani — cam atâta trebuie să fie! Dar după celălalt nume îmi gonesc calul degeaba!

— Mă numesc Gollwitz, Friderich von Gollwitz din Sudlandia. Pe „von” poți să-l uiți repede și fără nici o grijă! Doar n-are nici o valoare prin părțile acestea.

— *Well*, ai dreptate! În țara aceasta binecuvântată, numai omul are însemnătate. Cu un titlu nu poți împușca măcar un păcătos de iepure în prerie!

— Familia mea este una dintre cele mai vechi din țară; din păcate însă n-a fost binecuvântată cu avuții. Și tot destinul nostru a fost legat de această situație nenorocită. Fratele meu mai mare, Hugo, a plecat în India, în colonii, ca să-și câștige un mijloc de trai în slujba Angliei. Au trecut de atunci vreo douăzeci și cinci de ani; eu eram mic. N-am mai auzit nimic despre el. Cred că a căzut în luptele împotriva maharajahului din Augh, pentru că ultima lui scrisoare a fost trimisă din Calcutta, puțin înainte ca Hugo să fi pornit înăuntrul țării.

— *Zounds!* ^[33] Țăsta-i un început afurisit și dureros! Vreau să sper că n-ai de gând să-ți cauți fratele în *dark and bloody grounds*.

— Nu, nu pe el îl caut! În privința lui am pierdut de mult orice nădejde. Dar stai, că am lucruri și mai rele de povestit. Cel de-al doilea frate al meu a fost pregătit pentru cariera diplomatică. Avea talent, își dobândise încrederea și prețuirea șefilor și era de așteptat că va înainta din treaptă în treaptă, cu o repeziciune mai mare decât se obișnuiește.

— *By Good*, ar fi fost foarte bine dacă izbutea!

— În chestiunea aceasta, a jucat un rol de seamă o altă poveste, cu un unchi al meu, care i-a fost foarte prielnică, dar n-are nici o legătură cu ceea ce-ți voi istorisi. Ca să nu lungesc vorba, avea cele mai frumoase perspective. Însă dracul n-a avut de lucru și a trimis în orașul nostru un circ, ai cărui artiști executau o sumedenie de exerciții, care până atunci erau socotite cu neputință de înfăptuit; printre ei era și o călăreață care atrăgea cu deosebire admirația tuturor și constituia cel mai plăcut număr al spectacolului. La circ

se numea „mis Ella”; dar nu i-am putut afla niciodată numele adevărat.

— Aha, abia acum începe povestea, de fapt!

— Se pricepea să danseze tot atât de bine în balet și pe frânghie, ca și pe cal, și vorbea o mulțime de limbi atât de corect, încât te făcea să crezi că a făcut din copilărie numeroase călătorii prin toate țările lumii.

— Trebuie să fi fost o femeiușcă îndrăcită!

— Da, era! Era și foarte ispititoare, atât ca fizic, cât și sufletește și spectatorii erau vrăjiți de apariția ei. E lesne de înțeles cât de primejdioasă devenise pentru bărbați o asemenea făptură.

— Și pentru fratele tău?

— Da, și pentru el. Era un călăreț pătimaș. La început, se ducea rareori la circ; mai târziu, însă, l-a vizitat în fiecare zi. Desigur că după o bucată de vreme un astfel de spectator credincios se împrietenește cu artiștii; se întâlnea foarte des cu unii dintre ei, iar cu Ella s-a întâlnit mai mult decât ar fi fost pe placul părinților și decât s-ar fi potrivit cu funcția pe care o avea. Tata s-a văzut nevoit să-l dojenească; dar Theodor a râs și nu i-a răspuns. Legăturile lui cu artista deveniră curând și mai strânse, și el se arătă pretutindeni împreună cu ea. Călărea alături de ea și plecau uneori amândoi prin alte localități. Lucrurile ajunseseră atât de departe, încât părinții s-au hotărât să-i ceară numaidecât să-și schimbe purtarea și să renunțe la legăturile cu mis Ella. Fratele meu nu s-a înfățișat în fața consiliului de familie și a declarat fără înconjur că se va căsători cu artista.

— *Bounce!* Atunci a explodat bomba, nu-i așa?

— Mama l-a rugat cu lacrimi în ochi să nu facă asta, tata l-a amenințat că-l va dezmoșteni, dar totul a fost în zadar.

— Și tu?

— Eu? Eu îmi iubeam atât de mult fratele, încât simțeam mai curând nevoia să-l compătimesc, decât să mă supăr pe

el. Theodor avea destulă minte ca să-și dea seama ce face. Cel puțin dacă fata aceea ar fi fost vrednică de el.

— *Zounds!* Nu s-a purtat frumos cu el?

— Nu vreau să spun asta, fiindcă nici nu erau măcar logodiți. În tot cazul însă juca un rol dublu. Se ivi deodată un rival, care se bucura aproape de aceleași simțăminte din partea artistei, ca și Theodor. Trecerea de care se bucura acest rival nu se datora atât însușirilor lui deosebite, cât mai ales bogăției sale, cu care firește că nu se putea măsura fratele meu.

— Cine era?

— Era un conte, pe care prietenii lui îl porecliseră „contele zănatic”, din pricina isprăvilor ce le săvârșea. Devenise nesuferit în Nordlandia — îți voi istorisi cu alt prilej în ce mod, fiindcă-i o poveste lungă — și de atunci a fericit Sudlandia cu prezența lui, fiindcă avea acolo proprietăți. Spre ghinionul lui Theodor, contele începu să se apropie de călăreață și să-i facă nenumărate cadouri, care erau atât de costisitoare, încât fratele meu nu putu ține pasul cu el. La un moment dat, izbucni între cei doi rivali o ceartă, căreia doi cavaleri nu-i puteau pune capăt decât pe calea armelor. Locul pentru desfășurarea duelului a fost ales într-o văgăună din preajma castelului Himmelstein, unde se afla una din proprietățile contelui. Theodor a pornit într-acolo — și nu s-a mai întors. În seara plecării lui, mis Ella trebuia să apară la circ, dar și ea dispăruse.

— Drace! Păi cei doi rivali nu s-au luptat?

— Nu știu. Cercetările noastre în această chestiune n-au dus la nici un rezultat.

— N-ați cerut lămuriri „contelui zănatic”?

— Ba da, dar zadarnic. Contele ne-a răspuns pe un ton foarte mândru că trebuie să întrebăm pe mis Ella unde se află Theodor. Ea era persoana căreia se cuvenea să-i cerem lămuriri.

— *Thunder-storm!* ^[34] Asta ar însemna că fratele tău a fugit cu mis Ella. Și voi ați crezut că așa stau lucrurile?

— Am fost nevoiți să credem, fiindcă după o bună bucată de vreme am primit din Statele Unite o scrisoare, care era semnată de rândușul fratelui meu, un oarecare Georg Marlay. Rândușul arăta în scrisoare că fost însărcinat de fratele meu să aducă la cunoștința familiei Gollwitz că, socotind că nu mai are de ce să rămână în Sudlandia, Theodor s-a hotărât să plece în America. Adăuga, că fratele meu nu se va înapoia niciodată, ci-și va schimba numele și nu va mai da niciodată vreun semn de viață.

— Și mis Ella?

— Scrisoarea nu pomenea nimic despre ea.

— *Egad!* ^[35] E ciudat totuși că nu v-a scris chiar fratele tău, ci a pus pe altul să scrie.

— Era supărat pe noi.

— Fie! Dar nu-mi pot închipui că fratele tău, care s-a dovedit mereu un fiu ascultător, în afară de împrejurarea cu mis Ella, să fi fost atât de nesimțitor, încât să dispară fără să-și ia rămas-bun de la voi. Nu cred nici un cuvânt din tot ce mi-ai povestit că a scris rândușul. Dacă nu-i o drăcie la mijloc, atunci nici pe mine nu mă cheamă Bill Sandford. Ce-ați făcut după ce-ați primit scrisoarea?

— Firește că n-am stat cu brațele încrucișate. Întâi, am scris lui Marlay, rugându-l să ne comunice adresa lui Theodor. Scrisoarea s-a înapoiat nedeschisă. Rândușul se mutase, și nimeni nu știa unde. Făcurăm apel la sprijinul autorităților, însă și calea aceasta se dovedi zadarnică. Au trecut doi ani, fără să fi primit nici cel mai mic semn de viață din partea lui Theodor. Peste măsură de mâhnit, fiindcă o vedeam pe mama cu ochii mereu scăldați în lacrimi — Theodor îi fusese cel mai drag dintre copii! — m-am hotărât să trec Oceanul, ca să fac singur cercetările trebuincioase pentru găsirea lui.

— *By Good*, asta-i o faptă minunată!

— Mai întâi, m-am dus firește la Kingston, în Missouri, de unde ne sosise scrisoarea lui Marlay. Acolo aflai că ar fi plecat spre New-Orleans. De aici, urma lui ducea spre Havana și de la Havana la Mexico. Am ajuns acolo și am mers mereu pe urma lui, care mă ducea spre Texas și de acolo în prerie, spre Red River. Am pribegit ca jidovul rătăcitor, dar pe Marlay tot nu l-am văzut. După anumite indicii, mi-am spus că trebuie să se fi dus spre San Francisco, în *diggins*; m-am luat după el, l-am căutat pretutindeni, dar după cum vezi nu l-am găsit. De fiecare dată când ajungeam într-un loc, unde eram sigur că-l voi găsi, mă trezeam cu răspunsul că a plecat. Dar nu-mi voi înceta cercetările, până ce nu voi da de el; am o presimțire care mă încurajează și mă îndeamnă să nădăjduiesc mereu. Trebuie să-l găsesc și atunci va fi nevoit să-mi spună unde este fratele meu.

— *All right!* Merg cu tine!

— Într-adevăr? întrebă Fred bucuros.

— Da, Fred din Texas este un camarad cu a cărui tovărășie nu se poate rușina nimeni.

Auzind acest nume, apașul ridică surprins capul, dovedind astfel că nu dormise până atunci; și din partea în care se culcaseră cei doi comanși răsună un „Uf!?”, ușor și mirat, de pe urma căruia se putea înțelege că numele acesta e cunoscut și printre comanși.

— Omul pe care-l cauți are vreun semn după care poate fi recunoscut?

— Da. Are un păr foarte roșu, care bate numaidecât la ochi.

— Păr roșu? Ah, de aceea se spune despre Fred din Texas că e pornit împotriva oamenilor cu păr roșu; îndată ce ajunge într-un loc, întreabă înainte de orice de oamenii care au păr roșu. Și nu pleacă de acolo, până când nu vede pe toți cei care au o asemenea podoabă și până când nu-i descoase.

— Zău? Așa se vorbește despre mine? râse Fred. Ei, acum ești lămurit despre rostul meu pe aici. Prin urmare, vrei să mergi cu mine?

— Da, spuse simplu Bill. Unde-i Fred din Texas, acolo este și Bill Sandford. Hai, dă mâna!

— Și Inciu-Ciuna merge cu frații lui albi.

Cei doi vânători priviră uimiți pe căpetenia indiană. Apașul dădu pătura în lături și, așezându-se ca să le poată vorbi, adăugă:

— Șeful apașilor va rămâne la fețele-palide, până când îl vor chema frații lui roșii. El cunoaște toate animalele și oamenii pădurii și ai preriei; cunoaște poate și pe servitorul pe care-l căutați.

— Tu? îl întrebă uimit Fred din Texas, ridicându-se ca să-l privească mai bine.

— Inciu-Ciuna cunoaște o față-palidă care rătăcește de multă vreme printre comanși.

— De unde a venit?

— Din țara pe care vânătorul alb a pomenit-o mai înainte.

— Și cum arată?

— Are ochii de culoarea cerului și părul de culoarea focului.

— Ochi albaștri și păr roșu? Da, se potrivește. Inciu-Ciuna n-a mai băgat de seamă și altceva deosebit?

— Fața-palidă are o cicatrice mică pe buze.

— Și asta se potrivește! I-a rămas cicatricea în urma unei operații.

— *Heigh-day!* sări Sandford, chiuind de bucurie. El e, și acum nu ne mai poate împiedica nimic să vizităm pe comanși. Inciu-Ciuna știe unde se află comanșii?

— Știe și va călăuzi acolo pe frații lui albi. Dar ei ar putea să întrebe pe acești prizonieri, dacă știu că fața-palidă se găsește în rândurile lor.

Fred din Texas dădu ascultare acestui sfat și se îndreptă spre cei doi indieni, dar nu-i putu face să vorbească.

Convorbirea lor lăncezi și în cele din urmă încetă cu totul. Se trase la sorti, ca să se stabilească felul cum se va face paza în timpul nopții, — și tabăra fu învăluită curând de liniște.

9. În wigwamurile comanșilor

Când se luminează de ziuă, se trezără cu toții, pentru a se ține după urmele comanșilor. Acestea duceau mereu spre partea dreaptă a lui Rio Pecos, până la locul unde se vărsau în fluviu afluenții lui Sierra Guadalupe. Aici, urmăritorii începură să urce muntele și ajunseră abia în după-amiaza celeilalte zile pe povârnișul opus. Până să se însereze, mica trupă coborâse în prerie, în a cărei iarbă puteau fi găsite mai ușor urmele fugarilor.

Din păcate, păgubașii și însoțitorii lor fură nevoiți curând să înțeleagă că nu-i vor putea ajunge pe hoți, înainte de a sosi în satul acestora. Se aflau încă la o mare depărtare de ei, fapt care dovedea că goniseră nebunește. Așadar, nu le rămânea decât un singur lucru de făcut: să intre curajos în sat. Fiindcă aveau cu ei pe cei doi prizonieri, hotărârea lor era mai puțin primejdioasă decât părea.

În timpul drumului, vorbiră foarte puțin. Fiecare dintre ei era frământat de alte gânduri. După-amiază făcură un scurt popas, iar spre seară începură să se ivească în zare câteva linii întunecate, care puteau fi ușor recunoscute, dacă erau privite cu luare-aminte: erau șirurile de corturi. Aici era satul de reședință al comanșilor, care fusese înjghebat în vederea vânătorii de bivoli.

Inciu-Ciuna călărea în frunte, ca de obicei. Când se apropie de sat, își opri calul și coborî. Vânătorii albi îi imitară pilda, cu toate că nu știau ce are de gând conducătorul apașilor. Deodată, indianul se așeză pe pământ, își scoase calumetul, îl aprinse și spuse:

— Dacă tinerii luptători ai comanșilor nu vor să moară, atunci să soarbă fumul păcii, împreună cu șeful apașilor și cu prietenii lui albi.

Fără să rostească vreun cuvânt de împotrivire, cei doi frați descălecară și se așezară în fața apașului. După ce fiecare dintre cei prezenți trase din pipă, potrivit obiceiului, Inciu-Ciuna le porunci:

— Fiii comanșilor, care acum au devenit frații noștri, să se ducă la ai lor, să le vestească sosirea noastră și să le spună că venim la ei, ca oaspeți!

Cei doi îi ascultară porunca, fără să răspundă, se ridicară și, avântându-se pe cai, porniră în goană. Vânătorii și apașul rămaseră pe locul unde poposiseră.

Dar nu fură nevoiți să aștepte prea mult; după câteva minute, se ivi o trupă numeroasă de călăreți, orânduindu-se în cerc în jurul lor. Cercul se strânse curând și comanșii se năpustiră din toate părțile asupra lor, în galop și fluturându-și armele, de parcă voiau să-i doboare. Un grup de patru conducători veni amenințător spre ei. Vânătorii nu se ridicară, ci-i priviră nepăsători.

Apoi, cei patru coborâră, se apropiară de ei și cel mai vârstnic întrebă:

— De ce nu se ridică oamenii albi, atunci când îi văd venind pe căpeteniile comanșilor?

Bill se hotărî să-i răspundă:

— Vrem să vă arătăm în felul acesta că sunteți bineveniți și că vă îndemnăm să vă așezați lângă noi.

— Căpeteniile comanșilor nu se așază decât lângă conducători de același rang. Cine-i conducătorul vostru, unde vă sunt wigwamurile și luptătorii?

— Oamenii albi n-au wigwamuri, ci orașe mari, cu case de piatră, în care locuiesc multe mii de luptători. Frații mei roșii pot să se așeze lângă noi, fără nici o grijă; fiecare dintre noi este o căpetenie.

— Cum vă numiți?

Cel care-i întreba le cunoștea numele, fiindcă-i fuseseră spusese de cei doi comanși. Faptul că se prefăcea nu era un semn bun pentru vânători. Iar privirile dușmănoase

aruncate asupra lui Inciu-Ciuna le atraseră în mod deosebit atenția.

— Vă voi spune numele noastre, răspunse cel întrebat. Pe mine mă cheamă Bill Sandford.

— Sandford. Cunosc numele acesta. Omul alb este un dușman al indienilor, dar nu-i rău!

— Tânărul acesta se numește „Fred din Texas”, așa i se adresează toți luptătorii roșii și albi.

— Și numele lui mi-e cunoscut. E vrăjmașul nostru, dar nu ucide pe oamenii noștri, decât atunci când e nevoit s-o facă. Cine-i omul acela roșu?

— Este Inciu-Ciuna, căpetenia apașilor.

— Este un câine, care va muri curând. Vulturul îi va scoate ochii, iar carnea lui va fi sfâșiată de lupi. Veți muri chiar azi cu toții, la stâlpul chinurilor.

— Noi? Oaspeții comanșilor?

— Voi nu sunteți oaspeții noștri!

— Ba suntem. Am cruțat viața fiilor căpeteniei voastre și ei ne-au dat cuvântul de onoare că vom fi primiți cu prietenie în colibe comanșilor.

— Ei își vor ține cuvântul, dar ar fi fost mai bine de ei dacă i-ați fi ucis. Un luptător viteaz e mai curând dornic să moară, decât să lase pe un dușman să-i cruțe viața. Sunteți oaspeții lor și vă aflați sub ocrotirea lor. Dar noi nu v-am făgăduit nimic. Când se va înapoia marele nostru șef, Șoimul, tatăl ocrotitorilor voștri, vă vom tăia suvița de păr!

Albii se priviră întrebători, dar Inciu-Ciuna se ridică numaidecât. Avea dreptate. Erau înconjurați de un număr atât de mare de comanși, încât nu exista nici o putință de scăpare. Se încumetaseră să intre în cușca leului și acum erau nevoiți să aștepte desfășurarea lucrurilor. Încălecară cu toții. Prizonierii fură înconjurați de pieile-roșii și porniră în galop nebunesc spre sat, trecând printre șirurile de corturi, până când se opriră în fața unuia din ele.

Indienii coborâră și bătrânul conducător porunci:

— Bărbații albi să intre aici!

— Al cui e cortul acesta? întrebă Fred.
— E al acelora care vă vor ocroti. Predați armele!
— Un vânător alb nu se desparte de armele lui, decât atunci când moare!
— Dar oamenii albi nu știu că un prizonier nu trebuie să aibă arme?

— Noi suntem oaspeți, nu prizonieri!
— Sunteți și una și alta. Predați armele!

Atunci, Inciu-Ciuna își ridică mâna, arătând astfel că vrea să vorbească:

— Fiii comanșilor ne cer armele, fiindcă se tem de noi. Inima lor e lașă, iar curajul lor este ca al găinii din prerie, care se sperie de orice zgomot și fuge.

Cuvintele acestea fură rostite pe cât de mândru, pe atât de viclean, iar urmarea se arată numaidecât. Bătrânul conducător îl privi cu ochi furioși și-i răspunse:

— *Pimo* ^[36] este urât ca broasca din mlaștină. Limba lui minte. Nu există nimic de care să se teamă comanșul. Intrați în cortul acesta și păstrați-vă armele!

Abia acum descălecară vânătorii, își legară caii și pătrunseră în cort.

Cortul era înjghebat în același fel, în care și-l orânduiesc de obicei indienii ce locuiesc prin părțile nordice. La ridicarea lor nu lucrează decât femeile, pentru că indianul nu cunoaște altă îndeletnicire decât războiul, vânătoria și pescuitul. Toate celelalte preocupări rămân în sarcina femeilor.

Cortul era gol; ar fi încăput bine în el câțiva inși.

— În sfârșit, am ajuns! spuse Sandford. Se naște însă întrebarea: cum ieșim de aici?

— O să vedem noi! răspunse scurt Fred.

— Totul atârnă de felul cum vom fi socotiți: adică oaspeți sau prizonieri. Dacă ne vor socoti prizonieri, suntem pierduți!

— Vom fi prizonieri, îi lămuri indianul, fiindcă Inciu-Ciuna este cu voi. Dacă frații mei albi ar fi fost singuri, comanșii i-ar fi luat poate drept oaspeți; dar față de apaș, comanșii nu se vor purta prietenos.

— Ce ar trebui să facem, ca să ne salvăm?

— Frații mei să făptuiască același lucru pe care-l va săvârși și Inciu-Ciuna.

— Ce anume?

— Să fumeze calumetul cu comanșii.

— Nu cred că ei ne vor da pipa păcii.

— Dacă ei nu vor voi să ne-o dea, ne-o vom lua singuri. Inciu-Ciuna va fuma cu pipa iar frații mei trebuie să tragă repede câte un fum, înainte ca vreunul din comanși să le-o poată smulge din mână.

— Vom vedea și pe albul pe care-l căutăm?

— Inciu-Ciuna va orândui în așa fel lucrurile, încât cel căutat să nu se poată ascunde.

Înțelegi asupra celor ce aveau de făcut, vânătorii tăcură. Cortul lor era înconjurat de paznici și tot ce vorbeau putea fi auzit. După câțva timp, veni la ei unul dintre cei doi fii ai căpeteniei comanșilor.

— Frații mei sunt în mare primejdie, încep.

— Cum putem fi în primejdie, de vreme ce ne aflăm sub ocrotirea ta? întrebă Bill.

— Viața fraților mei este sigură, atâta timp cât se găsesc în cortul meu. Îndată ce-l părăsesc însă încetează răspunderea mea.

— Nu există nici un mijloc să ne salvăm?

— Frații mei trebuie să devină comanși și fiecare din ei trebuie să se însoare cu câte o fică a comanșilor.

— Pe dracu'! răspunse Sandford. Altă treabă n-am? Eu n-am fost în stare să sufăr o soție albă, cu atât mai puțin voi suferi o piele-arămie!

— Atunci, frații mei sunt pierduți!

— Fața-palidă despre care am vorbit zilele trecute este acum printre comanși? întrebă Fred din Texas.

— Da.

— Am putea vorbi cu el?

— Nu știu. Dar îl veți vedea.

— Când?

— Fața-palidă face parte dintre căpeteniile comanșilor. El va ședea alături de ceilalți șefi în cercul judecătorilor, care vor avea de hotărât asupra sorții fraților mei.

Apoi, se îndepărtă. După o oră, veni în cort un indian cu privirea încruntată.

— Oamenii albi și apașul să mă urmeze! le porunci.

Toți trei își luară armele și pășiră în urma celui ce le adusesese porunca, mergând de-a lungul corturilor și oprindu-se în fața taberei. Acolo erau adunați toți luptătorii. Se așezaseră într-un cerc mare, în mijlocul căruia erau căpeteniile. Focul chibzuinței ardea, iar în preajma lui se afla calumetul, împodobit din belșug cu perle și pene și gata de întrebuințare. Într-o parte se înălțaseră câțiva stâlpi de cazne.

Printre șefii comanșilor era și un alb. Avea aceeași înfățișare ca și indienii. Își lăsase chiar și un coc foarte mare, străbătut de pene de vultur, prin care voia să arate că nu trebuie socotit printre luptătorii obișnuiți.

Când prizonierii se apropiară, bătrânul conducător al comanșilor apucă pipa, o aprinse și duse țeava la gură. Trase șase fumuri, trimițându-le pe rând spre nord, sud, est și vest, apoi drept în sus, spre cer și în jos, spre pământ și o dădu celui de lângă el, care trase doar un fum. De la acesta, luleaua fu dată mai departe. Cel de-al patrulea voia tocmai s-o înmâneze vecinului său, când Inciu-Ciuna sări repede spre el și i-o smulse.

Era o faptă pe care nimeni n-ar fi crezut-o cu puțința. Indienii rămăseseră încremenți de uimire; după câteva clipe își reveniră, dar era prea târziu. Inciu-Ciuna dăduse luleaua mai departe; albii trăsaseră la iuțeală câte un fum și luleaua era acum iar în mâna apașului. Căpetenia comanșilor se ridică și se răsti la Inciu-Ciuna:

— Câine, ce-ai făcut?

Trăgând liniștit încă un fum din calumet, apașul răspunse:

— De când e obiceiul între oamenii roșii să-și jignească frații și prietenii, numindu-i câini?

— Tu ești prietenul și fratele nostru?

— Suntem frații și oaspeții voștri, fiindcă am fumat împreună cu voi din calumet, care-i făcut din lutul sfânt.

— Ne-ați smuls calumetul din mâini!

— Dar tot este adevărat că am fumat împreună cu voi din pipa păcii!

— Asta n-are nici o valoare, fiindcă nu v-am oferit-o noi.

— Nu ne-ați oferit nici găzduirea voastră prietenoasă; dar noi ne-am smuls-o, împotriva vrerii voastre. Și ne folosim de ea în aceeași măsură în care ne-am fi folosit dacă ne-ați fi dat-o de bunăvoie. Marele Spirit va vedea dacă luptătorii comanșilor vor avea curajul să păcătuiască încălcând legile pipei păcii. Am spus ce-am avut de spus. *Howgh!*

Comanșul ascultă cu un aer uimit. După ce rămase câteva clipe pe gânduri, se așeză și spuse:

— Căpeteniile comanșilor vor chibzui asupra cazului vostru. Dați-vă în lături; vă vom aduce la cunoștință hotărârea pe care o vom lua!

Prizonierii se supuseră poruncii. Din mișcările însuflețite ale comanșilor, își dădură seama că sfatul era furtunos. Până să se sfârșească, trecu o jumătate de oră. În sfârșit, șeful comanșilor le făcu semn să se apropie. Se ridică și făcu un semn, prin care dădea de înțeles că vrea să vorbească.

— Oamenii albi și apașul să ia aminte, fiindcă șefii comanșilor vor să le vorbească.

După această introducere, rosti următoarele:

— Au trecut mulți sori de când numai oamenii roșii locuiau pe pământ, între cele două ape mari. Ei au clădit orașe, au plantat pomi, au vânat cerbi, urși și bivoli. Lor le

aparțineau lumina soarelui și ploaia. Ale lor erau fluviile și lacurile, pădurea, munții, văile și toate savanele țării întregi. Aveau frați și fii, neveste și fiice și erau fericiți. Deodată, s-au ivit fețele-palide, a căror culoare este la fel cu aceea a zăpezii iernii, dar a căror inimă este ca funinginea ce zboară din fum. Nu erau mulți și oamenii roșii îi primiră în wigwamurile lor. Cu toate acestea, fețele-

palide au adus arme de foc și apă de foc^[37], au adus alți zei și alți preoți; au adus minciuna și trădarea, bolile și moartea. Apoi, au venit mereu alții de-ai lor, trecând apa; limbile lor nu erau sincere, iar cuțitele lor erau ascuțite. Oamenii roșii erau buni. I-au crezut și au fost înșelați. Au fost nevoiți să le predea stăpânirea țării, cu toate că-și aveau strămoșii îngropați în ea; au fost alungați din wigwamurile lor, prin viclenie sau prin constrângere, au fost goniți de pe terenurile de vânătoare, iar atunci când au încercat să se apere, au fost uciși. Ca să-l poată birui mai ușor, fețele palide au stârnit vrajba între ei; triburile roșii s-au dezbinat și au început să se urască și să se lupte unele cu altele. De atunci, oamenii roșii au început să se ucidă. Să fie blestemați albi! Să cadă asupra lor atâtea blesteme, câte stele sunt pe cer! După o scurtă pauză, continuă:

— Azi au venit două fețe-palide în wigwamurile comanșilor. Au înșelat pe un om roșu, convingându-l să meargă cu ei și să fie fratele lor: pe căpetenia apașilor. El trebuie să moară, împreună cu ceilalți. V-am fi omorât pe îndelete la stâlpul caznelor, dar ați izbutit să sorbiți fumul calumetului nostru, astfel că șefii comanșilor s-au hotărât să respecte pipa păcii și să vă dea locuri în jurul focului din tabără, până când se vor lua alte măsuri în privința voastră. Am sfârșit ce am avut de spus, așa că mi se poate răspunde!

Se așează. De fapt, lucrurile puteau fi socotite ca încheiate; dar oricât este de tăcut, indianul nu scapă nici un prilej să rostească o cuvântare. Sunt printre ei unii

conducători, vestiți pentru desăvârșitul lor dar de a vorbi. Limba lor bogată în imagini amintește mult felul de a se exprima folosit în Orient.

După el se ridicară alte căpetenii, ca să țină cuvântări, în care repetară ceea ce spusese cel dintâi dintre ei. Îndată ce sfârși de vorbit cel din urmă șef, se ridică Fred din Texas, care recunoscuse numaidecât pe fostul rânđaș de odinioară al fratelui său.

— Am auzit că frații mei roșii cred într-un Spirit-Mare. Fac foarte bine crezând în el, și Manitu lor este și Manitu al nostru. El este stăpânul cerului și al pământului și părintele tuturor popoarelor. El vrea să fie respectat de toți oamenii. Dar frații mei roșii cred oare că poate fi pe placul lui Manitu al lor, care este și al nostru, faptul că ei fură și pradă, și ucid oameni ce nu le-au pricinuit nici un rău? Fiii comanșilor îmi cunosc numele și știu foarte bine că eu omor pe oamenii roșii numai atunci când sunt nevoit s-o fac. N-am fost niciodată vrăjmașul vostru. Vreți ca acum să se schimbe situația? Luptătorii roșii să ne înapoieze aurul care nu este al lor și ne vom despărți de ei în liniște și cu prietenie.

Tăcu și privi pe șeful cel bătrân. Acesta se gândi câteva clipe și răspunse:

— Luptătorii comanșilor se vor sfătui și vor hotărî cui aparține aurul.

— Să se sfătuiască și sunt sigur că vor ajunge la o hotărâre dreaptă. Dar vânătorul alb n-a sfârșit ceea ce avea de spus, fiindcă are și alt motiv, care l-a îndemnat să vină la comanși.

— Omul alb poate să ne lămurească.

— Dincolo, peste apa cea mare, în patria mea, locuia un om ce stăpânește o taină însemnată, de care atârână fericirea mai multor oameni. Și-a părăsit patria și eu am pornit în urmărirea lui peste munți și mări, peste fluvii și râuri, prin savane și păduri. Am auzit că se află printre comanși și m-am grăbit să vin aici, ca să-i vorbesc.

— Cine-i omul acela? N-am primit în rândurile noastre nici o față-palidă de dincolo de apa cea mare.

— Oare nu văd o față-palidă în mijlocul vostru?

— Această față-palidă este din țara care se află spre miazăzi. A coborât din munți, ca să învețe pe comanși o sumedenie de lucruri folositoare.

— V-a mințit, v-a înșelat!

Marlay își duse repede mâna la tomahawkul său; dar nu răspunse nimic, spre a nu stânjeni pe bătrânul care vorbea.

— Prin urmare, tu crezi că el este acela pe care-l cauți?

— El este. Îngăduie-mi să-i vorbesc!

— Îți îngădui.

Fred din Texas se adresă albului ce ședea printre, șefii roșii:

— Cum te numești printre oamenii aceștia?

— Mă numesc Rikarroh.

— Dar cum te numeai înainte de a fi venit la comanși?

— Am venit la luptătorii comanșilor, ca să uit de restul lumii. Numele meu a pierit. Nu ți-l spun.

— Nici tu n-ai pierit, și nici numele tău! Te numești Georg Marlay.

— Georg Marlay? N-am auzit niciodată un astfel de nume.

— Niciodată? râse Fred. N-ai auzit niciodată de familia von Gollwitz?

— Nu.

— Nici despre un „conte zănatic”. Despre contele Hohenegg?

— Nu!

— N-ai auzit niciodată despre o oarecare mis Ella, care juca într-un circ și a dispărut apoi fără urmă?

— Nu.

— Hm! Rikarroh, ești un mare mincinos; i-ai cunoscut pe toți!

Cel insultat se ridică și puse iarăși mâna pe tomahawk.

— Ascultă, să nu te încumeți să mă numești mincinos, dacă nu vrei să-ți zdrobesc țeasta!

— Eu sunt Fred din Texas, pe care-l cunoașteți cu toții. Tomahawkul tău nu mă sperie mai mult decât înțepătura unui țânțar și, ca să-ți arăt că nu mi-e frică de tine, te numesc încă o dată mincinos. Tu ești Georg Marlay! Privește-mă bine și mărturisește-mi dacă nu-ți sunt cunoscute trăsăturile mele.

„Indianul” făcu un gest disprețuitor și răspunse:

— Nu te-am văzut niciodată.

— Eu sunt Friderich von Gollwitz, fratele fostului tău stăpân.

Chipul albului vădi spaima care-l cuprinsese. Totuși, izbutind să se stăpânească, spuse:

— Poți să fii cine vrei, nu te cunosc!

Acum, Fred se apropie de el:

— Cunoști scrisoarea aceasta?

Îi țină sub ochi scrisoarea ce fusese trimisă din Kingston familiei Gollwitz. Albul se uită în treacăt la ea, clătină din cap și răspunse:

— Nu o cunosc. Lasă-mă în pace!

— Ba cunoști foarte bine scrisoarea aceasta, fiindcă ai scris-o tu însuși. Ascultă, n-am nimic împotriva ta și nu ți cer decât să-mi mărturisești cinstit unde este fratele meu. Unde-l pot găsi?

— Nu știu nimic despre lucrurile de care mă întrebi. Ești nebun!

— Nebun? Îți dai seama ce-ai spus?

Și Fred îi trânti un pumn în frunte, răsturnându-l. Dar Marlay sări repede în picioare, își trase cuțitul și voi să se năpustească asupra. potrivnicului său. Fred și Bill își ațintiră numaidecât revolverele spre pieptul lui. Însa bătrânul șef al comanșilor întinse mâna, ca să-și apere prietenul, și rosti următoarele:

— Nu vă folosiți de arme! Ați rostit cuvinte pe care nu le-am înțeles. Ce aveți cu fratele nostru alb?

— El este cel pe care-l caut, dar nu vrea să recunoască!

— Dacă nu vrea să recunoască, îl privește. Acum nu mai este alb; a devenit om roșu. Lăsați-l în pace; vă poruncesc!

Deodată, răsunară printre corturi niște lovituri de copite. Un călăreț veni în goană, își opri mustangul în fața cercului conducătorilor și coborî. Toți șefii se ridicară și un indian se repezi să țină calul. Noul venit își plimbă privirea de la unul la altul și se uită îndelung la Inciu-Ciuna.

— Tu ești Inciu-Ciuna, căpetenia apașilor?

— Da, eu sunt.

— Ești foarte curajos de te încumeți să vii la luptătorii comanșilor!

Apoi, Șoimul, fiindcă el era noul venit, se adresă oamenilor săi:

— Am fost colo sus, în nord, ca să aduc lut sfânt pentru pipele noastre. Pământul sfânt trebuia să aducă pace; dar întorcându-mă la wigwamul meu, aud că securea războiului a fost dezgropată și că s-a făcut vărsare de sânge. Unde sunt fiii mei?

— În colibeze lor.

— De ce nu sunt aici?

— Au dat acestor oameni dreptul de a fi oaspeți, astfel că nu-i mai pot judeca.

— Dacă fii Șoimului au săvârșit lucrul acesta, trebuie să fi avut un motiv serios. Să vină încoace! Și povestiți-mi!

Bătrânul conducător înfățișă faptele, în timp ce Șoimul se așeză în fața lui. Marele-șef întruchipa pe indianul desăvârșit; nu era înalt, dar avea o statură vâjnoasă. Datorită însușirilor lui războinice, fusese ales conducător al tuturor comanșilor.

Expunerea nu fu prea îmbucurătoare pentru vânători. În timp ce vorbea bătrânul, se iviră cei doi fii ai Șoimului. Tatăl lor se înapoiasse abia dintr-o călătorie îndelungată și primejdioasă. Cu toate acestea, nu se desfășură între ei nici o scenă care să vădească bucuria revederii, pentru că ea n-ar fi fost îngăduită de obiceiurile indiene. După ce bătrânul

își sfârși povestirea, Șoimul se întoarse spre fii săi și le vorbi:

— Securea războiului a fost dezgropată între luptătorii comanșilor și fețele-palide. Toate fețele-palide sunt dușmanii noștri, prin urmare și bărbații aceștia albi. Așa e?

Amândoi dădură din cap, în semn de aprobare.

— Între fiii comanșilor și cei ai apașilor n-a început lupta. Dar dacă un apaș ajută pe dușmanii comanșilor, în ce mod trebuie să fie privit?

— Ca vrăjmaș.

— Ai vorbit cum se cuvine. Prin urmare, ați făgăduit vrăjmașilor noștri că-i veți găzdui?

Răspunsul fu o nouă înclinare aprobativă din cap. Rostind această întrebare, Șoimul își ațintise ochii asupra fiului său mai vârstnic. Și tot lui îi porunci:

— Povestește!

Tânărul se supuse, istorisind în câteva cuvinte cele întâmplate și respectând adevărul. Tatăl său îl ascultă cu luare-aminte și hotărî următoarele:

— Căpetenia comanșilor, pe care prietenii și dușmanii săi îl numesc Șoimul, s-a bucurat din toată inima când s-a înapoiat spre wigwamurile sale. Dar bucuria lui s-a schimbat curând în mâhnire, fiindcă fiii lui, nevoind să moară, au încheiat prietenie cu dușmanii poporului lor. Ar fi trebuit să înfrunțați mai bine moartea și aș fi intonat eu însumi, cu durere, dar și cu mândrie, cântecul morților, închinat sufletelor voastre; și dincolo, în terenurile de vânătoare, v-aș fi revăzut ca eroi, cărora trebuie să le slujească spiritele fețelor-palide! Dacă n-aș fi fost tatăl vostru, mi-ar fi fost milă și v-aș fi iertat, fiindcă v-ați purtat doar ca doi tineri care îndrăgesc viața. Dar, din dorința de a nu lăsa să se povestească în rândurile poporului comanșilor că marele Șoim s-a arătat slab față de fii săi, vă voi aduce la cunoștință pedeapsa la care sunteți osândiți: veți părăsi satul chiar în clipa aceasta și nu vă veți înapoia, până când

nu va avea fiecare dintre voi câte trei şuviţe din capetele a trei duşmani! Mai vreţi să spuneţi ceva?

— Ce se va întâmpla cu aceşti oameni, pentru a căror viaţă ne-am dat cheazăşie cuvântul nostru? întrebă unul dintre tineri, arătând spre vânătorii prizonieri.

— Şoimul vă va dezlega de cuvântul dat; oamenii aceştia se află sub ocrotirea lui.

Tinerii se dădură liniştiţi deoparte. Acum, Şoimul făcu un semn apaşului:

— Vorbeşte!

Căpetenia apaşilor clătină mândru din cap:

— Inciu-Ciuna, conducătorul mescaleroşilor, este oaspetele vrăjmaşilor săi. El nu va vorbi, fiindcă nu socoteşte că e nevoie să vorbească.

— Ai dreptate! Afară, dincolo de wigwamuri, mă voi lupta cu tine; dar aici eşti în deplină siguranţă. Cu toate acestea, oamenii albi pot vorbi, deoarece am aflat că au de făcut o plângere împotriva unuia dintre luptătorii comanşilor.

Atunci, Fred îl întrebă:

— Vrei să-mi asculţi plângerea?

— Cine eşti tu?

— Îmi cunoşti numele. Mă cheamă Fred din Texas, de-a lungul şi de-a latul preriei.

— Eşti un luptător viteaz, care n-a omorât până acum pe nici unul dintre noi.

— Am avut un frate, pe care-l iubeam. Amândoi am fost conducători în neamul feţelor-palide, iar bărbatul acesta, care-i acum unul dintr-ai voştri, ne-a slugărit precum pe voi femeile. Acolo unde locuiam noi mai era un conducător, mai bogat decât noi, care ura pe fratele meu. După un timp, fratele meu s-a certat cu el şi a dispărut din ţară, astfel că nu l-am mai văzut niciodată. O dată cu el a dispărut şi servitorul său, adică tocmai omul acesta, care ne-ar fi putut spune unde se află fratele meu, de dorul căruia tânjeşte inima unei mame. El trebuie să ne îndeplinească voinţa şi

să ne destăinuiască locul unde este acum fratele meu; de nu, îl omorâm!

— A recunoscut că el este omul pe care-l căutați?

— Nu, tăgăduiește, dar nu știm de ce.

— Și cum vrei să dovedești că albul acesta, care a fost primit în tribul comanșilor, este într-adevăr acela pe care-l cauți?

— Șoimule, dă-mi încredința să pătrund în wigwamul acestui om. Nu se poate să nu aibă hârtii și scrisori din care să reiasă că a fost slujitorul fratelui meu.

Căpetenia rămase o clipă pe gânduri, apoi se adresă lui Marlay:

— Unde ai sacul cu leacuri?

— În wigwamul meu.

— Cunoscut sacul; l-am văzut deseori și știu că ai în el lucruri dintr-acelea, pe care fețele-palide le numesc scrisori. Unde e sacul?

— Îndărătul culcușului meu.

Dând acest răspuns, chipul lui Marlay vădea o mare îngrijorare. Taina lui era în mare primejdie.

— Mă duc eu să-l iau; eu, nu altcineva!

Rostind aceste cuvinte, Șoimul se ridică.

— Eu mă voi duce să-l iau, exclamă Marlay. Sacul este al meu, după cum și wigwamul este tot al meu; nimeni nu poate intra în el, fără să-i dau voie!

— Împotrivirea ta este dovada că ai mințit și că această față-palidă a vorbit adevărat. Vei fi alungat din rândurile poporului nostru, fiindcă te vom socoti laș! Adunarea căpeteniilor te va judeca mâine!

— Nu sunt fricos!

— Ba ești; altminteri, ți-ai fi recunoscut numele și, după obiceiurile comanșilor, te-ai fi luptat cu acești oameni.

— Îți voi dovedi că nu sunt laș!

— În ce mod?

— Mă voi lupta cu ei.

— Prin urmare, tu ești acela pe care-l caută?

— Da.

— Tu te-ai îndeletnicit la ei cu treburile femeiești?

— Am fost servitorul lor.

— Vrei să le arăți scrisorile despre care am vorbit adineauri?

— Nu.

— Vrei să le spui ceea ce doresc să afle de la tine?

— Nu. În privința aceasta nu trebuie să dau socoteală nimănui.

— Nu te poate sili nimeni să-i lămurești, dar te vei lupta cu aceste fețe-palide, după ce vom fi hotărât ora luptei. Și acum, du-te!

— Stai! strigă Fred. Omul acesta nu trebuie să intre singur în wigwamul său! Dacă-l lași să plece, va distruge scrisorile.

Marey plecă și, la un semn al Șoimului, doi inși îl urmară numaidecât.

Vânătorii și Inciu-Ciuna fură conduși spre cortul lor, în fața căruia se puseră paznici.

Ziua trecu fără să se întâmple nimic deosebit. Tot atât de liniștit trecu și noaptea. În dimineața următoare, cortul lor se deschise și se ivi un indian, care le porunci să vină cu el la locul de consfătuire.

Acolo se adunaseră iarăși căpeteniile și fruntașii tribului. Li se arătară locurile ce li se destinaseră și ei se așezară stăpâniți de nerăbdare.

Șoimul începu:

— Marele Spirit e înfuriat pe luptătorii comanșilor, fiindcă au fumat pipa păcii împreună cu fețele-palide. Acum, comanșii au fost năpăstuiți iar de o mare nenorocire, întrucât Rikarroh nu mai este în tabără; a plecat!

Albii săriră mânioși. Fred strigă:

— Sau ne minți acum și-l ascunzi, ca să-l salvezi, sau ne-ai mințit ieri, când ne-ai făgăduit că ne vom putea lupta cu el!

— Șoimul a rostit ieri adevărul, după cum vi-l spune și astăzi.

— Unde sunt hârtiile pe care trebuia să ți le dea trădătorul?

Șoimul scoase un săculeț vechi pe care-l ținuse sub mantia de vânătoare:

— Acesta-i săculețul cu leacuri. Luați-vă hârtiile din el!

Fred se repezi și-l deschise. Găsi două scrisori, pe care le scoase din plicurile lor. Aruncându-și în grabă ochii asupra conținutului lor, strigă:

— Ne-a înșelat! Hârtiile acestea nu sunt cele pe care le căutăm!

— În săculeț nu mai sunt altele! răspunse liniștit căpetenia comanșilor.

— Cheamă pe cei doi bărbați cărora trebuia să le înmâneze săculețul!

Căpetenia făcu un semn, și unul dintre indieni se ridică, spre a se duce să-i cheme pe cei doi inși. Aceștia veniră și Fred din Texas îi descusu:

— Voi doi ați fost ieri în cort, cu cel pe care-l numeați Rikarroh?

— Da.

— Vouă v-a predat acest săculeț cu leacuri?

— Da.

— L-a deschis, înainte de a vi-l înmâna?

— Îl avea într-un colț al cortului. A înngenuncheat multă vreme acolo, înainte de a ni-l da și ne-a întors spatele. N-am văzut ce-a făcut.

— Dar eu știu ce-a făcut: a deschis săculețul, ca să scoată din el hârtiile pe care i le-am cerut. Unde-i acum?

— Când a răsărit soarele, fii comanșilor au băgat de seamă că a părăsit tabăra.

— Singur?

— Da. Dar a luat cu el doi cai, cei mai buni din câți avem.

— Încotro a plecat?

— Urmele duc spre vest.

În clipa aceea se apropie un comanș. Pășind spre Șoim, el ridică o mână și o duse la gură, arătând că vrea să vorbească.

— Ce dorește să spună tânărul luptător părinților săi? îl iscodi căpetenia.

Luptătorul răspunse:

— Toți bărbații comanși știu că luptătorii noștri au luat fețelor-palide multe pungi de piele, care erau pline cu aur. Acest aur era păstrat în pământ, dincolo de tabăra noastră.

— Era? Fratele meu vrea să spună: este păstrat.

— Nu mai este acolo. A dispărut!

Șoimul își duse repede mâna la cuțit.

— Cine a descoperit că nu mai e acolo?

— Eu.

— Povestește tot ce știi!

— M-am dus să-mi iau un cal. Drumul meu ducea pe lângă locul unde se afla îngropat aurul. Și atunci, am văzut că a dezgropat cineva ascunzătoarea, dar n-a pus pământul la loc. Aurul dispăruse.

— Șoimul va cerceta chiar acum lucrurile. Nu cunosc locul. Du-mă să-l văd!

Se ridică și porni cu celălalt îndărătul corturilor. După câțva timp, se înapoie singur. Se așeză pe locul său și spuse:

— Aurul nu mai este acolo. L-a luat Rikarroh. Fiii comanșilor cunosc multe locuri unde se găsește aur, dar le disprețuiesc. De aceea, nu le pare rău că au dispărut aceste pepite.

Bill Sandford se socoti dator să-l răspundă:

— Dar ne pare nouă rău! Noi am făcut săpături și am nădușit ca să-l găsim; însă atunci când l-am avut, am fost jefuiți de luptătorii comanșilor. Am venit la voi, să ni-l luăm înapoi și acum a dispărut pentru a doua oară. Vom urmări pe Rikarroh, ca să-l prindem și să-i luăm aurul.

— Cred fețele-palide că pot pleca de aici?

— Dar cine să ne oprească?

— Sunteți prizonierii noștri!

Atunci se ridică Inciu-Ciuna:

— Fiii comanșilor au otravă în gură și minciună în inimă. Ei pângăresc datinile sfinte ale oamenilor roșii. Apașul îi disprețuiește!

Se întoarce și plecă; ceilalți îl urmară spre cortul lor. După o oră, cortul se deschise și se ivi Șoimul.

— Inciu-Ciuna, căpetenia apașilor, ne-a insultat, spuse, dar noi îi vom dovedi că nu pângărim datinile sfinte.

— Cum vrei să ne-o dovedești? îl întrebă Bill, curios.

— Căpeteniile comanșilor s-au sfătuit și s-au hotărât: vor lăsa liberi pe fețele-palide și pe apaș.

— Cu tot ce avem asupra noastră?

— Da, cu tot ce aveți. Vânătorii albi vor fi lăsați liberi a patra parte dintr-o zi; după aceea comanșii vor porni în urmărirea lor, ca să-i omoare.

— Îți mulțumesc, conducătorule. Nu veți fi în stare să ne omorâți. Când putem pleca?

— Când vor voi vânătorii albi. Nu trebuie decât s-o spună paznicilor.

Și plecă. „Prizonierii” respirară ușurați.

— Prin urmare, o goană de hărțuială, ca de obicei, spuse Fred.

— Care nu ne va pricinui nici un rău, adăugă Bill.

— Dar au cai foarte buni și ne vor ajunge.

Bill Sandford râse:

— Nu ne vor ajunge. Vom fi cu șase ore înaintea lor. Totul atârnă de felul cum vom merge noi, adică dacă vom putea să facem douăsprezece ore din aceste șase.

— Nu te înțeleg.

— Mai avem puțin până la amiază. Să mai zăbovim vreo trei-patru ore. Ei își vor ține cuvântul și vor aștepta exact șase ore. Apoi vor porni în urmărirea noastră. Prin urmare, dacă noi vom pleca la ora patru, avem răgaz până la ora zece, adică atunci când e întuneric. Datorită acestui fapt,

sunt siliți să aștepte până mâine dimineață, ca să ne poată găsi urmele.

— Foarte bine; așa vom face! Și încotro ne îndreptăm?

— Firește că spre vest, ca să urmărim pe acel Rikarroh.

— Încotro s-o fi dus?

— Vom afla noi. La comanși nu se mai poate înapoia, fiindcă i-a prădat.

— Și nici la apași nu se poate duce, fiindcă sunt dușmanii lui.

— Prin urmare, nu se va îndrepta decât spre navajoși; altceva nu-i rămâne de făcut.

— Unde sunt acum corturile lor?

— Dincolo de Rio Colorado.

— În cazul acesta, e nevoit să treacă prin ținutul pahutahilor. Poate că va căuta să dobândească ocrotirea lor.

Inciu-Ciuna clătină din cap:

— Pahutahii sunt acum prietenii apașilor, așa că mi-l vor preda.

— Dar noi?

— Frații mei albi nu au de ce să se teamă de ei, fiindcă eu sunt cu ei. Luptătorii pahutahilor cunosc pe Inciu-Ciuna, căpetenia apașilor.

— Lucrul cel mai de seamă este ca, la părăsirea taberei, să luăm cu noi destule merinde. Dar de unde le putem căpăta?

— Frații mei să n-aibă nici o grijă! Caii și vitele comanșilor pasc liniștit în fața taberei. Când plecăm omoram o vacă și fiecare dintre noi își taie o bucată din ea. Treaba asta va dura cel mult atât cât numesc albi a patra parte dintr-un ceas.

— Comanșii au vite blânde?

— Da, au câteva vaci blânde, ca să poată bea laptele lor.

Vânătorii își pregătiră hainele și armele. Iar pe la ora patru după-amiază ieșiră din tabără. Nici un dușman nu-i urmărea.

10. În San Francisco

Orașul San Francisco se află pe o limbă de pământ, mărginit la vest de marele Ocean Pacific, la est de golful măreț și la nord de intrarea în acest golf. Pe străzile lui se zăresc americance palide, slabe și distinse, spaniole mândre și oacheșe, nemțoaice blonde și femei vopsite, cu părul creț. Bogatul cavaler în frac, cilindru și mănuși duce într-o mână o șuncă, iar într-alta un coș cu zarzavaturi; *ranchero*-ul poartă pe umeri o plasă cu pești, ca să-i folosească la sărbătorirea unei zile deosebite; un ofițer de miliție duce un clapon îndopat; un pescar și-a înghesuit câțiva stacoji mari în fusta lui ridicată, care se aseamănă cu un șorț — și toți aceștia trec grăbiți unii pe lângă alții, fără să se stingherească.

Prin furnicarul acesta din punctul central al țării aurului se strecura încet o mică trupă de călăreți, care se opri în sfârșit în Sutter street, în fața hotelului „Valladolid”. Acesta era un fel de han în stilul californian și era alcătuit dintr-o clădire din scânduri, lungă și adâncă, asemănătoare bufetelor care se ridică la serbările noastre câmpenești.

Călăreții coborâră și-și dădură caii în primire unui *horsekeeper*^[38], care-i mână într-un șopron. Odaia de primire a hanului era plină de clienți, astfel că noii veniți își găsiră cu greu locuri. O chelneriță veni la masa lor și le aduse curând *porter*-ul pe care-l comandară. Apoi, unul dintre ei o întrebă:

- Se poate vorbi cu señora, draga mea?
- Da. Să-i spun să vină aici?
- Te rog!

Fata se îndepărtă și după câteva clipe se ivi stăpâna hanului, ca să afle ce doresc clienții. Cel care vorbise adineaori se ridică de pe scaun:

— Îmi dați voie să mă prezint, señoara! Numele meu este Friderich von Gollwitz. Sunt german și dâșii sunt camarazii mei.

Ea făcu o plecăciune, așteptând ca oaspetele să continue.

— Am fost trimiși la dumneavoastră, señoara.

— Ah! Pot să știu cine v-a trimis?

— La o depărtare de două zile de drum de aici este un *rancho*, a cărui stăpână se numește Eudoxia Mafero. E sora dumneavoastră?

— Da.

— Dânsa ne-a recomandat hotelul dumneavoastră și ne-a spus că vom putea găsi aici pe cineva cu care ținem să vorbim neapărat. Putem locui la dumneavoastră?

— Cred că este loc. Dar pe cine căutați, señoar?

— N-a descins cumva aici un alb, care părea că vine de la un drum lung?

— Ba da.

— Când?

— Alaltăieri.

— Locuiește aici?

— Da.

— Are de gând să rămână mai multă vreme?

— N-aș putea să vă spun.

— Am vrea să-i vorbim acum.

— Mă duc să-i spun.

Își roti privirea prin odaia cea mare plină cu clienți, dar păru că nu zărește pe cel căutat.

— Nu-l văd, señoar.

— N-o fi cumva în odaia sa?

— Nu, fiindcă aici nu avem odăi separate. Toți oaspeții noștri dorm sus, în odaia cea mare, de sub acoperiș. Trebuie să fi plecat undeva.

— Are și bagaje?

— Da, doi saci mari, din piele de cerb, care de-abia au putut fi coborâți de pe cai și cărați înapoi. După aceea

însă și-a cumpărat un cufăr. Vrea să părăsească orașul și caută un vapor care pornește curând în larg.

— Vă mulțumesc! Vă rog să nu-i spuneți că am întrebat de el; vrem să-l facem o surpriză!

— Cum doriți!

Și se îndepărtă. În același timp, intrară în încăpere doi inși care se uitară spre mese, căutându-și locuri. Purtau uniforme nordlandeze. Unul era înalt și voinic, un adevărat Goliath, iar celălalt era slab și avea obrazul pârlit de soare și aerul obișnuit al ȝiganilor. Strecurându-se printre mușterii, își găsiră două scaune și se așezară. Chelnerița le aduse de băut. Goliath mormăi:

— Afurisită poveste! Nu-i așa, Karavey?

— Hm! Bea cârmaciule! îl îndemnă celălalt.

— Am întârziat cu trei zile!

— Bea! Dacă înjuri, nu faci nimic!

Chelnerița le adusesese două pahare cu o băutură foarte tare. Uriașul își turnă paharul pe gât până la ultima picătură, bătu cu pumnul în masă și spuse:

— Știi cum vom fi socotiți acum?

— Da. Vom fi tratați ca marinari de ispravă.

— Nu; vom fi socotiți dezertori, fiindcă n-am fost pe bord atunci când se cuvenea.

— Trebuie să ne înfățișăm consulului și să-i spunem că suntem la dispoziția lui.

— Ei așa! Dacă ne ducem la el, ne vâără la închisoare.

— Păi, altceva ce putem face?

— Mă imbarc pe primul vas cumsecade și mă îndrept spre casă. Firește, „Tigrul” va ajunge înainte. Dar, la urma urmelor, nu-i vina noastră că a început calul tău să schiopăteze și că din pricina lui ne-am înapoiat târziu din excursia pe care am făcut-o în munți.

— Să ne imbarcăm? Păi, ai bani?

— Eu? Nu, drace!

— Nici eu! Toată averea mea e alcătuită din opt dolari.

— Și eu mai am vreo cinci. A naibii încurcătură!

Cei doi tăcură câțva timp; apoi, cel pe care tovarășul său îl numise cârmaci spuse:

— Numai dacă întârzierea asta blestemată n-ar avea și alte urmări!

— La ce te gândești?

— La defunctul Gollwitz și la testamentul lui, sau la ce-o fi carnetul acela pe care-l târăsc pretutindeni cu mine!

— Ei, dacă urmașii mortului vor primi carnetul cu câteva zile mai devreme sau mai târziu, n-o să fie nici o nenorocire!

— Dar dacă ne-o ia înainte Natter, ticălosul acela bun de spânzurătoare? El a citit doar însemnările și știe despre ce este vorba.

— Ei și? Familia Gollwitz se va feri să-i destăinuiască tocmai ceea ce dorește el să afle.

— S-ar putea însă ca dracul să-l ajute să-și ajungă scopul. Omul ăsta are un noroc nerușinat. L-am prins doar de atâtea ori — și cu toate astea a izbutit mereu să fugă, și chiar cu... toate pânzele sus!

— Poate că se va găsi cineva printre clienții de aici care să ne împrumute suma trebuincioasă spre a ne înapoia în patrie.

— Aici? în cârciuma asta amărată? Cum poți crede un asemenea lucru? Nu ne cunoaște nimeni. Și doar pe mutrele noastre cinstite... Doamne și Sfinte Marte! se întrerupse deodată. Cuvintele lui Karavey îl îndemnaseră să-și îndrepte luarea-aminte spre mesele din jurul lor și privirea i se opri asupra celei la care se afla Fred din Texas. Karavey, ia uită-te puțin în colțul acela! Acolo e în carne și oase Gollwitz al nostru, Hugo von Gollwitz!

— Nu striga așa, ce dracu'! Vrei să-i stârnești pe toți împotriva noastră? Mi se pare că ți-ai cam pierdut mințile și ai început să vezi stafii la lumina zilei. Ce să caute acest Hugo von Gollwitz tocmai aici? Ai fost doar împreună cu noi când l-am îngropat în cimitirul din Kota Radja.

Cârmaciul sărise cu atâta repeziciune, încât răsturnă scaunul. Zgomotul făcut de căderea scaunului și cuvintele rostite cu glas puternic avură urmarea firească: toate capetele din local se întoarseră să-l privească. Cuvintele lui Karavey izbutiră între timp să-l facă să-și vină în fire într-o oarecare măsură. Cârmaciul își frecă tâmpla, respirând greoi, și se așeză iarăși pe scaunul pe care i-l împinsese Karavey.

— Într-adevăr, Karavey, ai dreptate! Sunt un biet rechin și m-am lăsat buimăcit de surpriză. Firește că nu poate să fie el. Dar seamănă atât de mult! Așa, înțelegi? așa arăta acum douăzeci și cinci de ani, când l-am văzut pe bordul vaporului englez. Dar stai, uite că vine spre noi. Să știi că a băgat de seamă că vorbim de el!

Fred din Texas auzise într-adevăr cuvintele cârmaciului, le înțelesese, și fu năpădit de o mare uimire când îl auzi pomenindu-i numele. Se ridicase, și acum se îndrepta spre masa la care erau așezați cei doi marinari.

— Dați-mi voie, *sir* ați rostit adineauri numele meu. Vă pot întreba de unde mă cunoașteți?

Cârmaciul își recăpătase stăpânirea de sine; de aceea, îi răspunse prevăzător:

— Da, am rostit un nume, dar rămâne de văzut dacă-i al dumneavoastră.

— E numele meu, puteți să mă credeți. Recunoașteți, sper, că ați vorbit de un Gollwitz.

— Nu tăgăduiesc. Dar, la urma urmelor, oricine ar putea să susțină că se numește Gollwitz.

— Mă credeți în stare să vă înșel? De ce mi-aș tăgădui numele?

— Ah, uneori sunt împrejurări când omul e nevoit să facă astfel de lucruri! Dar îmi voi da numaidecât seama cu cine am de-a face. Dacă sunteți într-adevăr un Gollwitz, spuneți-mi de unde sunteți originar?

— Din Sudlandia.

— *Well*, asta se potrivește. Aveți un frate?

— Da.

— Pot să știu cum se numește?

— De ce nu? N-am nevoie să mă rușinez că mi-e frate. Se numește Theodor.

— Și asta se potrivește. Dar mai am încă o întrebare: n-ați mai avut un frate?

— Ba da. Însă a dispărut de multă vreme.

— Și cum se numea?

— Hugo.

— Și de data asta se potrivește. Știți, încep să cred că ați vorbit totuși adevărat. Atunci, dumneavoastră trebuie să fiți cel de-al treilea și cel mai tânăr dintre frați și vă numiți Fred. Aceasta vi-e numele?

— Da, așa mă cheamă! Dar spuneți-mi de unde...

— Aveți puțină răbdare! Chestiunea are atâta însemnătate, încât trebuie să vâslesc numai pe un drum sigur. Aveți cumva la dumneavoastră vreo hârtie, cu ajutorul căreia să puteți dovedi cine sunteți?

Fred își vârî mâna în buzunar și-și scoase pașaportul.

— Poftim pașaportul meu. Cred că va fi în stare să vă convingă că am dreptul să port numele Gollwitz.

— Firește că e de ajuns de convingător! Și văd că e scris în el limpede de tot: Friderich von Gollwitz, numit Fred. Sir, ar fi trebuit să vă cred numai pe temeiul acestei hârtii, chiar dacă n-ați fi semănat atât de bine cu fratele dumneavoastră.

— Cu fratele meu? Cu care dintre ei? Vă gândiți desigur la Theodor.

— Nu, nu la el, ci la celălalt: Hugo.

— E cu puțință? Hugo, de care n-am mai auzit de aproape douăzeci și cinci de ani? L-ați văzut oare?

— Da.

— Când?

— Prima dată acum douăzeci și cinci de ani și ultima dată acum două luni.

Vestea aceasta neașteptată avu o înrâurire de neînchipuit asupra lui Fred. Apucând pe cârmaci de braț, strigă:

— L-ați văzut? Acum două luni? E cu neputință! Dacă Hugo ar mai fi trăit, ar fi dat de mult un semn de viață familiei sale.

— Dar cine vă spune că a fost în stare s-o facă? Trebuie să va salut pe dumneavoastră și pe părinții dumneavoastră din partea lui și să vă predau un lucru, pe care ar fi trebui să vi-l înmânez de multă vreme.

— Prin urmare, fratele meu trăiește?

— Nu, a murit.

— Domnule, nu mă mai chinuiți! Adineauri m-ați asigurat că v-ar fi însărcinat să-mi predați salutări și acum îmi spuneți că nu mai e în viață. Nu mai știu ce să înțeleg!

— Fratele dumneavoastră nu mi-a putut preda el însuși salutările, fiindcă atunci când l-am văzut pentru a doua oară era mort. Dar știu că, înainte de a închide ochii pentru totdeauna, și-a îndreptat ultimul gând către familia sa. Este vorba însă de o poveste foarte lungă, pe care nu v-o pot istorisi acum. Vedeți doar că toți au ciulii urechile, ca să audă ce vorbim! Strigați atât de tare, încât s-ar putea auzi și în bătrâna Europă!

Într-adevăr, în încăperea aceea mare se făcuse liniște; toți clienții se uitau la cei doi inși și le urmăreau convorbirea însuflețită, dornici să afle ce-și spun. Fred era stăpânit de o adâncă tulburare, încât nu se mai sinchisea de ceea ce se întâmplă în jurul lui. Cuvintele cârmaciului avură însă darul să-l trezească la realitate și sa-i aducă aminte că nu sunt singuri acolo.

— Aveți dreptate, *sir!* Nu-i aici locul nimerit să vorbim astfel de lucruri. Poate că izbutim să căpătăm de la hangită o încăpere separată, în care să putem șede fără să fim stânjeniți de nimeni.

Nu trecu mult, și Fred, Bill, Inciu-Ciuna și cei doi marinari ședeau într-o mică încăpere, pe care izbutiseră s-o

capete de la hangiță și în care scăpaseră de curiozitatea celorlalți clienți. Cărmaciul povesti întâmplările de pe bordul vasului „Tigrul”, pe care cititorul le cunoaște. E lesne de închipuit că Fred și Bill îl ascultau cu cea mai mare luare-aminte. Fred îi sorbea aproape cuvintele, stăpânindu-și cu greu uimirea față de cele ce afla. Apașul asculta oarecum nepăsător.

După ce-și sfârși povestirea, cărmaciul își vârî mâna în buzunar și scoase carnetul cu însemnări.

— Iată și moștenirea lui. S-ar părea că nu-i prea valoroasă, dar apucați-vă să citiți însemnările și veți vedea că n-ați schimba-o nici pe un regat. Pe toți sfinții! tare bucuros sunt că a ajuns la omul potrivit.

Lui Fred îi dădură lacrimile când luă din mâinile cărmaciului însemnările cu scrisul fratelui său. Uitând de tot ce era în jurul său, el căuta să pătrundă conținutul celor scrise, când, deodată, ușa se deschise și apăru hangița.

— Omul cu care vreți să vorbiți s-a întors chiar acum, anunță ea.

— E singur?

— Da. S-a dus în cameră; eram chiar acolo când a venit.

— Cum se ajunge sus?

— Scara din curte duce sus.

Hangița se îndepărtă, iar Fred se întoarse către însoțitorii săi:

— Haideți! Noi trei suntem mai mult decât de-ajuns ca să-l dăm gata. Aș putea să-i rog pe domnii aceștia să ne aștepte aici? Avem o mică problemă urgentă de rezolvat și ne întoarcem imediat.

Cei doi vânători albi și indianul se ridicară, trecură prin curte, iar apoi urcară scara. Ajunseră într-o mansardă lungă și joasă, de lungimea întregii clădiri. Mansarda era ocupată de un mare număr de paturi. Lângă unul din ele, stătea în genunchi un om. Așezat cu spatele la ușă, el căuta ceva într-un cufăr deschis. Fred se apropie încet și se uită peste umerii omului: cufărul mare era plin cu pepite.

— Marlay! strigă Fred.

Cel strigat tresări și se întoarce. Se holbă la vânător ca la o stafie.

— Mă cunoști, flăcăule?

Ceilalți erau ascunși în spatele ușii, astfel ca omul, luat prin surprindere, să nu-i poată vedea. Credea că e singur cu Fred și își veni în fire.

— Ce vreți de la mine? întrebă el și puse mâna pe cuțit.

— În primul rând pepitele astea.

— A! Dați-mi voie să cred că sunteți nebun.

— Îți dau voie. Chiar și un nebun poate avea nevoie de aur.

— Dar, la dracu', nu vă cunosc! minți el cu îndrăzneală.

— Hm, credeam că ne-am văzut cândva. Întâi în Sudlandia, iar acum, de curând, la comanși. Cunoști familia Gollwitz?

— N-o cunosc.

— Nici pe unul din servitorii familiei, Georg Marlay?

— Nu.

— Ai o memorie foarte scurtă. De ce ți-ai părăsit prietenii comanși atât de repede?

— Nu m-am întâlnit în viața mea cu dracii ăștia roșii!

— Atunci trebuie să-ți aduc dovezi care să-ți demonstreze contrariul.

Făcu un semn și ceilalți intrară în cameră. Marlay se îngălbeni când îi văzu.

— Ei, flăcăule, nu-i recunoști nici pe ei?

— Nu-i cunosc.

— Hm! Indienii nu obișnuiesc să uite, iar tu ești chiar Rikarroh, comanșul!

— Greșiți, *sir!* Confundați oamenii. Se pare că mă luați drept altul!

— Pfui! exclamă Sandford. Nu mai fă prea multe fasoane cu oamenii ăștia! Aici suntem în America și n-avem nevoie nici de judecător, nici de avocat. Recunoști că ești acela pe care îl cunoaștem noi?

— Nu.

— Bine. Aici sunt trei bărbați, care nu se lasă înșelați și fiecare dintre ei are câte un cuțit. Acum te voi descoase eu și, dacă ai de gând să mă minți și pe mine, te vestesc de pe acum că dai de dracu'!

Amenințarea păru că-și produce efectul. Marlay privi speriat în jurul său și întrebă:

— La urma urmelor, ce doriți?

— Numai câteva lămuriri sincere. Acum te întreb eu și să știi că sunt un om care obișnuiește să acorde întrebărilor lui însemnătatea cuvenită. Prin urmare, să nu ocolești adevărul! De unde ești?

Indianul își trăsese cuțitul de la cingătoare, ca și Bill.

Marlay își dădu seama că nici o tăgadă nu-i mai poate fi de folos. Vorbi, bâlbâindu-se:

— Din Sudlandia.

— Bine, tinere! Văd că începi să fii chibzuit. Cum te numești?

— Georg Marlay.

— Frumos! Ai fost servitorul baronului Theodor von Gollwitz?

— Da.

— De unde ai aurul din cufărul ăsta?

— L-am cules singur din apa râurilor.

— Foarte bine! Acum spune *Tatăl nostru*, fiindcă s-a sfârșit cu tine!

— Nu-mi puteți face nimic.

— Ah! De ce nu?

— Fiindcă veți fi pedepsiți.

— Ești într-adevăr mai prost decât te credeam! Dacă te nimerește cuțitul meu și noi plecăm, de unde se poate afla cine e făptașul? Și chiar dacă s-ar afla cândva, crezi că m-aș teme? M-ai provocat, punând mâna pe cuțit; nu cunoști oare obiceiurile acestei țări? Ai de ales între aceste două căi. Prima, să te predăm judecătorului și să spunem ceea ce

știm despre tine. În acest caz, înfunzi pușcăria pe câțiva ani.

— Și cealaltă?

— Recunoști tot ceea ce se cuvine și te poți bizui pe bunătatea noastră.

— Întrebați-mă, lua-le-ar dracu' de întrebări!

— De unde ai aurul acesta?

— Este cel pe care l-au furat comanșii de la vânătorii albi.

— Prin urmare, este al meu și al tovarășului meu; fiindcă suntem păgubașii. Dar în buzunare ce ai?

— Nimic.

— Atunci, te vom scotoci. Ia apucați-l zdravăn! Voi vedea eu îndată ce are în buzunare!

Ceilalți doi îl ținură și Fred îl percheziționă. Găsi un ceas nou și un portofel plin cu bancnote.

— Când ți-ai cumpărat ceasul?

— Azi.

— Cu banii luați pe pepite?

— Da.

— Prin urmare, nu-i al tău. De unde ai bancnotele astea?

— Sunt economiile mele; le am de ani de zile.

— Ah! Și când ai fost printre comanși le aveai? Foarte ciudat! Voi vedea îndată cum stau lucrurile.

Deschise portofelul și cercetă cu grijă hârtiile aflate în el.

— Hm! Ai auzit vreodată că unii bancheri au obiceiul să scrie pe bancnote data eliberării și numele lor? Este o măsură pe care o iau, ca să se ferească de orice neplăceri.

— Nu cunosc obiceiul ăsta.

— Atunci uită-te; pe bancnota aceasta de o sută de lire scrie: „Stirley & Co.” și data de astăzi. Și vrei să spui că ai avut ani de zile la tine banii aceștia?

— Data trebuie să fie greșită. Nu este însemnată cea adevărată; ai luat cifra trei drept cifra cinci.

— Aș! Banii ăștia au fost obținuți astăzi, în schimbul pepitelor. Sunt ai noștri.

— Protestez! strigă Marlay, încercând zadarnic să se smulgă din strânsoarea celor doi.

— N-o să-ți ajute la nimic, băiețel. Acum, îți voi pune o întrebare hotărâtoare: Ce ești dispus să faci? vrei să te înapoiezi în Sudlandia, sub supravegherea noastră, sau preferi să te aducem înaintea șerifului care te va judeca?

— Sunt un om liber aici!

— Îți voi dovedi contrariul. Duceți-vă și aduceți un polițist!

Bill plecă. Dar, când ajunse la ușă, Marlay îi strigă:

— Stați, stați! Văd că trebuie să mă supun. Însă cer ca nici aici și nici în țară să nu fiu dus în fața judecătorului.

— Îți vom îndeplini dorința, dacă ne vom convinge că răspunzi cinstit.

— Ce vreți să mai știți?

— Cum poți să mai întrebi?! sări Fred. Vreau să știu unde este fratele meu Theodor, fostul tău stăpân.

— Nu știu.

Fred fu atât de uluit de aceste cuvinte, încât nu fu în stare să-i răspundă nimic. Apoi își reveni și spuse:

— Vrei să ne prostesti, netrebnicule? Ai scris doar din Kingston familiei mele că fratele meu te-a oprit să destăinuiești locul unde se află. Era, fără îndoială, o minciună nerușinată. Prin urmare, vorbește! Unde-i fratele meu? Vorbește, sau te sugrum!

— Chiar dacă m-ați linșa, tot n-aș fi în stare să vă dau vreo lămurire.

— Fratele meu este în America?

— Nu, am venit înapoi fără el.

— Când l-ai văzut pentru ultima dată?

— La castelul Himmelstein, în fața izvorului.

— Și după aceea?

— Lăsați-mă să vă vorbesc! Vă voi relata sincer totul, așa cum știu că s-au petrecut lucrurile. Printr-o scrisoare,

stăpânul meu a fost rugat de „contele zănatic” să vină la castelul Himmelstein, ca să pună capăt vrajbei care-i dezbinase. Fratele dumneavoastră a răspuns acestei invitații și eu l-am însoțit. Am sosit acolo, domnul von Gollwitz a fost întâmpinat de conte și condus în castel. Eu nu l-am mai văzut. În ziua următoare, contele a trimis după mine și m-a întrebat dacă aș dori să închei o afacere bună. I-am răspuns afirmativ. Atunci, mi-a făcut propunerea să emigrez în America și să trimit de acolo scrisoarea pe care a primit-o mai târziu familia von Gollwitz. Mi-a oferit o sumă atât de mare, încât am fost ademenit de strălucirea banilor și i-am primit propunerea.

— Și n-ai întrebat despre stăpânul tău?

— Ba da; însă nu mi-a răspuns nimic. Trebuia să plec în aceeași zi, și de atunci n-am mai auzit niciodată de domnul Theodor von Gollwitz.

— De data aceasta se pare că spui adevărul, cu toate că nu prea aș vrea să-ți dau crezare. Socotești că duelul a avut loc, sau nu?

— Cred că nu.

— De ce?

— Înainte de a pleca, am stat o oră întreagă de vorbă cu Geissler, intendentul castelului, și l-am întrebat despre stăpânul meu și despre sfârșitul duelului. Intendentul a râs batjocoritor și mi-a răspuns că stăpânul lui are un mijloc sigur, cu ajutorul căruia să-și facă dușmanii nevătămați, fără să se bată cu ei în duel.

— Cunoști mijlocul acela?

— Nu, nu i-am cerut să mi-l spună.

— Crezi că l-a ucis mișelește?

— Nu, nu-l cred pe „contele zănatic” în stare de un omor; e prea laș. Mai curând cred că l-a făcut să dispară singur printr-un mijloc oarecare.

Fred măsură de câteva ori odaia, în lung și în lat. Apoi, se opri în fața lui Marlay:

— Dar mis Ella unde a rămas? Marlay rămase uimit:

— Și ea a dispărut? Despre asta nu știu nimic. Îmi închipuiam că va deveni iubita contelui.

— În tot cazul, de-atunci am pierdut-o din vedere.

— E foarte ciudat! Cu toate acestea, este cu puțință să-i fi cumpărat și ei tăcerea.

— Și ceea ce mi-ai istorisit acum este adevărul adevărat?

— Da. Jur pe fericirea mea, că am spus tot ce știu.

— Te cred. De fapt, acum nu mai avem nimic de răfuit. Ți-am mai spus doar că n-avem nimic cu tine. Îți dăm drumul, fiindcă prezența ta nu ne mai poate fi de nici un folos. Dar trebuie să fim siguri că nu ne vei trăda, așa că te vom lua cu noi. Îți făgăduiesc că nu ți se va întâmpla nici un rău și că-ți vom da drumul îndată ce ne vom fi ajuns ținta pe care o urmărim. Dar dacă vei face o încercare cât de mică spre a fugi de noi, ești pierdut; să ții minte asta!

Cei trei îl luară cu ei jos, în odaia cea mare a hanului. Abia intrară, și de la o masă îndepărtată se ridică un bărbat, ale cărui haine rupte trădau pe căutătorul de aur. Apropiindu-se, își puse mâna grea pe umărul lui Marlay.

— Ah, nu cumva mă înșel? Parcă ne-am mai văzut, hai?

Marlay se învineți. Nu mai încăpea îndoială, cunoștea pe căutătorul de aur.

— Ne-am mai văzut? răspunse. Zău că nu-mi amintesc deloc!

— Nu? *Well*, atunci îți voi ajuta să-ți aduci aminte. Will, ia ridică-te și vino să vezi mutra asta drăcească!

Cel chemat șezuse cu el la aceeași masă. Se apropie. Era un bărbat înalt, cu umeri lați, care părea să fie foarte puternic.

— Îl cunosc, răspunse.

— Prin urmare, crezi că el este?

— Desigur!

— Frumos! Domnilor, vreți să fiți buni și să-mi dați ascultare? Omul acesta, continuă el, este un *bushheader*, care a plecat la comanși, fiindcă nu se mai simțea în siguranță printre vânătorii albi. Ne-a luat, mie și acestui

camarad, câțiva tovarăși foarte pricepuți și cumsecade. Spuneți-mi, gentlemen, ce i se cuvine pentru o asemenea ispravă?

— Un glonte... frânghia...! se auziră strigând furios câteva glasuri.

— *Well*, o astfel de pedeapsă i se cuvine! Dar spuneți-mi: merită un asemenea fleac să ajungem la judecător?

— Nu, să-și primească pe loc pedeapsa!

Dându-și seama de primejdia ce-l amenință, Marlay încercă să scape, atacând:

— Nu sunt eu acela despre care vorbește! strigă. Omul acesta mă confundă cu altul.

— Oho, tinere! îl potoli Will; te cunoaștem doar atât de bine!

— Atunci, prindeți-mă!

Rostind aceste cuvinte, Marlay se întoarce și sări spre ieșire. Dar Will îl ajunse repede, îl înhață de guler și-l ținu zdravăn.

— Stai omule! Știi că ne pricepem să prindem!

— Și tot nu mă vei putea judeca!

În mâna lui Marlay străluci un cuțit, gata să lovească.

— Așa? Ai de gând să mă lovești, băiete? Atunci, n-ai decât să te duci dracului!

Căutătorul de aur își scoase cu iuțeala fulgerului revolverul și, înainte ca Marlay să fi reușit să împlante cuțitul în el, îi trase un glonte și-l doborî.

— Gentlemen, cred că ați văzut că a scos cuțitul și a vrut să mă lovească.

— Am văzut! răsună într-un glas răspunsul celor aflați în cârciumă.

— Prin urmare, îmi puteți fi martori că m-am aflat în legitimă apărare?

— Da, suntem martori.

— *Well!* Atunci, cârmaciul să ridice de aici cadavrul și să-l ducă unde-i place! Era un tâlhar și un ucigaș și și-a primit pedeapsa ce i se cuvenea.

Cel împușcat fu scos din odaie, în timp ce făptașul putea fi încredințat că isprava lui nu-i va atrage nici un fel de neajuns. Fred din Texas și ai lui nu se amestecară deloc în cele întâmplate; totuși, el nu-și putu stăpâni gândurile:

— Acum am scăpat de el, cu toate că pe altă cale decât aceea la care ne așteptam! În tot cazul, n-am fi avut decât neajunsuri din pricina lui.

— Oare gazda ne va preda cufărul lui? întrebă Bill.

— Cine o să mai stea să ne întrebe? Cufărul este al nostru și tare aș vrea să-l văd pe cel care s-ar încumeta să ni-l ceară. De altminteri, pică tocmai la timp, fiindcă avem acum mijlocul să ne înțolim puțin și să lepădăm hainele astea jerpelite. Prin urmare, să punem întâi pepitele la adăpost și după aceea ne înapoiem la noii noștri cunoscuți.

După câteva minute, mica societate era iarăși adunată în odăița de dindărătul cârciumii. Fred istorisi ceea ce se întâmplase și cei doi marinari îl ascultară cu luare-aminte. Când vânătorul își sfârși povestirea, cârmaciul trânti un pumn zdravăn în masă, făcând paharele să se clatine, și spuse:

— Sfinte Marte! Pepitele vin într-adevăr la vreme. Știți, master, ce aveți acum de făcut? Închiriați, ori cumpărați un iaht sau ceva asemănător, vă îmbarcați și porniți numaidecât!

— Să mă îmbarc și să pornesc? Încotro?

— Ei, unde vreți să porniți, dacă nu spre insula fratelui dumneavoastră, ca să ridicați comoara ce vă așteaptă? Ah, am uitat! Nu știți nimic din ce ar trebui să știți! Citiți repede dar atent jurnalul fratelui dumneavoastră și veți afla în ce ape vă scăldați. Celorlalți domni însă le fac propunerea să ridicăm ancora și să dăm o raită prin oraș. Cred că între timp master Gollwitz nu ne va duce dorul și nu se va plictisi...

Seara, când cei patru, cărora li se alăturase și apașul, se întoarseră la han, găsiră pe Fred cu obrajii încinși și ochii strălucitori, stând încă aplecat deasupra jurnalului cu

însemnări. Tocmai atunci începuse să-l recitească. Când își văzu prietenii intrând în odaie, se ridică și se îndreptă spre Sandford, vădind o nemărginită bucurie.

— Bill, bătrânul meu prieten, n-am mai trăit nicicând o zi ca cea de azi. Am pornit la drum ca să caut pe Theodor, și nu numai că am dat de urma lui, dar am aflat și pe aceea a fratelui meu mai mare, dispărut de atâta vreme. Ah, Bill, s-ar cuveni să plâng și să râd în același timp, atâta bucurie, dar și atâta mâhnire produc asupra mea rândurile fratelui meu! Iar vouă, și întorcându-se spre cei doi marinari de pe „Tigrul” le strânse mâinile, vă datorez în cea mai mare parte fericirea mea de astăzi. Lăsați-mă să vă mulțumesc, deocamdată, strângându-vă mâinile! Să dea Dumnezeu să vă pot mulțumi și altfel, cât mai curând!

Cârmaciul, care avea o statură de uriaș, dar a cărui fire era asemenea cu a unui copil, își șterse lacrimile ce-i umpluseră ochii. Cu toate acestea, însă, în clipa următoare, se păru că se rușinează de slăbiciunea sa, așa că spuse cu obișnuitul lui aer serios:

— Sfinte Marte! N-aveți de ce să ne mulțumiți! Noi n-am făcut nimic altceva decât ceea ce era de așteptat din partea unor oameni cinstiți. Prin urmare, faceți-ne plăcerea, mie și lui Karavey, și nu mai pomeniți de nici un fel de mulțumire! Spuneți-ne mai bine cum am putea ieși din văgăuna asta, pe care oamenii de pe aici o numesc San Francisco.

— Cum vom ieși? Așa cum ați propus adineauri.

— Prin urmare, închiriem un vapor?

— Nu, îl cumpărăm. În felul acesta, putem dispune de el cu mai multă libertate. Și apoi, proprietarul unui vapor închiriat s-ar învoi cu greu la o călătorie în locurile acelea îndepărtate. Lucrul cel mai de seamă este să mai găsim comoara pe insulă.

— Și de ce n-ar mai fi acolo?

— Gândiți-vă la Natter care, dacă v-am înțeles bine, cunoaște situația insulei și ascunzătoarea.

— Mă gândesc destul de des la ticălosul acela. Dar el nu cunoaște cifra.

— Ah, dacă-i șiret, poate s-o afle foarte ușor!

— În ce mod? Fratele dumneavoastră susține în însemnări că e cu neputință de aflat numărul.

— Fratele meu n-a știut, însă, că între timp s-a schimbat situația familiei mele. N-am vreme acum să vă lămuresc, astfel că vă voi povesti totul mai târziu. Oricum, familia Gollwitz nu mai are nici un motiv să învăluie în taină acest număr, după ce întreaga chestiune în legătură cu el a luat o întorsătură atât de bună.

— Sfinte Marte! Așa stau lucrurile? Atunci e neapărat nevoie de cea mai mare grabă.

— Spune-mi, cârmaciule: câtă vreme a trecut de când ai jurnalul cu însemnări?

Urișul se gândi câteva clipe și răspunse:

— Trei luni.

— Cum? Atât de mult? Nu crezi că Natter a întrebuințat cu folos toată vremea aceasta?

— Cred că da, Sfinte Marte! Când mă gândesc că diavolul acela ar fi în stare să ne-o fi luat înainte!

— Așa-i! Ce ne facem în cazul când presupunerea noastră e întemeiată? Adică, ne mai rămâne ceva de făcut, dacă el și-a cumpărat sau și-a închiriat un vapor și a și pornit spre insulă? Doar nu-i lipsesc mijloacele: are perlele fratelui meu.

Cuvintele lui Fred îl puneau din ce în ce mai mult pe gânduri pe cârmaci. Când Fred sfârși de vorbit, cârmaciul sări:

— Mister Gollwitz, luați-vă pălăria și veniți cu mine!

— Încotro?

— Spre port, ca să cumpărăm un vapor!

— Nu vă pripiți! râse Gollwitz. Ne trebuie doar și un căpitan.

— S-a găsit. Eu voi fi căpitanul.

— Vă pricepeți?

— Cred că da, drace!

— Și marinari?

— Îi găsim lesne.

— Ne vor trăda.

— Aș! Angajăm chinezi. Sunt muncitori, și se bucură când li se ivește prilejul să se înapoieze în împărăția cerească. Lăsați asta pe seama mea!

— Merinde?

— Ne trebuie, firește; de asemenea avem nevoie și de praf de pușcă, fiindcă e bine să fim pregătiți pentru orice întâmplare.

— Dar cel mai de seamă este vaporul, și prețul lui va fi uriaș.

— Nu chiar atât de mare cum vă închipuiți. Aici se găsesc totdeauna vapoare de vânzare și sunt încredințat că ne vom putea alege unul bun și care să nu ne coste mult.

— Cât credeți că o să coste?

— Prețul e în legătură cu numărul vaselor ce sunt de vânzare. Câți inși veți fi?

— Numai doi: Bill Sandford și cu mine.

— Atunci, e de ajuns un iaht sau o corabie mică, prevăzută cu pânze care să-i asigure un mers lesnicios. Cu douăzeci de mii de dolari puteți face toată treaba. Vreți să vă apucați de lucru?

— Firește! Ceea ce este îngropat pe insulă nu-mi aparține numai mie, ci întregii mele familii, astfel că nu mă pot gândi numai la mine. Și apoi, este vorba de moștenirea fratelui meu, care-mi va fi sfântă, chiar dacă n-aș găsi pe insulă decât o comoară neînsemnată. Prin urmare, să mergem!

După câteva minute, cei cinci bărbați, care se întâlniseră și se întovărășiseră într-un mod atât de neobișnuit, pășiră spre port, și după vreun sfert de oră se înapoiară. Cumpăraseră un iaht ce suferise oarecare stricăciuni și urma să fie reparat. Din pricina aceasta, prețul fusese destul de avantajos și Fred se grăbise să-l plătească. După

aprecierea celor doi marinari, în cel mult o săptămână se puteau termina toate reparațiile necesare.

Când mica trupă se înapoie la hotel, Fred se adresează indianului.

— Câtă vreme va zăbovi căpetenia apașilor în țara asta?

— Nu va pleca de aici mai înainte ca frații lui albi să fi pornit pe apa cea mare cu „kann-ul lor cel uriaș”, răspunse. Inciu-Ciuna își iubește prietenii și va rămâne cu ei, până când ei se vor despărți de el.

De acum înainte, cei doi marinari își petrecură toată vremea pe iaht, ca să supravegheze pe lucrătorii care făceau reparațiile. Se aduseră pe bord merinde din belșug și Fred avu grijă să cumpere și diferite arme, în afară de cele pe care le aveau. Călătoria printre insulele marelui Ocean era destul de primejdioasă. De aceea, se cumpărară câteva hărți bune și toate instrumentele nautice trebuincioase. Cu acest prilej, cârmaciul Schubert își dovedi în chip foarte limpede însușirile de conducător de vas.

În sfârșit, se apropie și ziua călătoriei. Marinarii chinezi ce fuseseră angajați se aflau pe bordul vasului. După ce se îndepliniră toate formalitățile polițienești, Inciu-Ciuna se îndreaptă spre Fred și spre Sandford:

— Frații mei se duc spre vest, iar căpetenia apașilor se va înapoia la colibeile tribului său. Frații lui se vor gândi oare la el, din când în când?

— Nu te vom uita niciodată! răspunseră amândoi, cu sinceritate.

— Și Inciu-Ciuna își va aminti mereu de ei. Acum vrea să plece. Marele Spirit să ajute fraților mei albi să-și vadă curând țara, în care vor găsi wigwamurile poporului lor! Inciu-Ciuna va aprinde multe lulele și le va închina zeilor, ca să-i ocrotească frații!

Cu aceste cuvinte, se despărți de ei. Iahtul ridică ancora, își întinse pânzele și ieși din rada portului, ca să se îndrepte

spre Insula giuvaierurilor, ale cărei bogății urmau să fie scoase din adâncul pământului.

11. Comoara maharajahului

Un cer senin se întindea deasupra mării și a plajei, pe care ședeau mai mulți inși în fața unei colibe: după îmbrăcămintea lor, oamenii aceștia erau marinari; își aprinseseră focul, spre a-și pregăti mâncarea de prânz. Dincolo, pe marea care-și izbea valurile spumoase de șirul de stânci ce ocrotesc plaja, se afla ancorată corabia ce-i adusese până aici; era o corabie cu două catarguri, construită solid. Iar barca lunguiață, de care se folosiseră spre a veni pe uscat, zăcea jumătate în apă și jumătate pe plajă; aici, apa era nemișcată, spre deosebire de aceea a valurilor furioase ce se izbeau de stânci, de parcă nu trăise nicicând o vijelie care s-o răscrolească până în adâncuri.

Acum, convorbirea marinarilor de pe plajă lânzezea. Subiectul convorbirii lor părea să fi fost coliba, pentru că ochii lor erau ațintiți cu o teamă amestecată cu oarecare curiozitate asupra construcției simple, care făcea impresia că a fost locuită de curând.

— *Damn!* întrerupse tăcerea unul dintre ei, a cărui îmbrăcămintă îl recomanda drept cârmaciul vaporului. Sunt gata să îndur orice fel de chin, dacă nu-i vorba de povestea ciudată despre care am auzit cândva. Ce spuneți domnule căpitan?

Cel întrebat, al cărui chip trăda de la o sută de pași pe yankeu, răspunse:

— *Well*, și mie mi se pare foarte ciudată toată întâmplarea asta, dar n-are nici un rost să mă amestec. Master plătește bine, astfel că restul nu ne privește deloc.

— Așa e, căpitane! Dar fiul mamei mele tot nu se poate stăpâni de a înțelege ce anume se află la mijloc. Nu-mi vine în nici un caz să cred că acest mister Méricourt a închiriat corabia noastră numai spre a face o plimbare prin apele acestea afurisite, în care ți se pare că ești o scrumbie

rătăcită care nu mai știe pe unde s-o ia, ca să-și ajungă camaradele.

— O plimbare? Nici nu mă gândesc la una ca asta. V-a lămurit doar, așa cum m-a lămurit și pe mine, că este un botanist, care a trăit câtva timp pe această insulă, împreună cu servitorul său, malaiezu, și s-a întors acum, ca să-și ridice plantele adunate și să le ducă în patrie.

— Și-l credeți, căpitane? Întrebă cărmaciul pe un ton ce vădea îndoială. Într-un asemenea caz, n-ar fi avut nevoie să-și învăluie călătoria în taină. Care om chibzuit, chiar dacă e un botanist cum spuneți dumneavoastră, își va ascunde la atâta depărtare de locuința sa niște lucruri, de care nu s-ar sinchisi nici măcar un biet rac! Nu, călătoria aceasta urmărește altă țintă.

— Ce ar putea urmări?

— Nici eu nu mă pot dumiri. Oricum, însă nu cred nici un-cuvânt despre botanist și servitorul său. Știți ce am găsit în colibă, căpitane?

— Nu mă faceți să-mi frământ mintea gândindu-mă, ci deșertați-vă sacul cu noutăți! Știți doar că am avut atâtea treburi, încât nu mi-a rămas vreme să mă sinchiesc și de o amărâtă de colibă.

— Ei bine, am scos dintr-o ladă diferite piese de îmbrăcăminte, care n-au putut aparține decât unei femei.

— Ah!

— Da, și îmbrăcămintea e făcută din cea mai fină mătase indiană, cum am văzut cândva prin bazarele din Bombay și Calcutta. Și una din cele două încăperi mici ale colibei, adică aceea așezată la peretele ei de dindărăt n-a fost locuită decât de o femeie, căci e curată și orânduită cu mult gust. Când o privești, îți face impresia că locuitorii colibei au plecat abia cu puțin mai înainte până aici, prin apropiere, să-și viziteze vecinii.

— *Goddam*, ceea ce spui este într-adevăr ciudat! Trebuie s-o văd și eu!

Yankeul se ridică și intră în colibă. După câțva timp, se înapoie și se așează iar lângă cârmaci.

— Ai dreptate, cârmaciule, master ne-a mințit când a vrut să ne facă să credem că a fost cândva aici, cu servitorul său. Toată orânduiala colibeii arată că aici locuit un bărbat și o femeie. Nu-i nici o urmă care să te convingă că a locuit și un al treilea, un servitor.

— Atunci, și povestea cu „botanistul” e o minciună. De ce s-a străduit să ne convingă să nu coborâm pe uscat, în timp ce el s-a grăbit să pornească, însoțit de servitor, ca să-și ridice „plantele adunate”?

— Așa e, cârmaciule; și eu m-am gândit la asta! Desigur că s-a temut că vom găsi pe aici ceva care să ne ajute să-i descoperim taina. Ei, dar vom afla noi curând despre ce este vorba. La urma-urmelor, nu ne privește nimic din toată povestea, atâta vreme cât se poartă cinstit cu noi. Până acum ați fost mulțumit de el, nu-i așa?

— *Ai, ai*, căpitane, zâmbi cârmaciul. În privința aceasta nu mă pot plânge de acest mister Méricourt. Arvuna pe care ne-a dat-o la începutul călătoriei a fost de două ori mai mare decât se obișnuiește și ne-a făgăduit, în cazul când călătoria decurge în condiții bune, că ne va răsplăti, acordându-ne o sumă de zece ori mai mare decât aceea pe care am stabilit-o. Trebuie să recunosc, e destul de darnic!

Rostind aceste cuvinte, își frecă bucuros mâinile, de parcă ar fi avut de pe acum în buzunare monezile de aur.

— Dar celălalt, malaiezu, urmă, acela-mi place și mai puțin. Se străduiește din răspuțeri să se arate prietenos, dar e întocmai ca un rechin, care încearcă să-și ascundă gândul, atunci când vrea să se repeadă asupra unui om, ca să-l înghită. Are chipul obișnuit al unui ticălos vrednic de spânzurătoare și tare n-aș vrea să-l întâlnesc, când aș fi singur; desigur, nu vreau să spun că mi-e teamă de el. Dar de fiecare dată când îl văd, am impresia că în clipa următoare mă voi trezi cu vârful rece al unui cuțit între coaste!

— Nu trebuie să vă sinchisiți de malaiez! N-avem de-a face decât cu stăpânul lui, care s-a arătat mereu un gentleman desăvârșit. Până acum, sunt cât se poate de mulțumit de el. Și n-aș avea nimic împotriva, dacă am fi nevoiți să rămânem câteva zile pe insula aceasta. Îți spun drept, cârmaciule, după ce o lună întreagă n-am avut sub picioare decât scândurile corăbiei, e foarte nimerită și chiar plăcută schimbarea și mă bucur că pot să calc și pe pământ tare... *Heavens*, ce-i asta?

Rostise înfricoșatul strigăt din pricina unei întâmplări neașteptate, care-i dezminți cuvintele rostite cu privire la trăinicia pământului. Se auzise într-adevăr un zgomot, asemănător scârțâitului unui ferăstrău care taie trunchiul unui arbore; în același timp, cei doi inși avură impresia că le fuge pământul de sub picioare. Totul ținu doar o secundă, dar această secundă fu de ajuns ca să schimbe priveliștea pașnică. Bravii marinari erau trântiți la pământ, alcătuiind o grămadă încâlcită de brațe și picioare care se zbăteau. Nici căpitanul nu făcea excepție.

Zdruncinătura pământului îl zvârlise pe spate, astfel că, stând cu picioarele întinse în aer, făcea o impresie care în alte împrejurări ar fi putut fi caraghioasă.

După câteva clipe însă căpitanul își dădu seama că poziția în care se află l-ar putea lipsi de respectul ce i e cuvine din partea subalternilor săi și fu cel dintâi care-și regăsi cumpătul și se ridică. Dar chipul său era alb, iar genunchii îi tremurau în mod vădit. După ce-și reveniră în fire și ceilalți membri ai echipajului domni câteva clipe o liniște adâncă; chipurile tuturor erau palide. Firește, nu erau acolo decât oameni curajoși, care mai înfruntaseră cândva moartea; dar întâmplarea era atât de uluitoare, încât și celui mai curajos dintre ei i se zbârlise pielea.

Cutremurul nu se repetă însă și, după ce totul se liniști, dispăru și spaima ce se întipărise pe fețele tuturor; după ce le veni sufletul la loc, marinarii începură să-și exprime uimirea în diferite feluri.

— Mii de tunete! exclamă cârmaciul. Ce-a fost asta? Mi s-a părut că şed pe deschizătura unei punţi, care se prăbuşeşte deodată sub mine, rostogolindu-mă cu capul jos. Dacă n-a fost un cutremur, atunci nici eu nu mai sunt cârmaci. Ce credeţi, căpitane?

— Sunt cu totul de părerea dumatăle, cârmaciule! Niciodată nu m-am simţit atât de rău ca adineauri, Într-un asemenea caz, sunt mai sigur de corabia mea cea veche, pe care, atâta vreme cât am sub picioare o scândură cât de subţire, mă ştiu în deplină siguranţă.

— Credeţi că se va repeta cutremurul?

— Cine ar putea să prevadă? Doar spiritele pământului v-ar putea răspunde la întrebare. Cine şi-ar fi închipuit că... *Egad!* Încep să mă dumiresc! Cârmaciule, îţi aduci aminte ce ni s-a spus când am pornit spre Kapstadt?

— Ni s-au spus o grămadă de lucruri, dar nu ştiu la ce anume vă gândiţi.

— Ni s-a vorbit despre cutremurele şi erupţiile vulcanice foarte numeroase, care au izbucnit anul acesta în Java. Localităţi întregi au fost zguduite şi au dispărut de pe urma cutremurelor.

— Ah! Acum îmi dau seama unde vreţi să ajungeţi. Vreţi să spuneţi că ar fi o legătură între cutremurul de adineauri şi erupţiile vulcanice de acolo?

— Nu numai că ar fi, sau s-ar putea să fie, ci sunt sigur că este o legătură directă! Aici, ne aflăm la aceeaşi latitudine cu Java.

— Dar depărtarea, căpitane, depărtarea?

— N-are nici o însemnătate. Nu putem şti cât de mult se întinde sub mare şirul de vulcani, al căror număr este foarte mare în Java. Cârmaciule, s-ar putea ca tocmai în clipa aceasta să ne aflăm pe craterul unui munte care varsă foc şi care s-ar putea deschide peste o clipă, ca să ne înghită.

— *Zounds!* Dacă gândiţi într-adevăr astfel, socotesc că n-ar fi nimerit să rămânem aici nici o clipă mai mult decât

trebuie.

— Sunt cu totul de părerea dumitale. Să se ducă dracului toți munții care varsă foc! Cel mai furios uragan îmi este mai plăcut decât un cutremur viclean ca acela de adineauri. Uraganul își arată cel puțin fața adevărată și știi ce ai de făcut și cum să te aperi. Strângeți-vă calabălăcurile, *boys!* Nu mai avem ce să căutăm pe insula aceasta drăcească; ne înapoiem pe vasul nostru!

Un spectator oarecare s-ar fi înveselit, văzând cu câtă plăcere se grăbiră marinarii să dea ascultare îndemnului rostit de căpitan. Adevăratul marinar nu se simte nicăieri mai bine ca pe vaporul său. Chiar dacă uneori, de pildă după o călătorie îndelungată, își pune, fără vrere piciorul pe pământ, se ține de o sumedenie de fapte nebunatice, spre a se despăgubi de plăcerile pe care le-a jinduit zadarnic în timpul drumului. Dar nu trece mult și pornește într-o nouă călătorie, bucurându-se că-și va putea petrece iarăși vremea pe puntea unui vas și că nările-i vor simți iar adierea vântului. Atunci devine din nou un bărbat întreg, care se uită cu dispreț la „ostașii de pe uscat” și toată stângăcia pe care o vădise pe uscat pierе într-o clipă.

În timp ce marinarii așezau barca lunguiață pe linia de plutire, privirea căpitanului se îndreptă întâmplător spre largul mării. În clipa următoare, chemă pe cârmaci.

— Cârmaciule, ia aruncă-ți nițel ochii spre vest, la obiectul acela! Ce spui despre asta?

Cârmaciul dădu urmare îndemnului și se uită în direcția indicată. Pe cerul senin, se zărea un norișor luminos, ce părea să aibă mărimea unei nuci. S-ar fi putut crede că este un punct oarecare, dar cârmaciul avea o experiență destul de mare, ca să știe că punctul acela era în stare să acopere în cel mai scurt timp întreaga nemărginire a cerului și să-l scufunde în întuneric. Cercetă cu luare-aminte văzduhul și căpătă o mină foarte îngrijorată.

— *Well*, căpitane, aveți dreptate! Acolo se pregătește ceva, care o să ne dea mult de furcă. Cred că în cel mult o

oră vom avea o furtună în toată puterea cuvântului.

— Furtună? Aș! Dacă ar fi numai atât! Mă tem că n-o să scăpăm atât de ieftin. Cunosc mai bine decât dumneata genul acesta de norișori și aș fi în stare să pun orice rămășag că peste foarte puțin timp vom fi nevoiți să înfruntăm cel mai frumos taifun.

— *Heavens*, vă așteptați la un taifun? Nu cumva greșiți?

— Tare aș vrea să mă înșel! Dar nu umblu pentru primă dată prin apele astea, astfel că-mi dau seama ce spun. *Boys!* strigă spre marinarii săi care rămăseseră pe plajă, grăbiți-vă; plecăm numaidecât! Vine taifunul, într-un sfert de oră trebuie să fim pe bordul corăbiei!

Cuvintele lui fură ascultate cu atâta repeziciune, încât toate lucrurile ce fuseseră aduse pe uscat fură cărate în barcă în timp de cinci minute. Marinarii se așezară pe locurile lor, înșfăcară vâslele, așteptându-și superiorii. Înainte de a pune piciorul în barca salvatoare, cârmaciul rămase o clipă pe gânduri.

— Dar master și cu servitorul său? întrebă. Ce o să se întâmple cu ei?

— Nu ne putem îngriji acum de ei. Sau aveți cumva plăcerea să cercetați mai întâi toată insula, ca să-i găsiți? Presupunând chiar că ați izbuti să-l găsiți, — ceea ce de altfel nu-i de crezut — se va scurge până atunci atâta vreme, încât corabia noastră se va sfărâma de zece ori de stâncile astea afurisite. Nu, astăzi trebuie să-i lăsăm în voia sortii!

— Dar master n-o să fie prea încântat dacă-l părăsim!

Căpitanul ridică din umeri:

— Ce pot să fac? E vorba într-adevăr de master și-i recunosc drepturile, dar conducerea vasului mă privește pe mine, iar răspunderea pentru vasul meu și pentru siguranța echipajului este a mea, nu a lui. Dacă insula ar avea un port, ar fi altceva! Într-un asemenea caz, am putea aștepta în liniște orice fel de vijelie. Dar în situația în care ne aflăm,

n-avem decât un singur mijloc de salvare: să pornim în largul mării.

— Dar dacă ei au și plecat?

— Ei, dacă au plecat, îi vom întâlni și-i vom putea lua cu noi — în cazul când vijelia ne va da răgazul trebuincios. Barca lor, după cum mi-am dat seama privind cu ocheanul, a fost legată pe coasta dinspre sud. Tot acolo duce și drumul nostru, căci trebuie să trecem de insulă, înainte de venirea uraganului. Prin urmare, cârmaciule, nu mai stați pe gânduri, urcați-vă repede! Taifunul nu prea are obiceiul să ceară voie, când îi dă prin gând să se dezlănțuie. Îndată ce scăpăm de vijelie, avem destulă vreme să-i căutăm pe cei doi.

Cârmaciul se supuse și se urcă în barcă, iar ultimul care se așeză fu căpitanul. Apoi, barca se depărtă de uscat și, sub mișcarea brațelor vâjnoase ale marinarilor, se îndepărtă spre stâncile de care se izbeau valurile furioase. Din câteva lovituri de vâsle, izbuti să se strecoare prin apele primejdioase, iar după vreo zece minute se apropie de corabie. Echipajul se urcă pe bord și barca fu trasă numaidecât.

Nu era prea devreme. Cu toate că oamenii se grăbiseră de-ajuns, vijelia ce se apropia se arătă și mai zorită decât ei. Norișorul cel neînsemnat se prefăcuse într-un perete de nori, care acoperise o treime din cer. Se și vedeau „pușorii mamei Karey”, poreclă pe care o dau marinarii talazurilor scurte, ce se ivesc înaintea vijeliei. Ancora fu ridicată cu o grabă înfrigurată, pânzele fură coborâte și se lăsă întinsă numai pânza de care avea nevoie corabia ca să se poată supune cârmei. Corabia porni curând, — îndepărtându-se zorită de apropierea primejdioasă a insulei.

Cu câteva ore înainte de a se întâmpla pe coasta de vest a insulei cele povestite mai sus, se apropia dinspre răsărit un iaht, care era construit într-un mod neobișnuit pentru

un astfel de vas. Ca să i se sporească ușurința mersului, i se adăugase încă un catarg.

Sub un cort înjghebat pe punte, ședeau doi inși, care cercetau cu luare-aminte orizontul, cu ajutorul unui ochean; întrucât n-aveau decât un singur ochean, și-l înmâneau mereu și priveau pe rând. Unul dintre ei avea o statură într-adevăr herculeană și era îmbrăcat în portul obișnuit al vânătorilor din prerie. Celălalt, a cărui statură era mai mult mărunță, purta îmbrăcăminte europeană.

Marinarii, care se îndeletniceau cu diferite treburi și cutreierau neconținut puntea, aveau cozi și aparțineau cu toții „Împărăției de mijloc”, dar aveau o înfățișare destul de plăcută datorită îmbrăcăminteii lor marinărești. Se părea de altfel că-și cunosc foarte bine meseria, întrucât îndeplineau cu multă îndemânare poruncile ce li se dădeau, lăsând să se înțeleagă că au o experiență îndelungată și dovedeau că fuseseră aleși cu toată grija.

Tocmai trecea pe dinaintea celor doi așezați sub cort căpitanul, a cărui statură impunătoare nu era cu nimic mai prejos decât aceea a vânătorilor. Cel îmbrăcat în haine europene, care privise îndelung un punct spre vest, își puse deoparte ocheanul și întrebă:

— Ei, căpitane, ce credeți? Punctul acela spre care ne îndreptăm este sau nu este insula pe care o căutăm?

— N-am nici cea mai mică îndoială, domnule von Gollwitz, că e insula. Indicațiile fratelui dumneavoastră cu privire la longitudine sunt cât se poate de întemeiate, în privința latitudinii, s-a înșelat doar cu câteva minute, ceea ce n-are de altfel nici o însemnătate, întrucât pe o întindere de multe, foarte multe mile, nu se vede decât un singur punct, astfel că nu poate fi vorba de o greșală. Așteptați încă o oră, până ce ne vom apropia destul de coastă, ca s-o putem recunoaște! Fratele dumneavoastră a descris-o doar atât de amănunțit, încât ne vom da numaidecât seama dacă este sau nu este insula spre care mergem.

— Dar despre vreme ce credeți? Va mai ține? Ar fi grozav de neplăcut dacă ne-ar juca vreo fastă tocmai acum, când suntem atât de apropiați de stâncă!

Căpitanul Schubert își ridică nasul în aer, de parcă voia să găsească răspunsul la întrebarea ce i se pusese, și replică:

— Master, mi-ați trezit o îngrijorare care mă frământă de multă vreme!

— Îngrijorare? De ce? Mergem doar destul de bine, cu toate că nu ne folosim de toate pânzele.

— Aveți dreptate! Înaintăm destul de bine; dar mi-ar fi foarte plăcut dacă ne-am putea schimba direcția. Faptul că o ținem de opt zile spre nord și numai spre nord îmi dă de gândit, mai ales din pricină că pe aici vânturile se schimbă foarte des.

— În cazul acesta, poate că ar fi fost nimerit să ne îndreptăm spre vreun port oarecare japonez și să rămânem acolo câteva zile.

— Ca să ne dispară chinezii de pe bord, cu tot ce ar fi în stare să ia cu ei? Omul nu trebuie dus în ispită, mai ales dacă-i un chinez cu ochi oblici. Este adevărat, n-am de ce să mă plâng; ba aș putea să spun că sunt chiar foarte mulțumit de ei. Dar îmi cunosc oamenii: dacă s-ar vedea atât de aproape de țara lor, n-ar lăsa să le scape prilejul de a ne părăsi pe furiș. Și atunci, de unde mai găsim marinari în locul lor? Nu, master, e mai bună situația de acum, chiar dacă ne pomenim cu câteva talazuri mari pe punte! E drept că nu-mi face prea multă plăcere să întâmpinăm o vijelie la latitudinea aceasta, dar sper că iahtul nostru va izbuti s-o înfrunte.

Rostind aceste cuvinte, căpitanul se îndepărtă, iar Fred își duse iar binoclul la ochi, ca să cerceteze din nou cu luare-aminte punctul care-i frământa gândurile și de care se apropia încet, dar sigur. Deodată, Fred își apucă tovarășul de braț.

— Bill!

— Ce e, Fred?

— Dacă venim prea târziu, adică după ce a fost luată comoara?...

— Cine s-o ia?

— Natter.

— Ei aș! Nu cred! Dacă țin seama de vremea ce s-a scurs între găsirea carnetului cu însemnări și fuga lui Natter, socotesc că este cu neputință să se fi întâmplat un asemenea lucru. Ar fi trebuit să aibă într-adevăr un noroc neînchipuit de mare. N-ar fi putut să ne-o ia înainte, decât dacă a descoperit îndată după fuga de pe „Tigrul” un mijloc direct de comunicație și dacă, imediat după sosirea în Sudlandia, și-a ajuns ținta urmărită și a aflat numărul tainic. Recunoaște, te rog, că o astfel de presupunere nu este întemeiată.

— Ai dreptate, Bill! Și eu mi-am spus de câteva ori lucrul acesta. Numai că nu sunt în stare să scap de gândul la Natter, care mă chinuiește neîncetat.

— E din pricina tulburării care te stăpânește.

— Nu sunt tulburat, Bill!

— N-o să izbutești să mă convingi de lucrul ăsta, râse Sandford. Aș vrea să cunosc pe orice alt om, care n-ar fi mai amețit, dacă s-ar găsi în locul tău. Nu uita că vei fi stăpânul unei moșteniri de câteva milioane, fiindcă, după descrierea fratelui tău, e vorba de multe milioane. Tare aș vrea să știu dacă sângele n-ar curge în vinele oricui mai repede ca de obicei!

— Admit că s-ar putea să ai dreptate că sunt tulburat. Dar îți repet că nu mă pot stăpâni de a mă gândi neîncetat la acest Natter. Ce crezi că ar trebui să fac, în cazul când el a fost aici înaintea mea și a curățat ascunzătoarea?

— *Bounce!* Ce mai întrebi? Ne așezăm într-o barcă, îl prindem și-i luăm prada din mâini!

— Și cum vei afla în ce direcție s-a îndreptat?

— Lasă asta în grija mea! Presupunând că a fost pe aici, înseamnă că s-a folosit în orice caz de un vapor ca să vină

încoace, astfel că tot ce avem de făcut mai întâi este să găsim repede acel vapor. Lucrul acesta nu mi se pare cu neputință, întrucât n-a zburat de aici, ci a mers pe apă. Dacă dăm de vapor, îl nimerim și pe omul nostru. Doar nu va putea scăpa unor vânători iscusiți cum suntem noi!

— Nu trebuie să te bizui pe mina, Bill.

— Pentru ce nu? întrebă mirat Sandford.

— Ai uitat povestea fratelui meu Theodor și ceea ce am putut să aflăm în San Francisco? Am căutat atâta vreme zadarnic urmele fratelui meu, încât acum nu mă pot lua după alte urme, părăsind pe cele vechi. Nici atunci când e vorba de o comoară care prețuiește atâtea milioane! Fratele meu mă preocupă înainte de orice — câtă vreme mai este încă în viață!

— *Egad*, în privința aceasta ai dreptate; trebuie să-ți găsești negreșit fratele. Iar eu, eu voi porni cu toată râvna în urmărirea lui Natter.

— Ai vrea într-adevăr să faci asta pentru mine? întrebă Fred, bucuros.

— Ce mă mai întrebi?! O dată ce m-am legat atât de zdravăn de tine și-ți nutresc atâta prietenie, nu te voi lăsa să te zbați singur, tocmai când ai nevoie de ajutorul meu. Asta ți-o puteai închipui și fără să ți-o spun! Dar să nu vorbim despre putința de a ne despărți. N-am ajuns încă atât de departe. Spune-mi mai bine încotro ne vom îndrepta după ce vom sfârși ceea ce avem de îndeplinit aici.

— Bineînțeles, spre Kota Radja.

— Spre Kota Radja? Ah, vrei să vizitezi mormântul fratelui tău?

— Nu numai atât; vreau să pun să i se dezgroape cadavrul și să-l iau în țară. Osemintele lui nu trebuie să se odihnească în pământ străin, ci în patria după care a tânjit dorul inimii sale.

— *Well*, ești un om bun, Fred! Și familia ta poate fi mândră de tine! Zău dacă n-aș vrea aproape să fiu în locul fratelui tău! Aș fi în stare să-mi dau tot aurul, dacă aș avea

pe cineva care să țină la mine așa cum ții tu la ai tăi. Dar după unul ca mine, n-o să verse nimeni vreo lacrimă!

— Bill, acum ai început tu să flecărești. Cine te oprește să te lași de toate și să te odihnești? Bill, dacă vrei să-mi faci într-adevăr o bucurie, o bucurie mare de tot, însoțește-mă în patria mea și înjgheabă-ți wigwamul lângă al meu! Și nu-ți va lipsi nici dragostea mea și nici a familiei mele.

Sandford nu răspunse și privi trist în depărtare. În viața fiecărui pribeag al Vestului există câte un punct dureros, de care nu se poate elibera și care constituie de fapt îndemnul acestei neobosite pribegiri. Prin urmare și viața lui Sandford trebuia să aibă „povestea” ei.

Convorbirea lăncezi și cei doi își îndreptară întreaga luare-aminte asupra insulei, ale cărei contururi se recunoșteau din ce în ce mai bine. După vreo cinci minute, Fred puse deoparte ocheanul, scoțând un suspin de ușurare.

— Slavă Domnului! Este într-adevăr insula fratelui meu. Văd foarte bine creștătura adâncă și verticală despre care povestește în carnetul cu însemnări. Și începe să se zărească și atolul de corali care înconjoară creștătura. Bill am ajuns la țintă!

— *Well*, vreau să mă bucur și eu. De fapt, s-ar cuveni să mă lași să mă uit și eu o dată cu ocheanul; cred că mi-a venit de mult rândul.

Fără să mai stea pe gânduri, luă ocheanul din mână prietenului său și privi.

— *Well*, așa e! spuse. Da, așa mi-am închipuit și eu această parte a insulei. Fred, îți doresc noroc!

Gollwitz nu răspunse. Era năpădit de o adâncă tulburare, pe care încerca zadarnic să și-o ascundă. În clipa aceea, căpitanul Schubert se îndreptă spre cei doi.

— Ei, domnule baron, întreabă Schubert zâmbind; am mers pe drumul cel bun, sau nu? Dar nu mai am nevoie să vă întreb, fiindcă mulțumirea vă e întipărită pe obraji. Aș vrea să spun același lucru despre mine.

— De ce? Nu cumva sunteți nemulțumit? Ce ne împiedică să ne înfăptuim planul, pe care ni l-am făurit de atâta vreme? Plutim cât mai aproape de insulă, întindem pânzele astfel încât să oprim corabia, coborâm barca pe apă și aducem comoara pe bord, făcând două-trei drumuri. Apoi, întindem toate pânzele și ne luăm rămas-bun de la insulă.

— Stop! râse căpitanul. Vă cam pripiți, zău! Se pare că nu vă gândiți nici o clipă măcar la furtună, care ne-ar putea năruia toate planurile într-o clipă.

— Furtună? Credeți într-adevăr că ne-am putea aștepta azi la vreo furtună?

— Da, asta vreau să spun. Trageți puțin aer pe nări! Nu băgați nimic de seamă?

Fred se străduie să simtă altceva decât mirosul obișnuit al mării și răspunse:

— Nu simt nimic.

— Dar dumneavoastră, mister Sandford?

Bill își încorda nările și adulmecă aerul întocmai ca un câine de vânatoare, care a pierdut urma stăpânului său. Apoi, clătină din cap și spuse:

— Cum vreți să miroasă aerul? Oare ați vrea să aibă miros de trandafiri sau de vioarele? Nu simt nici un fel de miros, decât cel de apă, foarte multă apă.

— Ei, nu sunteți marinari! Dar vă spun că în câteva ore vom avea o vijelie strașnică, așa cum scrie la carte. Ar fi bine să ne grăbim, ca să sfârșim până atunci munca pe care urmează să ne-o îndeplinim pe uscat. N-aș vrea să port răspunderea, dacă lucrurile nu vor ieși bine.

După un sfert de oră, iahtul se apropiase atât de mult de șirul de stânci, încât vuietul valurilor ce se izbeau de ele se auzea foarte limpede pe punte. Căpitanul porunci să se facă manevra de oprire a vasului, întrucât mai târziu ar fi fost o operație îndrăznească, care ar fi putut pune corabia în primejdia de a se izbi de vreo stâncă ascunsă de suprafața lucioasă a apei. Nu era necesară o apropiere mai mare,

întrucât din locul unde se afla corabia acum putea fi văzută foarte bine acea parte a coastei care cădea în mare și avea o înfățișare prăpăstioasă. Cu ajutorul ocheanului, era cu neputință să se deosebească pe deasupra apei lucioase vreo deschizătură în peretele stâncos și vertical, adică gura canalului care trebuia străbătut spre a se ajunge la ascunzătoarea comorii. Depărtarea până la locul acela putea fi de cel mult două mile.

— *Heavens!* strigă uimit căpitanul, care cerceta cu ajutorul ocheanului semicercul ce-l constituiau stâncile în jurul coastei. N-am văzut încă nicăieri astfel de stânci, așezate cu atâta regularitate. Cercul acesta se pare că a fost tras cu compasul. Sfinte Marte! Și prin lanțul acesta s-o fi putând trece? Domnule von Gollwitz, dacă fratele dumneavoastră n-ar fi fost atât de sigur în însemnările lui, nici o putere din lume n-ar fi fost în stare să mă silească să încerc o străpungere a cercului de stânci, pe care numai dracul în persoană le-a orânduit aici. Prin urmare, trebuie să fie al cincisprezecelea vârf, dacă numărăm dinspre nord, — parcă așa ați spus? Să vedem!

Balduin Schubert își îndreaptă ocheanul spre locul unde șirul de stânci pătrundea în coastă și începu să numere numai vârfurile care se ridicau deasupra celorlalte și erau mai ascuțite. Ajuns la vârful al cincisprezecelea, se opri și privi locul cu cea mai mare luare-aminte. Apoi, lăsa deoparte ocheanul:

— Hm! Nu cred să fi numărat greșit, dar locul cuvenit nu se deosebește de celelalte, decât poate prin faptul că aici izbirea valurilor este mai însuflețită decât într-altă parte. Uitați-vă puțin cu ocheanul, domnule baron von Gollwitz, și împărtășiți-mi părerea dumneavoastră!

Fred dădu ascultare îndemnului și după o clipă răspunse:

— Așa e, căpitane! Îndărătul acelei stânci, izbirea valurilor este într-adevăr mai puternică.

— Și sunteți convins că nu greșiți deloc, și că fratele dumneavoastră a vorbit despre stânca a cincisprezecea, nu despre alta?

— Da, căpitane; nu mă înșel.

— Bine, să încercăm operația, chiar cu riscul să înghițim puțină apă sărată. *Boys*, pregătiți barca!

După ce dădu echipajului această poruncă, se duse spre partea dreaptă a corăbiei și vorbi câteva clipe, cu Karavey, care se afla la cârmă. Apoi, se întoarse la cei doi, care așteptau coborârea bărcii pe mare. Se lăsă în apă și scara vasului; căpitanul coborî, fiind urmat de Gollwitz și Sandford. Nu luaseră cu ei nici un marinar, întrucât nu voiau să încredințeze nimănui taina comorii. Schubert se așază la cârmă, iar ceilalți doi înșfăcară vâslele. În clipa următoare, barca se îndepărtă de corabie și se îndreptă spre șirul de stânci, în timp ce marinarii, proptiți de frânghie, își priveau mirați căpitanul și stăpânii, neizbutind să-și lămurească rostul acestei excursii primejdioase.

Până când ajunseră la stânci, cei trei nu schimbă nici un cuvânt, întrucât întreaga lor luare-aminte era concentrată asupra conducerii chibzuite a bărcii. Dar după vreo zece minute, adică atunci când ajunseră în sfârșit în dreptul locului primejdios, căpitanul strigă:

— Acum, atenție, domnilor — și țineți-vă bine vâslele, ca să nu vă fie smulse din mâini! Peste o clipă, trecem cu bine, sau înghițim apă!

Urmărea câteva minute de concentrare, cu respirația înăbușită; pe chipurile bărbatilor din barcă se întipărise roșeața încordării. Din câteva puternice lovituri de vâslă, ajunseră lângă stânci; un val clocotitor îi aruncă în sus, ținându-i o clipă în puterea lui, încât se părea că barca plutește în aer, și-i repezi apoi în jos, în apa liniștită. Izbutiseră să străbată locul primejdios.

— Sfinte Marte! tună căpitanul, dând cârmei cuvenita întorsătură, astfel că barca se îndreptă spre canalul de care vorbiseră însemnările din carnet. N-a ieșit prea rău! Să

sperăm că și de acum înainte așa se va desfășura tot atât de repede și de bine!

Ceilalți nu răspunseră; dar ochii lor, în care străluceau bucuria și mulțumirea, spuneau mai mult decât cuvintele.

Barca își continuă fără nici o greutate drumul pe apa liniștită și, după câteva minute, călătorii fură învăluiți de lumina amurgului: pătrunseseră în galerie. Din fericire, galeria era destul de largă, astfel că îngăduia folosirea vâslelor. Când lumina zilei ce pătrunsesese până la un punct nu mai putu străbate întunericul ce se întindea înaintea lor, căpitanul opri și aprinse o făclie, pe care o înțepeni în partea de dinainte a bărcii. Apoi, își reluă drumul, încet și prevăzător.

Liniștea adâncă și întunericul negru ca păcura nu-i impresiona câtuși de puțin: fiecare dintre ei își păstra gândurile și simțămintele și nu se auzea nimic altceva decât freamătul undelor, pricinuit de scufundarea vâslelor în apă.

Înaintaseră poate vreo trei sute de metri în direcția dreaptă, când auziră în pereții ambelor părți un zgomot pătrunzător și sinistru. Însăpăimântați, vâslașii își opriră lopețile și ciuliră urechile. Zgomotul de adineauri se auzi iar, mai puternic și mai înfiorător. În același timp, lumina neliniștită a făcliei le amăgi privirea, înfățișându-le o clătinare a pereților stâncoși. Sau nu fusese o amăgire? Cu toate acestea, trebuie să se fi mișcat ceva, întrucât barca se legănă de câteva ori în sus și în jos, de parcă ar fi fost scuturată de un val ușor.

Din pricina liniștii și a întunericului, întâmplarea avusese un caracter neobișnuit de îngrozitor. Cei trei bărbați din barcă abia se încumetau să respire, așteptând să se repete zgomotul sinistru. Așteptară un minut, două, cinci. Dar nu se mai întâmplă nimic, astfel încât își redobândiră curând stăpânirea de sine.

— Sfinte Marte! rosti Schubert cu voce slabă, de parcă s-ar fi temut că, vorbind tare, ar fi fost în stare să trezească

din nou zguduiturile care îi înfloraseră. Ce a fost asta? Am tras o spaimă nemaipomenită!

— Carnetul cu însemnări! Carnetul fratelui meu! răspunse von Gollwitz, cu un glas tot atât de ușor. L-ați citit doar și dumneavoastră. Nu vă amintiți de rândurile în care arăta că, după părerea lui, insula și-a dobândit forma actuală de pe urma unui cutremur?

— Un cutremur? Sfinte Marte! Asta mai lipsea! Să știți că am să-l trec în cartea mea de bucate. Tare o să mă bucur când o să simt iar sub picioare puntea iahtului!

— Credeți că ar trebui să ne întoarcem și să încercăm altă dată? întrebă von Gollwitz, temându-se că va fi nevoit să se înapoieze, fără să-și fi ajuns scopul pentru care venise.

— Ce vorbă-i asta? Nu m-am gândit la înapoiere. Nu, dacă ne este dat să fim îngropați de vii, s-ar putea să fie și mâine un cutremur, tot atât de bine ca astăzi. Așadar: desfășurăm odgonul până la capăt! Înainte!

Barca porni iar; de data aceasta, însă, nu mai fu stânjenită de nici o piedică, dar cei trei călători aveau să aibă altă surpriză, mult mai mare. Bucata de drum pe care o străbătuseră trebuie să fi fost mai lungă de un kilometru, iar locul unde se sfârșea canalul și începeau treptele ce duceau în sus nu mai putea fi departe, potrivit indicațiilor cuprinse în jurnal. De aceea, meraseră mai încet și cu mai multă băgare de seamă ca până acum; iar căpitanul, care ședea cu fața spre direcția în care înainta barca, încerca să scruteze întunericul, cu privirea încordă.

Deodată, se păru că un perete negru coboară în apă și în același timp barca se izbi de ceva: ajunseseră la capătul drumului. În clipa ciocnirii se auzise un sunet, asemănător eu cel făcut de două lemne frecate între ele, și atunci când Sandford, care ședea în partea de dinainte, se întoarse și privi, nu-i veni să-și creadă ochilor. În întuneric se întrezăreau contururile unei bărci, care stătea nemișcată, fiind înțepenită într-un fel oarecare de unul din pereți, așa

cum își închipuia, căci nu-și putea da bine seama, din pricina luminii neîndestulătoare, răspândite de făclie.

Această descoperire neașteptată făcu pe Bill să scoată fără să vrea un țipăt de surpriză. În clipa următoare, își recăpătă stăpânirea de sine:

— Tăcere, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vă mai mișcați! Nu suntem singuri aici!

Aceste cuvinte tulburară peste măsură pe cei doi tovarăși ai săi.

— Ai înnebunit, Bill? Cine mai poate fi aici, afară de noi? întrebă Fred cu glas slab, dar oarecum răgușit din pricina tulburării.

— Nu știu. Dar văd o luntre, care pare să fie goală.

— O luntre? Parcă nu-mi vine să cred! A cui o fi?

— În tot cazul, a unor oameni care au ajuns înaintea noastră și sunt pe undeva, pe aproape.

— Trebuie să fie Natter și tovarășii lui, dacă a încredințat cumva taina și altora.

— O să vedem îndată cine este! Lucrul cel mai important este să știm dacă au observat apropierea noastră.

— Ai dreptate. Să așteptăm!

Timp de câteva minute, nu se auzi decât respirația greoaie a celor din barcă. Apoi, Fred spuse:

— S-ar putea să nu ne fi observat. Dar, dacă ne-au văzut totuși, s-au retras undeva, ca să se năpustească pe neașteptate asupra noastră. Ce facem?

Bill nu răspunse, ci înșfacă făclia și sări în luntrea alăturată de barca lor, rămânând în ea câteva secunde și răspândind lumina în toate direcțiile. Apoi, își strigă tovarășii cu glas poruncitor:

— Veniți încoace! Repede! Am făcut încă o descoperire. Dar legați bine barca de luntre, ca să nu pornească singură!

În timp ce Schubert îndeplinea îndemnul lui Bill, Fred sări în luntre, unde tovarășul său îl întâmpină cu următoarele cuvinte:

— Ia uită-te, Fred! Aici... și aici... și colo...! Ce crezi că poate să fie în pachetele acestea de piele?

Într-adevăr, atât partea de dinainte, cât și cea de dindărăt a luntrei erau pline cu pachete de piele, bine înfășurate și legate cu grijă, cu ajutorul unor frânghii groase. Văzându-le, Fred simți că-i năvălește sângele în obraji, fiindcă nu mai încăpea îndoială că este vorba despre o parte din comoară, pe care mâini nechemate se încumetaseră s-o atingă și s-o ia din locul unde fusese ascunsă.

Gândul acesta scoase din sărite pe Fred. Moștenirea fratelui său și a scumpei lui Rabbadah, comoara de neprețuit a maharajahului era amenințată a fi jefuită de ticăloși! Nu putea rămâne nepăsător în fața unei asemenea primejdii. Uitând de prevederea, care era atât de trebuincioasă în astfel de clipe, strigă:

— Bill, repede, repede! Ticăloșii vor să prade cuibul! Trebuie să le-o luăm înainte! Repede, repede!

Rostind zorit aceste cuvinte, smulse făclia din mâna prietenului său și voi să sară spre treptele din stâncă, dar fu împiedicat la vreme de Bill, care-l înșfacă puternic de braț și-l trase în luntre.

— Oprește-te, neprevăzătorule! șopti lui Fred. Vrei să distrugi tot ce-am făcut? Nici nu știi măcar câți inși vom avea de înfruntat. Vrei să te arunci orbește în brațele ticăloșilor?

Cuvintele prietenului îl treziră la realitate, îndemnându-l să-și potolească avântul. Oftând, Fred își trecu mâna peste frunte, voind parcă să alunge un vis urât:

— Ai dreptate, Bill! Am fost pripit și prost. Dacă ne grăbim, nu suntem în stare să ne ajungem ținta, — îmi dau foarte bine seama. N-avem nici măcar arme, în fără de cuțite.

— Da, mormăi Bill, necăjit. Noi, chipurile oameni deștepți, am săvârșit o neghiobie, care nu e îngăduită unor pribegi ai Vestului. Ne-am lăsat armele pe bord și am plecat

cu mâinile în buzunare. Acum, nu mai știm cum s-o scoatem la capăt, cu toate că tot noi suntem vinovați!

— Ei, ce facem? Îl zori Fred. Doar n-o să rămânem o veșnicie aici!

— Firește că nu. Cel mai nimerit lucru este să plece unul dintre noi în recunoaștere. Și acesta voi fi eu, fiindcă în situația de acum nu cred în stare pe un oarecare Fred să aibă sângele rece și chibzuință de care este neapărată nevoie.

Fred fu silit să se supună acestei hotărâri, cu toate că încercă să se împotrivească. Din spirit de prevedere, făclia fu stinsă, pentru ca lumina ei să nu le poată trăda prezența și Sandford începu să se cațare pe trepte. Bill se folosi de toată îndemânarea pe care o dobândise cutreierând Vestul Sălbatic, astfel că totul se petrecu în cea mai mare liniște.

Ceilalți doi trebuiră să-și pună răbdarea la grea încercare; mai ales Fred abia se putu stăpâni să rămână nemișcat și să aștepte. I se păru că e o veșnicie de când a plecat Bill. Cu toate acestea, nu trecură nici zece minute, când se auzi glasul tovarășului său, ce se afla pe treapta de sus, la începutul gangului:

— Fred!

— În sfârșit, în sfârșit! Cum stau lucrurile, Bill?

— Cât se poate de bine!

— Unde sunt ticăloșii?

— Lângă mormânt. Trebuie să ne grăbim și să ne năpustim asupra lor, atâta vreme cât mai sunt acolo. Nici nu bănuiesc că ne aflăm aici.

— I-ai văzut? Cine sunt?

— Nu mai întreba! Vino, dar umblă cu băgare de seamă! Iar căpitanul, care nu e obișnuit să meargă pe furiș, să-și scoată neapărat cizmele! Trebuie să fim prevăzători și să ne ferim de a face vreun zgomot cât de mic!

Schubert ascultă îndemnul lui Bill și-și lepădă cizmele. Apoi, Fred îl luă de braț și-l trase pe trepte, în capul cărora îi aștepta Sandford. Acesta îi întinse lui Fred mâna dreaptă,

în timp ce cu stânga pipăia peretele. Formând astfel un lanț, ei se grăbiră înainte, cu pași neauziți. După puțin timp, văzură în față o luminiță slabă, care se mări imediat. Curând auziră și voci, iar după încă vreo sută de pași, culoarul se sfârși: cavoul se afla în față lor și le oferea o priveliște la care s-ar fi oprit să se uite, dacă n-ar fi fost obligați să se poarte cu maximă atenție.

Într-o deschizătură din podea se vedea o făclie, a cărei strălucire nu ajungea până acolo unde se aflau ei, dar era suficientă pentru a lumina cât de cât încăperea. Pe partea stângă a peretelui se găsea un coșciug din scânduri grosolan îmbinate; printre scânduri nu se putea vedea nimic, fiindcă erau acoperite cu coroane veștejite și uscate. Pe peretele de la căpătâiul coșciugului se vedea cioplită în piatră o cruce mare, al cărei contur se micșora și se întindea fantomatic la lumina pâlpâindă a făcliei. Pe ambele părți ale acestui catafalc erau îngrămădite la perete un mare număr de pachete asemănătoare cu cele stivuite în barca de la gura canalului. La vederea acestora, Fred și însoțitorii lui rămaseră înmărmuriți. Bogăția comorilor strânse aici părea a fi de două ori mai mare decât a celor din barcă.

Cu un sentiment de nedescris, Fred își lăsă ochii să se odihnească pe coșciugul care reprezentase sanctuarul sărmanului său frate dispărut. Și trebui să facă un efort ca să-și dezlipească privirea din acel loc și să și-o îndrepte acolo unde îi era tot mai insistent solicitată în acest moment: la cei doi bărbați care stăteau cu fața spre coșciug, astfel încât trăsăturile lor erau ușor de deslușit. Aveau cuțitele în mână și se ospătau dintr-o bucată mare de carne sărată și o sticlă cu vin, aflată pe jos, în față lor. Ei mâncau cu poftă, ceea ce arăta că nu se simțeau deloc stingheriți de locul în care se aflau, și discutau atât de liber și liniștiți, de parcă s-ar fi găsit în hanul unui mare oraș.

Fred s-ar fi repezit imediat asupra celor doi, dar își înfrânse mânia și-l întrebă încet pe Schubert, care se afla în

spatele său:

— Ei, căpitane, îi cunoști pe ticăloșii aceștia?

— Dacă îi cunosc? Asemenea fețe de corbi nu sunt ușor de uitat. Ei sunt Natter și malaiezu.

— Așa deci! Bineînțeles că așa trebuie să fie, căci este aproape o minune că ei se află aici. Pungașii aceștia au un noroc nerușinat.

— Pe Marte! Mă furnică palmele când îi văd pe amândoi. Să nu-i atacăm acum?

— Nu. Să mai așteptăm puțin! Cei doi își spun ceva. Poate prindem și noi un lucru de luat în seamă. În orice caz, rămâneți aici, indiferent ce s-ar întâmpla, și nu lăsați pe nimeni să treacă!

— *Well*, așa se va face! Dacă-mi va cădea careva pe mână, va trebui să-și numere coastele, dacă va ține să le mai aibă pe toate.

Aceste puține fraze fură rostite în șoaptă în câteva secunde. Acum întreaga atenție a lui Fred și a însoțitorilor săi se îndreaptă asupra celor doi bandiți.

— Și tu crezi, sahib, întrebă malaiezu, că marele cutremur dinainte nu se va mai repeta? Pe zeul Vișnu și pe marea zeiță Lakșmi, mi-e teamă că pământul se va deschide și ne va îngropa în măruntaiele sale.

— Pfui! Parcă ai fi un copil pe care-l poți speria ușor. Dacă insula a rezistat atâta vreme, n-o să se sfărâme chiar acum sau în zilele astea!

— Când mai venim aici?

— Noi? Tu rămâi mâine la bord. Am mai multă nevoie de tine acolo.

— Pentru ce?

— Asta poți să te gândești și singur! Sunt convins că, văzând aceste pachete atât de grele, căpitanul bricului nostru n-o să mai creadă nimic din poveștile cu „colecțiile”. Îl cred om cinstit, dar această situație poate face deja din cel mai onest om, cel mai mare pungăș. Cred că e mai bine

să nu-l ducem în ispită. De aceea trebuie să rămâi la bord și să ai grijă ca nimeni să nu vadă conținutul pachetelor.

— Și tu, sahib? crezi că vei termina fără ajutorul meu?

— De ce nu? Dacă știu intrarea, atunci misiunea mea nu mai este atât de grea. Va mai trebui să vin o dată sau cel mult de două ori, și atâta tot. Adu-ți aminte că și răposatul Gollwitz a fost aici cu barca de mai multe ori.

— Dacă pățești ceva?

— Orice se poate întâmpla, vezi bine, dar n-am încotro. Sau crezi c-ar fi mai bine să-i dezvălui secretul căpitanului și să luăm și câțiva marinari?

— Nu cred că-i bine.

— Ei, vezi?! Atunci rămâne așa: vin mâine și încă o dată singur. Dacă merge bine, termin în două zile și ne luăm adio de la insulă.

— Și apoi?

— Apoi? apoi navigam până la primul port, unde voi plăti oamenii. Iar la urmă noi dispărem cu prada.

— Unde, sahib?

— Acolo unde ne va plăcea mai mult.

— Și eu? Mă vei ține pe lângă tine?

— Cum poți să întrebi așa ceva? Am să-ți spun deschis: eu nu dau două parale pe cinstea și pe virtuțile tale. Dar pe mine, pe mine n-ai să mă înșeli niciodată, asta știu foarte bine. De aceea trebuie să rămâi lângă mine, atât timp cât nu vei voi să pleci în altă parte. Am nevoie de un slujitor care să-mi fie credincios și care, în anumite condiții, să nu se dea înapoi, dacă i-o cer, să plaseze bine o lovitură de cuțit, când altfel nu se poate; și, de aceea, ești omul potrivit. Dacă mă slujești cu credință, nu ți se va întâmpla nimic. Doamne Dumnezeule! strigă el dintr-o dată, cu înflăcărare. Ce viață o să fie de-acum înainte! Omule, știi tu de fapt ce înseamnă viață? Nu știi, n-ai cum să știi nimic; în sensul în care vorbesc eu, tu n-ai trăit nici o zi, nici o oră. Dar de acum înainte ai să afli și tu ce plăceri îți poate oferi viața.

Aruncă o privire ce se opri asupra coșciugului lui Rabbadah. Scoțând un rânjet scurt, nespus de batjocoritor, spuse mai departe:

— Ce-ar zice femeia de acolo, dacă ar vedea în mâinile cui a căzut moștenirea ei? Moștenirea ei, în schimbul căreia am putea cumpăra un regat, dacă am dori! Cred că s-ar întoarce în coșciug!

— Sahib, nu-ți bate joc! îl îndemnă malaiezul cu seriozitate în glas. Cel puțin nu în acest loc, care mă înfricoșează și unde m-am lăsat adus numai fiindcă ai ținut tu. N-ar fi mai bine să plecăm acum? Am terminat de mâncat și, deocamdată, nu mai avem ce căuta aici.

— Aha, te temi! râse Natter. Tare prost mai ești! Femeia aceea dinăuntru nu-ți poate face nimic. E moartă — și așa rămâne. Și celălalt e mort și nu ne poate împiedica să intrăm în stăpânirea moștenirii. Pe toți dracii, ar fi încântător de știut ce-ar spune, dacă ar fi aici și...

— Ar spune că ești cel mai mare ticălos din câți se află pe pământ! răsună un glas îndărătul său, în timp ce o mână i se așează greu pe umăr. Era Fred, care nu se mai putuse stăpâni și, trecând pe dinaintea lui Bill Sandford, pășise încet până în spatele lui Natter.

Îngrozit, acesta se întoarce și privi cu ochii holbați chipul lui Fred, a cărui furie îl străpungea cu tăria unei răzbunări dumnezeiești.

— Goli... Gollwitz! Hugo von Gollwitz! se bâlbâi. E cu neputință! Spiritul lui... da, trebuie să fie spiritul lui!

Cititorul își va aminti desigur că frații Gollwitz semănau foarte mult. Și Schubert confundase la început, în San Francisco, pe Fred cu Hugo. Firește, trăsăturile lui Fred erau mai tinerești decât cele ale mortului, pe care Natter nu le uitase, fiindcă-l privise atâta vreme. Dar barba pe care și-o lăsase în Vest tovarășul lui Sandford îl făcea să pară mai vârstnic. Și apoi, slabul licărit al făcliei îi schimba mult înfățișarea, pe lângă faptul că învăluia întreaga încăpere într-o atmosferă stăpânită parcă de năluci; astfel,

e lesne de lămurit impresia lui Natter că s-a pomenit cu spiritul mortului.

Tot atât de înspăimântat ca și Natter, dacă nu și mai mult chiar, era tovarășul său. Aflându-se în locul acela, care oricum îl neliniștea într-o măsură neînchipuit de mare și dând deodată cu ochii de chipul aceluia despre care vorbiseră puțin mai înainte, scoase un țipăt îngrozit și privi înmărmurit „stafia”. Cu toate acestea, după o clipă izbuti să-și stăpânească tulburarea. Sări cu repeziciunea și sprinteneala unui tigru peste Natter, care-i stătea în drum, și alergă spre capătul gangului, ce ducea spre canal și spre luntre, dar nimeri drept în brațele lui Bill, pe care nu avu putința să-l zărească, din pricina întunericului ce domnea acolo. Acesta nu lăsa să-i scape un prilej ca acela, ci înșfacă atât de puternic de gât pe malaiez, încât îl făcu să scoată un oftat prelung, să-și piardă cunoștința și să se prăbușească; apoi îl dete spre supraveghere lui Schubert.

În timp ce malaiezu era „scos din luptă” și împiedicat să dispară, ceilalți doi continuară să se măsoare cu ochi dușmănoși. Dar, pe când Fred îl pândeau cu cea mai mare luare-aminte, Natter părea amorțit. „Trebuie să fie spiritul lui”, strigase netrebnicul. Fred îi răspunse:

— Da, Natter, trebuie să fie spiritul lui, fiindcă ai spus tu însuși că e mort și nu te poate opri să-ți însușești moștenirea lui.

— Pe toți dracii, îmi știe numele, da, îmi știe numele! Dar... de unde... de unde?

— Mai întrebi? Spiritele obișnuiesc doar să știe mai multe decât oamenii care umblă pe pământ.

Aceste cuvinte rostite pe un ton batjocoritor dădură în sfârșit ticălosului prilejul să-și vină în fire. Obrajii ce i se învinețiseră începură să-și recapete roșeața și înțepenirea trăsăturilor pieri după câteva clipe. Respirând adânc, își trecu mâna peste frunte, ca să-și șteargă broboanele de nădușeală și se uită apoi cu o privire cercetătoare la arătarea de dinaintea lui, care-l măsura disprețuitor.

— Am fost nebun, că m-am lăsat îngrozit atât de ușor. Acela cu care v-am confundat e mort și stafii nu există.

— În felul în care ai crezut adineauri, firește că nu există stafii. Ai dreptate în privința aceasta!

Natter nu mai ședea întins pe pământ; apariția neașteptată îl făcuse să sară în picioare. Acum, chipul lui vădi oarecare îndârjire:

— Dar cine sunteți dumneavoastră, că vă încumetați să mă înfricoșați, și cum ați ajuns aici?

— N-ai nici un drept să mă întrebi. Mai curând aș avea eu dreptul să-ți cer socoteală că ești aici, că tocmai tu ești aici. Dar mă voi stăpâni și te voi cruța de întrebări și răspunsuri, în afară de cele neapărat trebuincioase. Vrei să știi cine sunt? Sunt fratele mai tânăr al aceluia pe care l-ai numit adineauri și am venit să intru în stăpânirea moștenirii pe care a lăsat-o.

— Ei aș! Nu vă cred!

— Cum aș putea să mă aflu aici, dacă n-aș fi acela care sunt într-adevăr? Și nu ești tu cel care m-a confundat adineauri cu Hugo vom Gollwitz? De data aceasta ești pierdut, Natter! Ți s-a isprăvit rolul!

Auzindu-i cuvintele, celălalt tresări; totuși, izbuti să se stăpânească numaidecât.

— Îmi pomeniți pentru a doua oară numele. De unde mă cunoașteți?

— Ah, îți cunosc mai multe nume: Méricourt, de pildă... sau... Johnson!

— Se poate! zâmbi batjocoritor Natter. S-ar părea că nu știți că sunt sute de inși care poartă numele Johnson.

— Ba știu. Dar dintre aceste câteva sute, mă gândesc numai la cel adevărat.

— Zău? Și care-i acela? Nu mai vorbiți pe ocolite, dați-i drumu' odată!

— Nu te grăbi, nenișorule! Încetișor! Curiozitatea ta va fi satisfăcută foarte curând, chiar acum. Mă gândesc la acel

Johnson, care a evadat de curând din insulele Andamane, unde-și ispășea o pedeapsă.

Lovitura-și nimerise ținta. Obrajii lui Natter se roșiră deodată. Înghițind în sec de câteva ori, izbuti în cele din urmă să bolborosească, destul de greu:

— Nu vă înțeleg. Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că ești Johnson care a fost primit cu deosebită căldură pe vasul nordlandez de război „Tigrul”, dar care nu s-a simțit prea bine și a dispărut, împreună cu tovarășul său de ticăloșii, având însă grijă să fure și un săculeț cu perle, pe care-l ținea căpitanul în păstrare.

Cuvintele acestea încredințară pe Natter că Fred știe totul, dar nu-și putea lămuri în ce mod îi aflate isprăvile. Cu toate acestea, el nu era omul care să se socotească atât de repede înfrânt, mai ales că izbutise să-și stăpânească spaima de la început. Zvârli o căutătură în jurul lui. Malaiezul plecase... fugise și scăpase, se gândi. Bill și căpitanul nu se zăreau, întrucât îndată după ce prinseseră pe malaiez rămăseseră ascunși în gang, așteptând în liniște desfășurarea evenimentelor. Prin urmare, Natter era convins că n-are de înfruntat decât un singur ins, pe care-l va putea înlătura fără prea mare greutate.

— Domnule, nu știu cine vă dă dreptul să-mi vorbiți în modul acesta. Vă voi dovedi îndată că nu sunt eu acela pe care-l credeți. Vă arăt hârtiile și...

— Stai! Scoate mâna din buzunar!

Natter văzu că potrivnicul său n-are nici o armă în mână. Faptul acesta îl încuraja. Râse batjocoritor și, vârându-și mâna în buzunar, răspunse:

— Nu, în loc să-mi scot mâna, mi-o voi vârî în buzunar! Aș ține totuși să știu...

Dar nu-și putu sfârși vorba; un pumn zdravăn al lui Gollwitz îl trânti la pământ.

— Foarte bine! Așa! Lovește pe ticălos! răsună din fundul gangului glasul lui Bill.

Apoi, Sandford se apropie și spuse:

— Cred că i-ai făcut prea mare cinste stând atât de mult de vorbă cu el. Cu asemenea nemernici, nu se cade să vorbești altfel, decât cu pumnul sau cu cuțitul!

Și căpitanul ieși din ascunzătoare, târând după el pe malaiezu care nu-și revenise încă în fire.

— Ce facem cu ei? întrebă. Nu-i putem omori, fiindcă n-avem dreptul să-i pedepsim și nici nu e bine să-i lăsăm să fugă, fiindcă ne-ar pricinui o sumedenie de neajunsuri.

— Asta e și părerea mea, consimți Fred. Cel mai însemnat lucru este să-l legăm întâi bine, ca să nu ne poată stingheri. Întrebuințăm câteva frânghii cu care sunt legate pachetele și avem siguranța că nu ne scapă.

— Foarte bine! spuse Sandford. Mai întâi să vedem ce arme au, și să le luăm.

Începând să le scotocească buzunarele, cei trei găsiră la fiecare prizonier câte un pistol și un cuțit. Apoi, desfăcură patru pachete, ca să ia frânghiile. Când se tăiară frânghiile primului pachet și se desfăcu învelitoarea de piele, încăperea fu parcă străbătută de un fulger, care orbi pe cei aflați în ea. Cu toate că Fred și tovarășii săi se așteptau să vadă lucruri uimitoare, așteptările le fură cu mult întrecute de ceea ce li se înfățișă ochilor. Și uluiala ce-i cuprinse deveni și mai mare, pe măsură ce desfăcură celelalte pachete.

Erau acolo idoli împodobiți cu cele mai costisitoare giuvaieruri, cu deosebire cei înfățișând trinitatea indiană, pe Brahma creatorul, pe Vișnu sprijinitorul și pe Siva distrugătorul; erau de văzut copii tot atât de scumpe după animalele zeificate în India, șerpi auriți, în capetele cărora erau înfipite două smaralde șlefuite în locul ochilor, vaci, firește de o sută de ori mai mici, fiecare dintre ele înfățișând o valoare de neînchipuit datorită vechimii lor. Cele mai multe imagini de animale întruchipau pe maimuța Hanuman, zeificată cu ardoare în India. Erau apoi diferite obiecte folosite la slujba religioasă, lămpi, potire, sceptre de rugăciune — totul din aur strălucitor. Printre ele, ieșeau

la iveală numeroase pungi, umplute cu diamante, smaralde și rubine. Toate obiectele din pachete erau atât de strălucitoare, încât ar fi putut năuci și pe cel mai chibzuit dintre oameni, deși ele nu alcătuiau decât o parte din ceea ce avea să stăpânească von Gollwitz de acum înainte.

Fred fu amețit de bogățiile uriașe ce se întindeau înaintea ochilor săi. Se strădui să rămână liniștit, dar nu izbuti. Era năpădit parcă de friguri; glasul căpitanului îl trezi la realitate:

— Sfinte Marte! Zău dacă nu-mi stă mintea în loc! Nu, nu mi s-a oprit, ci a fugit; n-o mai am! Gollwitz, omule, prietene, știți că aș fi în stare să vă ucid, ca să intru în locul dumneavoastră în stăpânirea acestor bogății? Dar ce tot flecăresc?! Ce neghiobii înșir?! Dumnezeu știe că vă las toate astea și altele pe deasupra. Dar trebuie să fug departe, să nu mai văd nimic, nimic; de nu, simt că înnebunesc, înnebunesc de-a binelea!

Rostind aceste cuvinte, bravul căpitan se întoarse și se îndreptă spre pachetele din apropiere. Smulgând frânghiile pe care le tăiasă Sandford, se aplecă și legă zdravăn pe cei doi prizonieri, ce zăceau fără cunoștință.

Bill Sandford se simți în aceeași stare neobișnuită și tulburătoare, ca și căpitanul. Și el se smulse cu mare greutate de sub înrâurirea amețitoare pe care o avură asupra lui giuvaierurile acelea costisitoare și-și dădu seama că astfel de bogății au o putere atât de uriașă și pot stârni dorințe atât de chinuitoare, încât cel ce le-ar vedea nu s-ar da în lături de la nimic spre a și le însuși.

După ce Fred și tovarășii săi se încredințară că nu vor mai fi stânjeniți de prizonieri, aprinseră o altă făclie, în locul celei care se arsese. Între timp, Natter își reveni în fire. Deschise ochii și voi să sară în picioare, dar fu împiedicat de strânsoarea frânghiilor. Apoi, zvârli o căutătură în jurul lui. Abia acum înțelese că Gollwitz nu fusese singur; recunoscă și pe căpitan și-și dădu numaidecât seama de unde-i știuse von Gollwitz numele și

de unde cunoștea întâmplările de pe „Tigrul”. Totodată, băgă de seamă că nici tovarășul său nu izbutise să scape, așa cum își închipuise și că, dimpotrivă, zăcea în apropiere, legat tot atât de bine ca și el, și zări și pachetele desfăcute. Priveliștea aceasta îl turbă de-a binelea. Încercă să se ridice și să-și desfacă frânghiile, dar strădania-i fu zadarnică, fiindcă frânghiile-i pătrunseră și mai adânc în carne.

— Nu te osteni degeaba, nenișorule! râse căpitanul, care se afla lângă el. Frânghiile sunt tari; ți le-am legat chiar eu și pot să te asigur că niciodată în viața mea n-am făcut noduri mai zdravene ca astea pe care ți le-am dăruit. Ți-a fost scris, pesemne, ca de fiecă dată când ți se răstoarnă barca să fie un Schubert prin apropiere. Prin urmare, supune-te sortii și arată-te demn de ea!

Cuvintele acestea batjocoritoare sporiră furia celui legat, care răcni:

— Nu vă bucurați! Nu sunt chiar atât de singur și fără ajutor, cum vi se pare. Și apoi, nu-i deloc sigur că tocmai voi veți fi cei care trebuie să intrați în stăpânirea comorii!

— Ei aș! Nu te face de răs! Desigur că-mi închipui că n-ați ajuns aici venind în zbor și că vasul vostru e ancorat undeva, poate chiar lângă coasta de vest a acestei insule binecuvântate. Totuși, e bine să știi că nu ne sperii!

— Ai noștri vor veni să ne scape. Și atunci, va fi vai de voi!

— Ei nu vor veni și nu vă vor scăpa; nici nu știu măcar unde vă aflați.

— Ne vor căuta.

— N-au decăt să vă caute oricât vor avea plăcere! Se pare că, e nevoie să-ți spun că noi ți-am ascultat convorbirea cu servitorul tău. Știm bine cum ați prostit pe căpitan și că el habar n-are unde sunteți și ce trebăluți pe aici.

— Lua-v-ar dracu'! răcni Natter, mânios. Lăsați-mă în pace și dați-ne drumul! Nu v-am făcut nimic.

— Zău? Ați vrut să furați o avere de peste o sută de milioane adevăratului ei proprietar — și asta nu înseamnă nimic? Dar nu te supăra și nu fi îngrijorat, cocoșelule! Nu numai că nu vrem să te păstrăm, dar n-am dori nici să te primim în dar. Îndată ce vom fi luat de aici toate obiectele care aparțin în chip neîndoios acestui om, te vei înapoia neapărat în... țara ta; la... englezi... în insulele Andamane!

Natter nu mai răspunse. Cu toate că era chinuit de o nemărginită ciudă, nu-l părăsise istețimea, care-l îndemna să-și dea seama că nu poate aștepta de nicăieri un ajutor. Continuă să creadă că vrăjmașii săi nu-și vor însuși comoara și gândurile sale nu-i insuflau decât o dorință: să câștige timp!

Căpitanul îi întoarse spatele și se îndreptă spre tovarășii săi, care nu se puteau smulge farmecului obiectelor scânteietoare din pachete și le cercetau pe rând, cuprinși de o uimire din ce în ce mai mare.

— Ei, domnilor, le spuse pe un ton oarecum înveselit, vreau să sper că n-aveți de gând să rămâneți aici peste noapte. E vremea să ne gândim la înapoiere. Pe bordul iahtului nostru veți avea mai mult timp să admirați frumusețile astea!

Cei doi înțelesesă că Schubert are dreptate și Gollwitz îl întrebă:

— Cum credeți că vom putea căra pachetele, căpitane?

Acesta aruncă o privire cercetătoare asupra grămezii de pachete, ca să-și chibzuiască răspunsul.

— Cred că vom putea duce toate pachetele care au rămas în două drumuri cu barca. O treime din muncă ne-a fost scutită de Natter. Socotesc că lucrul cel mai nimerit este să lăsăm aici până mâine dimineață toate pachetele și să ducem întâi pe bord pe cele ce sunt la canal... Sfinte Marte! Am dat de bucluc!

Căpitanul se întrerupse, întrucât se auzise un zgomot, cu totul asemănător celui pe care-l face o sticlă în clipa când e destupată.

— Ce-i asta? întrebă Fred, speriat. Nu vi se pare că zgomotul vine din adâncurile pământului...?

— Aș! răspunse căpitanul. Zgomotul vine de pe bordul iahtului nostru, nu dinăuntrul pământului!

— Vă rog să mă lămuriți.

— M-am înțeles la plecare cu Karavey ca, în cazul când socotește că prezența noastră pe bord e trebuincioasă, să tragă două salve de tun. Stați... ați auzit? A bubuit a doua salvă.

Într-adevăr, răsunase același zgomot, ca și înainte.

— Prieteni, nu mai putem întârzia nici o clipă. Afară s-a întâmplat ceva deosebit; altminteri, nu ne-ar fi înștiințat Karavey să ne înapoiem. Urmați-mă! Să plecăm numaidecât.

Luă o făclie și o aprinse de la aceea care ardea. Dar nu-l lăsă inima să plece, înainte de a-și fi luat rămas-bun de la cei doi prizonieri.

— La revedere până mâine, ticăloșilor! Vă urez somn ușor și plăcut! Dacă vă veți plictisi însă și veți fi năpădiți de dorul de lumea din afară — ceea ce nu cred, de altfel — vă sfătuiesc foarte sincer să vă stăpâniți această dorință vinovată! Nu veți putea scăpa de aici, chiar dacă ați izbuti să vă rupeți frânghiile cu care sunteți legați, fiindcă vă luăm luntrea, împreună cu încărcătura ei prețioasă.

Rostind aceste cuvinte, se întoarse și porni cu pași grăbiți, în timp ce Natter și malaiezu — care-și venise de asemenea în fire — îl blestema pe un ton extrem de furios. Sandford și Gollwitz urma ră grăbiți pe căpitan.

Drumul de înapoiere fu străbătut cu repeziciune; în timp ce mergeau, Schubert dădea tovarășilor săi îndrumările ce i se păreau necesare. Socotea nimerit să lege de barca lor luntrea lui Natter, în care se aflau cele câteva pachete cu giuvaieruri și s-o tragă după ei; la ieșirea din canal, urmau tustrei să sară în luntre și să se avânte cu ea în larg, dat fiind că nu mai aveau vreme să care pachetele în barca lor.

Nu trecuseră decât cinci minute de când răsunaseră cele două bubuituri prevestitoare, și ei ajunseră la treptele ce duceau în jos, spre canal. Pentru că drumul luntrei lui Natter era închis de barca lor, nu exista altă posibilitate de a fi pusă pe linia de plutire decât remorcarea ei. Căpitanul și Sandford, care erau mai voinici, coborâră în barca lor, ca să vâslească, în timp ce misiunea lui Fred era să țină cu toată grija luntrea la o depărtare cât mai mare de pereții stâncoși.

Din pricina prețioasei dar grelei încărcături din luntre, drumul prin galerie nu putu fi străbătut prea repede; totuși, ținu mai puțin decât la venire. După zece minute, Fred și tovarășii săi ieșiră din gura canalului și pătrunseră în apa liniștită dintre șirurile de corali.

— Sfinte Marte! Nu v-am spus că trebuie să fie vreo drăcovenie? Iată, vine furtuna!

— Furtuna? întrebă Fred, din luntre. Nu văd nici cel mai mic semn care să vestească apropierea ei. E o vreme destul de frumoasă și nu simt nici cea mai ușoară schimbare.

— Credeți că într-adevăr nu s-a schimbat nimic? Numai un călător pe uscat poate vorbi în felul acesta. Nu vedeți talazurile acelea înalte? Ei bine, ele se datoresc unui vânt puternic dinspre vest, pe care e firesc să nu-l simțiți, fiindcă e oprit deocamdată de pereții aceștia stâncoși. Și acum, uitați-vă puțin la iahtul nostru! Nu vedeți cum sunt lovite pânzele cele mari? Vine o vijelie, vă repet, și anume în cel mult o jumătate de oră. O și simt, o am în nări!

Fără să mai stea pe gânduri, căpitanul sări în luntrea lui Fred, și Sandford îi urmă exemplul. Frânghia care o lega de barcă fu dezlegată și barca fu lăsată în voia valurilor. Căpitanul și Sandford, cei doi uriași, înșfăcă rășlele, care se îndoiră aproape sub apăsarea mușchilor lor vânjoși, și luntrea se îndreptă spre stânci, avându-l la cârmă pe Fred.

Încercarea de a trece în goană printre stânci, cu o luntre care intra adânc în apă, din pricină că era atât de încărcată, vădea un curaj fără pereche. Dacă s-ar fi

răsturnat, în clipa următoare nenumărate milioane ar fi ajuns pe fundul mării. De aceea, călătorii nu se arătară prea bucuroși, când se apropiară de locul care-i înfiorase înainte cu o oră.

Cu toate acestea, încercarea lor se bucură de un succes mai mare decât se așteptaseră, poate numai datorită valurilor înalte, care întăreau spusele căpitanului, privitoare la furtuna ce se apropia. Îndată ce trecură de stânci, începu munca grea: lupta împotriva valurilor îndârjite. Cu prilejul acesta, încărcătura din luntre se arătă din fericire foarte folositoare, pentru că le slujea ca balast și sporea puterea de rezistență a luntrei.

Când se îndepărtară destul de mult de insulă, ca să poată privi nestingheriți spre vest, Fred și Bill putură constata că presimțirile căpitanului erau foarte întemeiate. Întreaga parte de vest a cerului era acoperită de un zid negru, ale cărui margini se întindeau din minut în minut cu o repeziciune uimitoare spre nord și sud. Cei doi vâslași își depuseră toate silințele ca să mărească viteza luntrei și broboane mari de sudoare le curgeau pe obraji. Și se apropiară din ce în ce mai mult de iaht, ajutați tocmai de vântul care se întetea. Echipajul se afla pe punte, neștiind în ce mod ar putea să ușureze munca stăpânilor și căpitanului. Chiar dacă n-ar fi fost primejdioasă pătrunderea printre stâncile ascunse sub valuri, iahtul nu s-ar fi putut urni și apropia de ei, din pricina vântului care sufla cu furie.

În cele din urmă, după o strădanie aproape supraomenească, luntrea abordă iahtul. Căpitanul se cațără cel dintâi pe scară și, ajuns pe punte, zvârli o privire cercetătoare în jur. Și fu mulțumit când își dădu seama că în absența sa echipajul nu trândăvisese. În urma poruncilor lui Karavey, catargurile și vergile vântrelelor fuseseră coborâte și toate obiectele ce se puteau mișca fuseseră înțepenite sau cărate în magazia de sub punte.

— Așa, băieți! Foarte bine! îi laudă. Sunteți oameni de ispravă! Și acum, adunați sus luntrea și băgați de seamă să nu se piardă nimic din încărcătura ei. Să nu cadă nici un pachet în apă. Ne-am înțeles?

Porunca lui fu îndeplinită cu o repeziciune exemplară. Curând, luntrea fu atârnată la locul ei, iar cinci inși din echipaj se orânduiră în lanț, ca să poată căra pachetele în cabină, cu ajutorul lui Gollwitz și Sandford. Ceilalți oameni din echipaj se îndeletniciră cu pregătirile ce urmau să fie făcute în întâmpinarea vijeliei ce se apropia. Se strânse fiecă bucată de pânză, lăsându-se doar aceea din vârful catargului din mijloc, spre a da cârmei un ajutor cât de mic în caz de nevoie. Spițele roții de la cârmă fură legate cu funii, pentru cazul când cârmaciul nu va mai putea stăpâni cârma din pricina vântului sau a talazurilor. Apoi, se astupă bine fiecă deschizătură, ca apa să nu aibă pe unde să pătrundă.

Încă înainte de a se sfârși toate aceste pregătiri, căpitanul dădu ordin de plecare și iahtul se îndepărtă de locul unde fusese ancorat. Era și timpul: întregul cer se întunecase, iar valurile căpătaseră de asemenea o culoare foarte neagră și amenințătoare.

— Se zărește un vas! răsună glasul cârmaciului.

— Unde?

— Spre sud-vest.

— Încotro se îndreaptă?

— Aha! spuse căpitanul prietenilor săi, care se aflau în apropiere. Trebuie să fie vasul cu care au venit încoace faimosul Natter și malaiezu lui. Nu văd ce altă corabie ar putea să fie tocmai acum prin părțile acestea. Dar înțeleg ce are de gând: vrea să ajungă în preajma insulei, înainte de a se dezlănțui vijelia. Din păcate, nu ne putem ocupa de cei de-acolo, fiindcă trebuie să ne îngrijim de soarta noastră. Ca măsură de prevedere însă, ar fi nimerit s-o ținem cât mai spre sud, spre a preîntâmpina vreo ciocnire din pricina întunericului.

Schubert dădu cuvenita poruncă, iar după numai câteva clipe izbucni vijelia. Furia cu care sufla era atât de mare, încât cei de pe iaht se ținură bine, ca să nu fie smulși și aruncați în valuri. Cu ajutorul singurei sale pânze, iahtul zbura înălțându-se pe un val, ca să coboare în clipa următoare pe altul. Se întunecase atât de mult, încât abia se putea vedea la o depărtare de cinci pași, — iar cei doi prieteni socotiră că e vremea să se retragă în cabina lor. Pe punte nu puteau fi de nici un folos; ba chiar ar fi fost amenințați să fie aruncați în valuri.

Ceasurile următoare avură pentru ei durata unor săptămâni și luni. Nu era chip să stea de vorbă, deoarece furia dezlănțuită a naturii strivea parcă fiecare cuvânt, aruncându-l spre pereții subțiri ai vasului. Iahtul trosnea din toate încheieturile. Tunetele bubuiau asurzitor și neîncetat, iar fulgerele păreau că vor să încingă un dans nebunesc în jurul vasului.

După vreo trei sau patru ore, vijelia își potoli furia într-o oarecare măsură și căpitanul veni în cabină, la cei doi tovarăși. Era ud până la piele, dar foarte vesel. Întrebării lor neliniștite, cu privire la cele ce se întâmplă pe punte, le răspunse:

— Totul merge bine! Cât se poate de bine! Am avut câteva talazuri mari, dar altceva nimic. Se pare că vijelia ne-a mângâiat doar; altminteri, lucrurile n-ar fi ieșit prea bine. Firește a trebuit să fiu foarte prevăzător și să nu mă îndrept prea mult spre sud, ca să nu fiu târât în direcția Insulelor Cocosului. Acolo sunt o sumedenie de stânci primejdioase. Între timp, vântul și-a schimbat direcția și acum suflă dinspre sud-sud-vest. Nu ne mai amenință nimic și vă sfătuiesc, domnilor, să vă culcați și să dormiți, dacă vă va îngădui urletul vijeliei.

După ce rosti aceste cuvinte, Schubert ieși. Cei doi prieteni îi ascultară sfatul și se culcară. Oboseala și tulburările din ultimele ore îi doborâură și ațipiră curând, în pofida vuietelor și urletelor vântului.

Când se treziră, li se păru că au dormit cel mult o oră. Dar se făcuse ziuă, se urcară pe punte și văzură un cer minunat și senin, iar în jurul iahtului o mare aproape cu desăvârșire liniștită. Toate urmele vijeliei fuseseră înlăturate de pe punte și pretutindeni domnea obișnuita ordine. Căpitanul se îndreptă spre ei, salutându-i.

— Am biruit furtuna, îi lămuri, și acum ne aflăm iar pe drumul ce duce la insula noastră. Cred că într-o oră vom izbuti s-o vedem. Între timp, vă rog să vă așezați pe scaunele de pe punte, ca să vi se poată servi gustarea de dimineață. Îndată ce va fi ceva de văzut, voi veni să vă înștiințez.

După câteva clipe, cei doi prieteni pălăvrăgeau voioși în fața unor ceștii cu cafele fierbinți de Mokka. Firește, subiectele convorbirii nu puteau fi decât comoara și întâmplarea trăită pe insulă în ziua precedentă. Ora despre care vorbise căpitanul trecu foarte repede, dar el nu se arătă. Se scurse încă un sfert de oră, dar tot nu veni și nici nu trimise pe cineva, care să le vestească apropierea de insulă. Dornici să-și potolească nedumerirea, se ridicară și se duseră să caute pe căpitan.

Acesta stătea sprijinit de stinghie, cu ocheanul în mână și avea o atitudine foarte ciudată. Se uita în zare, dădea din cap și punea ocheanul deoparte; îl ducea iarăși la ochi, privea câteva clipe și-l cobora, frecându-se la ochi, de parcă i-ar fii slăbit vederea; se uită pentru a treia oară cu ocheanul, îl coborî pentru a treia oară și-i șterse lentilele cu pulpana hainei, ca și cum se aburiseră și trebuiau limpezite. Dar nici de data aceasta căpitanul nu păru mulțumit, căci bătău din picioare de câteva ori și reîncepu să clatine din cap, să se frece la ochi și să șteargă lentilele. În cele din urmă, își pierdu răbdarea și se întoarse, cu gândul să caute pe cârmaci. Atunci îi zări pe von Gollwitz și Sandford, care se opriseră în apropierea lui și-i urmăriseră mirați mișcările.

— Sfinte Marte! mormăi. Nu mi s-a întâmplat niciodată una ca asta!

— Despre ce-i vorba, căpitane? întrebă Fred.

— Stau de un sfert de oră și mă zgâiesc de-mi ies ochii din cap, dar nu sunt în stare să zăresc insula noastră. Nu știu ce ochean am, însă nu văd nimic!

— Poate că vijelia ne-a târât prea mult spre sud și de aceea nu iese insula la iveală.

— M-am gândit și eu întâi la lucrul acesta; dar am chibzuit asupra vitezei cu care am putut fi mânați și tot nu mă dumiresc. N-am făcut nici o greșală.

— Poate că s-a stricat busola și vă înșală.

— Tocmai acum voiam să mă conving și în privința asta. Să mergem la cârmaci!

Când cercetară acul busolei împreună cu Karavey, se încredințară că busola funcționează bine. Situația era din ce în ce mai ciudată, astfel că nu le rămase decât să stabilească longitudinea și latitudinea la care se aflau cu ajutorul sextantului. Căpitanul porunci să i se aducă instrumentul din cabină și începu calculele cuvenite, ajungând la constarea că iahtul este la o longitudine de 92 grade și 14 minute și la o latitudine de 9 grade și 41 minute. Citind rezultatul calculelor, cei trei inși se priviră uimiți.

— Sfinte Marte! îmi stă mintea în loc! Longitudinea se potrivește și latitudinea nu se deosebește prea mult. Fratele dumneavoastră a indicat în carnetul său cu însemnări latitudinea de 9 grade și 37 minute, dar am constatat încă de ieri că a greșit puțin. Insula se află într-adevăr la latitudinea de 39 minute, iar noi suntem acum la aceea de 41 minute, prin urmare la o depărtare geografică de numai două minute spre sud. Cu toate acestea, insula nu se zărește deloc, deși ar fi trebuit să se afle aici, în imediata noastră apropiere și chiar în fața noastră. Ce spuneți despre ciudățenia asta?

Cei doi prieteni nu răspunseră, ci se priviră nedumeriți. Fiecare din ei se temea să-și rostească gândul monstruos ce-i trecuse fulgerător prin cap.

— Să calculăm încă o dată! spuse în cele din urmă Fred, pe un ton șovăitor. Poate că... am greșit... totuși!

Dar și al doilea calcul dădu același rezultat, ca și cel dintâi. Și gândul nu mai putu fi stăpânit; dimpotrivă, deveni chinuitor și căpătă o dureroasă certitudine.

Bill fu cel dintâi care se hotărî să-l rostească.

— Un cutremur! strigă. Să știți că un cutremur a cufundat insula!

— Sfinte Marte! izbucni căpitanul. Desigur că a fost un cutremur! M-am gândit de mult la lucrul acesta!

— Un cutremur! murmură Fred, care se îngălbenise. Hugo, Hugo! Presimțirea ta nu te-a înșelat!

— Prin urmare, am întârziat doar cu o singură zi, se tângui Sandford.

— Da, cu o zi! rosti înfuriat căpitanul. Parcă și-a vârat dracul coada! Dacă am fi prevăzut lucrul acesta, nimic nu ne-ar fi împiedicat să închiriem cea mai bună corabie și să ajungem mai curând aici.

— Nu vă înfuriați, căpitane, și nu vă faceți muștrări zadarnice, îl liniști Fred, care izbutise să-și înfrâneze tulburarea și necazul. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Ne-am oprit măcar în vreun port, pierzându-ne astfel vremea? Am mers fără întrerupere, zi și noapte, și tot n-am putut să ajungem mai repede. Așa a fost se întâmple!

— Dar comoara?! Milioanele acelea multe, multe! Se tângui Bill, care nu se putea liniști atât de repede ca Fred.

— Ei, comoara! răspunse Fred, aproape disprețuitor. Nu ne-a fost sortită, și pace! Crede-mă, Bill, am tot ceea ce urma să primesc, adică o treime, iar familia Gollwitz a devenit acum atât de bogată, încât poate să nu se mai sinchisească de câteva milioane.

— De câteva milioane! Ce vorbești? Vrei să spui: multe, multe milioane!

— Nu-i nimic, Bill! în clipa aceasta mă gândesc mai puțin la comoară și mai mult la Rabbadah.

— La Rabbadah? De ce?

— Voiam să iau osemintele ei în Sudlandia și să le îngrop în cavoul familiei, alături de cele ale fratelui meu. Acum, planul mi-a fost zădărnicit și sărmana Rabbadah zace pe fundul mării.

Fred rosti cu atâta mâhnire cuvintele acestea, încât Bill fu mișcat. Cu o duioșie care nu-i prea era obișnuită, Sandford răspunse:

— Fred, nu-ți mai frământa mintea și nu mai fii trist! Am citit jurnalul fratelui tău și știu că Rabbadah a murit din pricina dorului de țară. Cine știe dacă ea ar fi dorit ca trupul ei să-și găsească odihna veșnică atât de departe de locul unde s-a născut. Era un copil al Indiei însozite, astfel că se cuvine să fie lăsată să se odihnească în apele țării sale!

Nu mai avea nici un rost ca iahtul să mai rămână prin zona insulei dispărute; astfel că Schubert dădu poruncile convenite pentru îndrumarea lui spre nord; ținta cea mai apropiată era Kota Radja.

Nu se mai vorbi nimic despre Natter și tovarășul său. Amândoi își primiseră pedeapsa meritată. În tot cazul, sfârșitul lor venise repede și nu le pricinuiseră dureri.

Corabia închiriată de Natter dispăru. Era de presupus că vijelia o târâse spre coasta insulei și că devenise, împreună cu ea, o jertfă a cutremurului.

12. La castelul Helbigsdorf

Era dis-de-dimineată. Cu toate că nu bătuse încă ora cinci, în Fürstenberg domnea o mare însuflețire. Ultimii cheflii se întorceau spre casă cu chipuri palide, în timp ce lăptăresele și zarzavagioaicele veneau de la țară, ca să-și servească clienții zilnici. Ici și colo se deschidea câte o poartă sau o ușă, în pragul cărora se iveau slujnicele; mai încolo se zărea câte un meșteșugar sau un lucrător care se îndrepta cu pași sprinteni spre atelierul său.

Și în hanul fostei văduve și negustorese de cartofi Barbara Seidenmüller domnea o vie însuflețire. Faptul acesta era dovedit de zgomotul făcut de saboții care străbăteau tinda și de tunetul unei voci de bas:

— Parpara!

Nu se auzi nici un răspuns.

— Dragă Parpara!

Nici acum nu răspunse nimeni.

— Iupita mea Parpara!

Dar, ca și de celelalte dați, tăcerea nu fu tulburată de nici un alt glas.

— Mii de draci! Parpara, porumpița mea!!!

Se părea că nu mai există nici o Barbara.

— Ei, Doamne-Dumnezeule, Parpara, pătrâna mea somnoroasă, ai de gând să vii, sau nu vrei să vii, scumpa mea nevestică?

Cum însă și strigătul acesta rămase zadarnic, bravul hangiu și meșter fierar Thomas Schubert își ieși din fire.

— Mii de tunete, pompe, grenade, șrapnele și gloanțe! N-am ce spune, pună orânduială e în casa aceasta! Stai, pătrână scufiță, stai că-ți cânt îndată un marș!

Își scoase saboții din picioare și începu să-i lovească de treapta scării, în ritmul unui marș vijelios. Abia acum se deschise ușa bucătăriei — și cine se ivi în pragul ei, cu o

scufiță drăguță, pe cap și cu mâinile proptite în șolduri, vădind un chip amenințător? Era însăși doamna Barbara, pe care scumpul ei soț voise s-o facă să sară din pat, cu ajutorul ciocăniturilor de pantof.

— Ce-i asta, Thomas, hai?

Auzindu-i glasul, gălăgiosul hangiu se uită speriat în juru-i și, uimit peste măsură, lăasă să-i cadă pantoful. Apoi strigă:

— Scumpa mea Parpara, credeam că mai ești încă în pat. Voiam tocmai să-ți cânt un marș, ca să te trezești!

— Dar de ce ești atât de grăbit?

— Știi doar că Gerd, voiam să spun domnul suplocotenent de marină, are de gând să vină la noi; de aceea m-am sculat azi mai devreme. Voiam să repar zăvorul porțiței din grădină...

— Și n-aveai destul timp până mâine?

— Păi nu te gândești, dragă Parpara, că s-ar putea ca domnul suplocotenent de marină să vină prin grădină, în loc să vină prin intrarea opișnuită? De aceea, zăvorul trepuie să fie negreșit în stare pună. Altfel, cine știe ce ar putea să creadă tânărul domn despre mine!

Inimoasa Barbara nu se mai putu stăpâni și izbucni în hohote zgomotoase:

— Prin urmare, fiindcă Gerd are de gând să vină mâine aici, se scoală un om azi cu noaptea-n cap, ca să bată un cui la porțița grădinii. Și după aceea bate un marș cu saboții și vrea să mă trezească, deși eu m-am sculat de o oră din pat!

— De ce? Ai avut ceva de făcut?

— Da, am hrănit porcul.

Acum, fu rândul hangiolului să se arate dojenitor.

— Ei, Parpara, ai putea să încetezi toate astea! Se scoală doamna Parpara Schupert exact la ora patru fără un sfert, ca să hrănească porcul cu noaptea în cap!

— Păi, m-am gândit că ar fi bine să-l îngrășăm nițel, dacă vrem să-l tăiem în cinstea lui Gerd și să gătim o masă cu adevărat boierească!

— Parpara, de fapt ai dreptate! Dacă acest Gerd, — adică domnul suplocotenent de marină al nostru, vine încoace mâine, trepuie să orânduim în așa fel lucrurile, încât...

Și se opri. Își îndreptă ochii spre curte și deschise larg gura, vădind o nemărginită uimire.

— Parpara, uite-l!

— Gerd! strigă ea.

— Gerd! strigă și soțul ei.

— Domnul sublocotenent! se corijă ea numaidecât.

— Domnul suplocotenent! se corijă și Schubert. Gerd intrase în curte, strălucind de tinerețe, și uniforma lui împodobită era atât de bine croită, încât îi scotea la iveală forma desăvârșită a trupului său vânos.

— Unchiule! Mătușică!

Rostind aceste cuvinte, veni sărind spre ei și-i îmbrățișă pe amândoi în același timp.

— Bun venit, domnule...

— Hai, hai mătușică, lasă titlurile! Mă numesc Gerd, mă înțelegeți?

— Bine, dacă vrei tu... Prin urmare, bine ai venit, dragă Gerd! Credeam că sosești abia mâine!

— V-am scris așa, ca să vă fac o surpriză. Am izbutit?

— Da.

— Da! întări fierarul. Dar ce mare și frumos te-ai făcut, păiete, de când nu te-am mai văzut!

— Da! adăugă Barbara. Ești bun de sărutat!

— Atunci, sărută-mă, dragă mătușică, ce mai aștepți?

O îmbrățișă iar și o sărută pe amândoi obraji.

— Dar, întrebă ea, cum de vii atât de devreme?

— Am călătorit cu trenul de noapte.

— Și de ce ai intrat prin grădină?

— Și încă sărind gardul... râse el.

— Ei, Parpara, vezi că am avut dreptate? exclamă fierarul, pe un ton serios.

— Da, răspunse ea râzând; recunosc că ai avut dreptate. Dar câtă vreme o să ne mai lăsăm musafirul să aștepte, în loc să-l poftim în casă?

Barbara deschise repede ușa și făcu loc lui Gerd să intre; apoi, se îndreptă cu pași grăbiți spre bucătărie, ca să facă pregătirile trebuincioase.

— Unde sunt lucrătorii? întrebă Gerd.

— Dorm încă, fiindcă au avut mult de lucru și au stat treji până noaptea târziu.

— Îi mai ai pe toți?

— Pe toți.

— Pe vorbărețul Kasimir, de la care nu auzai toată ziua decât: „Acum e acum?”

— Da.

— Pe Fritz, cu poznele lui nebunatice și care acum trebuie să fi devenit ceva mai serios?

— Și pe el.

— Și pe Heinrich, care se pricepe atât de bine să mintă?

— Da, se pricepe grozav să mintă, ai dreptate! Dar e știut că atunci când vorpești de dracu', nu se poate să nu iasă de undeva.

Într-adevăr, ușa se deschise și în pragul ei apărură cei trei lucrători.

— Aaa, domnul sublocotenent! exclamă Heinrich. E cu puțință? Bună dimineața și bun venit! Asta-i cu adevărat o surpriză! Credeam că abia mâine veți sosi.

Și întinse mâna lui Gerd.

— Acum e acum! spuse Kasimir, întinzând de asemenea mâna.

Și Fritz salută pe oaspete, apoi Heinrich îl întrebă:

— Domnule sublocotenent, nu-i așa că acum aveți de-a face și cu tunuri?

— Firește!

— Foarte frumos! Nu-i așa că artileria este arma cea mai bună?

— Poate.

— Nu poate, ci foarte sigur! Negreșit că este o deosebire destul de mare între artileria marinei și artileria de câmp.

— Care-i deosebirea?

— E foarte lesne de explicat: artileria marinei e întrebuințată pe vapor și cea de câmp e folosită pe uscat. Oricine-și poate da seama de lucrul acesta.

Gerd râse:

— Știam eu că ești deștept!

— Nu-i așa? Dar ce-am spus a fost doar introducerea; acum vine partea însemnată: artileria de câmp poate nimeri mai sigur ținta decât artileria marinei.

— Nu-i chiar așa!

— Nu? Vasul se clatină; cine poate nimeri tocmai ținta urmărită? Pe uscat e altceva. Acolo poți împușca de la o depărtare de cinci mii de pași luleaua pe care o ține unul în gură.

— Ei așa!

— Ei așa? O dată, la un exercițiu de câmp, iese la iveală un iepure. Atunci, căpitanul veni în goană spre mine și mă întrebă: „Ce crezi, Heinrich, îi nimerești?” „Desigur, domnule căpitan”. „Bine; să știi că-ți dau douăzeci de groși, dacă-l dobori. Dar blana trebuie să rămână întreagă!” „La ordin, domnule căpitan!” Țintesc, trag și ghiuleaua-i retează ambele picioare de dinainte, împiedicându-l să fugă. Căpitanul, trimite pe cineva să-l aducă și să-l ucidă, și eu capăt cei douăzeci de groși. S-ar putea întâmpla, și pe mare un asemenea lucru, domnule sublocotenent?

— Cred că nu, râse Gerd.

— Nu? sări Fritz, fostul ucenic, de ce nu? Vă pot dovedi contrariul. Călătoream din America spre Australia, străbătând marele ocean. Deodată, văzurăm sărind dinaintea vaporului o bătrână iepuroaică; și cum vaporul mergea încet, luai tunul sub brațul stâng și ghiuleaua în mâna dreaptă și mă repezii în apă, îndărătul animalului. Încărcasem tunul în timpul săriturii, astfel că apăsai și nimerii ambele picioare din dreapta ale bietului urecheat.

Era o iepuroaică și tocmai când mă pregăteam să-i dau lovitura de grație, îmi spuse: „Fritz, te rog să saluți pe Heinrich din partea mea; eu sunt văduva iepurelui pe care l-a împușcat el pe câmp!”

Kasimir dădu din cap.

— Acum e acum! rosti el îngândurat.

Râseră cu toții; Heinrich era supărat, firește.

— Prostule!

Rostind acest cuvânt disprețuitor și aruncând lui Fritz o privire fulgerătoare, părăsi câmpul de luptă pe care fusese înfrânt.

Curând apăru doamna Barbara aducând cafeaua, pe care o băură împărtășindu-și unii altora noutățile. După ce se potoli într-o oarecare măsură curiozitatea fiecăruia, Gerd spuse pe un ton misterios:

— Unchiule, trebuie să știi că nu am de gând să rămân aici.

— Așa? Atunci, de ce ai mai venit?

— Ca să vă iau cu mine. O să mă însoțiți la tatăl meu adoptiv, la Helbigsdorf.

— Noi? Prin urmare nu numai eu, ci și Parpara mea? Dar pentru ce, scumpe nepoate?

— Ei, nici eu nu știu de ce! Trebuie să vă spun însă că am căpătat un concediu foarte neobișnuit. Tatăl meu adoptiv l-a obținut, după cum mi-a scris, dar nu mi-a împărtășit motivul. În același timp, mi-a cerut să plec numaidecât înapoi și să vă iau cu mine, căci s-a temut, că dacă v-ar scrie să veniți, ați fi în stare să născociți pretexte și să rămâneți acasă. Prin urmare, faceți-vă bagajele! După-amiază, pornim.

— Stai, dragă, ia-o încetișor! Nu merge chiar atât de repede! Trebuie să mă sfătuiesc întâi cu nevestica mea.

— N-ai ce să mai vorbești. Maiorul vrea să vă vadă și trebuie să vă supuneți. Asta-i tot! Ai înțeles?

— La ordin, domnule suplocotenent! Drace, văd că ai învățat strașnic să poruncești! Ce crezi, scumpa mea

Parpara?

— Dar tu ce crezi, dragul meu bărbat?

— Putem jigni pe domnul maior și refuzându-i invitația?

— Nu, nu putem, dragă Thomas! Prin urmare, mergem.

— Da, mergem. Și gata! Ai auzit, dragă nepoate, ce-a hotărât sfatul familiei. Trebuie să fie ceva foarte important, de vreme ce domnul maior ne cere să venim. După-amiază, plecăm!...

Iată-ne la Helbigsdorf. Din ziua în care cei trei pușcăriași fugari fuseseră arestați aici, se scurseseră zece ani.

Mayorul ședea în odaia lui și lucra. Părul îi încărunțise și spinarea i se încovoiasse; dar ca și înainte era înconjurat totdeauna de norii de fum, pe care îi pufăia din nedespărțita sa lulea lunguiată.

Deodată, se auziră pași grăbiți și se deschise ușa. În pragul ci se ivi o femeie îmbrăcată în albastru, care purta în brațe o pisicuță. Făptura ei lungă și slabă era încovoiată, ca și a maiorului, iar părul ei era tot atât de încărunțit.

— Bună dimineața, Emil! îl salută ea.

Mayorul îi răspunse și o îndemnă, printr-o ușoară mișcare a mâinii, să se așeze.

— Dar te rog, dragă frate!... Luleaua ta... fumul ăsta grozav... uff!

— Hm! ăsta-i aerul meu cel mai plăcut!

— Mă înăbuș!

— Dacă ți-ar fi chiar atât de vătămător, te-ai fi întâlnit de mult cu părinții și strămoșii, scumpa mea Freya. Cine mă vizitează în camera mea, trebuie să fie dispus să miroasă aerul acesta plăcut și să îndure fumul.

Răsunară alți pași, ușa se deschise pentru a doua oară și intră o altă femeie. Era mărunță și slabă, îmbrăcată în cenușiu și avea la ea un cobai.

— Bună dimineața, frate! îl salută aceasta.

— Bună dimineața, dragă Wanka! îi răspunse el.

— Vai. mica mea Lili, aici ne înăbușim! Mirosul ăsta greu... fumul ăsta gros!

— Mie îmi este foarte plăcut! mormăi maiorul.

— Dar scumpa mea Lili nu poate îndura mirosul! Te rog, dragă Emil, deschide ferestrele!

— Una e deschisă. Dacă le deschid și pe celelalte, fac o faptă rea, fiindcă știu că ai răci numaidecât, din pricina sănătății tale subrede.

În timpul acestei convorbiri, apăru Zilla, cea de-a treia soră, cu veverița ei în brațe. Corpul ei rotofei era îmbrăcat într-o rochie roșie ca purpura.

— Bună dimineața! gâfâi ea.

— Bună dimineața, soră, ia loc!

Ea se așază, dar atât de greoi, încât scaunul pârâi din toate încheieturile.

— Ah, aerul e atât de greu aici!

— Grăsimea e de vină! spuse maiorul, zâmbind.

— Grăsimea? O, Emil, iar ești în ora ta urâcioasă!

— Te înșeli! Dimpotrivă, țin să-ți spun că sunt foarte bine dispus.

— Dar... grăsimea... grăsimea?! Cine poate rosti un cuvânt atât de urât? Numai despre porci și alți monștri se poate spune că sunt grași! De ce mi-ai spus un astfel de cuvânt? Te rog!... Și apoi, plinătatea corpului meu nu-i chiar atât de înspăimântătoare și am băgat de seamă că de o bucată de vreme a început chiar să scadă. Cu toate acestea, aerul din camera ta este cu neputință de suportat.

— Dimpotrivă, eu socotesc că este plăcut și priincios!

— Da? Se pare că ție nu-ți pricinuieste nici un rău, fiindcă ai o sănătate de urs. Dar noi, noi care aparținem sexului slab, noi ne înăbușim! Uită-te la draga mea Mimi!

— La veverița ta? Văd că e sănătoasă tun și voioasă!

— Sănătoasă tun? Emil, ești cu adevărat un barbar! Nu vezi că respirația i s-a accelerat?

— Și Lili a mea respiră greu! exclamă Wanka.

— Ca și Bibi a mea! adăugă Ereya.

— Fetelor, nu mă înfuriați! Dacă tutunul meu nu priește animalelor voastre, nu le mai aduceți cu voi! De hatârul acestor creaturi, nu pot renunța la plăcerea mea. Și acum, vă voi ruga să-mi lămuriți motivul care v-a îndemnat să mă vizitați atât de dimineață.

— Motivul? A, e foarte întemeiat! vorbi Freya în numele tuturor. Venim să ne plângem!

— Să vă plângeți? se miră maiorul. Împotriva cui?

— Împotriva lui Conrad! răspunse Freya pe un ton hotărât.

— Împotriva fățarnicului cu un singur ochi! exclamă furioasă Wanka.

— Împotriva trădătorului și a răzvrătitului! găfâi Zilla.

Maiorul râse:

— Bătrânul meu Conrad, un fățarnic, un trădător și un răzvrătit? Cred că-i cam prea mult! De altminteri, nu mi se pare tocmai nimerit prilejul să i se pomenească beteșugul, de care nu e vinovat. Și-a pierdut ochiul în slujba țării și în timp ce se afla lângă mine. Dar ce grozăvie a săvârșit, încât v-ați adunat toate aici și vă plângeți împotriva lui?

— Ne-a defăimat! spuse Zilla.

— Ne-a trădat! rosti Wanka, pe un ton furios.

— Ne-a înjosit! completă Freia.

— În ce mod? Și față de cine?

— Față de domnul von Uhle.

— Ah, noul vecin?

— Da, care-i atât de amabil, mai ales față de mine.

— Și atât de delicat, mai ales față de mine.

— Și atât de prietenos și îndatoritor, cu deosebire față de mine.

— S-ar părea că domnul Uhle este un adevărat Phönix.

— Este chiar un Phönix. L-am întrebat dacă se va căsători...

— Și eu l-am întrebat.

— Și eu.

Maiorul suflă un nor de fum și spuse pe un ton cât se poate de vesel:

— Puteam să-mi închipui că noul vecin va fi nevoit să răspundă curând la această întrebare. Și ce a spus?

— Că vrea să se căsătorească! răspunse Freya, pe un ton radios.

Celelalte două îi întăriră cuvintele, printr-o înclinare a capului și Wanka socoti că e nimerit să explice:

— Se pare că preferă un corp slab și plăcut. Freya făcu un gest, prin care dezmințea aceste spuse și o contrazise pe un ton foarte energic:

— Domnul von Uhle este un om de caracter. Îi va plăcea mai mult o statură impunătoare.

Zilla clătină din cap.

— Amândouă greșiți! susținu ea. Mi-a declarat chiar alaltăieri că o femeie este atrăgătoare, numai atunci când corpul ei este destul de plinuț. Și în privința aceasta are dreptate! Dar nu pentru asta am venit aici.

— Atunci, vorbiți! le îndemnă maiorul. Ce v-a făcut Conrad?

— Ne-a insultat chiar adineauri. Am auzit tustrele.

— Unde?

— În grădină. Față de domnul von Uhle. Acesta va veni să te viziteze. Din pricină că e prea devreme, s-a dus să se plimbe întâi prin parc.

— Dar nu e singur, completă Wanka. Este împreună cu un domn, pe care nu-l cunoaștem, cu toate că are trăsături oarecum cunoscute.

— E civil, sau militar?

— Civil, dar are o atitudine militărească. Trebuie să fie un ofițer!

— Ați vorbit cu amândoi?

— Nu; dar i-am... i-am...

— I-ați spionat? întrebă maiorul.

— Da, dar nu mult și fără s-o facem dinadins. Ei ședeau pe o bancă și noi ne aflam îndărătul lor, într-un tufiș.

— Despre ce-au vorbit?

— Despre felurite lucruri, fără prea mare însemnătate. Deodată, veni Conrad să strophească florile. Domnii aceia l-au oprit și străinul a început să-l descoasă cu privire la tine și la noi.

— Atunci v-a defăimat Conrad? Ce-a spus?

— A rostit despre noi niște vorbe, pe care nu ți le pot repeta.

— Îmi pare rău. În cazul acesta, n-ar mai fi fost nevoie să mă stânjeniți.

— Dar tot trebuie să-ți spunem, ca să-l poți pedepsi!

— Dacă țineți să-l pedepsesc, trebuie să aud negreșit cuvântul pe care l-a rostit împotriva voastră.

— Fie! Străinul l-a întrebat la un moment dat dacă surorile domnului maior sunt tinere, — și acest Conrad a spus că suntem fecioare bătrâne!

— Groaznic! exclamă maiorul pe un ton prefăcut.

— Da, îngrozitor! repetă sora îmbrăcată în albastru.

— Înfricoșător! tună cea în cenușiu.

— Însălmântător! le ținu isonul cea în roșu. Trebuie să-l pedepsești!

— Pe dracu'! râse fratele lor. A spus adevărul, așa că nu-l voi pedepsi. De altfel, mă miră foarte mult că va încumetați să-mi povestiți toată întâmplarea și să vă plângeți împotriva lui; fiindcă, dacă m-aș apuca să-l dojenesc din cauza aceasta, voi fi nevoit să-i spun că ați ascultat ce-au vorbit domnii aceia cu el și într-un asemenea caz ați apărea într-o lumină foarte neplăcută.

Deodată, bătut cineva în ușă și intră tocmai cel despre care se vorbise: servitorul Conrad. Se părea că anii trecuseră peste el fără să lase urme. Glasul său vesti cu aceeași putere, ca și înainte:

— Domnul von Uhle și un străin.

— Sfinte Iisuse! exclamă Freya; au și venit! Trebuie să fugim! Haideți, surorilor!

Și dispărură. Maiorul privi cercetător pe slujitorul său:

— Ai rostit cuvântul „străin”, cu o intonație ciudată. Ai vrut să-mi atragi luarea-aminte asupra lui?

— Firește. Are o însemnătate deosebită. Ați înțeles?

— Care?

— Domnul von Uhle nu mi-a spus numele lui. Dar eu îl cunosc foarte bine. Este „contele zănatic”. Înțeles?

— Drace, asta-i într-adevăr uimitor! Ce dorește de la mine? Spune domnilor că-i aștept.

Conrad ieși din cameră și după câteva clipe intrară cei doi oaspeți. Unul dintre ei era un bărbat vârstnic, a cărui înfățișare trăda numaidecât pe boiernașul de țară, iar celălalt număra vreo patruzeci și cinci de ani și avea o înfățișare distinsă, dar plictisită. Culoarea obrazilor săi și trăsăturile vădeau că trăise din plin viața și nu se bucura de prea multă sănătate.

Maiorul îi întâmpină, înclinându-se. Contele îi răspunse cu o înclinare grăbită și-l întrebă:

— Mă cunoașteți, domnule maior?

— Am onoarea, domnule conte!

— Atunci nu mai e nevoie să vă fiu prezentat. Îngăduiți-ne să ne așezăm! Domnul von Uhle îmi este prieten. Drumul meu ducea pe lângă proprietatea sa și am coborât să-l văd. Și, cum am auzit că vă aflați în Helbigsdorf, mi-am propus să vă vizitez, domnule maior.

— Știu să prețuiesc această cinste, domnule conte.

— Și sper că vă veți grăbi să-mi prezentați familia dumneavoastră. M-aș bucura s-o pot saluta.

— Domnul conte îmi va îngădui să dispun măsurile cuvenite.

Sună, și apăru Conrad.

— Rog pe toate doamnele să poftească în salon!

— Bine. Domnul maior mai are ceva de poruncit?

— Vestește surorilor mele că am primit oaspeți. Servitorul plecă. Pe gang întâlni o tânără, care se pregătea să intre în camera maiorului. Era Magda, fiica lui Helbig.

Tovarășa de joacă a lui Gerd devenise o domnișoară de o neobișnuită frumusețe.

— Tata e singur? întrebă pe Conrad.

— Nu!

— Cine e înăuntru?

— Domnul von Uhle și un străin. Înțeles?

— Un străin? îl cunoști?

— Foarte bine. E „contele zănatic”.

— Ah! se miră ea. Ce caută aici, în Helbigsdorf?

— Hm! Eram în grădină și i-am văzut venind. Am recunoscut numaidecât pe conte și m-am ascuns îndărătul unui copăcel, ca să-i las să treacă. Astfel, aflai de ce au venit încoace. Am trecut apoi ca din întâmplare pe lângă ei și am auzit pe conte când întreba dacă dumneavoastră sunteți într-adevăr o tânără încântătoare. „Fermecătoare!”, răspunse vecinul. „Are vreo legătură?”, îl iscodi contele mai departe. „Nu cred”, îl lămuri celălalt.

— Cum? în felul acesta au îndrăznit să vorbească despre mine? Mai departe!

— Trecusem de ei, dar am izbutit totuși să aud limpede ce a mai spus contele.

— Ce?

— A spus: „Cu atât mai bine! Vom avea prin urmare de-a face cu o mică nevinovată. Mi-ați făgăduit o plăcere, domnule von Uhle, și sunt încredințat că-mi voi atinge scopul. Am de gând să rămân aici câteva zile și să petrec de minune”. Așa s-a exprimat „contele zănatic”.

— Îți mulțumesc, Conrad! Vor fi oaspeții noștri?

— Da. Mă duceam tocmai să vestesc pe mătușile dumneavoastră și în același timp să poftesc pe toate doamnele în salon.

— Voi veni. Ea se întoarse din drum și Conrad se îndreptă spre bucătărie, unde se aflau cele trei surori ale maiorului.

— Ce vrei? întrebă Freya, văzându-l.

— Aduc o poruncă din partea domnului maior.

- Nouă? O poruncă? poate că nu ești în toate mințile!
- Domnul Helbig este maior și ceea ce spune un maior este totdeauna o poruncă. Înțeles? Prin urmare, vă poruncește să apăreți numai decît în salon.
- Pentru ce?
- Vrea să vă prezinte oaspetelui străin.
- Cine este acel oaspete?
- Un ofițer superior, care călătorește prin toată țara, ca să-și găsească o soție, răspunse Conrad, cu un surâs răutăcios.
- De unde știi?
- Mi-a spus-o el însuși. A întrebat despre domnișoarele și a ținut să știe ce vîrstă au.
- Ah! Și ce i-ai răspuns?
- L-am lămurit îndată, spunându-i: Freya are o sută de ani, Wanka două sute de ani și Zilla trei sute de ani. Înțeles?
- Nerușinatule!...
- Și ridică mîna să-l lovească; dar el se și repezise pe gang, lăsînd ușa să se închidă cu zgomot în urmă-i.
- Ați mai auzit vreodată una ca asta? rosti mînioasă cea în albastru. E tare obraznic!... Dar haideți în salon!
- Se pregăteau tocmai să iasă din bucătărie, cînd ușa se deschise iar, și Conrad își vîrî doar capul.
- Am uitat ceva: cei doi domni vor prânzi aici.
- Vai, ce muncă! Conrad, dragă Conrad! Cine-i acest ofițer? Cum îl cheamă?
- E un prinț fermecător!
- Prostește pe cine vrei, dar nu pe noi, obraznicule!
- Mulțumesc din toată inima! Mai târziu vă stau iar la dispoziție. Înțeles?
- Plecă, iar cele trei surori se îndreptară grăbite spre salon, unde găsiră pe Magda stînd lângă o fereastră.
- Bună dimineața, inimioara mea!
- Bună dimineața, copilașule!
- Bună dimineața, iubita mea!

În felul acesta fu salutată Magda de cele trei surori, care o înconjurară și o sărutară. Era vădit că fiecare dintre cele trei făpturi ciudate iubea mult pe fiica maiorului.

— Aștepti și tu pe ofițerul străin? o iscodi Freya.

— Îi aștept? Nu, dragă mătușă. Tata dorește să fiu în salon; de aceea am venit.

— Știi de ce ne vizitează?

— Nu.

— Vrea să se căsătorească.

— Ah! Cu cine, dragă mătușă?

— Nu-i încă hotărât. Poate, cu mătușa Zilla.

— Sau cu mătușa Wanka! răspunse Zilla.

— Sau cu mătușa Freya! exclamă Wanka.

— Sau cu toate trei! râse Magda. Dar cine v-a spus ca vrea să se căsătorească?

— Conrad.

— Așa? Și nu v-a spus cine este străinul?

— Nu.

— Atunci, să vă lămuresc eu: este „contele zănatic”, von Hohenegg!

— Zănaticul...

Cuprinsă de uimire, Zilla era gata să răcnească acest cuvânt, dar se stăpâni, fiindcă se deschise ușa și intră în salon maiorul, împreună cu cei doi oaspeți. Contele fu prezentat doamnelor și se strădui din răspuțeri să producă o impresie bună Magdei; dar după câte se părea, strădania lui era zadarnică...

În același timp, o trăsură se îndrepta spre Helbigsdorf. În ea se aflau trei inși. Un bărbat înalt și slab, dar foarte vânjos, o doamnă foarte grasă și roșie la față și un tânăr, care mîna caii. Acesta din urmă purta o uniformă impunătoare de sublocotenent de marină și avea pe piept o decorație, care dovedea că, în ciuda tinereții sale, avusese prilejul să-și arate însușirile.

— Cu toate astea, sunt curios să văd dacă maiorul o să fie acasă! spuse bărbatul cel înalt și slab.

— Este, dragă unchiule! îi replică sublocotenentul.

— Și aș vrea să aflu de ce ne-a chemat, pe mine și pe Parpara mea. Dar vom ști noi curând care este motivul acestei neașteptate invitații.

— Acolo e Helbigsdorf? întrebă femeia.

— Da, Parpara, acolo e Helpigsdorf, se grăbi s-o lămurească fierarul Curtii. Dar nu ne ducem la moșie, fiindcă maiorul a scris lui Gerd să tragem la han. Vom aștepta acolo până când vom fi chemați.

Intrară în sat și coborâră în fața hanului. Caii fură duși în grajd. Meșterul fierar intră în han, împreună cu soția sa, în timp ce Gerd se îndreptă singur spre castel.

Fără să se gândească, părăsi direcția obișnuită și, trecând de-a curmezișul livezilor, intră în parcul care lega grădina castelului de pădure. Abia se afundase în parc, și auzi niște glasuri. Erau trei voci femeiești și una bărbătească. Își dădu numaidecât seama că erau ale celor trei mătuși și a noului vecin. Nu putea suferi pe acest domn von Uhle, astfel că se feri să-l întâlnească. Coti la stânga spre căsuța din grădină, în care obișnuia să stea deseori Magda. Câte ore fericite petrecuse alături de ea!

Când ajunse la luminișul, din care se putea vedea căsuța, observă că Magda este acolo. În același timp, însă se apropie de ea un bărbat. Îndată ce-l zări, ea se ridică, voind să se îndepărteze. Mișcarea ei părea o fugă. De aceea, Gerd trecu îndărătul unui tufiș, spre a înțelege motivul ce îndemnase pe Magda să facă mișcarea prin care voia să se ferească de bărbatul acela.

Străinul își iuți pașii și izbuti să ajungă pe Magda tocmai în locul unde se aflase Gerd mai înainte. Uimit, sublocotenentul tresări, fără să vrea. Cunoștea chipul acela; îl văzuse-cândva și i se întipărise atât de bine în minte, încât nu se mai șterse.

— Fugiți, domnișoară? întrebă străinul, prinzând pe Magda de mână.

Ea-și retrase mâna.

— Fug? zâmbi ea mândră. Ce vă îndreptățește să presupuneți un asemenea lucru?

— Pașii grăbiți, cu care ați încercat să vă îndepărtați, îndată ce m-ați văzut apropiindu-mă.

— Știți doar că nimeni nu fuge decât de vrăjmaș!

— Ah, vreți să mă socotiți dușmanul dumneavoastră?

— Da.

— Atunci trebuie să mă fi înșelat, căci nu există om a cărui inimă să fie, mai mult decât a mea, copleșită de dorința fierbinte de a putea fi prietenul dumneavoastră.

— Vă mulțumesc. Am destui prieteni.

— Nimeni nu poate spune că are prea mulți prieteni.

— Ba da, domnul meu, fiindcă atunci când numărul lor este prea mare, se poate întâmpla să fie supărători.

— Ah, domnișoară, ceea ce spuneți este mai mult decât o sinceritate, este... o lipsă de politeță.

— Ei și! Rămâneți cu bine!

Voi să plece, dar el o opri, ținând-o strâns de mână.

— Stați, nu veți scăpa atât de ușor de mine!

— Conte! Lăsați-mă, mâna!

Cuvintele acestea fuseseră rostite pe un ton amenințător; mâna ei dreaptă se strânse mânios, în timp ce străinul îi ținea mâna stângă.

— Să dau drumul acestei mânuțe? râse el. Sunteți cea mai frumoasă și mai încântătoare făptură din câte am întâlnit vreodată și acum, când am înaintea ochilor acest înger, să mă îndepărtez de el, de bunăvoie? Îmi cereți prea mult.

— Vă cer pentru ultima dată să-mi lăsați mâna!

— O țin zdravăn.

— Fie! Dacă nu vreți să ascultați!...

Cu o mișcare fulgerătoare, ea-i trânti cu mâna dreaptă un pumn atât de puternic în obraz, încât el se dădu înapoi

și-i lăasă liberă mâna stângă. În clipa următoare însă se apropie iarăși de ea și o îmbrățișă.

— Ah, diavol mic și scump; mi-o vei plăti!

Ea încercă să scape din strânsoarea brațelor lui, dar era prea slabă ca să izbutească. În clipa când el își apropie buzele de ale ei ca să le sărute, contele se pomeni cu un pumn năpraznic în cap și se prăbuși la pământ.

— Gerd! strigă fata, întinzându-și mâinile spre salvatorul ei. Tu ești?!

— Da, eu sunt, Magda. Am stat îndărătul tufișului și am auzit totul.

Contele se ridicase iarăși. Era roșu de rușine și de mânie.

— Băiete, ce-ai îndrăznit să faci? strigă tremurând.

— Domnule, după cum vedeți sunt ofițer!

— Și eu sunt!

— N-o dovediți nici prin îmbrăcăminte, nici prin purtarea dumneavoastră. Fapta dumneavoastră este demnă de un ticălos!

— Tinere, te strivesc!

Voi să se repeadă asupra sublocotenentului, dar acesta se feri.

— Conte, dați-vă seama ce faceți! Un marinăr lovește altfel decât un biet om de pe uscat.

— Cer satisfacție!

— De la mine? Nu mă lupt decât cu oameni de onoare!

— Iar mă insultă? Stai, că te învăț eu!

Și întinse mâna; dar Gerd îl înșfacă la timp, îl ridică și-l trânti la pământ, făcându-l să se lungească, îndurerat.

— Hai, Magda; l-am săturat!

Ea privi cu ochi strălucitori chipul frumos și liniștit al tânărului ei prieten.

— Unde-i tata? o întrebă, în timp ce se îndepărtau.

— Trebuie să fie în odaia lui. În ultimul timp a scris o sumedenie de scrisori și se pare că are tot atât de multe taine.

— Știi că mă așteaptă?
— Știam. De aceea am și venit încoace azi-dimineață.
— Îți mulțumesc. Nerăbdarea te-a îndemnat să vii?
— Da, cu toate că știam că voi avea de așteptat câteva ore până la venirea ta.

— Se pare că am o surioară foarte nerăbdătoare! Domnul von Uhle este cu mătușile în grădină?

— L-ai întâlnit? El a adus pe conte în Helbigsdorf.

— Ce caută aici?

— Întreabă pe Conrad; te va lămuri!!

— Tu nu mă poți lămuri?

— Nu, fiindcă mă privește pe mine personal.

El se opri, speriat, și o privi țință.

— Pe tine în persoană?! Ah, nu... nu, asta-i cu neputință!

Ea se înroși până la urechi.

— Gerd, nu știu la ce te gândești.

— Mă gândesc... Magda... trebuie să... pleci?

— Nu, Doamne ferește! Întreabă pe Conrad! Poți să fi liniștit.

Acum, chipul său ce pălise își recapătă culoarea.

— Ah, a fost numai un atac josnic! Să mai încerce, dacă-i dă mâna; voi pedepsi pe ticălos din nou, dar și mai aspru ca adineauri!

Ajunseră la castel. Gerd o conduse pe Magda în odaia ei și se duse să caute pe maior. Conrad se afla în gang.

— Domnișorul! strigă bucuros, îndreptându-se grăbit spre el. Bun venit în Helbigsdorf, domnule Gerd! Dar când ați venit? Nu v-a zărit nimeni!

— Am trecut prin parc.

— Ah! Ați văzut oaspeții?

— Da, pe domnul von Uhle și pe „contele zănatic”. Conrad, ia spune-mi, ce caută ăsta la Helbigsdorf?

Conrad destăinui sublocotenentului ceea ce auzise, trăgând cu urechea. Gerd îi povesti întâmplarea de lângă căsuță și întrebă:

— Domnul maior e în odaia dumnealui?

— Da.

Gerd porni spre tatăl său adoptiv, care-l întâmpină cu o dragoste cu adevărat părintească.

— Ai venit, Gerd! Bun sosit! Îi întinse mâna și-l trase spre el.

— Am cerut concediu, fiindcă mi-ai scris să vin, spuse tânărul marinar.

— Cât timp poți rămâne?

— Am concediu pe timp nelimitat.

— E foarte bine, fiindcă va fi nevoie să stai o vreme mai îndelungată.

— De ce?

— Aștept tot astăzi oaspeți care îți vor face o deosebită plăcere.

— Cine sunt?

— Câțiva cunoscuți. E vorba de o surpriză.

— Printre ei este și cel pe care l-am văzut în grădină?

— Nu. Sosirea contelui a fost o surpriză și pentru noi.

— Cum a ajuns el în Helbigsdorf?

— A vizitat pe domnul von Uhle și a apărut aici, împreună cu el.

— Prin urmare, „contele zănatic” e musafirul tău?

— Da.

— L-am insultat!

— Tu? Cum așa?

Gerd îi povesti cele petrecute în grădină. Maiorul îl ascultă cu fruntea încrețită.

— Ai procedat cam aspru, dar ai fost îndreptățit, spuse. Să nu mai îndrăznească să supere pe Magda, chiar dacă se bizuie pe rangul lui! După purtările de azi, nu-i mai îngădui să intre în casă. Îi voi da o lecție, care va fi tot atât de aspră, ca și a ta! Sună, și se ivi servitorul.

— Conrad, contele este în parc. Du-te să-l cauți și spune-i că nu-l mai primesc și n-are ce să-mi mai vorbească!

Bătrânul servitor râse cu poftă:

— Voi îndeplini porunca, domnule maior și puteți fi sigur că nu voi uita nimic! Înțeles?

Ieși. Ajungând în grădină, găsi pe conte împreună cu cele trei surori. Îi vorbi de-a dreptul:

— Ascultați-mă!

— Cum? întrebă contele, mirându-se de faptul că servitorul i se adresase pe un ton atât de nepolitic.

— Domnul meu, maiorul Helbig, vă trimite vorbă să vă duceți de unde ați venit. Înțeles?

— Ia ascultă, îndrăznești să te adresezi pe tonul acesta unui... să-mi vorbești mie pe tonul acesta? Mă voi plânge numaidecât maiorului.

— Vorbiți mai frumos, ca să nu vă treziți alergând! Domnul maior a poruncit să nu vă mai las să intrați; dar, dacă vă veți încumeta totuși să pășiți în antreu, mă voi folosi de dreptul stăpânului meu. Înțeles?

— Conrad! strigă sora îmbrăcată în albastru.

— Omule! strigă cea în purpuriu.

— Nepoliticosule! strigă cea în cenușiu.

— Sunt nepoliticos dacă îndeplinesc întocmai însărcinarea domnului maior, fiindcă omul acesta s-a năpustit ca un mișel asupra domnișoarei Magda și a supărat-o?

— A supărat-o pe Magda? Cu toate că e oaspetele nostru? Să-i fie rușine! exclamă Zilla.

Cele trei surori își simțeau jignită dragostea fierbinte pe care o nutreau nepoatei lor.

— Rușine! exclamă Wanka.

— Rușine! strigă și Freya — și toate trei porniră grăbite după servitorul ce se îndepărta, lăsând pe conte mofluz.

— Cum a supărat-o? întrebă cea îmbrăcată în albastru.

— A vrut să-i dea ceva.

— Ce?

— Un lucru pe care nici una dintre dumneavoastră nu l-a primit vreodată... un sărut!

— Îngrozitor! exclamă sora cea înaltă.

— Înfricoșător! se înfurie cea în roșu.
— Însământător! se tângui cea în cenușiu, împreunându-și mâinile. Și a izbutit?

— Nu.

— S-a apărat Magda, desigur.

— Din rășputeri! Gerd al nostru i-a ajutat.

— Gerd? Păi nici nu e aici!

— Domnul sublocotenent a venit adineauri și se află acum la domnul maior.

— E adevărat? se miră Freya. Și urmă, bucuroasă: Atunci, trebuie să ne ducem numaidecât să-l salutăm. Haideți!...

După câțva timp, o trăsură se îndreaptă în goană spre castel. Când trăsura ajunsese în curte, coborâră din ea patru bărbați. Erau Bill Sandford uriașul, Friderich von Gollwitz, căpitanul Schubert și cârmaciul Karavey. Unul dintre servitori le ieși în întâmpinare.

— Domnul maior e acasă? întrebă Fred.

— Da.

— Pe unde trebuie să intrăm?

— Ceva mai încolo e o scară, care duce sus, în camera de primire.

— Deshamă, te rog, caii! Vom rămâne aici câțva timp.

Cei patru musafiri pătrunseră în castel și întâlniră pe Conrad.

— Se poate vorbi cu domnul maior? întrebă Gollwitz.

— Mă duc să întreb. Deodată, zări pe Balduin Schubert. Ah, tatăl lui Gerd al nostru! Fiți binevenit. Ați primit iar vreun concediu? Domnul maior se va bucura mult când vă va vedea. Dar pe cine trebuie să vestesc, o dată cu dumneavoastră? Cum se numesc domnii?

— Spuneți-i doar că au venit cei pe care îi așteaptă.

Conrad intră în odaia maiorului.

— Domnule maior, a venit căpitanul Schubert, însoțit de trei domni străini. Nu mi-au spus cum se numesc, dar mi-au cerut să vă vestesc sosirea celor așteptați. Înțeles?

— Ah! Poftește-i numaidecât!

Cei patru intrară. Căpitanul se îndreptă spre Helbig și-i scutură voinicește mâna, după obiceiul marinăresc. Apoi, își prezentă însoțitorii. După ce strânsa mâna fiecăruia, maiorul îi îndemnă să se așeze și se adresă lui von Gollwitz:

— Prin urmare, dumneavoastră veniți la mine, după cum mi-a scris domnul Schubert, ca să vorbim despre fratele dumneavoastră. Ce ați aflat?

— N-am aflat nimic sigur, ci am dat doar de urma lui.

— Într-adevăr?

— Da. Am găsit în Statele Unite pe servitorul său și ceea ce ne-a mărturisit acesta ne îndeamnă să bănuim că Theodor, în cazul când mai trăiește, nu trebuie căutat în America, așa cum s-a crezut, ci aici, în țară.

— Prin urmare, fratele dumneavoastră n-a părăsit Europa?

— Nu.

— Foarte ciudat! Unde a fost văzut pentru ultima dată?

— La Himmelstein.

— La castelul Himmelstein, care aparține „contelui zănatic”?

— Da. Cunoașteți pe proprietarul castelului?

— Bine de tot! Îl cunosc de mult și chiar acum vreo oră a fost la mine.

— V-aș supăra, dacă mi-aș îngădui să vă întreb pentru ce-a venit?

— Vă rog! Nu știu nici eu însumi ce l-a îndemnat să vină aici. Pot să vă spun doar că a rugat pe un vecin al meu să mi-l prezinte.

— Și acum nu mai este aici?

— Nu. Mai înainte cu o oră l-am poftit să plece.

— L-ați poftit să plece? Prin urmare, v-a jignit?

— Da. S-a purtat necuviincios față de... Maiorul se întrerupse și privi în jurul său. Apoi, cu un zâmbet șiret în colțul buzelor, spuse: Dar este cineva care vă poate istorisi mai amănunțit cum s-au întâmplat lucrurile.

Sună și porunci lui Conrad, care veni numaidecât:

— Poftește aici pe domnul sublocotenent!

După câteva clipe, Gerd se ivi în pragul ușii. Maiorul rosti pe un ton solemn:

— Domnule sublocotenent, aș vrea să vă prezint pe acești domni.

Chipul lui Gerd vădi o nemărginită uimire, când își auzi tatăl adoptiv vorbindu-i pe un ton atât de serios.

— Baronul Friderich von Gollwitz, prietenul său Bill Sandford, șeful de echipaj Karavey și...

Maiorul nu-și putu continua prezentările, întrucât Gerd se îndreptă surprins spre Karavey și-l întrebă:

— Cum? Vă numiți Karavey și sunteți șef de echipaj? Îmi dați voie să știu pe ce vapor?

Maiorul zâmbi mulțumit. Presimțea ceea ce avea să urmeze.

— De ce nu? răspunse Karavey. Pe vaporul „Tigrul”. Mă cunoașteți?

— Am auzit deseori pomenindu-se numele dumneavoastră și aș dori să vă întreb despre cineva. Cărmaciul de pe „Tigrul” se numește Balduin Schubert?

— Da.

— Sunteți prieten cu el?

— Da.

— Unde-i „Tigrul” acum?

— A pornit într-o călătorie de-a lungul coastei.

— Și cărmaciul e la bordul vaporului?

— Nu.

— Nu? Dar unde e?

— E aici.

— Dumneavoastră? Dumneavoastră sunteți? Tu... tu...!

Își desfăcu brațele și voi să se năpustească spre Schubert, care-l privea surprins, dar se opri deodată și se adresă maiorului:

— Acum știu de ce mi-ai obținut concediul: ca să-mi văd în sfârșit tatăl!

— Da, încuviință maiorul, căruia începuseră să-i lăcrimeze ochii. Ai fost nevoit să aștepti multă vreme bucuria aceasta. Schubert, tânărul acesta este fiul dumitale. Ei, și acum ce stați ca două momâi? Îmbrățișați-vă, ce Dumnezeu?! Înainte, marș!

— Gerd!

Acesta fu singurul cuvânt pe care-l putu scoate cârmaciul, îl năpădise parcă un fel de moleșeală; stând nemișcat, privi țintă pe tânărul bărbat, ce se afla în fața lui cu ochii strălucitori și obrajii îmbujorați.

— Tată, sunt fiul tău! Crede-mă!

— Tu... dumneata... Ah! Oh! își regăsi stăpânirea de sine și se repezi spre Gerd, care-l îmbrățișă cu dragoste și-l sărută. Sfinte Marte! Tu ești? Tu ești într-adevăr? Aproape că nu-mi vine să cred că am așa un fiu: atât de spilcuit și frumos, ca un crucișător cuirasat!

Când bătaile de bucurie ale inimilor se mai potoliră într-o oarecare măsură, Schubert își recapătă glasul și-l întrebă:

— Ai concediu?

— Da. Pe timp nelimitat.

— Ah, voi vorbi cu căpitanul și el va ruga neapărat pe duce să fii mutat pe „Tigrul”, ca să te știu lângă mine.

— Roagă-l, tată! M-aș simți fericit să fiu lângă tine; și apoi, pentru orice marinar e o cinste deosebită să slujească pe vaporul „Tigrul”. Dar, stai; ai văzut-o pe mama?

— Nu, n-am avut încă vreme. Sper că-i sănătoasă, draga de ea!

— Da. Așteaptă o clipă: mă duc s-o chem.

Și alergă în bucătărie, unde se afla doamna Hartmann.

— Mamă, ghicește repede cine a venit?

— De unde vrei să știu?

— Tata! Închipuie-ți, maiorul a știut că vine și a obținut un concediu pentru mine, ca să-mi pot cunoaște și eu tatăl, în sfârșit. Ce bucurie! Mamă, hai, te așteaptă tata! Între timp, eu alerg în sat, ca să chem pe unchiul și mătușa; și ei trebuie să fie aici.

Doamna Hartmann își scoase șorțul de bucătărie și se îndreptă grăbită spre camera maiorului, iar Gerd alergă spre sat, ca să ia de la han pe unchiul Thomas și mătușa Barbara.

După câțva timp, când cele trei surori ale maiorului deschiseră ușa camerei de lucru a fratelui lor, fură izbite de un miros atât de greu de tutun, întrucât erau gata să se întoarcă din drum și să fugă. Dar fumul de nepătruns era străbătut de glasuri atât de voioase, încât cele trei surori se opriră, de parcă ar fi fost vrăjite.

— Groaznic! Atâta fum! Parcă ar ieși dintr-un horn! oftă sora cea grasă.

— De nesuferit! rosti cea înaltă.

— Ce se întâmplă aici? Trebuie să aflăm negreșit! găfâi cea mărunță. Curiozitatea femeiască birui necazul celor trei surori, pricinuit de mirosul de tutun și tustrele năvăliră, cu un adevărat dispreț față de moarte, în bezna plină de fum, sub învelișul căruia câțiva oameni fericiți ședeau la taifas.

13. Un conte incendiator

În timpul acesta, doi bărbați, care plecaseră de la castel, se îndreptau spre pădure, străbătând drumul ce ducea la moșia vecină. Erau contele și domnul von Uhle; acesta din urmă nu știa nimic despre cele întâmplate în parc, deoarece șezuse în biblioteca lui Helbig. Contele mergea cu privirea coborâtă în pământ. Părea că se gândește la ceva, dar trebuie să fi fost vorba de ceva neplăcut, pentru că fruntea i se încrețise, iar mâna lui dreaptă răsucea mereu vârfurile mustăților. În cele din urmă, se adresă lui Uhle.

— Cunoașteți bine Helbigsdorful?

— Da.

— Vă este cunoscută și situația familială a maiorului?

— De ajuns.

— Maiorul are vreun fiu?

— Nu.

— M-a întâlnit în parc un sublocotenent de marină, care tutuia pe fica maiorului.

— Era fiul lui adoptiv.

— Hm! Fiu adoptiv! Desigur că e înrudit cu el.

— În privința aceasta au circulat o sumedenie de zvonuri. S-a spus chiar că e un copil părăsit și că tatăl lui a fost marinar.

— Nu se poate! Fiul adoptiv al maiorului să fie copilul nelegitim al unui marinar?!

— Cu toate acestea, lucrul este de crezut, fiindcă mama acestui tânăr îndeplinește acum slujba de menajeră a maiorului.

— Tânărul avea niște trăsături care mi se păreau cunoscute, într-o oarecare măsură. Am impresia că l-am mai întâlnit cândva. De unde e originară femeia?

— După cât se spune, maiorul a cunoscut-o în Fallum.

— Fallum? Hm! Drace! Cum se numește femeia?

- Doamna Hartmann.
- Hartmann? Și cum se numește fiul ei?
- Gerd.

Contele își trosni degetele.

- Acum știu! Ah! Tu erai, băiete?! Te voi...

Dar fu întrerupt. La marginea potecii din pădure, pe care începuseră să meargă cei doi, ședea un bărbat, care se ridică atunci când îi văzu apropiindu-se și-și întinse pălăria lui veche. Era un cerșetor.

Domnul von Uhle își vârî mâna în buzunar și-i dădu un ban, dar contele îl privi cu o mină aspră.

- Cine ești?
- Sunt un biet luntraș.
- Luntraș? Și cutreieri munții?
- Vreau să mă duc spre Sudlandia.

Cerșetorul părea flămând și era slab. Trebuie să fi fost bolnav, sau să fi suferit într-alt mod.

- De unde vii?
- De jos, dinspre mare.
- Și de ce n-ai mers pe mare spre Sudlandia?
- Nimeni n-a vrut să mă ia.
- De ce?
- Nu-mi puteam plăti drumul.
- Dacă ești luntraș, ai fi putut munci.
- Eram prea slab. Am zăcut mult.
- N-ai prieteni? n-ai rude?
- Am pornit să-i caut. Locuiesc aici, în Helbigsdorf.
- Pe cine cauți?
- Pe menajera maiorului.
- Se înrudește cu tine?
- Da, e soția mea.
- Ah! exclamă contele. De unde ești?
- Din Fallum.
- Cum te cheamă?
- Hartmann.

— Se potrivește! Domnule von Uhle, vă rog să mă iertați câteva minute! Vă voi ajunge mai târziu, am ceva de vorbit cu omul acesta.

Uhle se îndepărtă, iar contele se adresa iar lui Hartmann:

— Știi de ce nu poți rămâne și de ce n-ai găsit pe nimeni, care să vrea să te ia cu el pe vapor?

— Fiindcă sunt prea slab.

— Nu, ci din pricină că vii de la pușcărie.

— Domnule!

— Nu tăgădui! Dar fii liniștit! Nu te dojenesc. Așa-i că am ghicit?

— Da, răspunse Hartmann, codindu-se.

— Crezi că maiorul sau soția ta te vor ajuta?

— Sper că da. Ea trebuie să mă primească aici, sau să mă urmeze în Sudlandia. În Nordlandia nu mai pot găsi nici un mijloc de trai.

— Mă cunoști?

— Nu.

— Ne-am văzut cândva în Fallum.

— Se poate. Veneau la băi foarte mulți vilegiaturiști, care se plimbau cu barca mea.

— Eu nu m-am plimbat numai cu tine, ci și cu fiul tău.

— Era fiul meu vitreg.

— Da, fiul unui marinar. Ne-am burdușit nițel.

— Ah! exclamă Hartmann, tresărind.

— Și am fost nevoit să mă prezint în fața judecătorilor...

— Dumneavoastră sunteți...!

— Și am fost pedepsit, cu toate că rangul meu ar fi trebuit să mă ocrotească împotriva unor asemenea neplăceri.

— Domnule, acum știu cine sunteți!

— Liniște! Să nu pomenim nici un nume! Dar te voi ajuta. La castelul Helbig nu vei găsi ceea ce vrei să găsești.

— Se poate să aveți dreptate!

— Cred că voi fi în stare să-ți port de grijă.

— Domnule, ce bine ar fi!

— Ascultă-mă: te voi conduce o bucată de drum și te voi aștepta în preajma castelului. Te înapoiezi, și-mi spui în ce mod ai fost primit. Apoi, vom vedea ce ne rămâne de făcut. Vrei?

— Bucuros.

— Dar nu pomenești nici un cuvânt despre mine!

— Voi face așa cum mă sfătuiți!

Se îndreptară spre sat. Când zăriră castelul, contele se opri.

— Aici e Helbigsdorful, și acum pornește singur. Te voi aștepta aici.

— Mă înapoiez în orice caz, domnule!

— Dacă nu mă găsești aici, n-ai decât să fluieri. S-ar putea întâmpla să fiu nevoit să mă ascund.

Hartmann se îndepărtă. La intrarea castelului, găsi un servitor.

— Aici este castelul Helbig? îl întrebă.

— Da, îi răspunse celălalt. Ce dorești?

— Nu e treaba dumitale!

Fără să se mai sinchisească de servitorul uluit, trecu pe lângă el și intră în curtea castelului. Se îndreptă spre intrare și, nevăzând pe nimeni, urcă scara. Când ajunse pe gang, fu întâmpinat de Conrad, care ieșea din camera maiorului.

— Ce dorești?

— Vreau să vorbesc cu menajera.

— Cu doamna Hartmann? Ce dorești de la ea?

— Asta nu ne privește decât pe noi, pe mine și pe ea.

— Ești un mojić, cărăbănește-te!

— Cine se ceartă aici? întrebă un glas aspru. Când cei doi se întoarseră, dădură cu ochii de maior.

— Omul ăsta face tărăboi! răspunse Conrad.

— Ce dorești?

— Caut pe menajeră, domnule maior, îl lămurii Hartmann. Vreau să-i vorbesc! Sunt bărbatul ei.

— Dumneata ești prin urmare luntrașul Hartmann din Fallum?

— Da.

— Ai fost eliberat?

— Sunt liber.

— Vino. Te voi conduce chiar eu la soția dumată.

Și se îndreaptă spre bucătărie. Acolo se aflau menajera și cele trei surori.

— Doamnă Hartmann, spuse maiorul, azi e ziua surprizelor. Omul acesta vrea să vă vorbească.

— Cine e?

Se întoarce spre străin și se învinețe.

— Mă cunoști? o întrebă el.

— Hartmann! exclamă ea speriată. Vii din... din...

— Din pușcărie! întregi el, batjocoritor.

— Și vii la mine? urmă menajera.

— La tine, fiindcă știam că tu nu vei veni la mine. N-ai cumva un cuvânt și un loc pentru bărbatul tău?

— Nu, niciodată! se apără femeia.

— Da, te cred. În timp ce eu mă luptam cu necazurile și mă zbăteam în lipsuri, în timp ce eu flămânzeam și stăteam închis, tu te bucurai de viață și nici nu te mai gândeai la mine. Sunt bărbatul tău și-mi aparții. Dacă aici n-ai nici un loc pentru mine, vei părăsi casa aceasta și vei merge cu mine!

— Parcă ar fi sigur că o să meargă cu el! spuse Conrad, care intrase mânat de curiozitate.

— Nu te amesteca, fiindcă nu te privește!

— Oho! Ești moji, așa că îmi vei îngădui să fiu și eu. Înțeleș?

Maiorul se adresează menajerei sale:

— Doamnă Hartmann, vreți să trăiți iarăși împreună cu omul acesta?

— Niciodată! răspunse ea.

— Ai auzit? spuse Helbig lui Hartmann.

— Da, aud. Dar se va răzgândi, sunt sigur!

— Te înșeli! Ea va rămâne aici și voi avea eu grijă să fiți divorțați cât mai curând.

— Nu mă învoiesc.

— Vei fi silit să-i redai libertatea. Dar e mai bine pentru dumneata să consimți de bunăvoie. Dacă te vei dovedi chibzuit, poate că mă voi hotărî să fac ceva cu privire la nevoile dumitale de trai.

— Nu-mi trebuie ajutorul nimănui, și cu atât mai puțin al dumneavoastră!

— Așa? Atunci poți să pleci!

— Nimeni nu mă poate alunga, atâta vreme cât nevasta mea se află aici!

— Ai auzit doar că nu vrea să mai știe de dumneata. Prin urmare, pleacă!

— Și copiii mei unde sunt?

— Sunt bine îngrijiți. Nici înainte nu te-ai sinchisit de ei, astfel că dorul care te-a cuprins acum nu poate să fie peste măsură de mare!

— Vreau să-i văd. Am dreptul acesta!

— Nu sunt aici.

— Să mi se dea socoteală, ca să știu ce este cu ei!

— În privința aceasta, va hotărî justiția. Și acum, gata!

— Îmi pretind nevasta! strigă el înverșunat.

— Conrad!

— Domnule maior!

— Însoțește pe omul acesta până la ușă!

— La ordin, domnule maior! Hai, amice! Înțeles? Apucă pe Hartmann de braț, dar văzând că încearcă să se împotrivească, îl luă în brațe și-l scoase din odaie, împingându-l pe gang. Conrad era vânjos, iar luntrașul era slăbit. Dându-și seama că trebuie să se supună, începu să alerge pe scară și, ajungând în curte, fu întâmpinat de celălalt servitor, care-l împinse dincolo de poartă...

În pădure, Hartmann întâlni pe conte.

— Te-ai și înapoiat! îl întrebă Hohenegg.

— Da. Totul a mers iute. Întâi n-am fost lăsat să intru și după aceea n-au știut cum să scape mai curând de mine.

— Ce-a spus nevasta ta?

— Că nu vrea să mai știe de mine.

— Cu cine ai mai vorbit?

— Cu maiorul. A pus servitorul să mă alunge.

— Asta-i o dovadă neobișnuită de prietenie.

— Nici copiii n-am izbutit să-i văd.

— Nici pe fiul tău vitreg?

— Nu. E aici?

— Da. E sublocotenent de marină.

— Cum? Sublocotenent de marină?! Omul acela care m-a vârat în pușcărie? Tare aş avea poftă să-i plătesc răul pe care mi l-a pricinuit!

— Numai lui? Îl iscodi contele.

— Lui, maiorului, tuturor din casa aceea!

— Ai putea s-o faci!

— În ce mod?

— Hm! Nu-i chiar ușor de spus.

— Domnule, știu să tac.

— Ascultă, vrei să intri în slujba mea? Dar trebuie să-mi dovedești o credință oarbă și să știi să păstrezi o taină. Te voi plăti bine și mă pricep să închid ochii.

— Și ce slujbă vreți să-mi încredințați?

— Vei fi înlocuitorul meu.

— E cu neputință!

— Nu glumesc deloc! Sunt bun cunoscător de oameni și știu că te pot folosi. Nu vei fi silit să te istovești în slujba mea, te voi cruța de serviciile obișnuite. Vei avea de îndeplinit doar anumite însărcinări, despre care nu trebuie să știm decât noi doi. Vrei?

— Da, domnule. Veți găsi în mine un om care o să vă fie credincios până la moarte și care va săvârși tot ceea ce-i veți porunci.

— Chiar dacă o să fie vorba... de ceva... neîngăduit?

— Da!

— Te voi pune întâi la încercare, ca să mă încredințez și mai bine dacă te pot folosi.

— Încercați! Veți vedea că vă puteți bizui pe mine!

— Ascultă! Vreau să joc o festă maiorului. Adică mă gândesc la un lucru, a cărui săvârșire să stârnească la castel îndârjire și zăpăceală.

— Atâta tot? Nici o pagubă?

— Din partea mea, poate fi și pagubă. Dar în ce mod?

— Să-i otrăvim caii!

— Aș!

— Sau să dăm foc castelului!

— Da, asta ar fi ceva.

— S-o fac, domnule?

— Da.

— În noaptea asta?

— Da. Dar e primejdios!

— Deloc!

— Oh! În castel locuiesc mulți inși. Dacă ai fi prins, ai putea s-o pățești!

— Nu voi fi prins. În privința aceasta, să n-aveți nici o grijă!

— Dar nu țin câtuși de puțin să fie doar un mic incendiu, mă înțelegi? Ar trebui să ardă întregul castel, cu toate clădirile învecinate, astfel că lucrul nu e numai primejdios, ci și anevoios.

— De ce?

— Focul trebuie pus deodată în mai multe locuri.

— Așa m-am gândit și eu.

— Și cum vei găsi mijlocul să înfăptuiești isprava?

— Foarte ușor! Voi aprinde mai întâi în sat o casă ori două.

— Drace, văd că ești într-adevăr un om cu cap, așa cum îmi trebuie!

— Dacă izbucnește un foc în sat, toți cei din castel, sau în orice caz toți bărbații, vor alerga să dea ajutor la stingere; în timpul acesta, se poate opera în voie la castel.

— Prin urmare, ne-am înțeles; de acum înainte ești în slujba mea. Văd însă că-mi voi realiza și altă intenție cu prilejul acesta.

— Lămuriți-mă, domnule.

— Helbig ține mult la fiica sa.

— Vreți să piară și ea în flăcări?

— Nu, să nu piară în flăcări! Dar... știi, ai putea să te prefaci într-un fel de cavaler jefuitor, cum erau prin evul mediu. Ai putea s-o răpești și să fugi călare cu ea.

— Vreți să spuneți că ar trebui s-o răpesc, spre a face astfel pe bătrân să se îngrozească de lipsa ei.

— Ești gata să mă ajuți și în privința aceasta?

— Firește!

— Am o trăsură, pe care o conduce un birjar ce-mi este foarte credincios. Astfel, vom fi trei. Căutăm să prindem fata într-o clipă de neatenție din partea celorlalți, o răpim și fugim cu ea în pădure. Apoi, voi spune domnului von Uhle că vreau să plec — sunt oaspetele lui și, în timp ce trecem prin pădure, o ducem la trăsură.

— Și încotro ne îndreptăm?

— De-a dreptul spre graniță.

— Dincolo, spre Sudlandia?

— Da, la castelul Himmelstein.

— Vom fi opriți la graniță și trăsura va fi cercetată.

— Ei așa! Trăsura mea nu va fi cercetată!

— Nici chiar atunci când călătoriți întovărașit de un bărbat a cărui înfățișare lasă de dorit?

Și-și privi hainele jerpelite. Conteale răs.

— Crezi că te voi lăsa să mergi cu hainele acestea? Chiar azi vei avea altă îmbrăcăminte. Până la orașul cel mai apropiat ai de făcut două ore. Dacă pornești în goană, te poți înapoia până se înserează. Ia banii aceștia! Cumpără-ți tot ce-ți trebuie, dar înainte de orice o armă.

Contele-și scoase punga și-i înmâna o sumă de bani. Hartmann îl întrebă:

— Unde ne întâlnim?

— Aici.

— Când?

— La ora unsprezece seara. Mă voi îngriji să avem trăsura la îndemână, în pădure. E mai bine să plec devreme.

Contele plecă, iar Hartmann se îndreptă zorit spre orașul vecin...

În seara aceleiași zile, Magda fusese în sat, ca să viziteze pe o femeie bolnavă. Gerd o însoțise și acum se întorceau amândoi spre castel. În timp ce Magda stătuse de vorbă cu bolnava și cu cei ai casei, se făcuse târziu; cu toate acestea, tinerii mergeau pe cărarea ce ducea prin parc. Pășeau tăcuți. Era tăcerea aceea tulburătoare care dă inimii drepturile ce i se cuvin, în timp ce buzele se tem să exprime prin cuvinte simțămintele care o năpădesc și o înfioară. Fără vrere, mâna lui prinsese pe cea a tinerei sale prietene și ea nu se împotrivi și nu și-o retrase. Deodată, ea-l auzi suspinând și se opri.

— La ce te gândești, Gerd? îl întreabă.

— La tine și la o sumedenie de lucruri, îi răspunse el.

— Și nu se cade să-mi spui și mie câteva din ele?

— Le știi doar, Magda.

— Nu știu ce crezi, murmură ea.

— Că sunt atât de neînsemnat...

— Neînsemnat? Ce tot vorbești, Gerd?

— Adevărul.

— E un lucru neînsemnat să fie cineva sublocotenent de marină la vârsta ta?

— Asta nu înseamnă nimic față de ceea ce ești tu.

Ea-și puse mâna pe brațul lui și-l rugă:

— Destăinuiește-mi tot ce te frământă!

— Nici eu nu sunt încă lămurit. Dar azi, când am văzut pe contele acela în preajma ta, am simțit că aș fi în stare să zdrobesc pe oricine s-ar încumeta să se atingă de tine, cum a îndrăznit el.

— Nu se va încumeta nimeni s-o facă.

— Și cu toate acestea, vei acorda această îngăduință cuiva. Vei găsi cândva pe unul care...

— Care...? Mai departe!

— Pe care... îl vei iubi.

De-abia putuse rosti cuvântul acesta. După o tăcere de câteva clipe, ea-l întrebă, șoptind:

— Nu cumva... ai fi gelos, Gerd?

— Da, răspunse el, codindu-se, cu toate că nu sunt îndreptățit să fiu.

— Ah, dragă Gerd, poate că ai această îndreptățire.

— Magda! Ce vrei să spui?

— Un frate nu trebuie să fie gelos?

— Ba da, însă nu așa cum gândesc eu.

— Dar în ce fel?

— Știi tu! murmură el.

— Și nu poți să fii? îl întrebă ea pe un ton, care s-ar fi convenit să fie glumeț, dar care vădi o adevărată tulburare.

— Ah, cât m-aș bucura să pot! Aș fi în stare de orice, de orice! Dar știu că n-am dreptul să mă gândesc la asemenea lucruri, că nu pot ajunge la tine.

De pe buzele ei porni un râs voios și cristalin, când îl întrebă:

— Nu poți ajunge la mine? Nu m-ai și ajuns? Nu m-ai prins și mă ții de mână?

— Da, te țin și nu-ți dau drumul. Dar cât timp?

— Pentru cât timp vrei, Gerd!

— Pentru totdeauna?

— Da, șoptiră buzele ei.

— Așadar, pentru toată viața?

— Da.

Atunci el o îmbrățișă și o trase la pieptul său.

— Îți mulțumesc, draga și scumpa mea! Tu ești fericirea mea! Ești atât de sus și eu sunt atât de neînsemnat, dar dacă vrei într-adevăr să fii a mea, simt că am destulă putere să mă lupt cu lumea întreagă pentru tine!

— Nu vei avea nevoie să te lupți cu nimeni. Crezi că ar putea cineva să mă împiedice să fiu a ta?

— Tata.

— El te iubește!

— Știu, însă dragostea lui nu va izbuti să înlăture piedicile pe care le opun starea și originea mea.

— S-au uitat de mult; ele aparțin trecutului.

— Nu! Înainte de a se limpezi situația mea familială, nu ne putem căsători.

— Atunci, să așteptăm, dragă Gerd! Nu?

— Da, râse el. Altceva n-avem de făcut.

Se aplecă spre ea și o sărută drăgăstos pe buze. Apoi, luându-se de braț, se îndreptară spre castel.

Acolo erau așteptați de mult. Datorită oaspeților ce sosiseră, erau atât de multe de povestit, încât abia la miezul nopții se hotărâră în sfârșit cei din castel să se despartă și să se ducă în camerele lor. Deodată, se auziră din curte zgomote neobișnuite.

— Ce-o fi? întrebă maiorul.

— Dumnezeu, arde undeva! se tângui Freya. Din pricină că și celelalte două surori strigau, nu se puteau desluși glasurile din curte. Freya se prăbușise pe scaunul ei, în timp ce Wanka ședea în colțul drept și Zilla în cel stâng al canapelei și tustrele-și țineau ochii închiși. În sfârșit, Freya își ridică pleoapele. Auzind însă din nou alergături și strigăte în curtea castelului, scoase încă un țipăt și închise iarăși ochii. Acum veni rândul Wankei să se trezească din leșin. Ea zări lumina unor flăcări, strigă din răspuțeri și se prăbuși din nou pe canapea. Zilla se simți îndemnată să-și biruie moleșseala pentru o clipă, dar lumina flăcărilor o ameți.

— Groaznic! gemu sora îmbrăcată în albastru.

— Înfrorător! se tângui cea în cenușiu.

— Înspăimântător! oftă cea în purpuriu.

Freya fu cea dintâi care avu curajul să se apropie de fereastră.

— Uitați-vă! Flăcări! Ce bine că focul e în sat și nu aici, la castel!

— La cine o fi izbucnit?

— Haideți să întrebăm!

Coborârea repede în curte, prin a cărei poartă tocmai ieșea tulumba de stins incendiile. Nici un servitor și nici o slujnică nu se mai vedeau. Și maiorul plecase în sat, împreună cu oaspeții săi; Conrad îi întovărășise, și chiar Magda îi urmase, ca să îmbărbăteze pe cei păgubiți din pricina focului.

Ardea căsuța unui țăran sărac. Toți cei ce se adunaseră în jurul ei își dădură de la bun început seama că nu poate fi salvată. Dar erau primejduite casele vecine și, cum sătenii nu se puteau bizui pe ajutorul locuitorilor din comunele înconjurătoare, se stârni o panică înspăimântătoare, ce se potoli abia atunci când maiorul însuși preluă conducerea măsurilor de salvare și când se făcu auzit glasul lui poruncitor și răsunător.

Țăranul care locuia în cea dintâi casă cuprinsă de flăcări n-avea prea multe lucruri, așa că ele putură fi salvate în grabă. Se luară apoi măsuri ca flăcările să nu se întindă și asupra celorlalte case.

Între castel și sat se afla o pantă lină, pe care o străbăteau acum trei făpturi, mergând cu pași șovăitori. Erau surorile maiorului.

— Nu mai pot merge! se plânse cea înaltă.

— Nu mă mai duc picioarele! gâfâi cea mărunță.

— Mă prăbușesc! suspină cea grasă.

Își ațintiseră ochii spre sat, astfel că nu-și puteau da seama ce se întâmplă îndărătul lor. Deodată se auzi de la locul incendiului un strigăt și cele trei surori văzură că sătenii alergau nebunește dinspre sat pe drumul ce ducea la castel.

— Ce-o fi asta? întrebă Freya.

— Aleargă! răspunse Wanka.

— Dar de ce-or fi alergând? se miră Zilla. Trebuie să se fi întâmplat ceva acolo, sus. Strigă mereu: foc! loc!

Se întoarseră și se prăbușiră, leșinate. Castelul era în flăcări. Atât din clădirile secundare cât și din cea principală, locuită de maior și de familia sa, se ridicau limbi mari de foc, a căror înălțime creștea neîncetat.

— Focul a fost pus! rosti maiorul, care trecea panta în goană, îndreptându-se spre castel.

— Da. Focul din sat trebuia să ne facă doar să părăsim castelul! Dar unde o fi Magda? exclamă Gerd, care alerga o dată cu maiorul.

— În sat.

— Și surorile dumitale?

— Nu le-ai văzut pe pantă? Sunt în siguranță. Hai să ajungem mai repede, ca să-mi salvez documentele!

— Și animalele. Înainte de orice, trebuie să deschidem grajdurile!

Alergau nebunește pe pantă. Nici unul nu se uita la celalalt și fiecare din ei se gândea să ajungă mai curând la castel. Numeroși săteni, care știau că locuințele și avutul nu le sunt primejduite, alergau o dată cu ei. Și cum înghesuiala era prea mare, Magda rămase în urmă și se hotărî s-o ia spre dreapta, prin livezi.

În preajma drumului se aflau doi bărbați, ascunși într-un tufiș. Erau contele și Hartmann.

— A mers mai bine decât ne-am așteptat! spuse Hohenegg.

— N-a fost o treabă prea grea, fiindcă toți cei din castel au fugit în sat și au lăsat porțile și ușile vraște, fără nici o pază. Nu mi-am închipuit că vor fi atât de neprevăzători.

— Crezi că vor putea salva ceva?

— Aș! Am pus focul mai întâi în încăperile din spatele castelului, fiindcă de acolo flăcările puteau fi zărite greu în sat. Acum ard clădirile din față. Cine știe dacă vor mai putea fi salvate măcar încăperile de sus! Am găsit într-o

magazie trei bidoane cu gaz; le-am luat, am turnat gazul în coridor, așa că flăcările au cuprins totul deodată.

— Strașnic! Prin urmare, maiorul nu-și va salva nici banii măcar!

Hartmann nu răspunse, ci-și duse fără vrere mâna la buzunarul de la piept. Dacă ar fi fost ziuă, s-ar fi putut vedea că buzunarul e foarte umflat.

— Avem noroc, urmă contele, că flăcările luminează drumul, înlesnindu-ne mijlocul de a recunoaște pe toți cei care trec.

— Sunteți sigur că fata a fugit în sat?

— Am văzut-o.

— Atunci, trebuie să se înapoieze. Unde o înhățăm?

— Aici nu, fără îndoială. Dar ne luăm încet după ea și în toiul zăpăcelii vom găsi desigur o clipă în care vom izbuti să punem mâna pe ea.

Șirul celor care alergau spre castel nu se mai sfârșea. Deodată, cei doi inși ce stăteau la pândă zăriră o femeie, care se îndrepta spre locul unde se aflau ei.

— Cine e? întrebă contele.

— O femeie care merge grăbită.

— Trebuie să treacă pe aici.

— Să ne dăm deoparte, domnule; să nu ne zărească!

— Ba poate să ne zărească; e mai bine. Știi cine e?

— Ah, acum pot să-i văd mai bine chipul! Nu este cumva domnișoara noastră?

— Ba da.

— O înhățăm?

— Firește! O lăsăm să treacă; apoi tu te năpustești asupra ei și eu îi astup gura cu o batistă. Bagă de seamă, trece!

Cei doi se trântiră la pământ, îndărătul tufișului. Fără să bănuiască nimic, Magda își continuă drumul, cu pași grăbiți. Dar îndată ce trecu de tufiș, fu înșfăcată de Hartmann și trântită. Strigătul de ajutor pe care-l scoase se pierdu neauzit în zgomotul stârnit de cei adunați în jurul

focului de la castel; al doilea strigăt fu înăbușit de-a binelea de batista pe care i-o vârase contele în gură. Apoi, Hohenegg scoase din buzunar câteva sfori groase și-și legă prizoniera, cu ajutorul lui Hartmann.

— Nu prea tare! porunci contele. Suntem siguri de ea, fiindcă și-a pierdut cunoștința; și apoi, nu uita că e femeie, așa că nu ne putem teme că va fugi.

— Așa! rosti mulțumit complicele său. S-a făcut! S-o ridic?

— Da, hai!

Hartmann luă în brațe pe Magda și-și urmă stăpânul care porni grăbit de-a curmezișul pădurilor și livezilor. Erau nevoiți să facă un mare ocol, pentru că flăcările ce mistuiau castelul aruncau o lumină puternică asupra întregii regiuni, astfel că orice trecător putea fi zărit...

Îndărătul castelului și pe partea opusă satului, pădurea se întindea pe o distanță oarecare; apoi, urca laturile unui șir întreg de dealuri cu pante povârnite, din al căror creștet șoseaua ducea spre vale, după ce șerpuia în numeroase cotituri. Cei care mergeau pe jos puteau ajunge lesne în vârful dealurilor pe o cărare foarte bătătorită, străbătută de fiecare din aceste cotituri și mărginită de ambele părți, ca și șoseaua, de măracinișuri dese.

De cealaltă parte a trecătorii se vedea o trăsură, care urca încet spre creștetul unui deal și era trasă de doi cai obosiți. În afară de birjar, în trăsură se afla un călător care, învelit într-o manta largă, se înfundase în perna trăsurii și se părea că doarme tihnit. Numai din când în când, adică atunci când roțile se izbeau de vreo piatră zguduind astfel trăsura, călătorul se trezea, își înălța capul și, după ce-și rotea ochii în jur, îl cobora iarăși pe pernă. Deodată, trăsura se opri, iar călătorul tresări și se ridică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Am ajuns pe culme.

— Ei și?

— Domnule, să lăsăm puțin caii să răsuflă! Drumul a fost foarte obositor până aici.

— N-ai decât să-i lași! Oricum sosesc târziu, așa că mi-e totuna. Ești de prin părțile acestea nu-i așa?

— Da, domnule, din Steinweiler.

— După câte-mi amintesc, trebuie să fie prin apropiere de Helbigsdorf.

— Da, la o depărtare de vreo jumătate de oră. Tocmai în direcția de unde se poate vedea luminișul printre copaci.

Și pe creasta dealului pădurea era atât de deasă, încât nu se putea privi în vale. De aceea, nici focul nu putea fi zărit de aici; însă deasupra arborilor se ivea o lumină atât de puternică, încât s-ar fi putut crede că a început să se crape de ziuă. Călătorul își ridică ochii spre cer.

— Hm! Venim dinspre răsărit și abia a trecut miezul nopții. Acolo jos trebuie să fi izbucnit un incendiu!

— Cam așa se pare, domnule! Vedeți norișorul acela oare se înalță deasupra copacilor?

— Da. E tare întunecat, însă marginea lui de jos strălucește ca aurul. Arde. Dar unde anume?

— Lumina unui foc e oarecum înșelătoare în timpul nopții, dar îndată ce vom ajunge la prima cotitură a șoselei, vom putea vedea întreaga vale. Să mân caii până acolo?

— Da, și chiar repede de tot!

Trăsura porni în goană pe spinarea dealului și ajunse curând la locul de unde șoseaua începea să coboare. Aici, birjarul se opri fără să vrea, arătă cu biciul în jos și exclamă, speriat:

— Domnule, vedeți?

— Da. Sunt două incendii, unul mai mare și celălalt mai mic. Dumnezeu, incendiul cel mare este la castelul Helbigsdorf, iar cel mic e în sat. Dă-i drumul! Repede, cât de repede poți!

— Drumul e primejdios și prăpăstios, iar caii îmi sunt morți de oboseală.

— Bine, atunci cobor și o iau pe jos. Cunoscut prin apropiere o cărare scurtă, care taie cotiturile. Pornește-o încet spre castel și ne întâlnim acolo.

Își scoase mantaua și coborî din trăsură. Străinul, un bărbat înalt și bine făcut, trebuie să fi cunoscut bine ținutul, pentru că, fără să stea o clipă pe gânduri, se întoarse pe șosea cu pași zoriți. După câteva minute, ajunse la capătul drumului de care pomenise și începu să-l străbată. Cărare nu era prea largă, dar prin așezarea ei în pădure se afla tocmai la nivelul castelului, astfel că flăcările îi lumineau fiecă pas și-i înlesniră într-o mare măsură coborârea. Jos, acolo unde cărare se întâlnea pentru ultima dată cu șoseaua, străinul se opri. În fața lui se afla o trăsură închisă, iar lângă ea aștepta birjarul. Faptul i se păru ciudat.

— Bună seara! salută.

— Bună seara! răspunse celălalt, ursuz.

— A cui e trăsura?

— A mea.

— A ta? Pe cine aștepti?

— Nu te privește!

— Mojicule! Știi că-mi dai de bănuț?

— Și tu mie.

Străinul râse:

— Îmi placi, știi? Îți voi da o amintire.

După o aruncătură de ochi în trăsură, încredințându-se că e goală, trânti la repezeală o palmă răsunătoare „politicosului” birjar. În clipa când birjarul bătut se gândi că s-ar fi convenit să-i răspundă în același fel, străinul era departe.

Șoseaua se întindea spre sat, făcând câteva cotituri șerpuitoare. Călătorul misterios străbătu drumul ce ducea prin pădurice spre castel și ajunse la jumătatea lui, când tresări și se dădu speriat înapoi. Era aproape să se izbească de un bărbat, care apăruse grăbit printre copăcei. Îndărătul lui se afla altul, care purta pe brațe o povară.

— Stai! porunci străinul arătării aceleia.

Atunci, cel care mergea înainte smulse tovarășului său povara de pe brațe și-i strigă pe un ton poruncitor:

— Doboară-l!

Rostind aceste cuvinte, dispăru printre copăcei. Celălalt păși furios spre străin:

— Cine ești dumneata?

— Lasă asta! Ce ducea tovarășul tău?

— Șterge-o și lasă-ne în pace!

Voi să-și urmeze tovarășul, dar străinul îl apucase zdravăn și nu-l lăsă să-și îndeplinească gândul.

— Stai, prietene! Colo jos arde; aici, voi doi vă strecurați prin pădure cu un obiect pe brațe. Vei avea bunăvoința să mă însoțești la castel!

— Și tu te vei duce dracului!

— Cu plăcere! Dar fără tine nu mă primește. Înainte!

— Caraghiosule! Dă-te la o parte, n-auzi?

Încercă să trântască pe străin la pământ, dar își prețuisese greșit puterea, căci în clipa următoare zăcea el însuși la pământ, în timp ce străinul îngenunchease pe pieptul lui.

— Ei, dar știi că ești un Goliath grozav?! râse acesta. Stai liniștit, să-ți leg puțin mâinile și să te duc la castel, ca să fii cercetat pe îndelete!

Își scoase o batistă din buzunar, ca să-și poată lega prizonierul, dar fu nevoit să dea drumul uneia din mâinile lui Hartmann. Acesta își vârî cu iuțeala fulgerului mâna în buzunar, scoase pistolul și trase.

Adversarul său abia avu vreme să-și încline capul într-o parte; glonteale trecu suierând pe lângă el.

— Ah, înțepi viperă?! Dă-mi jucăria! Și întinse mâna, ca să-i ia pistolul.

— Mori, câine! tună Hartmann, furios.

Icnind, făcu o mișcare bruscă și izbuti să-și elibereze și cealaltă mână din strânsoare. Dar în clipa când atinse

trăgaciul, străinul îi întoarse pistolul în jos, — și glonteale țâșni.

— Ah! gemu Hartmann. M-am împușcat!

— Așa ți se cuvine, băiete!

Cel ce vorbise își dădu seama că împotrivirea celui rănit slăbește, astfel că-i fu ușor să-i lege mâinile.

— Acum vino cu mine! îi porunci.

— Nu pot! răspunse gemând Hartmann.

— Scoală-te și pornește!

— Nu pot! M-am nimerit în ochi.

Glasul îi era stins, iar corpul i se prăbuși țeapăn, după ce încercase să se ridice.

— Prin urmare, ești pierdut. Spune-mi cine ești și ce cauți pe aici!

Cel întrebat bolborosi:

— Lăsați-mă să zac! Mor!

— Să te las să zaci? Ca să vină tovarășul tău să te ia? Nici prin gând nu-mi trece!

Îl ridică ușor și-l zvârli pe umeri. Hartmann nu fu în stare să se împotrivească. Străinul îl duse cu pași grăbiți prin pădure și ieși cu el în câmp, de unde focul se vedea bine, în toată mărimea lui înfricoșătoare.

Cei dintâi pe care îi întâlni fură Karavey și Balduin Schubert. Așezând pe rănit la picioarele lor, se adresă lui Karavey.

— Spuneți-mi, prieteni... dar se întrerupse, fiindcă privirea îi căzu pe chipul țiganului, luminat de flăcări. Karavey! Tu aici?! Ce surpriză!

Și Karavey recunoscă pe străin.

— Katombu... voiam să spun: Nurvan-pașa... nu, contele Hohenegg... tu... dumneata... Se poate?!?

Își desfăcu brațele și voi să se repeadă prietenos spre el, dar în clipa următoare își aminti deosebirea dintre situația lor și-și lăsă brațele să alunece pe lângă corp. Celălalt însă își dădu seama că prietenul se codise, și-i spuse pe un ton plin de căldură:

— Karavey, nu fi prost! Eu nu sunt pentru tine contele Wilhelm Hohenegg, ci tot Katombo, fratele și prietenul tău. Hai să ne îmbrățișăm!

După ce-și vădi bucuria că-și regăsește prietenul și strânse bărbătește mâna lui Schubert, Katombo întrebă:

— Ce cauți prin părțile acestea? Ai fost desigur la sora ta, Lilga?

— Nu, am venit cu alte gânduri pe aici. E o poveste întreagă și lungă, pe care însă nu ți-o pot istorisi acum. Dar lasă-mă să mă mir eu, că te întâlnesc pe tine aici!

— Te lămuresc în două cuvinte. Am avut de îndeplinit o misiune diplomatică a ducelui Max la Curtea din Sudlandia și la înapoiere am vrut să văd iarăși ținutul prin care am cutreierat deseori, pe vremea când nu eram încă Nurvanpașa și contele Hohenegg —, tu știi, Karavey. Cu prilejul acesta voiam să vizitez și pe maiorul Helbig. Asta-i tot.

— Ai venit în niște clipe foarte nenorocite.

— Castelul arde de mult?

— De o jumătate de oră.

— Atunci, focul a fost pus. Flăcările țâșnesc din toate părțile și colțurile castelului. Nu există nici o bănuială în privința făptașului?

— Nici una.

— Poate că insul acesta pe care l-am cărat în spinare va fi în stare să dezlege taina.

— Cine este?

— L-am găsit colo, în tufiș. Avea și un tovarăș, dar a izbutit să-mi scape. Ducea o povară grea în brațe.

Karavey se aplecă, spre a privi pe prizonier. Drace, omul e mort!

— Mort? întrebă Katombo liniștit. Se poate, dar el însuși e de vină.

— Cum asta?

— A vrut să tragă în mine. Primul glonte a trecut pe lângă mine, iar al doilea l-a nimerit chiar pe el.

În clipa aceea se apropiară de ei, venind grăbiți, maiorul Helbig, Gollwitz și Sandford. Chipurile lor vădeau o mare neliniște. Când zări pe străin, maiorul fu uimit și se dădu înapoi cu un pas.

— Nurvan-pașa! Fiți binevenit, excelență, cu toate că nu vă pot oferi găzduire. Flăcările nemiloase nu-mi mistuie numai casa, ci și întreaga avere. Iertați-mă că deocamdată nu mă pot ocupa de dumneavoastră, așa cum aș dori. Îmi caut fiica și sunt îngrozit că n-o găsesc.

— A fost în sat, spuse Karavey, și o fi rămas acolo. S-o fi speriat, cum se sperie de obicei femeile de foc și acum și-o fi revenit în fire.

— Presupunerea aceasta mă liniștește într-o măsură oarecare. Dar cine-i trântit pe jos?

— Un om pe care l-am întâlnit în pădurice, îl lămurii Katombo.

— Și cum a ajuns aici?

— Când am zărit focul și am coborât din trăsură, ca să merg mai repede pe jos, am dat de el și mi s-a părut suspect. A tras în mine, dar i-am răsucit mâna și s-a împușcat în ochi. E mort!

Maiorul se aplecă.

— Hartmann! exclamă, surprins.

— Îl cunoașteți, domnule maior?

— Da. E soțul menajerei mele. A ieșit acum din pușcărie și a venit la noi, dar a trebuit să plece numaidecât din castel. Cred că el este făptașul, el a pus focul.

— Să-i scotocim buzunarele, propuse Gollwitz.

Îngenunche, scormoni prin buzunarele mortului și găsi în buzunarul de la piept al hainei un pachet, pe care-l deschise:

— Bani! Bancnote! Ia uitați-vă, domnule maior!

Helbig le cercetă în grabă și văzu că sunt bancnote și bonuri de tezaur.

— Banii aceștia îmi aparțin! exclamă. Obişnuiesc să semnez într-un colț fiecă bancnotă mare. Priviți! Și suma se

potrivește! Într-adevăr, el a fost cel care a pus focul!

— Așadar, v-ați salvat cel puțin averea! spuse Fred.

— Totuși, biblioteca și o sumedenie de documente de valoare sunt nimicite de flăcări! Domnule von Gollwitz, vă rog, duceți-vă în grabă în sat și vedeți dacă Magda e adăpostită undeva! Prezența lui Gerd mai este trebuincioasă la castel.

Gollwitz dădu urmare acestei rugăminți. Întâlni tulumbele câtorva sate învecinate, care veneau însă prea târziu într-ajutor. Flăcările alcătuiau o singură văpaie uriașă, care se înălța până la nori și acoperea tot cerul cu un fum gros și negru. Văpaia pârla hainele celor din apropiere și lumina întregul ținut, de parcă ar fi fost ziuă.

Când Fred ajunsese în sat, văzu că locuința săteanului sărac arsese cu totul. Pe zidurile înconjurătoare ce rămăseseră în picioare, mai ardeau câteva flăcări mici. Cele două case vecine scăpaseră neatinse, datorită măsurilor de prevedere ce fuseseră luate. Și cum aici nu mai erau temeri de altă nenorocire, cei mai mulți săteni se îndreptară spre castel; în sat rămăseseră foarte puțini.

Fred întrebă despre Magda pe fiecăare pe care-l întâlnea, dar nici unul nu fu în stare să-i dea vreo lămurire. Intră din casă în casă și străbătu pe rând țărinile; găsi pretutindeni câte un moșneag sau câte o băbuță, pe care îi iscodi, dar fu nevoit să constate în cele din urmă că nu aflase nimic.

Abia când ieși din sat, întâlni o femeie, ce se înapoia de la castel, ca să-și vadă copiii lăsați singuri acasă.

— Ascultă, femeie! N-ai văzut cumva pe domnișoara Helbig astă-seară?

— Da. A fost întâi în sat și după aceea a alergat cu noi spre castel, când a văzut că a izbucnit focul.

— Ești sigură?

— Da. Mergea chiar în fața mea. Dar din pricina îmbulzelii, a luat-o la dreapta prin livezi.

— Îți mulțumesc!

Porni în grabă și găsi laolaltă pe toți locuitorii castelului și oaspeții lor, care priveau neputincioși flăcările, căci încercările de stingere se dovediseră zadarnice.

— Ai găsit-o? îl întrebă maiorul.

— Nu. M-aș fi întors singur, dacă o găseam?

— Prin urmare, a dispărut! Dumnezeuule, unde-o fi?

— Fiica dumneavoastră a plecat din sat, înapoindu-se spre castel, trecând pe lângă pădurice și străbătând livezile, după cum mi-a spus o femeie care a văzut-o.

— Atunci, a luat-o înaintea celorlalți și a pătruns în castel.

— Magda a pierit în flăcări! se tângui Freya.

— Liniștiți-vă! o rugă Gerd. Magda nu putea să meargă atât de repede, cum am alergat eu și tata. Noi doi am ajuns cei dintâi aici și am fi zărit-o.

— Poate că i s-a făcut rău pe drum și acum zace pe undeva, spuse maiorul. Haideți cu toții s-o căutăm! Poate că dăm de ea.

În clipa aceea apăru birjarul, pe care-l lăsase Nurvan-pașa să-și mâne încet caii zdrobiți de oboseală. La lumina pe care o răspândeau flăcările, se văzu că birjarul sângerează.

— Ce ți s-a întâmplat? îl întrebă pașa.

— Am fost înjunghiat de un bărbat, care a trecut nebunește pe lângă mine, într-o trăsură închisă.

— Povestește-ne cum s-au petrecut faptele.

— Pe la jumătatea dealului, am întâlnit un alt birjar. Cărarea era îngustă și prăpăstioasă, așa că am coborât de pe capră, ca și celălalt birjar, ca să ne ținem caii. Tocmai când voiam să-mi urmez drumul, am auzii pe cineva din cealaltă trăsură strigând după ajutor...

— Drace! exclamă Gollwitz. Ce fel de glas era? De bărbat sau de femeie?

— Era glas femeiesc, după cum cred. Dar nu mi-am putut da bine seama, fiindcă strigătul a fost înăbușit. Cred

că cineva i-a ținut sau i-a astupat gura cu un căluș celui care a strigat.

— Și ce-ai făcut?

— Am cerut birjarului să oprească, dar el n-a vrut și l-am apucat de braț. Ne-am rostogolit și el m-a înjunghiat cu un pumnal în braț; în clipa aceea s-a deschis ușa trăsurii și a ieșit altcineva, care mi-a dat o lovitură puternică pe la spate, astfel că mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit, cei doi dispăruseră.

— Câtă vreme ai zăcut?

— Nu știu, dar cred că a trecut destul de mult pună când mi-am revenit.

Ascultătorii se priveau înmărmuriți.

— Trebuie să pornim numaidecât după ei! porunci maiorul.

— Stați; să nu ne pripim! îl sfătui pașa. În asemenea împrejurări, sângele rece e mai folositor decât tulburarea. Povara pe care am văzut-o pe brațele fugarului putea să fie un corp omenesc. Dar o astfel de faptă ar fi într-adevăr nemaipomenită în țara noastră. Cine putea să fie cel care a răpit pe domnișoara?

— Da, cine? se întrebă și Helbig, la rându-i.

— În tot cazul, nu era un om oarecare, spuse pașa. Aveți vreun dușman, prin părțile acestea, domnule maior?

— După câte știu, nu am. N-am insultat pe nimeni.

— Dar eu am un dușman, sări Gerd. Totuși, aș socoti că nu-i cu puțință o asemenea răzbunare. Nu, nu putea să fie el!

— Cine?

— „Contele zănatic!”

Atunci, interveni pașa:

— „Contele zănatic” a fost aici?

— Da. Chiar azi.

— Și l-ați insultat?

— L-am pedepsit.

— Pentru ce?

- S-a purtat ca un ticălos, în parc, față de Magda.
- Dumnezeule, atunci nu mai încape nici o îndoială că el a fost! exclamă pașa. Dar ce legătură o fi fost între el și mortul acesta?
- L-o fi întâlnit pe drum.
- Dar nu poți pune la cale un plan atât de primejdios cu un necunoscut, întâlnit din întâmplare.
- Se cunoșteau de mai înainte, de la Fallum.
- Asta-i altceva. Contele știa desigur că Hartmann a fost în pușcărie și a văzut în el unealta de care s-ar putea folosi, ca să-și înfăptuiască planul.
- Trebuie să pornim numaidecât în urmărirea lui! repetă maiorul.
- Să mai așteptăm câteva clipe, îl rugă Gollwitz. E mai bine să fim întâi siguri, ca să știm ce avem de făcut.
- O să ne scape!
- Răpitorul fiicei dumneavoastră ne va scăpa, numai dacă ne vom pripici. Lăsați lucrurile pe seama mea! În preriile din nordul Americii am prins destui inși primejdioși. Înainte de orice însă trebuie să ne încredințăm că nu ne înșelăm. Poate că domnișoara zace undeva leșinată.
- Atunci, s-o căutăm repede, spuse maiorul, voind să plece.
- Stați! îl sfătui Gollwitz. Totul este să nu nimicim urmele. Rămâneți cu toții pe loc. Să mă însoțească numai Bill Sandford. El știe să descopere o urmă și să țină după ea. Ați salvat caii?
- Da. Și vitele au fost salvate și duse la adăpost.
- Atunci, porunciți să ni se aducă doi cai! Ne înapoiem curând.

Cei doi vânători din prerie porniră. O luară pe drumul ce ducea spre sat și cercetară marginile drumului, cu toată luarea-aminte. Lumina puternică pe care o răspândeau flăcările, le îngădui să vadă limpede fiecă bucată de pământ. Când ajunseră în fața păduricii, Fred se opri.

— Aici este! spuse, arătând spre iarba călcată. Se aplecară, ca să cerceteze urmele.

— Un picior mic de femeie, spuse Bill. Da, e drumul care duce spre dreapta, adică așa cum ți-a povestit adineaori femeia.

Înaintară, prevăzători; întâi Fred, și Bill îndărătul lui. Când trecură de tufiș, Fred se opri iar:

— Drace! Aici sunt și alte urme de pași! Iarba e călcată de curând.

— De câți inși? întrebă Bill.

— Vom vedea îndată!

Cercetară urmele.

— Doi inși! rosti Sandford. Aici, îndărătul tufișului, au stat la pândă!

— Și pe aici, prin dreapta, s-au strecurat, îl completă Fred.

— Să vedem acum de unde au venit, îl îndemnă Bill.

— Nu; n-ar avea nici un rost, trebuie să ne luăm doar după urmele care pornesc de aici încolo. Iată, aici s-au năpustit cei doi asupra ei și tot aici încetează pașii piciorului femeiesc.

— Au dus-o pe brațe, sau în spinare.

— Da. Și acum nu mă mai îndoiesc deloc, că au fost cei doi inși pe care i-a întâlnit pașa. Să mergem mai departe!

Nu le fu greu să ajungă până la locul unde se întâlnise pașa cu cei doi netrebnici.

— Stai! spuse Fred. Orice pierdere de timp poate fi păgubitoare. Ei sunt! Să ne înapoiem la castel!

De la plecarea lor, nu se scurseseră decât zece minute. Când îi văzu venind, Helbig le ieși în întâmpinare.

— Ei? îi întrebă, pe un ton care vădea îngrijorare și nerăbdare.

— Nu vă speriați, domnule maior, răspunse Gollwitz. A fost într-adevăr răpită.

— Atunci, repede după ticăloși!

Și voi să se avânte pe cal. Fred îl împiedică s-o facă.

— Vă rog, domnule maior, așteptați încă o clipă! Trebuie să chibzuim cât se poate de bine.

— Să se ducă dracului toată chibzuiala! Între timp, ne scapă netrebnicul!

— Nu ne scapă! Mai întâi să pornească imediat doi inși pe urmele trăsurii, dar dumneavoastră veți rămâne aici!

— Eu? Pentru ce?

— Aici e mai multă nevoie de dumneavoastră decât de oricare altul.

— Înainte de orice, are fiica mea nevoie de mine.

— În privința aceasta, vă putem înlocui noi; dar aici, la locul incendiului, nu.

— Am înlocuitor.

— Se poate. Însă pentru găsirea fiicei dumneavoastră ne vom despărți și vom avea nevoie de un centru de legătură, cu ajutorul căruia să ne putem împărtăși veștile.

— Să ne despărțim? De ce?

— Până acum, știm că fiica dumneavoastră a fost răpită de un bărbat; dar nu știm cine este acest bărbat.

— E contele!

— Așa bănuim, dar n-am putea jura că bănuiala noastră e întemeiată. Cât de departe e granița?

— Distanța poate fi străbătută în trei ore de cai iuți.

— Cum se numește localitatea de la graniță?

— Wiesenstein.

— Șoseaua pe care a venit pașa duce într-acolo?

— Da, dacă după o oră de drum de aici dați de o răspântie și porniți la dreapta.

— Bun! Atunci, iată planul meu, care ne duce sigur la țintă! Dacă într-adevăr contele este răpitorul, atunci se va strădui să ajungă cât mai curând la graniță. Prin urmare, doi inși pornesc pe cai după el...

— Unul dintre ei voi fi eu! îl întrerupse Helbig.

— Nu. Dumneavoastră veți rămâne aici! La o astfel de urmărire nu pot merge decât oameni pricepuți în

descoperirea unui fugar. Eu voi prelua sarcina asta, iar prietenul meu Sandford mă va întovărăși.

— Dumneavoastră nu cunoașteți drumurile.

— Faptul acesta n-are nici o însemnătate. În prerie nu există nici un fel de drumuri; totuși, am nimerit totdeauna la țintă. Așadar, suntem înțeleși: eu și Bill pornim după el! Cineva dintre dumneavoastră se duce la domnul von Uhle și-l iscodește în privința felului cum s-a despărțit de conte. S-ar putea ca el să mai fie acolo. Îmi împărtășiți la Wiesenstein, pe cale telegrafică, rezultatul acestor cercetări.

— La ce adresă?

— „Sandford, Poste-restante”. Băgați însă de seamă în ce mod întocmiți telegrama. Există cărări care duc de aici spre graniță?

— Da.

— Și acestea trebuie cercetate.

— Dar cine le cunoaște bine?

— Eu, spuse Karavey.

— Eu, răspunse în același timp Nurvan-pașa.

— Dumneavoastră, domnule conte? întrebă Fred, bucurându-se, fiindcă auzise despre energia lui. Desigur că nu vreți să luați parte la urmărire.

— De ce nu? Nici nu mă gândesc să mă despart atât de curând de vechiul meu prieten Karavey, pe care nu l-am văzut de atâția ani. Și apoi, în cazul când contele este autorul acestei nemernicii, țin mult să stau cu el de vorbă. Poartă același nume cu mine, și dacă mă încredințez că batjocorește neconținut acest nume, nu pot rămâne nepăsător.

— Dar nu vă va fi greu, după călătoria îndelungată pe care ați făcut-o?

— Cătuși de puțin; dimpotrivă, mă bucur că voi putea să umblu. Mai aveți ceva să ne spuneți? Vreo îndrumare de dat?

— Nu. Veți lua măsurile pe care vi le vor porunci împrejurările. Aveți nevoie de pregătiri deosebite?

— În câteva clipe suntem gata de drum, îl asigură Katombo.

— Dar...

— E bine. Vă rog să n-aveți nici o grijă în privința mea.

Porni cu pași grăbiți, iar Karavey îl urmă.

— Strașnic bărbat! se minună Fred. Și acum, mai am nevoie de doi inși.

— Pentru ce? îl întrebă maiorul.

— Dacă răpitorul este într-adevăr contele, ne-a luat-o cu mult înainte. Cred că este la o depărtare de cel puțin o oră. Astfel că s-ar putea să nu-l ajungem până la graniță. Domnul sublocotenent are un concediu mai îndelungat?

— Câtă vreme îi place.

— Să se ducă întâi cu tatăl său spre Himmelstein și să supravegheze castelul cu cea mai mare luare-aminte. Dacă ne scapă contele, se refugiază acolo, fără îndoială, iar dumneavoastră, domnule maior, veți rămâne aici spre a ne putea împărtăși veștile și ne veți urma abia atunci când vă vom chema. Rămâneți cu bine!

Caii erau în apropiere. Fred încalecă și Sandford îi urmă pilda. În câteva clipe cei doi călăreți dispărură. Cei rămași erau stăpâniți de o adâncă tulburare.

— Cine merge la domnul von Uhle? întrebă Gerd.

— Chiar eu, îi răspunse maiorul. Tu și tatăl tău mă puteți întovărăși, deoarece drumul pe care-l aveți de străbătut duce pe acolo și în felul acesta veți economisi un timp destul de prețios.

— Vreți să ne părăsiți? oftă Freya.

— Doar rămâne Conrad cu voi.

— Conrad? El nu-i un ocrotitor pentru doamne.

— Credeți că vă voi mânca? întrebă servitorul.

— Ai auzit! se tângui Zilla.

— E un turbat! se plânse Wanka.

— Ne va chinui groaznic! suspină Freya.

— Duceți-vă în sat la soția pastorului! hotărî maiorul. Acolo veți fi bine primite și mă puteți aștepta. Aici nu mai este nimeni în stare să vă fie de vreun ajutor. Suntem cu toții de prisos și trebuie să lăsăm focul să ardă liniștit.

Drumul îi duse timp de vreo oră prin pădure și îi coborî apoi într-o vale, în adâncul căreia se afla moșia domnului von Uhle. Din pricina așezării moșiei, nimeni nu zărise de aici flăcările care mistuiau castelul. Începea să se crape de ziuă, dar cei de pe moșie încă nu se treziseră, astfel că maiorul fu nevoit să bată în poartă.

Când îi văzu pe oaspeți, administratorul veni în grabă să le deschidă poarta.

— Domnul von Uhle mai doarme? întrebă maiorul.

— Da.

— Vă rog să-l treziți.

— Numaidecât! Pofțiți în odaia de primire, domnule maior!

Administratorul plecă și după câteva minute se ivi Uhle, al cărui chip vădea uimirea pricinuită de această vizită.

— Vă rugăm să ne iertați că venim la o oră atât de nepotrivită, începu maiorul, după ce se salutară. Contele Hohenegg a plecat?

— Da. A pornit cu trăsura lui.

— Ați fost cu el la mine. S-a înapoiat aici, împreună cu dumneavoastră?

— Nu. Am mers împreună doar o bucată de drum. Apoi am întâlnit un cerșetor cu care a stat de vorbă.

— După câtă vreme s-a înapoiat?

— Cred că după vreo trei ore.

— Cu cerșetorul?

— Nu, fără el.

— Vă rog să-mi descrieți înfățișarea cerșetorului.

— Putea să aibă vreo cincizeci de ani și părea foarte istovit. Purta pantaloni cenușii, o haină neagră zdrențuită și o pălărie de culoare închisă. Chipul lui...

— E de ajuns. Se potrivește.

- Nu vă înțeleg.
- Omul acesta a dat foc întâi unei locuințe țărănești și apoi castelului meu.
- Mă speriați! Dar prezența dumneavoastră aici mă îndeamnă să cred că primejdia a fost înlăturată.
- Dimpotrivă, prezența mea la dumneavoastră trebuie să vă spună că am pierdut totul.
- Pentru numele lui Dumnezeu, domnule maior, ce înseamnă asta?
- Înseamnă că flăcările îmi mistuie și acum castelul. Nu mi-am salvat decât vitele.
- Vă rog să-mi îngăduiți să mă îngrijesc de înhămarea cailor!
- Da, însă fiți bun și dați-ne două trăsuri; una pentru dumneavoastră și pentru mine, iar cealaltă pentru domnii aceștia care trebuie să pornească în munți!
- Sunt victime?
- Nu. Dar fiica mea a dispărut.
- Ah! se sperie Uhle. Fără urme?
- Ba da; i-am găsit urmele.
- Lămuriți-mă.
- Urmele duc într-acolo unde vor pleca domnii aceștia.
- Voi lua și câțiva servitori! spuse moșierul.
- Da, luați-i! De fapt, nu se mai poate salva nimic; însă nu e rău dacă vor fi câțiva inși, care să dea o mână de ajutor.
- Uhle ieși din odaie.
- Conte este răpitorul, spuse maiorul.
- Nu mai încape nici o îndoială! exclamă Gerd. Tată, aș vrea să nu fi ajuns la graniță!
- De ce?
- Ca să-l pot prinde eu, la Himmelstein. Îl voi zdrobi pe ticălos!
- Eu aș dori să-mi văd cât mai curând copila. Gândește-te la ceea ce are de îndurat Magda în tovărășia unuia ca el!
- Vai de el, dacă-l găsesc!

— Te vei stăpâni, fiul meu! Și eu sunt nevoit să mă stăpânesc, deși sunt tată și deși simt cum mă cuprinde furia.

După câteva minute, cele două trăsură părăsiră moșia, în direcții opuse: una se îndreptă spre munți, iar cealaltă spre castelul Helbigsdorf. Când ajunse, maiorul își găsi castelul ars în întregime: arseseră și zidurile înconjurătoare. Totuși, flăcările continuau să se înalțe, alimentate din belșug de lemnăria ce se prăbușise. Surorile lui Helbig se aflau la pastor, iar grasa doamnă Barbara dădea ajutor fierarului Curții care, împreună cu administratorul și Conrad, supraveghea servitorii și sătenii ce încercau să smulgă vreun obiect din ghearele văpăii necruțătoare.

Încă în cursul dimineții, sosi dintr-o stațiune așezată dincoace de graniță o telegramă, cu următorul cuprins:

„Nu s-au dus spre Wiesenstein, ci spre stânga. Mereu pe urme. Curând alte vești. Sandford”.

14. Moartea Lilgăi

Sus în munți, în apropierea graniței, se afla în mijlocul pădurii, po-o parte a șoselei ce se întinde de-a lungul graniței, un teren întins, pe care era așezată o căsuță, locuită de bătrânul pădurar Tirban.

În fața căsuței, pe un morman de vreascuri, ședea o arătare omenească, a cărei înfățișare era înspăimântătoare. Era îmbrăcată cu o rochie de culoare roșu-aprins, cu o cămașă murdară, și avea în jurul capului o cârpă galbenă. Brațele și picioarele-i goale erau arse de soare. Trecuseră zeci de ani de când o întâlnisem pe șosea și chipul îi îmbătrânise mult; trăsăturile erau atât de aspre, de parcă fuseseră tăiate cu un cuțit. Femeia își ținea ochii închiși, dar mina ei vădea că e frământată de gânduri.

Deodată ieși din colibă un bărbat, ce se sprijinea într-o bâță. Era mărunț, iar corpul său era și mai slab decât al femeii. Ochii i se adânciseră în orbite; bărbia-i era ridicată, iar nasul atât de încovoiat, încât aproape că se atingeau. Privi o clipă în zare și se uită apoi la femeia răsturnată pe vreascuri.

— Lilga! rosti greoi gura lui știrbă.

Ea nu răspunse.

— Lilga!

Nici acum nu răspunse. Și nici ochii nu și-i deschise, doar o slabă mișcare a mâinii îi arătă că-și auzise numele.

— Lilga, mă duc, vorbi el iar.

Ea-și ridică puțin capul.

— Te duci? Totul se duce... soarele, stelele, anii, zilele, orele, florile, omul. Da, du-te, Tirban; și eu mă duc.

— Mergi cu mine?

— Cu tine? Nu. Încă nu mi-a venit vremea. Nu mă pot duce, decât după ce-i voi mai privi o dată.

— Nu m-am gândit la asta. Mergi cu mine în pădure?

— Ce să caut în pădure, dacă nu voi găsi pe acela pe care-l aștept?

— Să căutăm buruieni, Lilga.

— Buruieni? Pentru ce? Ca să lecuim bolnavi? Cu ce le pot ajuta? Tot trebuie să moară, mai curând sau mai târziu.

— Și este adunare în pădure...

Acum, femeia deschise o clipă pleoapele.

— Adunare? Cine se adună?

— Ai tăi. Ești doar regina lor, și azi e vineri!

— Ai mei? Unde sunt? Au murit și nu mai au nevoie de mine. Și cel care are nevoie de mine e departe, pe mare. Poate că l-au înghițit valurile... și s-a dus.

Tufișul din fața lor fu dat deoparte și se iviră doi bărbați ce se îndreptară spre căsuță. Unul din ei se opri și privi țintă spre cele două arătări. Apoi, se apropie cu pași grăbiți.

— Lilga! strigă, desfăcându-și brațele.

Ea sări de pe vreascuri. Își deschise larg ochii și glasul ei răsună bucuros:

— Karavey, frate!

În clipa următoare se îmbrățișară călduros, dar bucuria revederii slăbi atât de mult pe Lilga, încât fratele fu silit s-o așeze la loc pe mormanul de vreascuri.

— E aici! oftă ea. Ah, acum mă pot duce... ca stelele, ca orele, ca florile.

— Fii tare, Lilga! o rugă el. Ia uită-te la mine!

Ea-l privi lung, cu ochi strălucitori. Înseninate de bucurie, trăsăturile ei părură mai puțin aspre, iar chipul ei aproape că putea fi numit frumos.

— Lilga, nu vrei să saluți și pe domnul acesta, care a venit cu mine?

Abia atunci își dădu seama că fratele ei nu venise singur. Desfăcându-se din brațele lui, se ridică. În fața ei se afla un bărbat chipeș cu o barbă neagră, presărată, doar cu câteva firișoare argintii. Ea-l recunoscuse numaidecât:

— Katombo! Și tu ai venit! Și tu! Ah, ce bucurie tocmai la sfârșit!

Contele îi strânse prietenos mâna și privi, stăpânit de o mare tulburare, chipul ce fusese cândva atât de frumos și pe care anii întipăriseră urme adânci și nemiloase. Cât de mult iubise el odinioară făptura aceasta! Cum îi înșelase ea dragostea! Dar și cât de înfricoșător fusese ea pedepsită din pricina aceasta!

— Lilga, nu vorbi așa! o rugă el, pe un ton peste măsură de mișcat. Vei trăi încă mulți ani de acum încolo!

— Da, Lilga! încercă s-o convingă și Karavey. Vino cu mine, să împărțim frățește bucuriile! Sunt bogat și vreau să-ți înseninez amurgul vieții.

Ea clătină încet din cap:

— N-o voi face. Lilga nu va părăsi pădurea, ci va zăcea și se va odihni aici, unde a pribegit mereu. Am rugat zâna să-mi îngăduie să te aștept. Ai venit azi și tot azi mă va chema la ea. Dă-mi mâna; mă duc.

— O, domnule! suspină Tirban, izbucnind în hohote de plâns. Convinge-o tu pe stăpâna mea! Azi e foarte schimbată. Nu știu ce are. Spune mereu că vrea să plece și vorbește singură.

— Lilga, trebuie să vii cu mine; nu se cade să mă părăsești; am nevoie de tine!

— De mine? Cu ce-ți pot fi de folos?

— Să poruncești oamenilor tăi să ne ajute.

— Să vă ajute? Ce s-a întâmplat?

— Căutăm pe „contele zănatic”.

Auzind aceste cuvinte, Lilga ciuli urechile.

— Pe el? Unde a fost? Ce-a făcut?

— A fost în Helbigsdorf și a dat foc castelului, ca să poată răpi pe fiica maiorului.

— S-o răpească? Pe ea, pe porumbița? El, vulturul? Și-a izbutit?

— Da. A fugit cu ea, cu o trăsură. Bănuim că o fi trecut granița, la Wiesenstein, și am trimis în urmărire a lui doi

oameni iscușiți; iar eu și Katombo am venit în grabă la tine, ca să cercetăm și celelalte drumuri.

Ochii Lilgăi scânteiară, iar făptura ei căpătă iarăși măreția anilor ce trecuseră. Se părea că o putere venită pe neașteptate o întinerise cu douăzeci de ani.

— Haideți! Repede!

Și porni cu pași grăbiți, iar cei trei bărbați o urmară. Ea pătrunse în pădure, fără să se sinchisească de cioturi, sau de ramurile care o loveau în obraji, până ce ajunse într-o văgăună, în care ședeau doisprezece bărbați; cu toții aveau trăsăturile obișnuite ale țiganilor. La sosirea Lilgăi, cei doisprezece se ridicară.

— Voi, bărbați boiniari, aveți arme la voi? îi întrebă.

— Da.

— Atunci, urmați-mă! E vorba de o captură însemnată.

Și se îndreptă din nou spre pădure. Ceilalți pășiră în urma ei. Moleșeala de adineauri dispăruse cu desăvârșire. Ea merse voinicește timp de vreun sfert de oră, până când ajunse într-un loc unde șoseaua se împărțea în două. Aici își potoli pașii și, oprindu-se sub copaci, se adresă lui Karavey.

— Dacă, nu s-a dus spre Wiesenstein, atunci trebuie să treacă neapărat pe aici, îi spuse. Vom...

Dar se întrerupse, fiindcă în clipa aceea se auzi uruitul unor roți și curând se ivi o trăsură la care erau înhămați doi cai. Unul dintre țigani înaintase foarte neprevăzător, astfel că birjarul îl zări și, întorcându-se, bătu în ferestruica trăsurii. Numaidecât fereastra se deschise și apărură capul unui bărbat, care cercetă ținutul cu o privire ageră.

— Ah, Lilga! mormăi.

Apoi adăugă în șoaptă:

— Birjar, se pregătește un atac! Dacă se apropie, mâni caii nebunește!

Era contele. În fața lui ședea Magda. Mâinile-i erau legate, iar în gură avea un căluș, astfel că nu putea striga după ajutor și nici nu-și putea trăda prezența. Dar ea auzise cuvintele contelui și ochii ei strălucitori vădeau bucurie și

speranță. El își dădu seama că prizoniera nu mai e copleșită de deznădejde și-i zâmbi batjocoritor.

— N-avea nici o grijă, comoara mea, îi spuse; nu vom fi împiedicați de nimeni; răspund eu de asta!

Scoase din buzunar un pistol cu două țevi și-l încarcă. Era și timpul, pentru că tocmai atunci ieși la iveală printre copaci Lilga, întovărășită de țigani, de Karavey și de Katombo. Ei nu știau dacă se află pe drumul convenit, dar Lilga păși înaintea lor și ridică bâta de care se sprijinea...

— Oprește-te! porunci birjarului, cu glas puternic.

Acesta dădu bice cailor, care porniră în goană. În aceeași clipă, trosniră prin ușa deschisă a trăsurii două împușcături: Lilga și unul dintre țigani se prăbușiră la pământ, iar trăsura își continuă goana cu atâta repeziciune, încât ar fi fost cu neputință să fie ajunsă.

De altfel, nimeni nu se gândi s-o urmărească, fiindcă toți se aplecaseră deasupra Lilgăi, căreia glonteale îi străpunsese pieptul. Țiganul era rănit doar la un picior. Karavey și Katombo îngenuncheară lângă ea, ca să-i cerceteze rana. Ea ținu ochii închiși și nu se mișcă. Părea că murise.

— Lilga! o strigă fratele ei. Vorbește! Trăiești?

Ea-și ținu ochii închiși, dar îi răspunse:

— El a fost!

Glasul răsună slab de tot.

— Cine? Contele? L-ai recunoscut?!

— Da.

— Își va primi răsplata!

Ea își rezemă mâna de pământ și încercă să se ridice. Dar nu izbuti, și căzu iar. Din ochii ei întredeschiși țâșnea o rază de mânie, care vădea setea de răzbunare.

— Da, Karavey, sânge pentru sânge! A ucis pe ultima regină a boiniarilor; să moară în chinuri groaznice! A scăpat acum, dar tu-l vei găsi oriunde s-ar ascunde.

— Da, Lilga, îl voi găsi; ți-o jur!

Ea deschise ochii și, fără să rostească vreun cuvânt, privi lung cele două chipuri aplecate asupra-i. Apoi, murmură:

— Karavey este cu mine... și Katombo... cei doi oameni pe care i-am iubit mai mult... ah! ce ușoară e moartea!... mă duc, la fel cu stelele... cu florile... mă cheamă Bhovannia... rămâneți cu bine!

— Lilga, nu trebuie să mori, ci să trăiești!

— Mă duc! Să mă îngropați în pădure... aproape de stânci și de brazi. Mă scufund și pier, ca și poporul nostru... fără patrie... rămâneți cu bine,... rămâneți cu bine!...

Membrele i se întinseră. Mai deschise o dată ochii, ca să cuprindă într-o privire îndurerată verdele întunecat al brazilor și să soarbă frumusețea priveliștii înconjurătoare, apoi îi închise pentru totdeauna. Fratele ei se aplecă spre ea. Corpul lui era străbătut de fiorii durerii, dar pe buzele lui nu se ivi nici un cuvânt. Ceilalți stăteau tăcuți în preajma lor.

Deodată, se auziră pași grăbiți. Doi bărbați veneau de pe șosea.

— Gollwitz! exclamă surprins Katombo. Gollwitz și Sandford!

Karavey se ridică. Chipul lui vădea o hotărâre de nezdruccinat.

— Ei! strigă. Ne-am întâlnit!

— Uitați-vă! Aici zace Lilga! spuse Katombo.

Cei doi se apropiară.

— O crimă! Cine e femeia?

— Sora prietenului nostru Karavey. Conte a ucis-o.

— Drace! A trecut pe aici? Prin urmare, nu ne-am înșelat!

— Da, el a fost.

— Când?

— Înainte cu câteva minute.

— Mii de draci! Eram foarte aproape de el.

— Unde aveți caii?

— Unul dintre ei e prăpădit. I-am lăsat în sat, fiindcă ne stânjeneau în loc să ne fie de folos. Am mers pe urmele contelui și, ca să scurtăm drumul și să ne ferim de cotiturile șoselei, am fost nevoiți s-o luăm de-a curmezișul, prin pădure. Cât de departe este granița?

— Vreun sfert de oră de drum! răspunse Tirban.

— Atunci, ne-a scăpat!

— Desigur! interveni Karavey. Dar numai pentru câțva timp. Punem noi mâna pe el, n-aveți nici o grijă!

— Da, îl vom descoperi. Firește însă că dumneavoastră nu veți merge cu noi.

— Nu. Voi rămâne lângă sora mea.

— Se înțelege. Vreți s-o îngropați?

— Da. Aici, în pădure. Asta a fost ultima ei dorință.

— Atunci, rămâneți și căutați să ne ajungeți după ce veți sfârși. Dar dumneavoastră ce aveți de gând, domnule conte?

— Merg cu voi, fiindcă sunt un Hohenegg și mă simt obligat să ajut să fie pedepsite unele isprăvi pe care le săvârșește în nechibzuința lui un alt Hohenegg.

— Vă mulțumesc, domnule conte. Hotărârea aceasta vă onorează. Dar nu se cade să întârziem, dacă ținem să nu pierdem din ochi pe „contele zănatic”. Sunteți dispus să ne însoțiți chiar acum?

— Da, sunt gata! îngăduiți-mi doar să-mi iau rămas-bun de la Karavey și de la Lilga, care a jucat cândva un rol însemnat în viața mea!...

După câteva clipe, cei trei inși porniră în grabă pe șosea.

— Unde o ducem pe Lilga? întrebă Karavey.

— La coliba mea, răspunse pădurarul. Acolo și-a pregătit sărmana de multă vreme coșciugul.

— Ți-a împărtășit cumva și dorințele ei cu privire la înmormântare?

— Voia să fie îngropată în vagonul unde ne-a condus astăzi.

— Îi voi ridica un monument din blocuri de stâncă și în jurul lui voi sădi brazi întunecați. Dar oasele ucigașului ei să nu aibă nicăieri un loc unde să poată fi găsite. Bhovannia este zeița răzbunării, ea îmi va ajuta.

Se înjghebă numaidecât o targă, pe care fu așezat cadavrul. Micul cortegiu porni spre coliba din pădure, în pragul căreia Lilga spusese cu puțin timp înainte:

— Mă duc, la fel cu soarele, cu stelele, cu zilele și cu orele!...

15. Vrerea Domnului

Trei bărbați păseau voinicește pe cărarea pietroasă de munte care, înconjurată de pereți uriași și prăpăstioși, duce pe lângă castelul Himmelstein și se întinde apoi îndărătul castelului.

Cărarea îngustă era prost îngrijită. Numai în unele locuri, unde se păstrase câte un strat subțire de pământ, se puteau zări urme de căruțe sau trăsuri, care te îndemnau să crezi că era străbătută din când în când de vreun vehicul.

Era pe la amiază; dar aici, între pereții plini de crăpături, care se înălțau vertical și aveau desigur peste o sută de metri, domnea întunericul; nu se vedea decât o fâșie de cer care, privită de jos, putea să aibă cel mult lățimea unei rigle.

— *Heavens!* exclamă uimit cel mai înalt dintre călători, care depășea staturile destul de impunătoare ale tovarășilor săi. Am impresia că ne găsim într-un canion din America de Nord. Și cred că n-aș fi deloc surprins, dacă s-ar ivi de după colț vreun indian, care s-ar îndrepta spre noi în îmbrăcăminte de războinic. Amăgirea ar fi desăvârșită, dacă n-ar lipsi apa; un râu, sau măcar un izvorăș ar întregi de minune priveliștea. Nu ești de părerea mea, Fred?

— S-ar părea că ai dreptate, Bill! răspunse cel întrebat. Într-adevăr, ne-am putea crede în Vestul Sălbatic.

— Așteptați cinci minute, îi sfătui al treilea, în care cititorul va ghici fără îndoială pe Nurvan-pașa, și dorința vă va fi îndeplinită. Vom ajunge îndată la Văgăuna Dracului, din care curge un pârâiaș repede în vale. Atunci, veți avea ceea ce lipsea imaginii dumneavoastră.

— Văgăuna Dracului? întrebă uimit Fred. Cunoscut numele acesta. Este văgăuna în care ar fi trebuit să aibă loc duelul dintre fratele meu și „contele zănatic”.

— Păcat că n-avem vreme; altfel, v-aș fi arătat bucuros întreaga regiune.

— S-ar părea că locurile vă sunt bine cunoscute, domnule conte!

— Oh! zâmbi Katombo, am cutreierat mult în tinerețe munții aceștia.

— Mă miră, răspunse Bill, că zănaticul și-a ales un drum atât de înspăimântător.

— Pe mine nu mă miră, rosti Fred. Dar uitați-vă; se pare că am ajuns la locul despre care ați vorbit adineauri. Aci, în dreapta, se deschide o văgăună și dincoace, Bill, ai și un Mississippi, care... *behold!* Ce-i asta?...

Se întrerupse, când privirea i se îndreptase spre pământ, care, aici, era acoperit cu o iarbă deasă, datorită apropierii de pârâul ce izvora zgomotos din văgăună și se vărsa în canion.

— Bill, vino încoace și uită-te la urmele astea!

Sandford dădu ascultare îndemnului rostit de prietenul său și se apropie. Urmele erau atât de vădite, încât cercetarea lor fu lesnicioasă și nu ținu mult.

— Domnule conte, nepotul dumneavoastră n-a pornit mai departe, ci a coborât aici, spuse Fred pe un ton convins.

— Nu se poate! Nu vedeți că urmele trăsurii duc mai departe?

— Așa e! Dar de aici înainte contele n-a mai mers cu trăsură, ci pe jos.

— Ce vă îndeamnă să credeți lucrul acesta?

— Să vă lămuresc. Trăsura s-a oprit aici. Lucrul acesta reiese din urmele de copite, care s-au întipărit limpede în stratul de pământ. Veniți acum într-o parte! Vedeți urmele unor cizme? Aici au coborât cei doi bărbați, adică birjarul și contele, și urmele unuia dintre ei s-au întipărit mai adânc, fiindcă mergea greu din pricina poverii pe care o ducea pe brațe. Cred că vă închipuiți ce povară era.

— Vă gândiți desigur la Magda, fiica maiorului. Numai că nu izbutesc să aflu unde o fi dus-o.

— Nici eu nu sunt în stare să dezleg taina! Dar tot o vom descoperi! S-ar părea că nepotul dumneavoastră nu-și dă seama de faptul că urmele îl pot trăda.

— Dacă ar fi știut că au pornit în urmărirea lui doi călători de prerie, care se pricep să descopere și drumul unei muște, desigur că ar fi fost mai prevăzător, glumi Katombo.

— Ei, sarcina noastră de acum nu-i chiar atât de anevoioasă, râse Fred. Stați să auzim ce ne spune Bill. Se pare că a descoperit ceva.

Între timp, Sandford se îndreptase spre intrarea în văgăună, cu privirea ațintită spre pământ. Deodată, se opri și se aplecă. Apoi, se ridică și făcu alți câțiva pași, pentru ca după câteva clipe să se înapoieze.

— Amicul nostru a intrat în văgăună. I-am descoperit urmele pașilor.

— Faptul acesta e cu neputință de crezut! se împotrivi Katombo. Ce rost avea să intre în peșteră? Doar n-are ieșire!

— Firește că dumneavoastră trebuie să știți lucrul acesta mai bine decât mine, răspunse Bill, pe un ton nepăsător. Dar m-aș lăsa spânzurat pe loc, dacă m-am înșelat. Ia uitați-vă aici... și dincoace... și dincolo! Este aceeași urmă de cizmă, pretutindeni. Omul nostru trebuie să fie încă în văgăună, fiindcă urmele duc înăuntru, dar nu se văd altele, care să ne îndemne să credem că a ieșit.

— Domnule conte, se adresă Fred lui Nurvan-pașa. Cât de mare este depărtarea de aici până la castel, trecând prin văgăună?

— În linie dreaptă, vreun sfert de oră.

— Și spuneți că văgăuna nu are nici o ieșire? Se pare totuși că nepotul dumneavoastră este de altă părere și știe că este o ieșire; altminteri, a căzut în capcană.

— Nu cunosc nici una.

— Nici prin laturile văgăunii nu se poate ieși?

— În nici un caz. Pereții sunt atât de verticali și prăpăstioși, încât nici cel mai curajos cățărător nu s-ar încumeta să facă o încercare.

— Să vedem! Dacă lucrurile stau într-adevăr așa cum spuneți, „contele zănatic” ne cade drept în brațe. Înainte! În văgăună, după el.

Katombo clătină din cap, vădindu-și astfel îndoiala față de susținerile tovarășilor de drum, că nepotul său s-ar fi folosit cu adevărat de calea aceasta; îi urmă, totuși, fără să rostească vreun cuvânt de împotrivire. Era într-adevăr așa cum spusese: pereții care mărgineau pâraul erau foarte înalți, astfel că gândul unei cățărări ar fi fost o nebunie. Cu atât mai ciudate păreau însă urmele care să văzură câțva timp, ca să dispară apoi cu desăvârșire; pământul era pietros, încât nu putea păstra nici o urmă.

Cărarea de pe marginea pâraului se înălța neconținut, dar putea fi lesne străbătută de un călător ce nu suferea de amețeli. În adâncime, pâraul își vâjâia cântecul sălbatic, iar sus pereții păreau că se ating aproape. În unele locuri stâncile se înclinau ușor, înfiorând pe cei trei urmăritori, ce se simțeau cuprinși de o vrajă, din al cărei farmec nu se puteau smulge.

— Acum îmi dau seama, spuse Fred, de ce locul acesta a fost poreclit Văgăuna Dracului. E într-adevăr înspăimântător. Și nu m-aș mira câtuși de puțin, dacă aș vedea strecurându-se diavoli sau năluci printre stâncile și ruinele acestea întunecate.

— Veniți puțin încoace! îi îndemnă contele. Aici e și mai înfricoșător, în timp ce sus strălucesc ferestrele, iar castelul e înconjurat de o coroană de raze. Într-adevăr, dacă stai aici în văgăună și te uiți în sus, ți se pare că privești drept în mijlocul splendorii cerești.

— De aici se poate vedea castelul?

— Încă nu. Dar mai încolo, adică unde se sfârșește cărarea, îl veți putea vedea. Mai avem de mers doar cinci

minute.

Nu trecură cele cinci minute, și pereții dispărură; cărarea era înlocuită de un fel de adâncitură, al cărei diametru avea vreo sută de pași. Adâncitura nu avea maluri; pereții negri se înălțau din apă până la vreo sută cincizeci de metri, împrumutând apei o culoare întunecată, aproape neagră. Sus, în stânga, la o înălțime amețitoare, priveau în jos zidurile castelului Himmelstein, iar jos pârâul se prăvălea cu repeziciune și zgomotos în adânc, în cascade dintre care cea mai de jos era în același timp cea mai înaltă și mai largă din toate.

Priveliștea era atât de înspăimântătoare și de drăcească, încât Fred nu se putu stăpâni să exclame:

— Dumnezeule, parcă ar fi o scenă din *Infernul* lui Dante! Întocmai așa îmi închipui că trebuie să fie râul în care sunt pedepsiți să zacă o veșnicie cei păcătoși; iar castelul de sus s-ar cuveni să nu se mai numească Himmelstein^[39], ci Hollenstein^[40], pentru că te face într-adevăr să crezi că acolo locuiește un prinț diabolic, a cărui menire este să păzească sufletele osândite să înoate în râu.

— Ce tot îndrugi despre râu și păcate! bombăni Bill, pentru care Dante nu însemna mai mult decât un sat din Boemia. Spune-mi mai bine unde a dispărut „contele zănatic”!

Cuvintele prietenului treziră pe Fred la realitate. După ce-și roti cercetător privirea în jur, rosti pe un ton ce vădea o nemărginită uimire:

— Într-adevăr, pe unde o fi dispărut? S-ar putea crede că ne aflăm în fața unor fenomene supranaturale!

— Nu v-am spus de la început că este cu neputință ca el să fi luat drumul acesta? îi muștră prietenos Katombo. Cum ar fi putut ajunge de aici în castel, afară de cazul când a avut la dispoziție un balon?

Sau dacă dracul, despre care pomenea Fred adineauri, nu i-a împrumutat cumva aripi! mormăi necăjit Bill.

Gollwitz clătină din cap.

— Dar ce-i cu urmele? în iarbă erau tot atât de limpezi, cum sunt literele în *Bibliei*!

— M-am socotit totdeauna un om din Vest și chiar unul dintre cei mai iscusiți, spuse Bill, și acum văd că nu mai suntem buni de nimic. Un copoi pe care-l îndemni pentru prima dată să se ia după o urmă nu s-ar fi arătat mai nepriceput ca noi.

— Nu vă necăjiți din pricina asta! îi potoli Katombo. Prima noastră încercare s-a dovedit infructuoasă, așa că acum vom cerceta într-alt mod lucrurile. Mă voi duce la castel și-i voi spune câteva cuvinte drăgălașe nepotului meu. Va trebui să mă asculte.

— Vreți să plecați? îl întrebă Fred. Cât timp aveți de făcut până la castel, cățărându-vă pe pereții stâncoși?

— O oră întreagă.

— Atunci, credeți că vă veți putea înapoia peste trei ore?

— Fără îndoială. Dar nu vreți să mă însoțiți?

— Eu rămân aici, răspunse Fred pe un ton hotărât. Am presimțirea că se află pe undeva o intrare ascunsă care duce la castel.

— Și nici eu nu mă mișc de aici, stăruie Bill. N-am văzut niciodată în viața mea o urmă mai limpede ca asta și țin să dezleg negreșit taina. Dar să nu spuneți în nici un caz nepotului dumneavoastră că n-ați venit singur!

— Fiți fără grijă! Știu ce am de făcut. Vreau să sper că între timp nu vă veți plictisi prea rău.

Rostind aceste cuvinte, Nurvan-pașa se întoarce pe drumul pe care venise împreună cu ceilalți doi urmăritori. Fred și Bill se așezară pe pământ și-și scoaseră merindele; drumul străbătut până acum le stârnise foamea...

„Contele zănatic” ședea tolănit într-un scaun, în camera cea mare a castelului Himmelstein. Își scosese hainele cu care călătorise și îmbrăcase un halat. Lângă el se aflau pe o masă resturile unui prânz îmbelșugat, care fusese desigur

pe placul contelui. Mina lui mulțumită vădea că este într-o dispoziție minunată. Uneori, râdea zgomotos, de parcă ar fi fost ispitit de gânduri năstrușnice și îmbucurătoare. În cele din urmă, apăsă pe butonul soneriei de pe masă.

Intră un servitor, căruia-i porunci să strângă farfuriile și să cheme pe administratorul castelului. După câteva minute, apăru Geissler.

— Ei, prietene, ți-a trecut oboseala călătoriei? A fost o călătorie fermecătoare, nu-i așa? E drept că am întâmpinat și oarecare piedici, dar le-am biruit. Dar ce ai? Parcă ești amărât! Ia spune-mi: s-a întâmplat ceva?

— Aveți dreptate, stimate stăpân! Nu mă simt în apele mele. Dacă se află toată povestea? N-ar fi trebuit să vă încredeți în pușcăriașul acela!

— Ei așa! râse contele. Geissler, prea ești fricos! Cine s-ar putea încumeta să ne facă vreun rău? Chiar dacă Hartmann a fost prins și silit să mărturisească, nu avem de ce să ne sinchisim. Vom tăgădui totul, și pace! Cel mai de seamă lucru este că am adus fata în castel, fără să ne vadă cineva. Tot a fost bine că tata a pus atunci să se repare vechiul mecanism, care fusese uitat cu totul!

— Aveți dreptate, stimate stăpân, dar de data aceasta am trecut printr-o sumedenie de întâmplări. Focul, răpirea, ciocnirea cu ȣiganii, înjunghierea birjarului la braț...

— Încetează Geissler! Ești într-adevăr un corb bătrân și azi te arăți mai nesuferit ca oricând. Eu nu sunt nici pe jumătate atât de îngrijorat ca dumneata. Spune-mi mai bine dacă soția dumitale a pregătit cum se cuvine cele două cămăruțe din turn.

— Da, domnule conte, totul este în ordine!

— Și fata?

— Se pare că o să ne pricinuiască numai necazuri, plânge și se tânguiește neîncetat și-și strigă mereu tatăl și pe unul, Gerd!

— Cred și eu! rosti batjocoritor contele. Dar așa e la început. Vom domestici noi pasărea.

— Și dacă nu va voi să se supună?
— Atunci, o vom duce în beci.
— Vă cer iertare, stimate stăpân, dar nu vom putea să facem lucrul acesta.

— De ce?
— Nu avem decât o singură cameră și e ocupată. Ultimul ei oaspete n-a murit încă.

— Încă nu? Se pare că-i place viața!
— Nu, dar era sănătos tun și n-am vrut să-mi încarc conștiința cu o crimă. Conteale răsă răutăcios:

— Da, știu că dumneata ai o conștiință peste măsură de gingașă. Du-te! Nu țin deloc să-mi stric dispoziția din pricina mutrei dumitale posomorâte!

Abia se închisese ușa în urma intendentului și acesta intră iar, înmânând stăpânului său o carte de vizită.

— Wilhelm conte von Hohenegg. Hohenegg? Cine mai poartă numele acesta, afară de mine? Da, e vestitul căpitan de pirați care a distrus planurile tatălui meu și m-a înșelat cu privire la moștenirea părintească. Dar ce o fi vrând de la mine? Geissler, poftește pe domnul! În tot cazul, n-ar fi nimerit să-l alung.

Intendentul ieși, și în clipa următoare intră cel anunțat. După saluturile de rigoare, cu totul lipsite de căldura cuvenită între rude care nu s-au văzut de o vreme îndelungată, stăpânul casei își îndemnă oaspetele să se așeze, arătându-i un scaun. Oaspetele însă rămase în picioare, prefăcându-se că n-a băgat de seamă îndemnul gazdei.

— Cărei pricini îi datorez neașteptata bucurie de a-mi saluta unchiul? Dacă nu mă înșel, e aproape o veșnicie de când nu ne-am mai întâlnit.

Nurvan-pașa îl măsură lung:

— Vorbești serios? Eu am impresia că, dimpotrivă, ne-am întâlnit de curând.

— De curând? Te înșeli!

— Se poate să nu mă fi recunoscut. Faptul s-a întâmplat în pădure, cu vreo două-trei ore înainte de miezul nopții; purtai pe brațe o povară grea.

„Contele zănatic” se sperie, dar izbuti să-și ascundă tulburarea și chiar să zâmbească.

— Știi că nu-i tocmai măgulitor pentru mine ceea ce spui. S-ar părea că m-ai confundat cu un hamal.

— S-ar putea totuși întâmpla ca un conte să se înjosească și să săvârșească îndeletniciri obișnuite unui hamal.

— Nu te înțeleg, scumpul meu unchi.

— Te rog să nu joci teatru cu mine! Mă înțelegi foarte bine. Cred că nu vei tăgădui că știi ceea ce s-a întâmplat ieri pe moșia maiorului Helbig.

— De unde vrei să știi? În timpul scurtei mele vizite la maior, care n-a durat decât o oră, nu s-a întâmplat nici un fapt deosebit.

— Tocmai de aceea s-a întâmplat *după* plecarea dumatăle.

— Se poate; dar ce mă privește pe mine?

— Te privește mai mult decât vrei să recunoști. Întreaga proprietate a maiorului a fost distrusă astă-noapte de flăcări.

— Cerule! Ce tot spui? Nu se poate!

— Și în timpul incendiului, fica maiorului a fost răpită de un ticălos.

Cavalerul-răpitor al timpurilor moderne se prefăcu peste măsură de uimit:

— Se poate măcar imagina un asemenea lucru? Astfel de întâmplări nu se mai produc în zilele noastre!

— Totuși, se produc uneori, după cum vezi! Aflându-mă prin ținutul acela, voiam să vizitez pe maior și l-am găsit în prada celei mai cumplite deznădejdi, din pricină că-i dispăruse fica. Este prietenul meu, așa că am pornit numaidecât în urmărirea tâlharului. Cu prilejul acesta, cercetările m-au dus până aici, la castelul Himmelstein.

— La castelul... Himmelstein? întrebă șovăitor contele.
Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că fata este aici, că e ținută închisă.

— Domnule...! Cum îți poți îngădui...?!

— Te rog, nu te înfierbânta! Știu foarte bine cu cine am de-a face. Te întreb: vrei să dai de bunăvoie drumul acestei prizoniere, sau nu vrei?

— Nu văd de unde și de cine ești îndreptățit să-mi pui această întrebare. Fata nu este la mine!

— Aș, lasă glumele sinistre! Dacă-mi dovedești că ești chibzuit, sunt dispus să nu-ți mai vorbesc despre ceea ce ai auzit și să mă îngrijesc să nu te mai supere nimeni. De nu, voi fi nevoit să mă gândesc la sprijinul poliției!

— E foarte ciudat, excelență, că dumneata, un Hohenegg, vrei să-mi fii dușman și să mă ameninți cu poliția. Cine te îndreptățește s-o faci?

— Mă mai întrebi? Tocmai fiindcă sunt un Hohenegg, nu pot sta nepăsător câtă vreme mânjești acest nume. Prin urmare, refuzi să dai drumul fetei?

— Nu refuz, ci mă apăr cu toată energia împotriva faptului că încerci să stabilești o legătură între mine și cazul acesta, despre care nu știu nimic. Totuși, sunt dispus să te însoțesc prin tot castelul, ca să te convingi că greșești.

— Aș! răspunse disprețuitor Katombo, îmi pot închipui că există în castelul acesta vechi destule ascunzători, pe care nu le cunosc decât anumiți inși. De aceea, sunt sigur că te vei feri să mi le arăți.

— Nu există ascunzători în castelul Himmelstein!

— Cu atât mai bine pentru dumneata!

— Să punem capăt acestei convorbiri! Nu sunt dispus să mă las descusut ca un criminal.

— Bine! De altfel, s-ar fi convenit să-mi închipui că vizita mea va rămâne fără urmări. Plec, dar îmi îngădui să-ți aduc aminte că și în Sudlandia ești numai tolerat. N-am decât să spun un singur cuvânt și vei fi alungat din țară!

— Domnule, ești nebun; altfel nu mi-ai vorbi pe tonul acesta! Nu-ți dau voie să te porți astfel în casa mea, și doar numele Hohenegg, despre care-ți închipui că-ți este sfânt numai dumitale, mă împiedică să mă port cu dumneata așa cum meriți.

— Și cum ai vrea să te porți? întrebă pașa, zâmbind batjocoritor. Tare aș ține să știu. Nu cumva ai avea de gând să mă faci și pe mine să dispar, așa cum ai făcut acum vreo șapte ani cu tânărul baron Theodor von Gollwitz?

Celalalt tresări speriat:

— Gollwitz? Ce vrei să spui? Nu te înțeleg.

— Gândește-te puțin, scumpe nepoate! Mă vei înțelege foarte ușor. Drumurile din castelul dumitale sunt puțin cam amețitoare. Rămâi cu bine!

Fără să aștepte vreun răspuns, Katombo păși spre ușa și coborî grăbit scara de piatră, acoperită cu covoare. Ajuns dincolo de poartă, se îndreptă spre sud și în zece minute pătrunse în pădure, ale cărei liziere se învecinau cu șoseaua.

De-abia făcu vreo douăzeci de pași în pădure și zări doi oameni, care păreau că l-au așteptat, ieșindu-i în întâmpinare.

— V-ați și înapoiat, excelență? întrebă cel mai în vârstă dintre ei; erau Schubert și fiul său Gerd, trimiși să supravegheze castelul Himmelstein. A mers repede! Ați dobândit vreun rezultat?

— Nu; a tăgăduit totul.

— Nu v-am spus asta acum o jumătate de oră, când ne-am întâlnit aici? Ticălosul de la castel e uns cu toate alifile!

— Și acum, ce facem? întrebă Gerd, care abia își putea stăpâni nerăbdarea. Doar nu vom aștepta până când se va ocupa poliția de chestiunea aceasta! Până atunci, Magda poate să și moară!

— Sunt de aceeași părere, rosti tatăl său. Propun să ridicăm ancora, să întindem pânzele și să ne îndreptăm spre corabia cu pirați „Himmelstein”. Ne așezăm „bord la

bord” cu ea și legăm de catarg pe oricine găsim, așa cum poruncește bunul obicei marinăresc. Așa rămâne!

Katombo răsese:

— Nu merge chiar atât de iute cum credeți. Firește că nu putem întreprinde nimic, înainte de a încunoștința pe tovarășii noștri. Prin urmare, cel mai nimerit lucru este să mergem întâi în Văgăuna Dracului, ca să căutăm pe von Gollwitz și pe Sandford.

— Mergem toți trei?

— Da.

— Dar dacă între timp ticălosul încearcă să fugă și să ia fata cu el? N-ar fi mai bine să rămână de veghe unul dintre noi?

— Cred că n-ar avea nici un rost. Tâlharul se va feri să plece din castel, fiindcă acolo-și știe prada mai în siguranță ca oriunde.

— Poate că aveți dreptate. Atunci, să tragem scripetele pentru ridicarea ancorei!

Mergând cu pași repezi, ajunseră în trei sferturi de oră la locul din văgăună, unde așteptau nerăbdători cei doi vânători din prerie.

— În sfârșit! exclamă Fred, când zări pe Katombo. Vă întoarceți mai curând decât am crezut. Au venit și ceilalți doi domni? Bun, atunci suntem împreună și putem cerceta situația cu mai multă chibzuință. Ați obținut vreun rezultat, excelență?

— Nu; tăgăduiește.

— *Well*, trebuia să ne așteptăm la asta. Dar dumneavoastră, domnule căpitan, ați constatat ceva deosebit?

— N-am observat nimic. Am aruncat ancora puțin înainte de amiază în preajma castelului, dar n-am văzut nimic în afară de o trăsură goală, care venea dinspre munte și a intrat în curtea castelului.

— O trăsură goală? Firește! Contele n-a pătruns în castel prin partea din față, ci a coborât din trăsură și a intrat prin

partea din spate, ca să-și ducă prada la adăpost.

— Prin spate? Pe unde anume?

— Pe aici.

— Tot nu vreți să renunțați la presupunerea că are un drum ascuns în văgăună? Întrebă Katombo.

— Nu; acum sunt și mai convins decât înainte. După plecarea dumneavoastră, n-am trândăvit deloc.

— Așa? Dar ce-ați făcut?

— Ne-am frământat mintea și am descoperit intrarea secretă spre castel!

Această mărturisire neașteptată produse asupra noilor veniți o nemărginită uimire. Ca să pună capăt curiozității ce-i năpădise și să înlăture întrebările care le-ar fi putut răpi un timp prețios, Fred îi lămuri:

— V-am spus că am descoperit intrarea secretă. Poate că ar fi trebuit să mă exprim altfel, adică să vă declar că n-am văzut-o încă, dar știm unde se găsește, unde trebuie s-o găsim.

— Unde? Nu există în pereții aceștia nici un loc de ieșire, care să nu poată fi recunoscut din afară. Cât despre o spărtură, nici vorbă nu poate să fie.

— Nu-i așa? zâmbi măgulit Fred. Și, eu toate acestea, lucrul este foarte simplu. Există un astfel de loc, care scapă vederii; firește, numai unul.

— Care-i locul acela? Întrebă Katombo, curios. Ar fi poate un loc, dar nu-l socotesc nimerit: partea de perete care-i acoperită de cascadă.

— Tocmai la aceea m-am gândit, spuse Fred, pe un ton hotărât. Bill are aceeași convingere ca și mine.

— Dar locul acela nu poate fi folosit!

— De ce nu?

— Cum s-ar fi putut strecura nepotul meu pe sub căderea de apă, ducând fata pe brațe?

— Asta nu ne privește pe noi, ci pe el. Dar dacă această cascadă poate fi oprită printr-un mecanism oarecare? Și dacă dincolo de cădere este ascunsă o barcă? Într-un

asemenea caz, șarada ar fi dezlegată foarte ușor. Birjarul, care cunoaște negreșit taina, a pornit înaintea contelui și a oprit căderea, pentru ca apoi să ajute „zănaticului” să ducă pe Magda în barcă, fără ca vreunul din ei să se ude câtuși de puțin.

— Ceea ce spuneți pare de necrezut!

— În cazul de față, tocmai ceea ce pare de necrezut este cu puțință.

Katombo clătină din cap.

— Dumneavoastră, vânătorii din prerie, sunteți oameni foarte ciudați! Dintr-un firisor de iarbă alcătuiți o poveste întreagă și aveți apoi dorința s-o creadă cei care o ascultă.

— Să nu ne certăm! spuse Fred. Ne vom convinge îndată cine are dreptate. Are cineva dintre dumneavoastră o lumânare, sau ceva asemănător?

Scotocindu-se prin buzunare, Balduin Schubert izbuti să scoată la iveală o bucățică de seu.

— E de-ajuns. Chibrituri am; totul este să nu le ud.

— Ce aveți de gând? îl întrebă uimit Katombo. Doar nu veți trece apa înotând?

— De ce nu? râse Fred. Trebuie doar să vă fac dovada că presupunerea mea și a lui Bill este întemeiată.

— Da, însă apa aceasta rece v-ar putea fi primejdioasă, chiar foarte primejdioasă.

— Aș! Fluviile în care am înotat de atâtea ori în Vestul Sălbatic nu fuseseră încălzite, vă rog să credeți.

Spunând aceste cuvinte, își scoase haina și o dădu lui Bill.

Atunci interveni căpitanul:

— Stai, scumpul meu Gollwitz! Te-am lăsat adineauri să ne vorbești despre presupunerea care te frământă, fără să mă amestec. Acum însă când trecem la fapte și vreți să înotați, dumneata și Bill, se schimbă lucrurile: înotul e doar specialitatea mea. Te rog deci să-ți îmbraci haina și să-mi dai seul și chibriturile! Voi înota eu în locul dumneavoastră și voi cerceta locul.

Fred nu voi să consimtă; se iscă o mică gâlceava, din care Schubert ieși totuși învingător.

Fără să mai aștepte, își scoase haina și tot ceea ce l-ar fi putut stânjeni în timpul înotului. Își înveli bucățica de seu și chibriturile în batistă și le vârî sub pălărie, pe care și-o trase bine pe frunte. Apoi coborî în apă, care-i ajunse întâi până la genunchi.

Cei rămași îi urmăriră mișcările cu o neliniște lesne de înțeles. Căpitanul înainta mereu spre mijlocul lacului, care devenea din ce în ce mai adânc, astfel că apa-i ajunse până la umeri. Apoi, își desfăcu brațele și începu să înoate, îndreptându-se spre cascadă, dar nu spre mijlocul, ci spre dreapta ei.

— Hm! e șiret! observă Fred, mulțumit. Se apropie de locul cel mai abordabil, adică de marginea cascadei.

— Credeți că acolo este intrarea secretă? îl întreabă Gerd.

— Nu acolo, ci mai spre mijloc. Dar îmi închipui că vrea să folosească spațiul rămas între cascadă și perete.

— De unde știți că există într-adevăr acest spațiu. De aici nu vă puteți da seama, fiindcă nu se vede.

— Așa e; nu se vede din pricina depărtării. Însă trebuie să fie!... Gândiți-vă la puterea cu care cade apa de la o înălțime atât de mare. E limpede că apa nu alunecă vertical pe lângă perete, ci este aruncată într-un fel de curbă, care desigur că nu poate fi observată de aici. Iată, tatăl dumneavoastră a ajuns acum la marginea cascadei și acum... acum a dispărut.

Da, căpitanul nu se mai zărea. Tovarășii rămași pe mal băgară de seamă că Schubert își trăsese încă o dată pălăria pe frunte, se aplecase și pierise sub cascadă.

Dacă presupunerea celor doi vânători ar fi fost neîntemeiată, căpitanul trebuia să se ivească după o clipă în fața cascadei. Dar el nu apăru. Era o primă dovadă că nu i se întâmplase nici o nenorocire. Ceilalți stăteau nemișcați pe mal și priveau nerăbdători spre locul, îndărătul căruia

dispăruse. Trecură cinci minute, și alte cinci, — însă Schubert nu se arătă. Sufletele celor de pe mal începură să fie cuprinse de îngrijorare; cel mai neliniștit dintre ei era Gerd, firește. Se scurseră alte cinci minute de tăcere și așteptare; deodată, Gerd exclamă:

— Cascada, cascada! Uitați-vă, dispăre! Apa încetează să curgă!

Într-adevăr, cascada pierise. Mai întâi treapta de sus, care, atinsă parcă de o baghetă magică, păru că se scufundă. După aceea, mai încet, treptele următoare. Vuietul slăbi din ce în ce, până ce încetă cu desăvârșire. După două minute, acolo unde un brâu lat de apă acoperise pereții stâncoși, nu se mai văzură decât stropi rari. Jos, pe luciul apei, ieși la iveală o crăpătură — nu destul de limpede, din pricina întunericului înconjurător — spre care se ațintiră privirile curioase ale tuturor celor de pe mal.

— Iată intrarea dumneavoastră spre castel, spuse Katombo pe un ton de sinceră uimire. Într-adevăr, domnule baron, trebuie să-mi exprim admirația pentru spiritul dumneavoastră de pătrundere!

— Ah, domnule conte, n-a fost prea greu să ajungem la dezlegarea tainei, după ce am chibzuit asupra întregii situații și a amănuntelor aflate. Am avut întâi urmele, care duceau în chip neîndoielnic spre văgăună. Apoi, asigurarea dumneavoastră că pereții laterali nu pot fi urcați, lucru de care m-am convins și singur. Întrucât „contele zănatic” n-ar fi putut să zboare, rămânea o singură soluție: cascada.

— Da, așa cum înfățișați dumneavoastră lucrurile, par foarte simple. Dar vă mărturisesc sincer că mi-aș fi frământat un an de zile mintea pe locul acesta, fără să-mi dea în gând că îndărătul cascadei se ascunde o intrare tainică. În ce mod credeți că a fost oprită cascada?

— În privința aceasta ne va lămuri mai bine căpitanul, dacă... *behold!* Iată-l că vine! Și, într-adevăr, întocmai așa cum mi-am închipuit, adică într-o barcă!

Din crăpătură ieși o barcă, în care ședea Schubert și care se apropia repede de locul unde se aflau tovarășii rămași în așteptare; după câteva clipe, barca se opri și căpitanul sări pe mal.

— Așa, m-am înapoiat! râse Schubert. Cred că m-ați așteptat cam mult; dar oricât aș fi vrut, n-am putut descoperi mai curând secretul. Prin urmare, lucrurile sunt întocmai așa cum le-ați bănuț, domnule baron. După ce...

— Stai, dragul meu! îl întrerupse Fred. Negreșit că suntem cu toții curioși să știm cum ai dezlegat șarada, dar ne poți istorisi și pe drum povestea. Sunt de părere să nu mai pierdem vremea, fiindcă ne aflăm în sfârșit aproape de țintă. Să trecem apa!

— Pornim toți cinci deodată? întrebă Gerd, măsurând cu privirea barca mică pe care o adusese Schubert.

— De ce nu? Dacă au putut încăpea trei inși în barcă, vom izbuti să ne înghesuim și noi cinci, răspunse Fred pe un ton convins.

Și se așezară cu toții: Sandford luă vâslele, iar Schubert trecu la cârmă; ceilalți se înghesuiră. În timpul drumului, „marinarul își desfășură odgonul”, adică începu să povestească. După ce se afundase cu îndemânare, izbutise să ajungă dincolo de cascadă, din fericire „fără să-și fi făcut în cap vreo gaură prin care să pătrundă apa”. În semiîntunericul ce domnea aici, putu să zărească o spărtură în stâncă și înotă numaidecât spre ea. În clipa următoare, fu învăluit de un întuneric de nepătruns. Înotând cu toată prevederea, atinse după puțin timp un obiect ce ieșea la suprafața apei; după cum se încredința curând, pătruns de o neînchipuită bucurie, era o barcă. Sări în ea, aprinse un chibrit și dădu foc seului; la licărirea slabă pe care o răspândi bucățica de seu, înțelese că se află într-un canal, care se sfârșea aici lângă o scară ce ducea drept în sus. Socotind că și-a îndeplinit cum se cuvine însărcinarea, se hotărî să se înapoieze la ai săi. Atunci însă își aduse aminte că Fred vorbise despre o oprire a cascadei

și fu ispitit să cerceteze lucrurile mai de aproape. Fără să mai stea pe gânduri, începu „să se cațäre pe frânghiile catargurilor”. Când ajunse pe treapta cea mai de sus, bucățica de seu era aproape să se stingă. Scara dădea într-un gang foarte neted. Și tocmai aici găsi ceea ce căuta, un fel de macara, ale cărei frânghii porneau în sus, printr-o gaură. Firește că Schubert își dădu numaidecât seama cum stau lucrurile. Apucă roata și o împinse atât de mult, până când simți o împotrivire. Pe pământ se afla o lampă, lăsată acolo cu vreun scop oarecare și care acum se dovedea cât se poate de folositoare. O aprinse de la bucățica de seu și coborî grăbit scările. Când ajunse și văzu că apa încetase să curgă, iar în canal pătrunsese lumina zilei, fu săgetat de o nemărginită bucurie. Între timp, stinsese lampa.

În clipa când barca intră în canal, Balduin Schubert își sfârșise povestirea, pe care o istorisise pe scurt tovarășilor săi. Din câteva lovituri de vâslă, barca ajunse la scară. După ce aprinseră lampa și legară barca, Fred începu să urce scara.

La așezarea treptelor, care fuseseră săpate cu stângăcie în stâncă, se folosiseră o crăpătură naturală și verticală, care îngreuna acum într-o măsură simțitoare urcușul. Când ajunse pe treapta cea mai de sus, la locul unde se puneau în mișcare macaraua, Fred așteptă până ce suiră și ceilalți și-i îndemnă să păstreze o tăcere desăvârșită.

Gangul în care pășiră avea lățimea de un metru și înălțimea de doi metri. După ce străbătură o parte din gang, dădură de un loc unde se afla un vas de lemn, umplut pe jumătate cu apă. Faptul era bătător la ochi, dar cum nu voiau să-și piardă vremea, trecură mai departe, fără să mai țină scama de el.

Fred fusese foarte chibzuit, când își sfătuiseră prietenii să fie cât mai tăcuți; într-adevăr, abia se îndepărtaseră cu câțiva pași de vasul cu apă, și se auzi un zgomot ușor.

— Ssst! Vine cineva! Trântiți-vă la pământ și nu scoateți nici o vorbă!

Toți îi urmară îndemnul și Fred își stinse lampa. La vreo douăzeci de pași se zărea o dâră de lumină. Fred nu-și putea da seama de unde vine lumina, pentru că un colț al gangului îi astupa vederea. Cu sprinteneala unei pisici, călătorul din Vestul Sălbatic se strecură pe lângă perete. Ajungând la colț, putu să vadă pe bărbatul care ținea lampa.

Era intendentul castelului.

Fără să bănuiască nimic, el trecu pe lângă Fred, care se lipise de perete, reținându-și răsuflarea, ca să nu fie simțit. Dintr-o aruncătură de ochi, Fred se încredința că intendentul nu este întovărășit de nimeni.

— Stai!

Speriat de sunetul neașteptat al unui glas omenesc, intendentul se opri. Întorcându-se și văzând pe cel care-i poruncise să se oprească se înspăimântă de-a binelea, de parcă ar fi văzut o stafie. Dar își recapătă curând stăpânirea de sine.

— Cine ești dumneata și ce cauți aici? întrebă pe un ton amenințător.

— Hm, nu te supăra, unchiașule! Vreau să vizitez pe stăpânul tău, cel mai mare ticălos din câți există.

— Ia ascultă, cine ești?

— Deocamdată, nu te privește. Însă mă vei cunoaște curând și încă bine de tot. Dă-mi lampa!

Dar înainte de a-și sfârși cuvintele, i-o și smulse din mână.

— Ascultă! strigă intendentul. Dacă nu-mi dai înapoi lampa...

Însă nu-și putu termina amenințarea, ci trebui să ne dea îndărăt cu câțiva pași, văzând țeava unui revolver îndreptată asupra-i.

— Bill! își strigă Fred tovarășul.

— Aici sunt! răspunse Sandford, care se afla în fruntea celorlalți. Să-i trag o palmă netrebnicului ăstuia?

Intendentul se întoarse.

— Cine-i omul acesta? întrebă înspăimântat.

— Sunt dracul în persoană și am venit să te iau! râse Bill. Nu mai face nazuri și supune-te!

În același timp, îl strânse atât de puternic în brațele lui vânjoase, încât îl înțepeni.

— Așa, l-am dat gata! Și acum, Fred, poți afla de la el orice dorești. Îți dau cuvântul meu, că va mărturisi totul. Voi avea eu grijă să vorbească.

Din pricina spaimei care-i intrase în oase, atunci când îl amenințase Fred cu revolverul, intendentul scăpase un obiect pe care-l ținuse sub braț. Fred se aplecă și, ridicându-l, îl privi.

— Ah! o bucată de pâine! Unde o duceai, ticălosule!

— Mă duceam să... voiam să... o dau peștilor de jos, unde curge apa.

Răspunsul acesta era atât de prostesc, încât se străduiră cu toții să nu pufnească în hohote de râs și să nu-și trădeze astfel prezența.

— Așa?! Nu zău?! Se pare că ne socotești tare proști, dacă ești în stare să-ți închipui că te vom crede. Însă nu ne pasă prea mult, la urma urmelor, unde te duceai. Spune-ne mai bine unde răspunde gangul acesta.

— Nu vă privește!

— Netrebnicule, vorbește mai frumos; de nu, îți rup coșul pieptului în două! îl amenință Bill, sporind strânsoarea brațelor.

Intendentul gemu.

— Dați-mi drumu', pentru numele lui Dumnezeu; dați-mi drumu' și vă spun tot ce vreți!

— Bun; atunci să ne răspunzi cinstit! Unde ajungem, mergând pe gangul acesta? îl iscodi Fred.

— Întâi, gangul se întinde pe o distanță destul de lungă. Apoi, se ajunge la o ușă, îndărătul căreia este puțul castelului.

— Cum e închisă ușa? Cu un zăvor?

— Nu, are o încuietoare secretă.

— Pe care tu o cunoști, însă, nu-i așa?
— Da, răspunse intendentul, codindu-se.
— Asta-i bine, fiindcă nu vom mai fi nevoiți să ne pierdem vremea, care ne este atât de prețioasă. Cine o mai cunoaște?

— Contele și soția mea.

— Altcineva nu?

— Nu.

— Mai departe!

— Dincolo este o ușă, care are de asemenea o încuietoare tainică și duce într-un gang, ce se sfârșește la o scară construită în spirală.

— Folosind scara, unde ajungi?

— Într-un turn, în care nu se află decât tinda scării și două cămăruțe.

— Cine locuiește în cămăruțele acestea?

Intendentul nu voi să răspundă, dar Sandford, în ale cărui brațe începuse să pălească, îl strânse încă o dată și-l îndemnă să nu fie îndărătnic.

— Fiica maiorului Helbig, gemu intendentul.

— Vezi ce bine ne înțelegem? râse Fred. Bănuiesc că intrarea la scara aceea în spirală este ascunsă; altminteri, prizoniera voastră ar fi putut fugi până acum.

— Da, în fața ușii este o fotografie, iar pe dinafară, unde este clanța, s-a făcut o ridicătură mică, la cuiul ramei.

— Bun! înțeleg mecanismul. Însă cred că între turn și castel mai este un mijloc de comunicație.

— Da, scara are încă un palier; acolo este o ușă care duce într-un gang al castelului.

— Sper că ai spus adevărul; fiindcă, în clipa când ne convingem că ne-ai mințit măcar într-o singură privință, ești pierdut! Firește, deocamdată ești prizonierul nostru. Pedepsa pe care o vei căpăta atârnă de felul cum te vei purta. Bill, ia lampa cealaltă și supraveghează pe „domnul”! La cea mai mică mișcare suspectă, tragi în el și-l culci!

După ce cercetară buzunarele prizonierului, ca să vadă dacă are arme, și găsiră un cuțit pe care Bill îl confiscă numaidecât, urmăritorii porniră iar, până când dădură de o ușă, care-i sili să se oprească. Fred luminează cu ajutorul lămpii și, nevăzând nici un zăvor sau lacăt, se adresează intendentului castelului:

— Cum se deschide ușa? Spune-ne repede, dar nu ne minți!

Prizonierul începuse să-și dea seama că, încercând să se împotrivească, și-ar înrăutăți situația. Arătând un loc în pervazul ușii, răspunse:

— Dacă vârați cuțitul în deschizătură și apăsați cu putere, ușa se deschide numaidecât.

Fără să mai stea pe gânduri, Fred dădu crezare acestei lămuriri și vârî cuțitul în deschizătură. Se auzi un scârțâit ușor și ușa se deschise, lăsând să răbufnească un abur rece și jilav. Fred întinse lampa și luminează. În fața lor se afla o încăpere rotundă, pardosită cu plăci de piatră și în mijlocul ei era o gaură adâncă, în gaura aceasta dispărea frânghia puțului, care atârna de sus.

— Înainte de a intra în încăpere, trebuie s-o cercetăm amănunțit! Să ascundem lumina lămpii, ca să nu ne trădeze cumva, în cazul când ar veni cineva întâmplător la puț. O luăm la dreapta, pe lângă deschizătură. Bill, fă-mi plăcerea și rămâi, aici cu prizonierul nostru! Nu știu cum stau lucrurile și un singur strigăt de-al lui ne-ar putea trăda. Păstrează-ți lampa lui; nouă ne e de-ajuns aceasta.

Fred își acoperi lampa și pătrunse, urmat de tovarășii săi, în încăperea primejdioasă. Trecură cu bine pe lângă puț și ajunseră de asemenea fără piedici la ușă, pe care o deschiseră în același fel ca și pe cealaltă.

Apoi, lampa fu lăsată iar să-și răspândească în voie lumina. Înaintea lor se întindea un gang neted, ce se sfârșea la o scară în spirală, care era împrejmuată de niște ziduri.

— Până acum nu ne-a mințit prizonierul; lămuririle lui se potrivesc întocmai. Pășiți ușor și cu grijă!

Cei patru urcară încet scara. La al doilea palier, Fred se opri. Lăsând lumina lămpii să cadă pe perete, zări o ușă care, spre marea lui uimire, era deschisă.

— E foarte ciudat! șopti. Oare prizonierul nostru a lăsat ușa deschisă, sau a deschis-o cineva după ce a plecat el? Cine altul ar fi putut să fie, decât „contele zănatic”? Rămâneți aici și lăsați-mă să mă urc întâi singur, ca să trag cu urechea și să-mi arunc ochii sus!

În clipa următoare, dispăru după întorsătura scării. Ajuns sus, se opri câteva clipe și ascultă. Apoi, se întoarce.

— Domnii mei, venim tocmai la timp. Domnișoara Magda e sus și contele este cu ea. I-am auzit bine pe amândoi.

— Ticălosul! exclamă Gerd, galben de mânie. Înainte, sus, sus la el!

— Stați! replică Fred, apucându-l cu putere de braț. Țin foarte mult să-mi ascultați îndrumările. Dumneavoastră, excelență, și căpitanul intrați în gangul acesta, care duce la castel, spre a lua pe contele în primire, în cazul când izbutește să ne scape. Domnul sublocotenent merge cu mine.

Cei doi rămaseră ascunși în întuneric, iar Fred și Gerd urcară scara. După al patrulea palier, scara se sfârși și ieși la iveală o ușă, îndărătul căreia se auzeau glasuri.

— Uite clanța! Să intrăm. Dar ușor, cât se poate de ușor! șopti Fred.

După o scurtă apăsare, ușa se deschise. Fred intră și Gerd îl urmă. Se aflau într-o odăiță, mobilată doar cu un pat, o măsuță de noapte și două scaune. Odăița n-avea fereastră, dar prin ușa dată de perete pătrundea o fâșie de lumină. Gerd se furișă până la crăpătura ușii și aruncă o privire în încăperea alăturată.

Contele ședea pe o canapea mică, iar într-un colț era Magda, cu chipul înspăimântat și cu mâinile ridicate implorator spre el.

— Nu te amăgi, porumbița mea! îi spunea tocmai atunci contele. Nici un om nu știe unde ești; nimeni nu-ți poate veni într-ajutor. Numai dacă vei da ascultare simțămintelor mele de dragoste, mă vei putea îndupleca să-ți redau libertatea și puțința de a-ți revedea tatăl.

— Te urăsc și te disprețuiesc! îi răspunse fata, cu glas tremurat.

— Ah, am domesticit eu și alte păsărele. Vei deveni și dumneata mai blândă, îndată ce vei pași într-una din văgăunile în care obișnuiesc să închid pe cei îndărătnici și să-i domesticesc.

— Voi muri.

— Nu-i chiar atât de ușor să mori!

— Dumnezeu mă va ocroti și salva!

— Crezi? Tare aș vrea să știu cum ți-ar putea îndeplini dorința. Dumneata ești slabă și eu sunt puternic. Ți-o voi dovedi.

Se ridică, se îndreptă spre ea și voi s-o îmbrățișeze. Dar se dădu înspăimântat înapoi și chipul i se învineți, pentru că ușa se deschise și îndărătul ei apăruse Gerd.

— Mișelule! tună Gerd.

Cuvântul acesta îl făcu pe conte să-și revină în fire. Cine vorbește nu poate fi stafie.

— Gerd, Dumnezeule! strigă Magda, aruncându-se în brațele iubitului.

— Ce cauți dumneata aici? se răsti contele, îndreptându-se spre Gerd. În aceeași clipă însă, zări pe Gollwitz, care se ivise în spatele celui alt „intrus”.

— Cine... cine ești dumneata? Unde... unde te-am mai văzut?

— Cine sunt? Hm, sunt duhul dumitale cel rău și am venit să-ți cer socoteală pentru fratele meu Theodor!

— Gollwitz! exclamă uimit contele, recunoscându-l.

— Da, sunt un Gollwitz! A venit ora răzbunării. Ți s-au încheiat socotelile, monstrule!

— Încă nu! scrâșni Hohenegg.

Dintr-o săritură, smulse lampa cu care venise și se repezi spre dormitor. În clipa următoare dispăru îndărătul ușii cu fotografii, care se trânti și se încuie.

— A fugit! exclamă Fred. Dar nu ne-a scăpat de tot! Nu poate să dispară! Domnule sublocotenent, rămâneți deocamdată aici cu domnișoara, până când mă înapoiez!

Apoi, alergă spre dormitor și înșfacă lampa pe care o lăsase pe un scaun. În câteva clipe, găsi mecanismul despre care vorbise intendentul și izbuti să deschidă ușa. După aceea, coborî treptele în grabă.

Între timp, Hohenegg reușise să treacă ambele paliere ale scării și să fugă prin ușa ce ducea spre castel. Lumina aruncată de lampa sa căzu însă pe Katombo și căpitan, care stăteau aici de pază și, cum îl zăriră, se repeziră să-l prindă. Dar contele fu agil și reuși să se strecoare fără să fie prins. Trântind o înjurătură, se întoarse și, înainte ca ei să-și dea seama, coborî în goană treptele.

— Sfinte Marte! rosti furios Balduin Schubert. A întins pânzele și a plecat, și noi stăm aici ca două corăbii vechi și prăpădite! Ce facem acum? Să ne părăsim locul de veghe și să fugim după el? Dacă domnul von Gollwitz...

— Căpitane! răsună glasul lui Fred, în imediata lui apropiere.

— Dumneata ești, domnule baron?

— Da, eu sunt! răsună răspunsul; în același timp, corpul său se ivi în bătaia luminii aruncată de lampa pe care o ținea în mână. Ați văzut pe „contele zănatic?”

— Da, a vrut să treacă pe aici.

— Încotro a luat-o?

— În jos pe scară.

— Prin urmare, vrea să scape prin gang și prin cameră unde se află puțul. Dar nu va izbuti, fiindcă Bill îl așteaptă acolo și va pune mâna pe el, sau îl va alunga spre noi. Urmați-mă!

Tustrei coborâră scara în goană. Când ajunseră pe ultima treaptă, se aflau la o mică depărtare de fugăr, a

cărui siluetă se vedea foarte limpede. Își continuară goana cu și mai multă repeziciune, dar nu putură împiedica zgomotul pricinuit de pașii lor. Cel urmărit își dădu seama că poate fi ajuns și alergă mai repede decât până atunci, astfel că depărtarea dintre el și cei trei inși nu se micșoră. După două minute contele ajunse la puț, și începu să pășească pe pietre. În clipa când era să treacă de puț, răsună la câțiva pași de el glasul puternic și poruncitor al lui Bill:

— Oprește-te! Oprește-te numaidecât, sau te împușc!

Hohenegg fu atât de înspăimântat când văzu că drumul îi este închis, încât se dădu înapoi cu câțiva pași. Din nefericire, însă, piciorul său călcă pe o piatră, ce se desprinse sub greutatea corpului lui, piatră care se afla chiar lângă gaura puțului. Contele simți că se clatină, că nu se mai ține bine pe picioare. Ridicându-și brațele și apoi săltând un picior, încercă să-și găsească un punct de reazem, dar își pierdu de-a binelea echilibrul; scoțând un țipăt asurzitor și înspăimântător, se rostogoli pe spate în adânc. Se auzi un zgomot înăbușit... corpul contelui ajunsese pe fundul puțului.

După câteva clipe, Fred și tovarășii săi apărură în ușa încăperii în care se afla puțul.

— Bill!

— Fred!

— Unde-i „contele zănatic”?

— A căzut în puț.

— În puț?... Și se opri uimit și îngrozit.

Nici ceilalți nu scoaseră vreun cuvânt. Era o clipă de adevărată groază. La adâncimea aceea înfricoșătoare, corpul se zdrobise, fără îndoială...

— L-a judecat și l-a pedepsit Dumnezeu! rosti în cele din urmă Fred, al cărui chip căpătase o paloare de cadavru. Dumnezeu l-a pedepsit în locul oamenilor. Sunt îngrozit! Haideți, să părăsim cât mai repede acest loc înspăimântător.

Katombo se apropie prevăzător de marginea puțului și privi cercetător în adâncime. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot, astfel că nu mai încăpea nici o îndoială: contele era mort. Întorcându-se spre tovarășii săi, le spuse pe un ton tulburat și grav:

— Sunt ruda lui și n-ar fi frumos din partea mea dacă măș bucura de moartea lui. Dar ar fi fost și mai neplăcut pentru mine, să-l văd apărând la bara justiției. În felul acesta, faptul a avut o dezlegare oarecum fireasca. Să mergem!

— Da, să mergem, consimți Fred. Dar mai întâi să așteptăm pe Gerd și Magda, care vor fi desigur îngrijorați în privința noastră. Căpitane, ia dumneata lampa și du-te te rog să-i aduci!

Schubert luă lampa și porni grăbit pe coridor și apoi pe scară, îndreptându-se spre încăperea unde fusese închisă Magda. Aceasta-și recăpătase liniștea și voioșia, datorită prezenței lui Gerd.

— Cum stau lucrurile? întrebă Gerd.

— Bine, foarte bine... pentru noi!

— Unde-i contele? întrebă Magda pe un ton înfricoșat, ascunzându-și capul la pieptul lui Gerd.

— E mort! A încercat să fugă prin încăperea puțului și s-a rostogolit în puț.

— Dumnezeule sfinte! exclamă tânărul, îngrozit.

— Haideți, haideți! Ne așteaptă ceilalți. Nu mai avem ce căuta aici.

Gerd luă fata în brațe și ieși după căpitan. Tatăl său îl urmă și închise ușa. Curând își ajunseră tovarășii.

Cel mai îndurerat de moartea năpraznică a contelui era intendentul Geissler. Era un om rău și fusese complicele contelui în toate isprăvile lui josnice, fondul sufletului său nu se pervertise însă cu totul. Când se aplecă deasupra puțului și-și văzu stăpânul zăcând mort în adâncime, i se păru că-l străbat fiori calzi. Nu mai avea nici un rost să se împotrivească, fiindcă nu trebuia să se mai teamă că va fi

pedepsit de stăpânul său, în cazul când îi va trăda netrebniciile.

După ce ieșiră cu toții din încăperea puțului și se încuie ușa, Fred se adresă lui Geissler:

— Ascultă! Cu stăpânul tău am isprăvit socotelile; și-a primit răsplata. Acum e rândul tău!

— Iertare, iertare! se tângui prizonierul. Vreau să mărturisesc totul.

— Cunoști pe fratele meu Theodor von Gollwitz?

— Da, domnule, îl cunosc.

— Știi dacă trăiește sau nu?

— Trăiește.

Pentru Fred, care aștepta într-adevăr o știre precisă cu privire la fratele său, dar nu se încumeta să mai spere că-l va revedea viu, răspunsul acesta fu atât de neașteptat, încât îl făcu să-și piardă cumpătul. Se simți deodată atât de slăbit, încât se trase în lături, ca să-și ascundă tulburarea. Katombo își dădu seama că e mișcat și-i spuse pe un ton compătimitor:

— Domnule baron, liniștiți-vă și îngăduiți-mi să pun acestui om întrebări, în locul dumneavoastră. Sunteți prea tulburat, ca s-o puteți face. Ei, unchiașule — se adresă prizonierului — spui că domnul baron von Gollwitz se mai află în viață. Unde e?

— Foarte aproape de locul acesta, într-un beci.

— Vrei să ne conduci acolo?

— Cine a dat prizonierului de mâncare?

— Eu, personal.

— Dar atunci când lipseai de la castel?

— Soția mea.

— Ce i se dădea?

— Pâine și apă, răspunse intendentul, codindu-se.

— Altceva nimic?

— Nu.

— N-am ce spune, ați fost foarte generoși! Dracu' vă va răsplăti cândva mărinimia! Mă miră că Hohenegg nu și-a

suprimat rivalul!

— Domnule, eu n-aș fi îngăduit s-o facă, fiindcă nu sunt ucigaș!

— Spui așa, ca să pari mai puțin vinovat. Țin însă sa-ți mărturisesc că nu sunt chiar nemulțumit de tine, în cazul când nu ne-ai mințit. Și acum, du-ne la beci!

Porniră cu toții. Intendentul și Bill păseau în fruntea lor; firește, Bill nu-l slăbea o clipă din ochi.

Fred era în urma lor, stăpânit de simțăminte cu neputință de descris, iar după el veneau ceilalți. Intendentul se opri lângă găleata cu apă.

— Aici este fratele domnului baron. Ne aflăm tocmai în fața închisorii tainice.

— Dar nu se vede nici o ușă! se miră Katombo.

— E în partea din afară și se pierde în stâncă. De aceea nu se vede. Băgați de seamă!

Se aplecă și luă o pietricică de pe jos. Deodată, ieși la iveală capătul unui drug de fier. Apăsând drugul într-o parte, înaintea lor se deschise o ușă îngustă din scânduri. Din gaura ce apăru, răbufni un miros respingător. Când Bill se aplecă să privească, zări o făptură omenească îmbrăcată în zdrențe, legată cu un lanț și zăcând pe pământ. Lângă un maldăr de paie putrezite, ce slujeau prizonierului drept culcuș, se afla o cană de apă, pe jumătate spartă.

— O, Dumnezeule! exclamă Katombo. Să fie oare un om? Dumneavoastră sunteți, domnule von Gollwitz?

Arătarea se ridică de pe pământ și urmăritorii fură întâmpinați de privirile sticloase ale unor ochi întunecați și dușmănoși, adânciți într-un cap asemănător cu cel al unui mort.

— Dați la o parte lumina! răsună un glas gros și răgușit. Îmi arde ochii și creierul. Cărați-vă!

— Domnule von Gollwitz, vreți să scăpați de aici?

— Să scap? repetă glasul prizonierului. Să scap înseamnă pentru voi să mor! Da, omorâți-mă, cu toate că sunt mort de mult!

— Domnule Gollwitz, vă aducem libertatea și vă salutăm în numele fratelui dumneavoastră Fred!

Bietul Fred nu se mai putu stăpâni. Dând în lături pe Katombo, se aruncă în celulă.

— Theodor!

Răsună un țipăt înfricoșător — și după aceea se făcu liniște. Se auzea doar zgomotul sărutărilor, cu care tânărul acoperea gura fratelui său leșinai.

Katombo, sau contele Wilhelm von Hohenegg, cum îl vom numi de aici înainte, făcu tovarășilor săi următoarea propunere:

— Mă duc la castel prin intrarea principală și aş ruga pe domnul Sandford să mă însoțească, spre a găsi prizonierului un loc sigur. Îndată ce ne vom fi îngrijit de lucrul acesta, voi trimite să vă cheme pe dumneavoastră toți; cred că două trăsuri vor fi de ajuns. Între timp, voi lua la castel și măsurile cuvenite în vederea găzduirii dumneavoastră. Cred că putem părăsi în sfârșit locul acesta trist, dacă nu vrem, să fim surprinși de întunericul ce se lasă.

După câțva timp, porniră cu toții. Bill pășea în frunte, împreună cu intendentul prizonier; îndărătul lui era Gerd, care purta pe Magda pe brațe; veneau apoi Fred și fratele său Theodor, iar la urmă căpitanul și contele.

Când ajunseră la scara dreaptă ce ducea la canal, Magda se strânse și mai mult la pieptul ocrotitorului ei și-i șopti:

— Gerd, dragul meu Gerd, tu m-ai purtat colo sus pe brațe și mă porți și acum; să mă porți mereu așa, toata viața! Vrei?

— Da, mult, mult de tot, nesfârșit de mult! rosti solemn Gerd, apăsându-și buzele pe ale ei, care nu se împotriviră...

După un an, a fost sfârșită clădirea noului castel Helbigsdorf. Mijloacele care rămăseseră maiorului nu erau îndeustulătoare nici pe departe, însă ducele Max hotărâse să

i se acorde sumele trebuincioase, în semn de recunoștință pentru însușirile deosebite ale bătrânului ostaș.

Firește, alteța sa și soția sa fură invitați la festivitatea orânduită cu prilejul inaugurării castelului. În afară de ei, Helbig ținea să vadă în jurul său numai pe cei care erau într-adevăr aproape de inima sa.

În urma trăsurii în care se aflau ducele și ducesa, venea un șir de trăsurile aducând pe ceilalți oaspeți spre castel.

— Vin! exclamă sora îmbrăcată în albastru.

— Toți! adăugă cea îmbrăcată în cenușiu.

— Da, toți! întări cea îmbrăcată în purpuriu.

Trăsurile pătrunseră în curte și musafirii fură întâmpinați cu onorurile cuvenite. Îndată după perechea ducală, coborî Gerd. Urmau căpitanul Schubert cu Karavey, uriașul Bill Sandford, cei doi frați von Gollwitz, fierarul Schubert cu soția sa și, în sfârșit, contele Wilhelm Hohenegg, fostul Nurvan-pașa.

Se auziră salutări, întrebări și răspunsuri, ce păreau că nu se mai sfârșesc, și trecu destul de mult până când oaspeții fură conduși prin toate încăperile noului castel și se putură așeza la masă.

Ducele ocupă locul din fruntea mesei. Chipul său strălucea de mulțumire și reflecta o fericire desăvârșită pe cel al frumoasei sale tovarășe, Magda. Avea un dar deosebit de a întreține convorbirile în societate și, după felul cum se purta, se întrevedea că pregătește oarecare surprize. În clipa aceasta, se adresă lui Karavey:

— Știți că am fost prietenul unei oarecare Lilga?

— Desigur că știu, alteță, răspunse cârmaciul.

— Am auzit că dumneata și camaradul dumitale Schubert vreți să vă luați rămas-bun de la slujbă.

— Așa e. Îmbătrânim și...

— Da, da, îl întrerupse ducele. Dar un cârmaci n-are dreptul la odihnă. Vrei să fii înaintat sublocotenent?

— Ah! Alteță...! se bâlbâi fericitul.

— Foarte bine! Iar dumneata, se adresa lui Schubert, fiindcă te-ai dovedit un căpitan destoinic și curajos, cu prilejul călătoriei spre Insula giuvaierurilor, vei primi aceeași însărcinare în rândurile flotei mele.

— Sfinte Sisoe! Ah, iertare, Alteță!... eu, căpitan?! exclamă istețul Balduin.

— Ai meritat această numire, dragul meu, și mă bucur că pot saluta și pe fiul dumitale în aceeași calitate la masa de azi.

Gerd se ridică, strălucitor de fericire.

— Alteță, nu m-am așteptat la cinstea aceasta!

— Toate bucuriile vin pe neașteptate!

— Alteța voastră fericește cu atâta mărinimie casa mea, încât nu găsesc destule cuvinte spre a-i mulțumi, exclamă maiorul. Și apoi, însăși casa aceasta este un dar atât de mareț, încât...

— Stați! îl întrerupse ducele. A venit în sfârșit vremea să limpezim lucrurile și să înlăturăm greșeala. Nu eu sunt acela care v-a construit castelul, ci prea Respectatul căpitan Balduin Schubert!

Cu toții scoaseră câte un „ah!” de uimire.

— Da, continuă ducele. Căpitanul a găsit în India, împreună cu baronul von Gollwitz și pentru el, o comoară, din care i-a revenit lui și lui Karavey, care a fost de asemenea acolo, o părticică destul de însemnată. Nu v-a istorisit încă lucrul acesta?

— Nici un cuvânt! exclamă uluit maiorul.

— Atunci, vom ruga pe baronul Friedrich von Gollwitz să ne istorisească pe îndelete povestea Insulei giuvaierurilor, cea mai frumoasă și mai plină de peripeții din câte cunosc!

Helbig sări de pe scaun și-l îmbrățișa pe bătrânul marinar:

— Schubert, prietene, ia-ți paharul și hai să bem frățeste! Spune-mi: „tu!” Suntem tații aceluiași fiu, așa că trebuie să ne socotim frați.

În timp ce se ciocniră paharele, ducele întrebă:

— De ce numai părinții unui fiu? De ce nu și părinții unei, fiice? Maiorule, îmi îngădui în clipa aceasta să cer mâna fiicei dumitale Magda pentru tânărul meu căpitan de marină, fiul lui Balduin Schubert. Voi fi refuzat oare?

Se stârni o bucurie generală și cei doi tineri se îmbrățișară cu dragoste.

— Vezi, scumpa mea Parpara, spuse Thomas fierarul, tot așa am fost și noi, când mi-ai dat primul sărut!

Toți cei de față râseră, iar ducele continuă:

— Cred că acești doi logodnici nu sunt singurii care vor să se simtă bine. Doamnă Hartmann, știu că iubești pe omul credincios, pe care ți l-am sortit. Ultimul obstacol ce-ți stătea în cale a fost înlăturat, astfel că sunt încredințat că nu vei respinge pe omul acesta.

Zâmbind fericită, doamna Hartmann se adresa cinstitului căpitan Schubert, întrebându-l:

— Balduin, mai ții la mine?

— Să mă ia dracu' dacă-mi dă prin gând să spun că nu! Te aștept de atâta vreme cu pânzele întinse și sunt fericit că pot în sfârșit să te remorchez de mine!

După această declarație solemnă, rostită însă în felul obișnuit al lui Balduin Schubert, răsunară încă o dată paharele și Fred avu prilejul să istorisească povestea Insulei giuvaierurilor.

Seara, când cele trei surori se retraseră în dormitor, se priviră un timp, fără să-și vorbească. În cele din urmă, Freya curmă tăcerea:

— Două logodne într-o zi! Hm!

— Da, două! Hm! observă și Wanka.

— Ah, două! Hm! întări Zilla.

— Și noi? întrebă necăjită sora cea înaltă.

— Da, noi? sări și cea mică.

— Ah, noi! rosti furioasă cea grasă.

— Eu nici nu mă mărit! declară cea în albastru.

— Nu-mi voi lua niciodată un bărbat! se hotărî cea în cenușiu.

— Și eu, eu nu mă voi logodi niciodată! jură cea grasă,
strângându-și la piept animalul îndrăgit...

Sfârșit

EDITURA EDEN
București — Sector 1
Piața Presei Libere nr. 1
Corp central, Etaj 8, Camera 860
Telefon 222.48.60
Căsuța poștală 33—99

Coli de tipar: 34,
Bun de tipar: 10.04.1997
Tiparul executat la
Imprimeria „ARDEALUL” Cluj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 70051

28

**karl
may**

OPERE

INSULA GIUVAIERURILOR

Mirajul descoperirii fabuloasei comori a unui maharadjah, răpus în confruntarea cu trupele engleze coloniale, ne aruncă în vârtejul unor extraordinare aventuri, în care reîntâlnim principalii eroi din „Secretul țigăncii”. Fidel vocației lui de navigator, Katombo străbate mări și oceane, dând de urma banditului Natter, evadat din închisoare cu obsesia găsirii neprețuitei comori. Pagini de suavă frumusețe lirică alternează cu o acțiune dură, violentă, prin care Natter și bătrânul conte Hohenegg încearcă să-și forțeze norocul, numai că destinul lor, prorocit de Lilga, regina țiganilor, rămâne implacabil. Prin inventivitatea situațiilor, fantezia debordantă a scriitorului, romanul se numără printre capodoperele literaturii de aventuri.

Sub tipar trilogia :
„ÎN ȚARA MAHDIULUI”

13.700 + 275 T.L. = 13.975

-
- [1] Conducătoare, regină.
- [2] Stăpâne (în carte folosit și ca apelativ comun).
- [3] Soldați englezi.
- [4] Narghilea persană.
- [5] Regină sau principesă.
- [6] Stăpână.
- [7] Privighetoarea.
- [8] Noapte bună.
- [9] Bhowannie, — zâna nopții și a morții.
- [10] Călăuză.
- [11] Denumirea indiană a coastei Koromandel.
- [12] Denumirea indiană a coastei Malabar.
- [13] Tigrul indian.
- [14] Diavolul.
- [15] Dansatoare.
- [16] Văi.
- [17] Benares.
- [18] *Palestina*; e vorba prin urmare de Iisus.
- [19] Generalul.

- [20] Călăreții.
- [21] Afganistan.
- [22] Căpetenia afghanilor.
- [23] Sublocotenent.
- [24] Servitori.
- [25] Trib indian.
- [26] Plută.
- [27] General suprem.
- [28] Ahiotant.
- [29] Marinari indieni.
- [30] Un fel de lăută.
- [31] „Eroul”.
- [32] În original *nuggets* (engl.), aur nativ, bucăți de aur neprelucrat.
- [33] Al naibii să fie! (n. ed.)
- [34] Mii de trăsnete! (n. ed.).
- [35] Zău! (n. ed.).
- [36] Poreclă batjocoritoare pentru apași.
- [37] Rachiu.
- [38] Băiatul de la grajd.
- [39] Piatra Cerului.
- [40] Piatra Iadului.